WILLA CATHER

Cazul din Grover Station

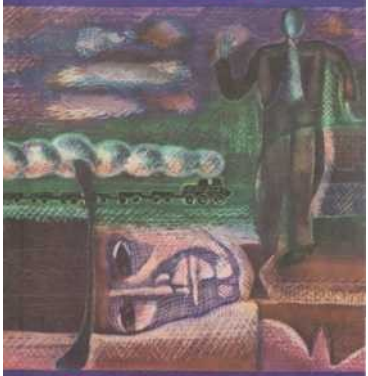

Colecția GLOBUS / Editura Univers

COPERTA COLECȚIEI DE ION STATE
Grafica : Viorel Popescu. Ilustrația : Ileana Bratu

WILLA CATHER'S COLLECTED SHORT FICTION, 1892—1912 University of Nebraska Press – Lincoln © 1965 by the University of Nebraska Press

Toate drepturile asupra acestei versiuni sînt rezervate Editurii UNIVERS

GLOBUS

H/illa
Cafher

Cazul din Graver Station

Ştefania Deleanu şi Virgil Hazilescu

EDITURA UNIVERS
Bucureşti

EL DORADO: RETRAGEREA DIN KANSAS

I

OAMENII CARE au avut nefericirea să străbată ţinuturile de apus din Kansas îşi vor aminti cu siguranţă de Valea rîului Solomon, pentru pustietatea ei unică şi ciudată. Rîul e mai degrabă un pîrîiaş tulbure şi plin de nămol care şerpuieşte printre stînci golaşe, mereu gîtuit şi ramificat de barierele de nisip ivite în cale, fără să aibă nimic din graba aceea fantastică de a întâlni marea. Deşi nu încape nici cea mai mică îndoială că e scîrbit peste măsură de ţinutul pe care-l străbate, rîul Solomon nu se grăbeşte cîtuşi de puţin să-l părăsească. într-adevăr, este unul dintre cele mai nefolositoare pîraie de pe faţa pămîntului – şi nu ajunge nicăieri, niciodată. Apele lui leneşe se ramifică printre limbile de nisip şi se înfundă în nămol, pînă cînd seacă pur şi simplu din pricina dezgustului şi a plictiselii, fără să ajungă nicăieri. După ani şi ani de zile, lupta pentru stăpînirea văii se sfîrşise categoric în favoarea vînturilor fierbinţi şi în defavoarea lui. Fiind un pîrîiaş prea puţin ambiţios, cu vremea a renunţat să-şi mai cheltuiască energia şi să mai ude cîmpii aride şi lanuri de porumb care n-ajungeau să se coacă niciodată.

Pe unul din maluri, dincolo de fîşia împădurită de culoarea chihlimbarului, se înălţau stîncile, sparte, colţuroase, acoperite cu iarbă săracă de nuanţă

roşiatică – şi fără copaci, cu excepţia cîtorva stejari piperniciţi care creşteau pe coastele lor abrupte. Nişte copaci mititei şi patetici oare-şi trimiteau rădăcinile la o adîncime de treizeci de picioare prin solul stîncos, pînă la nivelul rîului. Erau bătrîni, la fel cum şi-i amintea şi primul om de prin partea locului, totuşi nimeni nu s^ar fi apucat să susţină că se mai înălţaseră, fie şi cu un singur centimetru. Rareori avuseseră ghinde, ba poate că niciodată ; seva pe care le-o oferea pămîntul văii abia dacă le ajungea să supravieţuiască. Între ei şi oamenii de prin împrejurimi se stabilise o misterioasă înrudire. Semănau, şi nu doar într-o singură privinţă.

Pe malul celălalt se întindea cimpia, dreaptă ca-n palmă. O regiune netedă şi lipsită de trăsături caracteristice, fără umbre şi nuanţe, fără accent ori intensitate care să-i întrerupă imensa monotonie. O privelişte născută în întregime sub lumini orbitoare, fără relief, fără nici un amănunt important asupra căruia să-ţi opreşti ochiul. Şesurile plate se derulau spre un orizont neştirbit, libere şi goale, tinzând pururea şi în van către ceva ce nu puteau atinge niciodată. Părea chiar mai descurajant să priveşti ogoarele cultivate decît pămîntul nedesţelenit. Deşi era toamna tîrziu, porumbul n-avea nici măcar un metru înălţime. Frunzele lui erau veştede şi galbene ; cît despre spice, lipseau cu desăvârşire.

Natura se dispensează totdeauna de adaosurile inutile ; ce nevoie ar fi avut porumbul din Valea Solomon să dea spic ? Ştiuleţii erau acolo doar un mit, fructe fabuloase ca merele de aur din Grădina Hesiperidelor ; şi mulţi asemenea musculosului Hercule muriseră înecaţi în sudoare, cu speranţa

că le vor obţine. Gîteodată, în amurg, pe cînd vîntul nu sufla atît de fierbinte şi doar stelele puteau să le audă, frunzele mici şi uscate ale porumbului îşi şopteau una alteia că odinioară, de mult de tot, ar fi crescut şi în Valea Solomon ştiuleţi galbeni, adevăraţi.

Lângă rîu te întâmpina, solitară, o clădire scundă şi încăpătoare, ou faţada falsă un pic mai înaltă, ca la majoritatea prăvăliilor de prin satele din Kansas. Deasupra uşii stătea scris cu litere şterse : *Josiah Bywaters : Textile, Articole de băcănie, Mărunţişuri.* În faţa prăvăliei se întindea o fîşie dreaptă de pămînt, năpădită de ierburi şi buruieni, semn că odinioară trecuse pe-acolo un drum. De-o parte şi de alta a căii acesteia de circulaţie părăsite se înşirau, ici şi colo, clădiri aproape dărâmate şi săpături acoperite cu bălării înalte, foste şantiere de construcţii, probabil. Căci aşa arăta pe atunci El Dorado, regele oraşelor din oîmpie, metropola Kansasului de apus, viitorul centru comercial al Vestului.

Orice va fi existat acolo înainte vreme, nu mai rămăseseră acum decît clădirile astea goale, fără ferestre, prăvălia mică şi bătrînul singuratic al cărui nume era trecut deasupra uşii. înăuntrul prăvăliei, pe un scaun proptit de tejghea, cu pipa în gură şi cu o pisică mare, cenuşie pe genunchi, stătea proprietarul. Nu semăna la înfăţişare cu cetăţenii obişnuiţi ai Kansasului de vest – şi era de-ajuns să-l auzi cît de cît vorbind ca să-ţi dai seama că venise de undeva din lumea civilizată. înalt şi drept, avea fălci de oţel şi ţinuta aproape militărioasă. Era slab, dar asta se datora probabil faptului că ţinea regim. Slabă era şi pisica, şi asta

cu siguranţă datorită regimului ei special, care consta din biscuiţi şi apă chioară, dacă nu punem la socoteală rarele ocazii în care prindea cîte-un popîndău ; şi popîndăii din Valea Solomon sînt peste măsură de slăbănogi şi nu prea ispitesc pisicile cu gusturi rafinate. Dacă slăbiciunea colonelului Bywaters avea vreo legătură ou modul lui de trai, de vină era doar singurătatea, nu şi vreo altă încercare mai grea. Colonelul Bywaters era un fel de „ultim mohican". Valul emigraţiei trecuse şi-l lăsase în aer, naufragiat pe o stâncă din Kansas. Şi el trăia acum într-un loc unde chiar floarea soarelui şi şerpii cu clopoţei găseau că e anevoie să rezişti.

Colonelul era un om greu de clintit ; îşi îngropase banii în ţinutul ăsta sălbatic şi era ferm hotărât să aştepte pînă şi-i va căpăta înapoi. Capitalul lui reprezenta munca de-o viaţă întreagă, îl obţinuse în sud, în Virginia, unde averea nu se face cît ai bate din palme. Îşi spunea deseori că trebuie să fi fost nebun să părăsească el o ţară de oameni cinstiţi pentru un deşert. Dar venise în Vest, ba încă şi mai rău, în ţinuturile

de apus din Kansas, exact în Valea Solomon, şi trebuia să suporte consecinţele. Chiar şi după ce iluziile se risipiseră în întregime şi înşelătoria apăruse la suprafaţă, după ce clădirile celelalte se dărîmaseră ori fuseseră mutate de-acolo, iar misiţii din Est nu le reeunascuseră oamenilor dreptul de a-şi răscumpăra ipotecile şi ţineau pămîntul nefolosit pe multe mile în jur, colonelul Bywaters refuzase cu încăpăţânare să admită că jocul se sfîrşise. Toţi îi spuseseră că cel mai bun lucru pe care l-ar putea face ar fi să părăsească ţinutul; dar el refuzase să asculte sfaturile. Nutrea pesemne credinţa absurdă că banii nu se pot pierde cu desăvârşire şi că, dacă va rămîne pe loc destulă vreme, se vor întoarce şi ai lui pînă la urmă. Chiar să fi vrut să plece, probabil n-ar fi avut mijloacele necesare. În tot cazul a rămas acolo, aproape eontopindu-se cu imensa pustietate din jur, încercând să ducă în deşertul acela viaţa unui cinstit gentleman creştin ; cu inima grea şi cu dorul după rude în suflet, retrăind în amintire momente ale vieţii paşnice de altădată, din valea Virginiei.

Se scula la şase dimineaţa, aşa cum făcuse totdeauna, îşi lua gustarea sărăcăcioasă, mătura prăvălia, punea ordine printre stămburile decolorate şi printre conservele de fructe mîncate de muşte din fereastră, apoi se aşeza pe scaun şi începea să aştepte. Aştepta de obicei pînă la ora culcării. În trei ani de zile nu vînduse nici măcar de cincizeci de dolari. Oamenii erau nişte fiinţe aproape necunoscute prin partea locului, ca să nu mai vorbim de cei cu bani. Cînd oraşul a rămas pustiu, cîţiva dintre locuitorii lui au încercat să

facă agricultură... au încercat pînă cînd n-au mai avut nici sămînță, nici cai cu care să are și nici bani cu care să plece. Cei mai mulți muriseră. Singurele chipuri omenești pe care le mai vedea colonelul erau fețele hămesite și anse de soare ale prăpădiților care treceau uneori în căruțe, înaintând din greu, cu neveste și cu copii, cu mașinile lor de gătit și cu saltelele de puf, încercând să ajungă înapoi în „Ținutul lui Dumnezeu". Nu cumpărau niciodată nimic ; opreau doar ca să-și adape caii, înjurau puțin și o luau apoi încet spre Est. Într-un rînd o fetiță plînsese atât de amarnic după o acadea roșie aflată în fereastră, încît tatăl ei se văzuse nevoit să-și scoată ultimii bănuți din portofelul ponosit și gol. Dar colonelul era un om prea bun la suflet ca să-i primească, așa că-i dăduse înapoi copilei, împreună cu acadeaua ; îi mai dăruise pe deasupra și niște mănuși mici și roșii cu un singur deget, cam roase de molii, pe care în cele din urmă ea le acceptase recunoscătoare, deși era în august.

Ultima zi a săptămânii aducea în viața monotonă și rutinieră a colonelului anumite schimbări. Duminica el nu se scula niciodată înainte de nouă. În cinstea acestei zile se bărbierea, își peria mustața și își punea costumul negru, făcut cu patru ani în urmă, la Wincester. Colonelul acorda costumului o deosebită grijă : în fiecare duminică seara îl peria, îl împăturea și-l așeza din nou la naftalină. De obicei duminica pescuia. Nu că s-ar fi aflat vreun pește în riul
Solomon ; la drept vorbind, pînă și broaștele muriseră în mare parte, după ce secaseră nămolul

de toată hrana. Dar colonelul îndrăgea pescuitul şi vroia peşte. Aşa că în timpul sezonului umplea în fiecare duminică dimineaţa un borcan cu muşte pentru momeală, îşi lua undiţa şi, după ce încuia prăvălia de teama unor imposibili intruşi, o pornea grav în josul străzii. De fapt nu străbătea decît cărarea năpădită de buruieni, pe care însă colonelul o numea întotdeauna stradă, pentru el şi pentru pisica lui.

II

În după-amiaza zilei despre care e vorba, în timp ce urmărea cu privirea jocul soarelui de toamnă pe podele, colonelul se simţea mai descurajat ca niciodată. Se împlineau exact patru ani de cînd maiorul Penelton îi adusese în prăvălia de pe Water Street un tînăr înalt, cu umeri laţi, cu cei mai sinceri ochi albaştri şi cu un zîmbet blajin, prezentîndu-i-l drept domnul Apollo Gump, din Kansas. După o scurtă discuţie pe teme generale, tînărul îl întrebase dacă nu dorea să-şi investească banii în pămînturile din Vest. Nu, colonelul nu dorea să-şi azvîrle în Vest nici un fel de ban. N-avea pic de încredere în noile state. Foarte bine ; Apollo nu ţinea să-l convingă. Dar s-a întîmplat ca de atunci colonelul să-l întîlnească de foarte multe ori pe tînărul nostru, un tip inteligent şi generos, care bea whisky de calitate şi povestea cu farmec, fără să omită nici un amănunt. Şi atît de dese erau aluziile lui la cîştigurile obţinute zilnic pe proprietăţile din Vest, încît colonelul a început să se gîndească **fără să** vrea la o asemenea perspectivă. Curînd au prins să curgă scrisorile, de la medici, de la

negustori, de la bancheri. Aveau pe plic. fără excepţie, harta unui oraş spre care duceau toate căile ferate din Vest ; deasupra acestui obiect graţios se afla tipărit numele : El Dorado. Informaţiile primite îi dădeau asigurări despre frumuseţea localităţii, despre uimitoarea fertilitate a ţinutului înconjurător, ca şi despre avantajele comerciale şi culturale aflate la dispoziţie. Lui Apollo părea să-i placă teribil de mult bătrânul ; îl lua deseori să cineze împreună la un mic hotel, sau îl ducea la Washington ca s-o asculte pe Adelina Patti, asigurîndu-l fără încetare că teatrele din Kansas City erau mult mai bune decît cele din Est şi că puteai asculta acolo muzică mult mai frumoasă. Toată povestea s-a sfîrşit în felul următor : cînd Apollo s-a întors în Kansas, colonelul şi-a lichidat afacerile şi a plecat împreună cu el. Au fost însoţiţi de încă vreo jumătate de duzină de bărbaţi din Baltimore, Washington şi alte oraşe mai mici din împrejurimi, pe care Apollo îi convinsese să-şi investească banii în pământurile fertile de lîngă El Dorado şi în acţiunile băncii Gump.

Nu mică i-a fost mirarea colonelului cînd a descoperit că El Dorado nu era decît o îngrămădire de case de lemn aşezate pe malul unui pîrîu plin de nămol, că nu exista nici urmă de cale ferată pe o rază de douăzeci şi cinci de mile şi că mult lăudata uzină de apă consta din vreo cîteva conducte de plumb trase din rezervorul morii de vînt de pe deal ; dar Apollo l-a asigurat că într-o regiune bîntuită de vînturi clădirile înalte prezintă pericole, că liniile de cale ferată vor veni şi ele îndată ce oraşul va vota creditele şi că uzina de apă, adică pompele, conductele, filtrele şi toate

cele necesare, un utilaj „Holly" complet, fuseseră deja comandate şi urmau să fie puse în funcţiune la primăvară. Colonelul nu prea înţelegea cum o academie de ştiinţe şi arte poate fi condusă dintr-o căsuţă de pămînt cu trei încăperi, aflată sus pe deal ; dar Aristotle Gump i-a arătat planul unei clădiri impresionante, avînd şi un impunător turn ou ceas, plan care a'tîrna deasupra mesei din birou lui, şi i-a dat asigurări că zidurile vor fi înălţate în luna mai şi că, pentru asta, fuseseră angajaţi de pe acum muncitori din Topeka. A rămas de asemenea surprins să găsească prea puţini oameni într-un oraş cu două mii de locuitori ; dar i s-a spus că majoritatea oamenilor de afaceri plecaseră în Est ca să-şi aranjeze treburile şi că se vor întoarce cu noile lor mărfuri la primăvară. Într-adevăr, în biroul lui Ezekiel Gump colonelul a văzut sute de scrisori lungi şi înflăcărate de la cetăţenii aceştia absenţi, care vorbeau despre măreţele lor planuri de afaceri şi despre credinţa lor nezdruncinată în viitorul de aur al oraşului El Dorado. Existau puţine case, e drept, dar existau pogoane întregi de săpături pentru fundaţii ; existau puţine afaceri puse pe roate, e drept, dar promisiunile se numărau cu sutele : şi Apollo spunea rîzînd că aşa e în Vest, oraşele sînt clădite pe promisiuni.

Însă ce l-a uimit mai mult şi mai mult pe colonel a fost marele număr de membri ai familiei Gump şi importanţa acestora. Păreau să fie pretutindeni în fruntea listei. Cel mai vîrstnic dintre fraţi era Isaiah Gump, preotul, un bărbat cu faţa roşcovană, rasă cu grijă, cu chelie pe creştetul capului şi cu mîini mici, negre şi zbîrcite. Veneau la rînd De Witt

Gump, medic şi farmacist ; Chesterfield Gump, negustor de textile şi mercerie ; Aristotle Gump, arhitect, constructor şi profesor de matematici la Academia Gump ; Hezekiah Gump, negustor de articole de fierărie şi preşedintele Camerei de Comerţ; Ezekiel Gump, agent imobiliar, directorul uzinei de apă, profesor de ştiinţe naturale etc. Aceştia erau Gumpii. Dar ia stai, nu mai exista oare şi Almira Gump, care preda istoria şi italiana la Academie, şi pe urmă Venus Gump, care conducea un magazin de croitorie şi mode ? Colonelul a aflat de la Apollo că fraţii Gump cumpăraseră pămîntul şi întemeiaseră oraşul, acesta fiind, pe scurt, un monument al spiritului lor întreprinzător, şi că de multă vreme nutreau ei ambiţia de a ajunge fruntaşi municipali.

În cea dintîi duminică după sosirea colonelului, Isaiah a ţinut o predică despre reclădirea Ierusalimului, arătând că evreii şi-i reprezentau pe bărbaţi în faţa uşilor, cu mistria într-o mînă şi cu sabia în cealaltă. Asta era o pildă pentru cetăţenii din El Dorado, să-şi amenajeze adică trotuare în faţa caselor. A rostit apoi un discurs lung şi elocvent despre întemeietorii de mari oraşe, de la Menes şi Nimrod pînă la Romulus, şi fără îndoială că din rîndul acestor personaje celebre nu puteau lipsi nici Gumpii.

Duipă sfârşitul predicii, colonelul s-a dus să ia masa la hotel, împreună cu Apollo. Pe cînd îşi sorbeau vinul roşu şi-şi fumau trabucurile, Apollo i-a spus :

— Colonele, dacă poţi aranja treaba cu Zeke, te-aş sfătui să cumperi pământul înainte de a se face calea ferată ; întrucît e sigur că după

aceea preţurile vor creşte. O bună afacere aici înseamnă să cumperi înainte de a se înfiinţa calea ferată şi să vinzi imediat după aceea.

— Cam cît mă sfătuieşti să investesc în pămînt, domnule Gumip ? a întrebat colonelul.

— Păi, dacă aş fi în locul dumitale, mi-aş împărţi resursele în două. Jumătate le-aş vîrî în avere imobilă, iar jumătate în acţiunile băncii. În felul ăsta aş avea şi avere imobilă, şi securitate personală – şi m-aş simţi în siguranţă.

— Cred că o să mă-ntorc la negustorie. Mi-aş putea deschide o prăvălioară şi l-aş concura puţin pe fratele dumitale Chesterfield. Bag seama că am tras atît de mult la ham, încât nu ştiu ce m-aş face fără el. Sînt prea bătrân ca să mai învăţ acum ce înseamnă să trîndăveşti ca domnii.

— Ideea nu e rea. Dar orice ai face, fă înainte de a se construi calea ferată. Aici e buba în oraşele din Vest ; în loc să fie prevăzători şi să cumpere din timp, oamenii cumpără abia în perioada de mare prosperitate. Pe individul care are stofă, perioada asta îl face pur şi simplu om ; dar vai de acela care se lasă prins în capcană !

Un an mai tîrziu, colonelul îşi va da seama că Apollo avusese în mare parte dreptate.

— Cred că nu-mi displace terenul pe care mi l-a arătat fratele dumitale ieri. Chiar lîngă „optzeci"-ul proaspăt cumpărat de domnul Thompson. Dar mi-aş dori mai degrabă nişte pămînt arabil.

— Păi cumperi pămîntul ăsta ca să-l vinzi, colonele ; şi pămîntul nedesţelenit o să se vîndă ca oricare altul. Nu e nevoie să-ţi baţi capul

cu recoltele, treaba asta îi privește pe tipii care vin pe urmă. Lasă-i pe ei să sape. Îndată ce te hotărăşti, am cu dumneata un plan. La primăvară vreau să te propun primar ; aşa că din clipa în care ţi-ai investi banii, am putea începe să-ţi facem propagandă.

Propunerea asta l-a încântat pe colonel şi i-a liniştit întrucîtva conştiinţa. Pentru că, în ceea ce priveşte speculaţia cu pămînturile, avea scrupule ; o considera în bună parte asemănătoare jocurilor de noroc. Dar dacă se dovedea, într-adevăr, capabil de un asemenea efort şi reuşea să promoveze interesele oraşului, simţea că şi dreptul lui de a face avere acolo creştea. După ce au terminat masa, au plecat să vadă caii pur sînge ai lui Apollo şi pe urmă locuinţa acestuia, în apropierea băncii, unde să poată fuma. O locuinţă foarte interesantă, decorată cu mănuşi de box, cu bastoane de baseball, cu undiţe, cu două săbii vechi şi cu fotografiile a numeroşi oameni din lumea teatrului, în cea mai mare parte celebrităţi de estradă şi doamne din corpul de balet. Intrucît colonelul manifesta un oarecare interes în privinţa fotografiilor, Apollo s-a pornit să turuie numele artiştilor şi să înşire diversele lor talente, profesionale şi de altă natură, cu o competenţă care pe bătrînul domn l-a uimit. Unul, i-a declarait el, executa la paralele cea mai straşnică dislocare dublă întîlnită vreodată în Europa sau America, şi măiestria lui fusese mult aplaudată de însuşi prinţul de Wales. Altul se dovedea cel mai bun comic al vremii sale, iar doamna aceea blondă şi expresivă, ale cărei forme generoase erau subliniate de natura costumaţiei, putea fi socotită

cea mai îndemânatică apariţie în tricou de balet din cîte încîntaseră vreodată populaţia din Kansas City. Pentru Apollo asta avea valoarea unei afirmaţii supreme, Kansas City fiind unitatea de măsură aplicată de el întregului univers. La capătul dormitorului se zărea, în mărime naturală, portretul unei femei frumoase, zâmbitoare, cu fustă scurtă şi cu paiete. Femeia stătea pe vîrful piciorului stîng şi cu piciorul drept ridicat, cu braţele ridicate în aer şi cu trupul dat pe spate, într-o poziţie de abandonare firească. Era pe punctul de a începe să danseze, şi liniile tabloului sugerau un fel de oboseală. în spatele ei atîma o draperie de un roşu închis ; văzută prin albul diafan al fustei, aceasta crea un îndrăzneţ efect de culoare ; pe figura triumfătoare a femeii, luminile rampei cădeau din plin. Era pictată cu limpezime şi îndrăzneală, oarecum în maniera lui Degas, dar fără cruzimea cu care fuseseră tratate modelele acestuia. Numele din partea de jos a tabloului aparţinea unui tînăr pictor american, pe atunci mai cunoscut la Paris decît în propria lui ţară. Cum pe trusa de toaletă a lui Apollo se mai aflau împrăştiate vreo cîteva fotografii ale aceleiaşi persoane şi întrucît colonelul o considera extraordinar de frumoasă, iar Apollo nu pomenise numele ei, a întrebat politicos cine era.

— O chema Therese Barittini, a răspuns Apollo, fără să arunce măcar o privire tabloului.

— N-am auzit niciodată de ea, a spus colonelul, surprins de atitudinea ciudată a lui Apollo.

— Tot ce se poate ; e moartă, a spus

Apollo sec.

Văzând că Apollo n-are chef să discute despre subiectul ăsta, colonelul a lăsat-o baltă.

Dar ori de cîte ori a intrat mai pe urmă în camera lui Apollo, nu s-a putut abţine să privească tabloul ; şi avea bănuielile lui. A aflat întâmplător că Apollo crescuse prin teatrele din Kansas City, făcînd în copilărie pe plasatorul, iar mai tărziu vînzind bilete la casă. Dacă ar fi ştiut mai multe despre teatrele acelei metropole fluviale, şi-ar fi dat seama că ele nu erau nişte locuri prea indicate pentru un copil. Oricum, colonelul atribuia felul ciudat de a fi al lui Apollo şi multe dintre obiceiurile lui urite acestei perioade timpurii din viaţa tînărului.

S-a întâmplat ca ziua următoare să fie aceea în care trebuiau să se voteze creditele pentru calea ferată, şi bineînţeles că ele au fost votate.

Prilej de mare veselie printre cetăţenii oraşului. Clanul Gump nu se afla de faţă, şi Apollo a organizat o serbare grozavă cu focuri de artificii, pe care le comandase la Kansas City în vederea fericitului eveniment. Artificiile astea trebuie să-l fi costat pe Apollo o sumă frumuşică, pentru că erau destul de multe. În aşa fel încît pe străzi mai zăceau tuburi arse de rachetă şi-n primăvara următoare, când ştia tot omul că societăţile de căi ferate nici măcar nu auziseră de aşezarea numită El Dorado.

Fraţii Gump nu-şi aduseseră încă familiile ; acestea urmau să-şi facă apariţia odată cu sosirea primăverii. Dar aminteau deseori şi cu afecţiune despre ele, toţi în afară de Apollo, care nu specificase niciodată că ar avea vreuna. Colonelul presupunea că nu fusese niciodată căsătorit, pînă într-o zi cînd el şi Apollo au luat masa împreună cu

Isaiah. După ce a bălmăjit o vreme în felul lui tărăgănat şi plictisitor despre copii şi despre nevastă-sa, făcînd comentarii pe tema frumuseţii legăturilor familiale, Isaiah a început să-l mustre pe Apollo pentru căsnicia lui nefericită. Apollo, care devenea din clipă în clipă tot mai palid, s-a ridicat în picioare, a pus jos paharul şi, aplecîndu-se peste masă, l-a pocnit pe reverendul Isaiah peste gură. Asta a fost prima dintre certurile înverşunate care se iscau din cînd în cînd între fraţii Gump şi la care a asistat colonelul.

Spre sfîrşitul iernii, colonelul şi-a plasat banii cu dobîndă şi şi-a deschis prăvălia. În El Dorado lucrurile se desfăşurau în pas destul de vioi. Oamenii îşi asumau riscuri mari, pentru că aşa procedau şi vecinii lor, orbi la împrejurările potrivnice ca şi clienţii caselor de amanet de pe Wall Street. Speranţa plutea în aer, fiecare zăcea cufundat în visul lui de îmbogăţire. Un om ou scaun la cap ar fi putut salva comunitatea ; însă multe comunităţi au ajuns la ruină din lipsa unui asemenea om rar. Mai tărziu, dnd veştile despre uriaşa escrocherie a fraţilor Gump au împînzit ţinutul, iar amănuntele ei fără precedent au umplut spaţiul unei coloane dintr-un ziar new-yorkez, oamenii din lumea financiară au izbucnit în rîs şi au spus că pînă şi un copil ar fi priceput situaţia. Cei din El Dorado îşi făcuseră capitalul muncind mai ou seamă pentru societăţile din marile oraşe şi erau incapabili să ducă la bun sfârşit o afacere independentă. Acolo fuseseră nişte simple maşini într-un angrenaj vast : de nimeni consultaţi, supuşi unui control absolut. Aici erau „cetăţeni de vază”, oameni de afaceri, cultivîndu-şi excesiv mîndria şi

siguranţa de sine. Restul populaţiei îl alcătuiau fermierii, care veniseră să-şi înjghebeze pur şi simplu un cămin şi dădeau prea puţină atenţie celor ce se petreceau în oraş. Şi fermierul e totdeauna înşelat, indiferent din partea oui vine jignirea. Falimentul poate începe în Wall Street, dar sfârşeşte la fermele de pe dealuri şi în prerie. Indiferent unde s-ar naşte fulgerul, cel pe care el îl înnegreşte pînă la urmă e pămîntul.

Pe măsură ce iama se apropia de sfîrşit, Apollo Gump bea şi mai vîrtos ; bea singur acum, la el acasă, dedîndu-se viciului în forma lui solitară, cea mai rea dintre toate. După orele de slujbă, nimeni nu prea reuşea să-l mai vadă. Era trist şi mohorât şi părea că se fereşte cu groază pînă şi de legăturile absolut indispensabile cu oamenii, legături pe care le impunea situaţia lui la bancă. Fraţii Gump l-au însărcinat pe colonel să-l dojenească pentru felul ăsta de a se purta, însă rezultatele au fost sub aşteptări. Apollo avea, totuşi, multe însuşiri agreabile. Se deosebea de ceilalţi ; faţa lui era mai plăcută şi mai deschisă, în pofida semnelor adinei ale desfrîului, iar inima lui mai bună. Cîinii lui erau mai bine trataţi decît copiii multor oameni. Fraţii lui Apollo erau oameni foarte deştepţi, unii, şi destul de generoşi cu toţii, în afară de bătrînul Isaiah, cel mai amarnic pisălog dintre ei şi cel mai prăpădit pungaş. Dar colonelul îl iubea cel mai mult pe Apollo. Scopul suprem al vieţii lui Apollo a fost să-i slujească lui Mammon, însă în felul în care slujea şi altor zeităţi, mai bune. Ultima treaptă a infernului dantesc e una îngheţată ; sufletul chinuit al lui Apollo se poate zvârcoli oriunde, numai acolo nu : locul e destinat

unor oameni mai reci şi, probabil, mai puri decît el.

În cele din urmă a venit şi primăvara, acea primăvară fabuloasă în care la El Dorado urmau să se întoarcă toţi oamenii de afaceri, să fie ridicată Academia Gump, să fie pusă în funcţiune uzina de apă, iar alde Gump să-şi întîmpine nevestele şi copiii. Chesterfield, Hezekiah şi Aristotle plecaseră în Est să se îngrijească de aducerea familiilor şi colonelul aştepta cu nerăbdare întoarcerea lor, fiindcă afacerea cu proprietăţile imobiliare părea să se afle în impas, iar dinspre partea lui Apollo, aşa cum se prezentau lucrurile, nu putea trage vreo speranţă. Într-una din seri a sosit o telegramă de la New York, adusă în mare grabă peste tot ţinutul de la cea mai apropiată gară : tatăl Gumpilor era pe moarte şi-i chema la căpătâiul său şi pe ceilalţi fraţi. La auzul acestor veşti, în El Dorado s-a iscat mare tulburare ; compasiunea locuitorilor era atât de sinceră, încît nimeni n-a mai stat să se gîndească ce-ar putea să însemne plecarea tuturor fraţilor Gump.

De Witt şi Ezekiel au plecat a doua zi, însoţiţi de domnişoarele Venus şi Almira. Apollo şi Isaiah au rămas pe loc, să se îngrijească de afacerile băncii. Dîndu-şi seama că fraţii Gump ţin cea mai mare parte a treburilor în mîna lor şi că oraşul cu toate interesele lui s^ar ruina definitiv dacă moartea bătrînului le-ar schimba cumva proiectele şi ei s-ar hotărî să plece din Kansas pentru totdeauna, colonelul s-a simţit cuprins de nelinişte. Dar n-a zis aproape nimic şi nu s-a gândit nici o clipă să ridice problema despăgubirilor ; căci pînă şi Apollo părea mâhnit şi îngrijorat şi zile în şir a rămas perfect treaz. Gumpii au plecat luni. În prima duminică

Isaiah a rostit o predică din cale afară de convingătoare cu privire la nestatornicia averilor. A comparat averile strînse pe pămînt cu rezervele din uriaşa bancă a lui Dumnezeu, care plăteşte zilnic, oră de oră, atâtea mari dividende de milă. îşi îndemnă sincer ascultătorii să pornească pe calea cea bună şi să adune comori în cer, acolo unde moliile nu pot să distrugă nimic şi nici hoţii să pătrundă şi să prade. În dimineaţa aceea Apollo nu se afla la biserică. În dimineaţa următoare, omul care-i îngrijea caii pur sînge a descoperit că doi dintre ei lipseau. Cînd s-a dus să bată la uşa lui Apollo ca să-i raporteze dispariţia, n-a primit nici un răspuns şi, cum nu dădea nici peste Isaiah, a plecat să ceară sfatul colonelului. S-au întors împreună şi au forţat uşa. Au găsit casa într-un hal fără de hal, cu hainele împrăştiate peste tot pe mobile ; dar în afară de pistolul şi de valiza lui Apollo, de portretul persoanei aceleia cu înfăţişare de artistă, atîrnat pînă mai ieri în dormitor, şi de Apollo însuşi, nu lipsea nimic. Colonelul a priceput atunci adevărul. Alde Gump o şterseseră, luînd cu ei fondurile băncii şi pe cele funciare, fondurile pentru înfrumuseţarea oraşului, fondurile universitare, toate fondurile, publice sau private.

Îndată ce s-a răspîndit vestea despre fuga familiei Gump, trăsuri şi cai şi-au făcut apariţia de prin toate oraşele ţinutului, adudndu-i pe grijuliii creditori ai cetăţenilor din El Dorado. Aceştia din urmă plătiseră cu toţii sume fabuloase pentru pământul lor, împrumutaseră pe seama lui bani, depuseseră banii la bancă şi-şi rezolvaseră treburile în special pe baza creditelor girate de

fraţii Gump. Acum, cînd nu mai aveau bani, descopereau că pămîntul nu valora nici cit negru sub unghie, că era un deşert pe care imaginaţia fertilă a Gumpilor îl făcuse să înflorească asemenea unui trandafir. Societăţile de credit descoperiră şi ele că pămîntul nu valora nimic şi foloseau toate mijloacele posibile pentru a-i convinge pe locuitori să nu-l părăsească, dar întregul ţinut se simţea cuprins de panică şi nu vroia să ia seama la nici un argument. Unica dorinţă a oamenilor era să dispară din locul acesta pustiu în care fuseseră înşelaţi. Furioşi, creditorii au dărâmat casele şi au luat cu ei pînă şi pietrele de fundaţie. O singură casă era achitată ; banii îi fuseseră plătiţi lui Aristotle Guinp, antreprenor şi constructor, care în Est îşi făcuse afacerile aproape în întregime pe credit. Agenţii au încărcat pur şi simplu oraşul în căruţe şi l-au dus de^acolo.

între timp indignarea generală se întorsese împotriva colonelului, ca principal asociat al Gumpilor şi, deci, părtaş la dezonoarea lor. Zadarnic protesta el, susţinîndu-şi nevinovăţia. Cînd sînt loviţi, oamenii trebuie să găsească ceva pe care să se răzbune, aşa cum se reped copiii să dea cu piciorul în uşa care le-a prins degetele. Astfel că bietul bătrân, unul dintre cei ce pierduseră masiv, un om de-a dreptul ruinat, era învinuit că ar avea bani nedeclaraţi, ascunşi pe undeva printre stînci ; toată furtuna de mînie şi ură pe care o stîmiseră fraţii Gump se spărgea în capul lui. N-a făcut decît să se bucure cînd oraşul a fost pur şi simplu părăsit; putea acum să trăiască fără spaima continuă pe care i-o trezeau privirile bănuitoare şi

încărcate de reproşuri ale concetăţenilor. Stînd şi uitîndu-se la stîncile golaşe din preajmă, se întreba adeseori dacă toată escrocheria asta imensă n-o să piară într-o bună zi, dacă Vestul ăsta uriaş cu oraşele lui construite pe bază de capital împrumutat, cu afacerile lui încheiate pe credit, cu locuinţele lui vremelnice, cu populaţia lui agitată şi în continuă mişcare, n-o să fie cuprins de panică şi n-o să dispară, n-o să fie înghiţit cu totul de neant, ca un balon de săpun care plesneşte, ca un vis care se spulberă, îi era silă de toată regiunea asta de apus din Kansas, şi totuşi simţea întrucîtva milă pentru ţinutul ăsta sărac şi cenuşiu, tot atît de singur şi de nefericit ca şi el. Nu-i păsa nimănui de pămîntul şi de rîurile lui. Toţi vroiau să-l speculeze. De parcă însuşi Dumnezeu l-ar fi creat numai în acest scop şi, plictisit de întreaga tărăşenie, făcea acum tot posibilul să se scape de el, zvîrlindu-i-l Celeilalte Puteri.

III

În dimineaţa zilei despre care e vorba aici, a patra aniversare a fatalei apariţii a lui Apollo Gump în prăvălia din Wincester, în vreme ce colonelul şedea pe scaun şi fuma, dinspre sud apăru, urcînd încet şi anevoie, o căruţă cu coviltir. Caii arătau slabi şi jigăriţi şi fot ce mai puteau face era să tîrască după ei căruţa aceea scîrţîitoare. Hamurile vechi erau prinse cu funii. De cureaua de dinapoi, ca şi peste crupele cailor, atîmau frunze de floarea soarelui, folosite ca apărătoare împotriva muştelor. Căruţa opri lîngă fîntînă şi doi băieţi se dădură jos

din ea şi urcară tropăind cărarea spre prăvălie. Pe cînd se apropiau astfel, colonelul auzi cum sporovăiau într-un pronunţat grai sudic ; şi accentul propriei sale limbi îi sună plăcut în ureche.

— Ce-i, băieţi ? întrebă el venind spre uşă.

— Se poa' să luăm niscai apă de la fîntînă 'mneavoastră, dom'le ?

— Sigur că se poa', băieţi. Luaţi cîtă vă doreşte inima.

— Mulţămim, dom'le, şi flăcăiandrii se întoarseră tropăind la căruţă.

Colonelul îşi luă bastonul şi o porni în urma lor. Nu mai văzuse de multă vreme nişte copii atît de blajini şi cu pletele atît de blonde ; şi lui îi plăceau copiii. O fetiţă îmbrăcată într-o nuanţă de roşu deosebit de urită, care se vede că-i încîntă pe oamenii de la ţară, se dădu jos din căruţă şi urcă spre fîntînă, ducînd o cană de tablă şi alegîndu-şi cu grijă drumul, desculţă cum era, ca să ocolească pietrele.

Dinspre căruţă se auzi o voce hîrîită :

— Da' nu puteţi s-aduceţi apa aia odat' ?

De sub coviltir apăru faţa palidă a unei femei care şedea jos şi tuşea cu greutate, apăsîndu-şi pieptul cu mîna, de parcă ar fi durut-o. Fetiţa umplu cana şi porni în fugă spre căruţă.

— Cum o duciţi, dom'le ? întrebă femeia, întorcîndu-se spre colonel îndată ce termină de băut.

— Bini, doamnă, mulţumesc.

— Iertare, da' n-âţi fi cumva din sud ?

Virginia ? Straşnic ! Io una îs din Mizzoura şi vreau să mă-ntorc acolo. Cred că o să ne simţim destul de bini dac-o să ne putem întoarce la tata.

Se uită visătoare spre sud-vest, departe, şi-şi duse din nou mîna la piept. Avea în ochii mari şi adînciţi în orbite o expresie care-l impresionă pe colonel. Acesta îi spuse că ar fi mai nimerit să rămînă acolo cîteva zile, să se întremeze caii... ea însăşi arăta destul de slăbită ca să-şi poată continua drumul.

— Nu, mulţămesc, dom'le. Trebuie să plecăm. Poate c-o să mă sîmt mai bini mîini dimineaţă. Ieri m-am simţit foarte bini. Plămînii, o tuberculoză înceată. Cred c-o s-o mai duc pînă ajung înapoi la tata. În familia noastră mai toţ' or avut tuberculoză şi cei mai mulţ' or rezistat.

Vorbea în continuare cu voce agitată, abia răsuflînd printre cuvinte :

— Nu se află pe-aici pe undeva un oraş cu numele de Eldorader ?

Colonelul se înroşi la faţă şi spuse cu amărăciune :

— Da, ăsta este El Dorado.

— Pi cinstea mea, drăguţ oraş ! spuse femeia, rîzînd sumbru. Pînă şi Superb îi mai bun ca ăsta. (Pronunţă cuvîntul Superb ca şi cum n-ar fi avut decît o singură silabă.) Măcar au acolo un potcovar şi-o fierărie. Ştiţi, eu vin din Superb, nu prea departe de-aici. Ne-am aşezat acolo acu' zece ani, cînd ţinutul arăta grozav di

verde şi di drăguţ. Da' curînd s-o pîrjolit totu'. îi atîta uscăciune, că-n ultimii trii ani n-am putut culege nimica din grădină. S-o ales prafu' di tot, în afară di căluţii ăştia pe care mi i-o dat tata cînd m-am măritat. Nu, omu'meu nu-i cu mini ; o murit chiar înainte de-a pleca noi. Un taur l-o împuns piste tot locul şi el doar ce-o mai apucat să să tîrască în afara gardului de sîrmă ghimpată şi-o şi murit. O fost foarte greu. Nu voia să moară acolo. Tînja să moară în Mizzoura. Noi om împuşcat tauru' şi-om luat vitele ălelante cu noi ; da' s-o prăpădit cu toatile pe drum.

Închise ochii şi se lăsă pe spate, sprijinindu-se de marginea căruţei. Se ridică apoi brusc şi spuse :

— Pi cinstea mea, băieţi, asta trebuie să fie prăvălia despre care ne-o vorbit omul cela. Ştiţi, carnea şi merindele noastre s-o isprăvit acu' mai bini de-o săptămînă şi de-atunci om trăit numa' cu turte. Eram bolnavi cu toţii, pen' că ni să aplecasă de ele, cînd tocma' am dat în josu' văii peste un om călare, un om grozav de drăguţ, care ne-o întins cinci dolari şi ne-o spus c-o să dăm piste o prăvălie pe-aici pe sus şi-o să putem lua niscai merinde.

—• Trebuie să fi fost vreun individ de la societatea de credit, spuse colonelul gînditor. Mai dau tîrcoale pe-aici din cînd în cînd, deşi nu ştiu ce mai caută. Nu ne-au lăsat altceva decît ţărîna, şi pun prinsoare că n-ar avea nimic de cîştigat dacă ar lua-o şi pe asta.

— Nu v-aş putea spune. Nu l-am mai văzut pînă acu', da' era un om grozav de bun. Ne-o dat bani şi mie mi-o dat nişte rachiu.

Colonelul o ajută să coboare din căruță și pe urmă urcară amîndoi spre prăvălie, în timp ce băieții adăpau caii. Tîrguielile nu durară mult, iar la urmă colonelul refuză banii :

— Nu, doamnă, una ca asta nu pot face. Mai aveți nevoie de bani pînă s-ajungeți în Missouri. Totul se petrece-n familie, ca între rubedenii de sînge. Amîndoi sîntem din Sud ; și cred c-ar fi fost mult mai bine pentru noi dacă n-am fi plecat niciodată de-acolo.

— Mulțămesc foarte frumos, dom'le. Cu siguranță că nu prea adunați aci parale cu negustoria ; mai bini ați strînge totu' și-ați merge cu noi. Vă spun acu' ziua bună și mulțămim frumos încă o dată, dom'le.

Colonelul a rămas în picioare, privind gînditor în urma căruței pînă cînd aceasta a dispărut încet, încet din vedere, apoi s-a înapoiat în prăvălie și s-a așezat pe scaun... s-a așezat să aștepte pînă ce va izvorî apă din piatră și va crește iarbă-n pustiu – un fel de Sfinx al Văii Solomon, pus pe așteptare pînă la sfîrșitul veacurilor. În ziua aceea mintea i-a întîrziat mai mult ca de obicei asupra ghinioanelor avute, și colonelul a simțit cum îl copleșește dorul de casă. Tînjea după lumea lui și după fețele rubedeniilor ; după amurgurile din Virginia, cînd el și maiorul Denney obișnuiau să se așeze sub copacii uriași din curte și să retrăiască în amintire asediul Richmondului ; după foștii camarazi alături de care bea la Taylor ;

după copiii care se jucau în fiecare dimineață cu cercurile prin fața ușii lui și mergeau toamna cu el la cules de alune ; după munții Great North, unde nu peste multă vreme înghețurile urmau să împodobească feeric arțarii și hicorii ; după violetul

suav de pe Blue Ridge, care se-ntinde spre răsărit, departe ; şi după sunetul pe care locuitorii Virginiei îl aud pururi în visele lor, un cîntec ritmic al devotamentului fără de moarte, adînc şi solemn precum cadenţa unui vers epic, pe care-l cîntă apele Potomacului şi Shenandoahului îndreptîndu-se către litoralul Virginiei, după ce s-au întîlnit la Harper's Ferry. Pentru cei plecaţi din văile Virginiei, cîntecul acesta e ca glasul mamei, poruncindu-le să-şi păstreze onoarea nepătată şi chemîndu-i fără încetare acasă. Într-o noapte cu lună a anului '62, în drum spre front, colonelul îşi oprise calul acolo şi ascultase vreme îndelungată cîntecul ; şi privind deasupra capului său piscurile falnice din Maryland, ridicase mîna şi rostise jurămîntul pe care-l rosteau toţi tinerii Virginiei şi pe care îl şi păstrau. Căci dacă sîngele ar fi fost vărsat pentru ca rîurile acelea nobile să-şi poată umple albia, ele ar fi curs purpurii către mare ; iată de ce cîntă ele cînd se-ntîlnesc, depănînd întruna povestea, fie lună, fie soare, prin vreme şi schimbări de tot felul, neputînd uita acea zadarnic irosită glorie a tinereţii, acea dragoste eroică. De cîte ori le auzise pînă atunci chemarea în nopţile pustii de iarnă, bătrînul îşi plecase fruntea în palme şi plînsese, cu o intensitate aproape fizică a dorului de casă.

Spre seară norii s-au adunat în partea de apus a cerului şi la căderea nopţii s-a stîrnit o furtună violentă cu ploaie, una din acele ploi torenţiale care ajung totdeauna prea tîrziu în Valea Solomon, după ce vara secetoasă a şi făcut loc toamnei lipsite de rod. Dintr-un motiv sau altul, bătrînul n-avea chef să se ducă la culcare. Rămăsese la fereastră, privind jocul fulgerelor şi ascultînd cum

rîul umflat rupea malurile pline de nămol cu un vuiet surd, de parcă s-ar fi răzvrătit împotriva acelui amestec brutal în existența lui calmă și nepăsătoare. I s-a părut la un moment dat că zărește printre stîncile de dincolo de rîu o lumină, dar apropiindu-se de ușă n-a văzut nimic în întuneric. în cele din urmă a stins lampa cu părere de rău și s-a dus la culcare.

IV

în aceeași seară, cu vreo cîteva ore mai înainte, pe cînd furtuna se afla în toi, un călăreț gonea în galop pe malul rîului Solomon. A tras de hățuri în dreptul unei stînci golașe, abrupte, și a rămas în șa, rotindu-și privirea de jur împrejur. Era o vreme nepotrivită pentru a ieși afară. Părea că văzduhul negru se prăvala peste omul nostru, cu excepția clipelor cînd cerul era brăzdat de la un capăt la altul de limbile zimțate ale fulgerelor, care-l sfîșiau cu zgomot înspăimîntător. La fiecare izbucnire de lumină, omul vedea cum apa tulbure a rîului umflat aruncă în vîrtejuri năluci de spumă peste micile sălcii tremurătoare. În afară de lumina singuratică de peste rîu, nu părea că ținutul ar fi locuit. A descălecat, a priponit calul de un arbust, a desprins cazmaua legată la spatele șeii și a început să urce malul. Apa de pe înălțimi curgea în josul dealului, săpînd șanțuri în pietrișul moale și făcînd iarba atît de alunecoasă încît omul abia mai putea să-și țină echilibrul. Odată ajuns în vîrf, a scos din buzunar o lanternă oarbă și, ca s-o aprindă, a adăpostit-o sub gluga mantalei de ploaie ; apoi a așezat-o în spatele unui smoc de iarbă. Pornind din dreptul unui stejar singuratic, a

măsurat atent distanţa cu pasul şi a început să sape. Avea hainele ude leoarcă ; chiar şi mantaua era îndeajuns de udă ca să-l împiedice de la lucru. Nervos, şi-a aruncat de pe el totul, afară de cămaşă şi de pantaloni, şi s-a pus din nou pe săpat. Cămaşa era udă leoarcă, iar cravata atîma sub guler ca o zdreanţă. Părul ud şi negru cădea peste fruntea albă ; omul îşi ţinea sprîncenele încruntate, dinţii încleştaţi şi ochii aţintiţi în pămînt şi săpa cu disperarea celui care nu mai vrea să-şi aducă aminte de nimic, înfigea de fiecare dată cazmaua pînă la lemn şi arunca pămîntul mustind de apă departe în josul pantei ; de-atîta îndîrjire şi trudă, palmele albe i se umpluseră de băşici. Ploaia îi bătea fără încetare faţa şi-i picura din păr si de pe mustăţi ; dar el nu se oprea din lucru nici o clipă, cu excepţia momentelor în care auzea vreun zgomot mai ciudat venind dinspre rîu. Atunci tresărea, stingea lanterna şi aştepta pînă cînd se făcea din nou linişte.

După ce a săpat astfel o bună bucată de vreme, a îngenuncheat şi şi-a vîrît braţul în groapă, ca să vadă cît e de adîncă. A auzit în imediata lui apropiere un sunet strident, şuierător, metalic, un sunet pe care omul, dacă se-ntîmplă să-l audă vreodată, şi-l aminteşte pînă-n pragul morţii. A simţit imediat o durere ascuţită în vîna braţului drept şi a sărit în picioare, trăgînd o înjurătură ; şi şarpele cu clopoţei, răzbunătorul atîtor oameni, s-a furişat, încet prin iarba udă.

V

A doua zi dimineaţa, soarele se înălţa radios deasupra Văii Solomon. Cerul era albastru şi îmbietor, aşa cum sînt cerurile din Sud ; linia dreaptă şi aspră a orizontului apărea îmblînzită de o ceaţă uşoară ca fumul şi frunzele galbene ale plopilor, încă umede de pe urma ploii torenţiale, străluceau în lumină, iar printre ele se zărea scoarţa albă, cu reflexe ca de argint lustruit. Tot pămîntul era spălat proaspăt şi curăţat de praful verii secetoase. Era o zi cu lumini de opal, o zi prinsă într-un cer de aur şi turcoază, scăldată într-un aer de safir ; una din acele zile rare, ideale – zile întîlnite numai în ţinuturile secetoase, unde Natura pare că se căieşte uneori de propria-i asprime şi încearcă să compenseze prin măreţia cerurilor sale uscăciunea pămîntului care se-ntinde sub ele.

Dar cînd a ieşit să cerceteze ravagiile furtunii, colonelul s-a simţit prea puţin mişcat de

frumusețea voioasă a dimineții. Știa cît e de înșelătoare și de efemeră. Știa cît de repede uită Natura Dincolo de rîu, în tufișuri, a auzit nechezatul unui cal. Surprins și mînat de curiozitate, s-a dus să vadă ce putea fi. Calul stătea printre tufele de sumac, înșăuat și cu căpăstrul pus, avînd la spatele șeii o manta lungă de ploaie, făcută sul. Părea neliniștit, lovea pămîntul umed cu copita și mesteca frunzele veștede. Uitîndu-se în jur, colonelul n-a zărit nici urmă de călăreț ; și atunci a început să urce panta în căutarea lui. Sus, l-a găsit. La vreo cinci pași distanță de stejar se afla o groapă de curînd săpată și o cazma înfiptă încă, drept, în pămînt. Iarba din jur era ruptă și strivită, de parc-ar fi fost călcată în picioare de un om vînjos, cuprins de furie. Lîngă groapă zăcea trupul unui bărbat. Avea cămașa sfîșiată pînă la brîu, udă și plină de noroi; brațul stîng i se odihnea în iarba înaltă de-alături ; cel drept, umflat și vînăt, stătea întins deasupra capului ; ochii – larg deschiși, dinții înfipți adînc în buza de jos. Fața, frumoasă și desfrînată, era aceea a lui Apollo Gump.

Colonelul l-a ridicat și l-a dus sub copac. O simplă privire aruncată spre brațul lui – și-ți dădeai imediat seama din ce cauză murise. Alături se afla o sticlă de rachiu, iar rana fusese lărgită cu cuțitul, însă șarpele îi atinsese o vînă și otrava acționase fulgerător. Ridicînd cazmaua, colonelul s-a apucat de lucru, cu gîndul de a termina ceea ce începuse mortul. La o adîncime de vreo patru picioare a descoperit o ladă învelită în tablă. În vreme ce dădea pămîntul la o parte din jurul ei, a scos un fluierat ușor, ca pentru sine. Deci Gumpii, la urma urmelor, nu fuseseră chiar atît de deștepți.

Vînaseră mai mult decît puteau căra şi în ultima clipă se văzuseră nevoiţi să îngroape o parte din pradă. Căci pentru ce altceva pe lume şi-ar fi riscat Apollo Gump capul de ticălos în Valea Solomon ?

Dar nu, nu se aflau bani în ladă, ci numai portretul femeii aceleia frumoase cu înfăţişare de artistă, pe care-l văzuse în casa lui Apollo, cîteva rochii cu paiete din cele ce se poartă pe scenă, o mulţime de obiecte de îmbrăcăminte femeiască, haine luxoase care semănau a trusou, şi cîteva rochiţe mititele, croite ca pentru un copilaş abia născut şi nepurtate încă. Asta era tot. Cuprins de uimire, colonelul a răsuflat adînc şi a rămas în picioare cu privirile aţintite asupra tabloului. Şi acolo, la spatele şeii, atîma făcută sul mantaua de ploaie în care Apollo ar fi transportat lada. Deci ăsta fusese punctul slab al lui Apollo Gump şi asta era suprema ironie pe care i-o rezervase viaţa, să facă rău fără a-şi primi pedeapsa şi să n-aibă nimic de îndurat de pe urma tuturor păcatelor, iar singura lui virtute sărmană să-i aducă moartea ! Privind bietul trup desfigurat care zăcea acolo în bătaia soarelui, în mijlocul ierburilor scînteietoare, colonelul a simţit o clipă fiorul vechii afecţiuni pe care i-o trezise cîndva Apollo. Peste faţa albă şi rigidă păianjenii terminaseră de ţesut o pînză multicoloră, o diafană peliculă de protecţie împotriva răzbunării omeneşti ; se părea că Natura îşi şi începuse magnifica şi completa ei acţiune de iertare, că pămîntul îl chema la sînul lui împăciuitor, ca să-l transforme din nou într-o părticică de ţărînă curată şi roditoare.

Căutînd să vadă ce mai avea mortul asupra lui, colonelul a dat peste o pungă legată cu o curea în jurul mijlocului, chiar pe piele. În pungă se aflau

zece mii de dolari în bancnote şi un bilet pentru San Francisco. A numărat liniştit banii şi i-a vîrît în propriul lui buzunar.

— Ei, domnule, am aşteptat multă vreme pînă să-mi închei socotelile cu dumneata. Îmi mai datorezi încă şase mii de dolari, dar se spune că datoriile unui mort se anulează, şi eu am să-ţi iau calul, şi atunci o să fim chit. Dacă există vreun înger cu un registru, în care să ţină socoteala tuturor chestiilor ăstora, poţi să-i spui că eşti chit cu mine, aşa că o să ţi se reducă mult din pedeapsa pentru păcatele bietului tău suflet ; ai de dat socoteală şi fără asta, ştie Dumnezeu prea bine.

După prînz, colonelul a tîrît sus pe stîncă o ladă lungă, meşteritâ grosolan din scînduri roase de vreme ; smulsese scândurile din pereţii prăvăliei. A luat cu el şi costumul cel bun, care mirosea puternic a naftalină, şi doar cu mare greutate a reuşit să-l tragă peste mădularele înţepenite ale mortului.

— îmi plăceai nespus de mult, Apollo. Mi s-a rupt inima cînd te-ai apucat de escrocherii... şi ai fost escroc, nu glumă. Dar am să-ţi fac o înmormîntare omenească, pentru că ţi-a fost cineva drag o dată. Am ştiut dintotdeauna că aveai o plămadă prea bună pentru lumea în care te-nvîrteai, şi asta a fost oarecum şi cauza greşelii pe care ai săvîrşit-o. Un asemenea lucru nu li s-ar fi întîmplat niciodată preţioşilor fraţiori. Cred că n-o să pot rosti la mormînt nici o rugăciune. Domnul te cunoaşte mai bine decît te cunosc eu ; au existat oameni şi mai răi, care au trăit şi au murit ca nişte creştini. Dacă aş fi încredinţat că un cuvînt de-al meu te-ar putea ajuta, l-aş rosti cu dragă inimă.

Dar Dumnezeu se ocupă cu iertarea păcatelor încă de la începutul lumii – şi a avut destul de lucru. Ştie ce trebuie să facă. Sper însă că de data asta va fi mai uşor, cel puţin aşa cred, Apollo.

A coborît lada în groapă, a făcut din vaporoasele rochii cu paiete un fel de pernă, şi peste ea a aşezat mortul. Deasupra a pus portretul femeii aceleia frumoase, cu zîmbet calm. Şi astfel i-a înmormîntat.

Banii pe casă fiind recuperaţi, a doua zi colonelul a dat foc prăvăliei şi şi-a îndemnat calul către răsărit, fără să privească nici o clipă în urmă, spre ultima ruină fumegîndă a oraşului El Dorado.

Primăvara, floarea soarelui a crescut înaltă, fără să nedreptăţească vreo stradă sau vreuna dintre gropile pentru fundaţii ; a crescut, cu aceeaşi onestitate, şi pe movila de lîngă stejarul aflat pe vîrful stîncii. Dacă Natura uită, la fel de bine şi iartă. Cel puţin nu păstrează ranchiună, acolo în locul ei înalt, de unde veghează stîlpii cerurilor. Copacul însă a încetat să mai crească. A ajuns la concluzia că nu merită efortul. Rîul se tîrăşte leneş prin nămol ;
ştie că marea, dacă ar ajunge la ea, n-ar fi decît un lac mai întins, murdar şi sărat. An de an se îngroapă şi mai adine în nămolul negru şi se pierde printre rădăcinile putrede ale sălciilor moarte, întrebîndu-se ce caută, la urma urmei, un rîu acolo.

„CĂSĂTORIA FEDREI”

EVENIMENTELE se desfăşuraseră în aşa fel încît MacMaster nu apucase să se ducă să vadă atelierul lui Hugh Treffinger decît după trei ani de la moartea pictorului. MacMaster era el însuşi pictor, un american franţuzit care-şi petrecea iernile la New York, verile la Paris şi o bună bucată de vreme pe întinsele ape dintre cele două oraşe.

Il bătuse deseori gîndul să se oprească spre sfîrşitul toamnei la Londra, într-una din călătoriile sale de întoarcere, dar amina de fiecare dată părăsirea Parisului, pînă cînd, împins de împrejurări, pornea către casă pe ruta cea mai scurtă şi mai rapidă.

Treffinger murise relativ tînăr şi MacMaster n-avusese, deci, motiv să se grăbească, pînă cînd graba devenise inutilă. Apoi, deşi între ei existase o oarecare corespondenţă, MacMaster se temuse probabil să întîlnească în carne şi oase un om atît de renumit. Raporturile lui cu opera lui Treffinger erau atît de adînci şi de satisfăcătoare, atît de aparte, încît el aproape că se îngrozea la gîndul unei atitudini critice de vreun fel sau altul. Simţindu-se din caleafară de stîngaci în relaţiile personale, evitase şi în cazul de faţă deznodămîntul, pînă cînd nu mai putea fi vorba de teamă sau de speranţă. Rămăsese totuşi *Căsătoria Fedrei*, marea pînză neterminată a lui Treffinger, pînză care nu părăsise niciodată atelierul şi despre

care prietenii lui MacMaster afirmau din cînd în cînd că ar fi cea mai reprezentativă producţie a pictorului.

Tînărul ajunse la Londra seara, şi în dimineaţa următoare plecă spre cartierul Kensington, să caute atelierul lui Treffinger. Atelierul se afla pe una din străduţele dosnice care dădeau în Holland Road ; zări numărul pe poarta încastrată în zidul înalt al unei grădini ; peste coama zidului, presărată cu cioburi de sticlă verde, se apleca în afară o tufă de liliac înmugurit. Plăcuţa cu numele lui Treffinger se afla încă la locul ei ; alături, un anunţ prin care vizitatorii erau rugaţi să sune îngrijitorul. Drept răspuns la apelul lui MacMaster, poarta se deschise şi în cadrul ei apăru un omuleţ îndesat, . purtînd o haină de vînătoare şi nişte pantaloni croiţi pentru o talie mult mai voluminoasă. Avea tenul proaspăt, ochii de un cenuşiu comun şi incert şi era bărbierit cu grijă, excepţie făcînd favoriţii, lăsaţi de puţină vreme să crească pe obrazul roşcovan. Arbora un aer foarte competent şi un fel de eleganţă şi de agerime, în pofida umerilor prea generoşi ai hainei sale. Într-o mînă ţinea o pipă şi în cealaltă un exemplar din „Viaţa sportivă". Explicînd scopul vizitei sale, MacMaster observă că omul îl examina cu atenţie, privirea acestuia era critică, dar nu impertinentă. I se îngădui să pătrundă într-o gheretă de piatră văruită-n alb, cu uşa din spate şi cu ferestrele dînd spre grădină. Pe masa de brad se aflau registrul cu impresiile vizitatorilor şi un vraf de cataloage, alături de o călimară şi de nişte tocuri cu peniţa ruginită. Peretele era împodobit cu fotografii şi stampe colorate reprezentînd cai de curse.

— Atelieru' e deschis pentru public numa'

sîmbăta şi dumineca, explică omul, care se prezentase cu numele de „Jymes", da', desigur, facem excepţie cînd e vorba de pictori. Doamna Elling Treffinger se află pe continent da' ordinele lu' domnu' Ugh a fost ca pictorii să aibă voie aici.

Alese o cheie din buzunar şi deschise larg uşa care dădea în atelier, aşezat ca şi ghereta cu spatele spre zidul grădinii. MacMaster pătrunse într-o încăpere lungă şi îngustă, construită din scînduri date la rindea şi vopsite într-un verde deschis ; o încăpere umedă şi rece chiar şi în această minunată dimineaţă de mai. Nu cuprindea nici un fel de mobilă (în afară de cazul în care o scară dublă, un fotoliu pentru model şi un raft încărcat cu mape mari de piele ar putea fi numite astfel) şi nu avea ferestre, nici vreo altă deschidere, cu excepţia uşii şi a luminatorului sub care atîrna chiar tabloul neterminat. MacMaster nu văzuse niciodată atît de multe picturi de-ale lui Treffinger la un loc. Ştia că pictorul se însurase cu o femeie bogată şi că putuse să-şi păstreze ci te picturi dorise. Pe acestea, împreumă cu toate copiile şi crochiurile, Treffinger le lăsase ca pe l un fel de moştenire tinerilor din şcoala lui.

Îndată ce se văzu singur, MacMaster se aşeză pe marginea fotoliului, în faţa tabloului neterminat. Aici se afla, într-aijevăr, lucrul pentru care venise şi care aproape că-i paraliză vreme de-o clipă receptivitatea, găsindu-şi abia apoi, treptat, treptat, drumul spre el. La ora unu, MacMaster se afla în picioare în faţa colecţiei de studii alcătuite pentru *Grădina lui Boccaccio*, cînd auzi lingă el o voce :

— Mă iertaţi, domnule, da' tocma' voiam să-ncui şi să mă duc la masă. Căutaţi

cumva studiul de portret al lu' Boccaecio ? întrebă James respectuos. Doamna Elling Treffinger l-a dat lu' domnu' Rossiter ca să-l ducă la Oxford, pentru niște cursuri pe care le ține dumnealui acolo.

— Deci nu-și sfîrșea niciodată de pictat studiile ? întrebă MacMaster uluit. Iată două pentru tabloul ăsta. De ce le-a mai păstrat atunci ?

— Nu știu ce-aș putea spune de chestia asta, domnule, răspunse James, zîmbind cu indulgență, da' așa îi era felu'. Știu că termina de foarte multe ori, da' totdeauna făcea cîte două studii, din principiu, unu' în acuarelă și altu' în ulei, și abia pe urmă ajungea la ultima formă ; ca să nu mai vorbim de toate schițele de portret făcute în creion, înainte de a-și începe compoziția. Asta era dumnealui. înțelegeți, nu ținea atît de mult la ultima impresie, cit la pictatu' propriu-zis al tablourilor. Avea obiceiu' să spună că ele trebuie să fie bine făcute, ca orice articol din comerț. O să caut pentru dumneavoastră niște schițe de portret, domnule.

Scotoci într-una din mape și scoase o jumătate de duzină de desene.

— La astea trei, continuă el, a renunțat ; astelalte două sînt modelele pe care le-a păstrat pînă la urmă ; ăstălalt, fără modificări, așa cum a rămas. E la Paris după cîte mi-aduc aminte, continuă James meditativ. A intrat împreună cu *Sfînta Cecilia* în colecția baronului H—. Mi-ați putea spune dacă-l mai are, domnule ? Nu-mi place să le pierd socoteala, da' cîteva au trecut totuși dintr-o mînă într-alta de la moartea lu' domnu' 'Ugh.

— Colecția H— a rămas intactă, cred, răspunse MacMaster. Ai stat multă vreme cu Treffinger ?

— Din tinereţe, domnule, răspunse James cu gravitate. Eram grăjdar cînd m-a luat.

— Atunci, ai fost omul lui ?

— Exact, domnule. N-avea pe nimeni altcineva în atelier. îi amestecam totdeauna colorile, şi dumnealui m-a-nvăţat cum să întind vemiul ; zicea că nimeni în Anglia nu poa' să facă lucru' ăsta cum se cuvine. Nu v-aţi uitat încă la *Căsătoria,* domnule ? întrebă el brusc. privindu-l pe MacMaster cu îndoială şi arătînd cu degetul spre tabloul de sub luminator.

— Nu foarte îndeaproape. Prefer să încep cu ceva mai simplu. La prima vedere, tabloul ăsta pare aproape înfricoşător, răspunse MacMaster. —[1] Că prea bine ziceţi, domnule, făcu James cu căldură. Tablou' ăsta l-a ucis pur şi simplu pe domnu' 'Ugh ; l-a distrus pur şi simplu, şi nimic n-o să mă convingă vreodată pe mine că nu de la el a avut al doilea atac.

Cînd MacMaster se întoarse în High Street pentru a lua autobuzul, mintea îi era împărţită între două convingeri triumfătoare. Simţea nu numai că descoperise cel mai fantastic tablou al lui Treffinger, dar şi că, în ceea ce-l priveşte pe James, avea de-a face cu un indice misterios al personalităţii pictorului, un fir călăuzitor care, dacă era urmat cu tact, putea oferi multe revelaţii.

La cîteva zile după întîia sa vizită la atelier, MacMaster îi scrise doamnei Mary Percy, spunîndu-i că va rămîne o vreme la Londra şi întrebînd-o dacă poate să-i facă o vizită. Doamna Mary era singura soră a doamnei Ellen Treffinger, văduva pictorului, şi MacMaster o cunoscuse în timpul unei ierni petrecute la Nisa. O cunoscuse foarte bine, într-adevăr ; doamna Mary, fire deschisă şi

comunicativă, se comporta la fel şi în privinţa nefericitei căsătorii a surorii sale.

Răspunzînd scrisorii, doamna Mary fixase o după-amiază în care urma să fie singură. Era o femeie de cuvînt, astfel că, atunci cînd sosi, MacMaster găsi salonul pustiu. Doamna Mary îşi făcu apariţia de îndată ce fu anunţat. Era înaltă şi subţire şi avea articulaţii rigide ; aspru ca fonta, corpul îi ieşea distinct în relief prin faldurile rochiei. Această nuanţă aproape metalică se continua pe mîinile cu încheieturi puternice, în părul aspru, cenuşiu şi lung şi pe faţa cu trăsături îndrăzneţe, pe care doar ochii vii o făceau să nu pară de-a dreptul stranie.

— De fapt, spuse doamna Mary, aşezîndu-se lîngă el şi supunîndu-l unui fel de inspecţie militărească prin „pince-nez", de fapt începusem să mă tem că te-am pierdut cu totul. Sînt patru ani de cînd te-am cunoscut la Nisa, nu-i aşa ? Am fost la Paris iarna trecută, dar n-am primit nici o ştire de la dumneata.

— Atunci eram la New York.

— Am bănuit eu. Şi ce te aduce la Londra ?

— Mai întrebi ? răspunse MacMaster galant.

Doamna Mary rîse ironic.

— Dar, din întîmplare, ce altceva încă ?

— Ei bine, printre altele am venit să văd atelierul lui Treffinger şi tabloul rămas neterminat. Şi, pentru că tot mă aflu aici, am hotărît să rămîn întreaga vară. Mă bate chiar gîndul să-i scriu biografia.

— Deci, asta te-a adus la Londra ?

— Nu tocmai. De fapt n-aveam intenţia să fac ceva atît de serios cînd am venit. Cred că hotărîrea m-a făcut s-o iau ultimul lui tablou. Ideea s-a statornicit în mine ca o predestinare.

— Nu te superi dacă o să pun la îndoială caracterul milostiv al unui asemenea destin, remarcă doamna Mary sec. Nu există, totuşi, prea multe cărţi pe această temă ?

— Aşa e. Le-am citit pe toate, şi aici MacMaster o fixă pe doamna Mary cu o expresie triumfătoare. A reuşit să iasă foarte bine din mîna amabililor dumitale critici, adăugă el zîmbind.

— Ştiu ce crezi şi nu neg faptul că de priceput nu ne pricepem prea mult la artă, spuse doamna Mary cu o veselie îngăduitoare. O lăsăm pe seama altora. Treffinger a făcut vîlvă o vreme, dar se pare că nu sîntem capabili de

aprecierea îndelungată a unor asemenea procedee extraordinare. în cele din urmă ne întoarcem la tablourile pe care le găsim agreabile şi uşor de înţeles. Pictura lui a fost socotită un experiment, cred ; acum se pare că mai degrabă unul lipsit de succes. Dacă ai venit la noi ca un propovăduitor, te vom tolera cu politeţe, dar într-ascuns vom rîde, te avertizez.

— Asta de fapt nu mă descurajează, doamnă Mary, declară MacMaster cu blîndeţe. După cum ţi-am mărturisit, sînt un om care are o misiune.

Doamna Mary rîse cu rîsul ei răguşit, de bariton.

— Bravo ! Şi ai venit la mine să te inspiri pentru panegiricul dumitale ?

MacMaster zîmbi oarecum stînjenit.

— Nu întrutotul. Dar vreau să te consult, doamnă Mary, cu privire la oportunitatea de a o deranja în acest sens pe doamna Ellen Treffinger. Am impresia că nu prea e drept să continui fără a-i cere să acorde acţiunii mele un fel de favoare, însă mă tem că subiectul ar putea deveni pentru ea dureros. Mă voi baza în întregime pe tactul dumitale.

— Cred că ar prefera să fie consultată ea însăşi, răspunse doamna Mary, raţională. Nu pot înţelege cum suportă să fie zgîndărită în continuare această chestiune jalnică, dar suportă. Pare-se că simte un fel de responsabilitate morală. În privinţa asta, Ellen a fost totdeauna deosebit de cinstită, atît cît o ajută pe ea judecata ; ceea ce mă uimeşte este faptul că nici nu are, în definitiv, o fire mărinimoasă.

Cu siguranţă că încearcă să facă ceea ce crede ea că e drept. O să-i scriu şi o s-o poţi vedea cînd se întoarce din Italia.

— Aş vrea foarte mult s-o întîlnesc. Sper că e îndeajuns de restabilită ? întrebă, eziţînd, MacMaster.

— Nu, n-aş putea spune că e. A rămas cam în aceeaşi stare în care s-a cufundat înainte de moartea lui. Am impresia că Treffinger i-a călcat destul de mult mîndria în picioare. Femeile nu-şi pot vindeca asemenea răni ; cel puţin nu femeile de felul lui Ellen. Continuă să sîngereze în adîncul sufletului.

— Dumneata, în orice caz, n-ai devenit mai înţelegătoare, se aventură MacMaster.

— O, nu-i neg meritele. A fost un colorist, recunosc. Dar asta e o trăsătură prea vagă şi neconvingătoare ca să te măriţi cu el. Doamna Ellen Treffinger este de aceeaşi părere.

— Dar, dragă doamnă Mary, protestă MacMaster, şi te rog să mă opreşti dacă devin prea personal, în primul rînd căsătoria asta trebuie să fi fost una de bunăvoie, atît din partea ei, cît şi din partea lui.

Doamna Mary îşi cumpăni ochelarii pe degetul arătător şi, luîndu-şi o poză care s-ar fi potrivit într-o sală de lecţii clinice, răspunse :

— Ellen, dragul meu băiat, e o persoană eminamente romantică, E calmă, dar profundă. N-am ştiut cît de profundă e pînă cînd nu m-am ciocnit de ea în problema mariajului ăs-tuia. Ca fată a fost totdeauna nemulţumită ; găsea viaţa searbădă şi prozaică, iar asiduitatea curţii lui i-a făcut plăcere. A cunoscut-o în timpul primului ei sezon la oraş. Cum e frumoasă, s-ar fi găsit o mulţime de alţi bărbaţi, dar recunosc că tîlharul dumitale posomorit era cel mai pitoresc dintre toţi. în curtea pe care i-o făcea, ca şi în toate

celelalte, era teatral pînă la ridicol, dar simţul umorului nu constituie la Ellen principala calitate. Avea farmecul celebrităţii, aerul unui bărbat care poate să-şi croiască drum pretutindeni ca să obţină ceea ce vrea. Felul ăsta de forţă este deosebit de eficace în cazul unor femei ca Ellen, care nu absorb decît căldura reflectată, şi ea n-a putut să se împotrivească. Treffinger a convins-o că are nevoie de ea ; şi cu asta a dat-o gata.

— Nu mă pot opri să nu cred că mariajul lor, chiar şi pe o asemenea bază, ar fi luat o întorsătură fericită, remarcă MacMaster meditativ.

— Mariajul, continuă doamna Mary, ridicînd din umeri în semn de dispreţ, s-a făcut pe baza unei confuzii din partea amîndorura. Ellen, în cazul de faţă, a crezut că realizează ceva cu totul ieşit din comun acceptîndu-l ; şi se aştepta la concesii pe care, pe cît s-ar părea, el nu le-a făcut niciodată. După însurătoare a revenit la vechile obiceiuri ; muncea fără întrerupere, cu excepţia unor pauze violente şi deseori brutale, îi insulta prietenii, iar pe-ai lui i-i vîra pe gît – dintre care mulţi erau tocmai potriviţi să stîrnească aversiunea oricărei fete bine crescute. în casă se afla aproape tot timpul un oarecare Ghillini, un vagabond fără căpătîi, cu o conversaţie imposibilă. Nu spun, vezi bine, că n-avea şi el, la rîndul lui, motive de nemulţumire. Supraapreciase posibilităţile fetei şi-i dădea de înţeles că se simte dezamăgit. Numai o fire largă şi generoasă l-ar fi putut suporta, şi nu e Ellen fiinţa aceea. N-a reuşit să înţeleagă in ruptul capului odioasa lui mîndrie plebeiană cu privire la faptul că nu s-a ridicat mai presus de obîrşie.

Intorcîndu-se la hotel, MacMaster se gîndi că doamna Mary Percy avusese probabil un motiv

bine întemeiat de nemulţumire în privinţa cumnatului ei. Într-adevăr, Treffinger era ultimul om care ar fi trebuit să se însoare cu cineva din familia Percy. Fiul unui mic tutungiu, intrase ucenic la un pictor de firme ; leneş, dezordonat şi practic analfabet – pînă cînd a început să urmeze cursurile serale de la Albert League, unde cîteodată ţinea cursuri Ghillini. Din clipa în care a căzut sub privirile şi sub influenţa acelui italian excentric, emigrant politic pe-atunci, viaţa lui s-a abătut brusc de pe vechiul făgaş. Ghillini a devenit îndată, pentru elevul său, călăuză şi îmbold, prieten şi maestru. Găsind pe străzile Londrei lutul acesta în stare brută, italianul a început să-l modeleze. După cît se pare, şi-a dat seama unde se ascund posibilităţile băiatului, aşa că a înlăturat din procesul educării lui toate canoanele unei instrucţii obişnuite. De la Ghillini a căpătat Treffinger cunoştinţele superficiale şi totuşi lesnicioase despre clasici ; s-a cufundat apoi singur în latina monahală şi în romanele cavalereşti, care au imprimat mai tîrziu operei sale o tentă de naivitate şi de vechime. Acesta a fost începutul gardurilor de nuiele, al cărărilor pietruite, al acoperişurilor cu grinzi înnegrite, al ţesăturilor măiestrit înflorate, care au făcut ca tablourile lui să aibă un efect decorativ de o asemenea bogăţie.

După cum i-a mărturisit doamnei Mary Percy, MacMaster găsise îndemnul imperios pentru ceea ce intenţiona să facă privind *Căsătoria Fedrei,* pînza lui Treffinger rămasă neterminată. Crezuse totdeauna că poate afla cheia personalităţii lui Treffinger în educaţia lui bizară ; în *Romanul trandafirului,* în Boccaccio, în *Amadis,* acele opere care se suprapuseseră peste sufletul imaculat al

băiatului de pe străzile Londrei şi prin care el pătrunsese în lumea spiritului. Treffinger trăise după propria-i imaginaţie ; şi mintea, şi idealurile, şi (cum credea MacMaster) principiile lui etice fuseseră colorate în cele din urmă de orientarea instrucţiei primite la început. Firea lui era un amestec de prospeţime şi spontaneitate, de brutalitate francă şi mistică religioasă, ca în îndepărtatele vremuri ale secolului al cincisprezecelea. În *Căsătoria Fedrei*, MacMaster descoperise expresia supremă a spiritului acestuia, ultimul cuvînt al punctului de vedere propriu lui Treffinger.

Ca în toate subiectele clasice ale lui Treffinger, concepţia era în întregime medievală. întoarsă cu spatele spre soţ şi spre slujitoare ca să-l întîmpine astfel pe fiul soţului ei şi să-i arunce întîia privire sfioasă de sub vălul pe jumătate ridicat, Fedra nu era fiica lui Minos. Era fiica păgînismului şi a bisericii primelor timpuri ; condamnată la viziuni chinuitoare, la nefericire şi la lupta sufletului cu trupul. Anticul Teseu putea fi gloriosul Carol cel Mare, iar slujitoarele Fedrei făceau parte mai degrabă din suita unei Blanche de Castilia decît din cea de la curtea cretană. în primele schiţe Hipolit avea un aer mai păgîn ; apoi, în fiecare dintre desenele succesive, splendida lui figură fusese lipsită de inconştienţa aceea senină ; pînă cînd. pe pînză, sub lumina cerului, apăruse un cavaler foarte creştin. Această siluetă bărbătească şi faţa Fedrei, pictată cu o fascinantă conservare a nuanţelor, constituiau, fără îndoială, cele mai strălucite realizări ale măiestriei lui Treffinger. Pentru efortul prin care reuşise el compoziţia, după toate aparenţele inevitabilă a tabloului, cu cele douăzeci de figuri, cu plenitudinea luminii şi

atmosferei lui, cu depărtările lui odihnitoare văzute prin porticele albe – stăteau mărturie nenumărate schițe.

Din atitudinea lui James față de tablou, MacMaster putea s-o presupună pe aceea a pictorului. În mintea lui James, *Căsătoria Fedrei* fusese totdeauna pînza cea mai importantă ; considera că are o singură ocupație : s-o păzească, își manifesta limpede neîncrederea cînd vizitatorii (nu mai veneau mulți acum) îi dădeau tîrcoale. „*Căsătoria e* cea care l-a dat gata," obișnuia el să spună adesea, ,,și i-ar fi plăcut ei să ne vadă morți pe toți."

Spre sfîrșitul celei de a doua săptămîni petrecute la Londra, MacMaster începu să-și redacteze notele pentru studiul cu privire la Hugh Treffinger și la opera lui. Cînd cercetările îl purtară întîmplător prin atelierele prietenilor și discipolilor de odinioară, găsi că în picturile lor stilul maestrului pălea, după cum se ștergea și impresia personalității lui Treffinger. Unul cîte unul, se întorceau pe furiș în comunitatea artei naționale britanice ; mîna care-i dirijase era acum înțepenită. MacMaster își pierdu speranța în ei, limitîndu-se din ce în ce mai mult la atelierul maestrului, la unele scrisori ale acestuia aflate la dispoziția sa (cele mai multe fără vreo valoare specială și fără personalitate) și la întrebările pe care i le punea îngrijitorului. Nu fusese capabil să facă niște pași succesivi prin care să cîștige treptat încrederea lui James. Firește, majoritatea vicleșugurilor abile puse în slujba scopului acestuia eșuaseră în mod umilitor ; tot ceea ce ajutase la realizarea unei anumite înțelegeri trebuie să fi fost, și din partea unuia, și din partea celuilalt, de natură pur instinctivă, intuitivă. Cînd, în cele din

urmă, James îşi dezlegă oarecum limba şi deveni mai personal, fiecare cuvînt ieşit din gura lui ajunse să fie, pentru cartea lui MacMaster, ca aerul şi ca apa. James transpira, la drept vorbind, personalitatea penetrantă a lui Treffinger, într-atît se cufundase în adîncurile ei. Multe din expresiile, atitudinile şi părerile actuale şi le însuşise în contactul zilnic cu pictorul. După cum pe dinafară era îmbrăcat cu hainele la care renunţase maestrul, pe dinăuntru era căptuşit cu pieile pe care acesta şi le părăsise. Dacă scrisorile i se păreau formale şi neglijente, dacă formulele cu care pictorul se adresa prietenilor se dovedeau extravagante, contradictorii şi deseori nesincere pînă la evidenţă, MacMaster intuia totuşi că Treffinger nu fusese un om cu totul lipsit de substanţă autentică. Legenda lui Treffinger se afla în posesia lui James ; înaintea lui James el renunţase la poză. Doar acolo în atelier, singur şi faţă-n faţă cu propria-i operă, după cît se părea, fusese invariabil el însuşi. James îl cunoscuse în singura lui ipostază pe de-a-ntregul cinstită ; legătura lor constituia un avantaj pentru singura integritate neîndoielnică a pictorului. Relatările lui James cu privire la Treffinger nu erau denaturate de nici o iluzie de natură artistică, nu erau colorate de nici o interpretare personală. El nu reţinea decît ceea ce auzise şi văzuse ; mintea lui semăna cu un fel de cameră obscură. Propriile limite îl ajutau să fie foarte exact.

Într-o dimineaţă, în vreme ce MacMaster stătea aşezat în faţa tabloului *Căsătoria Fedrei,* James intră ca de obicei să şteargă praful.

— Am primit veşti p'în poştă de la doamna Elling, domnule, spuse el, şi a dat orden să fie casa pusă la punct. Cred c-o să fie aicea cam pe

joia sau vinerea viitoare.

— Îşi petrece majoritatea timpului în străinătate ? întrebă MacMaster.

Cînd venea vorba despre doamna Treffinger, James păstra cu perseverenţă o delicată rezervă.

— Păi, nu s-ar putea spune chiar aşa, domnule. Găseşte casa un picuşor cam întunecată, cred, aşa că se opreşte de cele mai multe ori cu doamna Mary Percy la Grosvenor Square. Doamna Mary e singura dumisale soră.

O vreme tăcu, apoi continuă, vorbind sacadat din pricina meticulozităţii cu care ştergea praful.

— Abia az' dimineaţă dădui peste acu' ăsta de cravată şi mi-amintii, începu el să expună pe larg momentul foarte important de care era legat obiectul cu pricina, cum mi l-a dat domnu' 'Ugh pe vremea cînd îi făcea curte lu' doamna Elling. Să mă ia naiba dac-am mai văzut vreodată un bărbat care să prindă aşa ca dînsu' patimă pentr-o femeie ! Aşa s-a întîmplat, domnule. N-a mai prins patimă pentru ceva nici înainte şi nici după, asta pînă ce s-a legat de tablou' de colo, deşi dînsu' se înflăcăra destul de puternic. Mi-amintii şi de pojaru' pe care l-a avut dînsu' la treizeci de ani, rău ca holera, de era cit pe ce să moară. Da' nu era dînsu' făcut pentru lumea lu' doamna Elling ; era toţi prea băţoşi pentru dînsu'. Dînsu' era un domn liber. Îi plăcea să ia masa cu cîţiva prietini veseli ca şi dînsu', da' nu era aşa cînd venea vorba de treburi sirioase. Odată ce-a prins patimă pentru doamna Elling, şi-a schimbat felu' de viaţă. Şi-a dăruit inelele şi acele de cravată, iar în apartament la dumnealui se preumbla zilnic croitoru' şi marchitanu'. A început să se ducă la un club în Piccadilly ; flămînzea ca să slăbească, se îngrijea să aibă lingeria curată-curată şi fără pic

de cutişoară şi se îmbrăca cu nişte haine că ţipa pe dînsu' de strînse. A fost o treabă grozavă că a cîştigat-o, da' nu ştiu, zău, cît l-a costat asta.

Într-o după-amiază din săptămîna următoare, răspunzînd invitaţiei trimise de doamna Ellen Treffinger, MacMaster se duse să-şi ia ceaiul la ea. Fu condus într-o grădină aflată între locuinţă şi atelier, unde masa pentru servit ceaiul era aşezată sub un păr noduros. Doamna Ellen se ridică în picioare la apropierea lui MacMaster (acesta fu surprins de înălţimea femeii) şi îl întîmpină cu graţie, spunîndu-i că-l cunoştea prin sora ei. MacMaster se simţi absolut încîntat de echilibrul ei sufletesc liniştitor, de modulaţiile plăcute ale vocii, de reţinerea molatică din ochii mari şi migdalaţi. Rămase chiar entuziasmat la vederea figurii ei atît de enigmatice, deşi lucrul ăsta avu darul să-i tempereze imediat înflăcărarea şi să facă imposibilă francheţea pe care ar fi dorit să şi-o îngăduie faţă de ea. Avea o figură prelungă, îngustîndu-se către bărbie, cu trăsături foarte delicate, dar împietrită de masca rece a autocontrolului. În spatele unor asemenea figuri enigmatice, fin conturate, reflectă MacMaster, natura ascunde uneori taine uluitoare. Dar în ciuda acestui aer de rigiditate, simţea că gustul infailibil de care dăduse totdeauna dovadă Treffinger în problemele majore nu-l părăsise nici atunci cînd fusese vorba să-şi aleagă o soţie, şi recunoştea că şi-ar fi ales, el însuşi, o femeie caro să arate întocmai ca soţia lui Treffinger.

În vreme ce MacMaster îi explica scopul vizitelor sale repetate la atelier, ea îl asculta cu un interes plin de bunăvoinţă.

— Cred că am citit tot ce s-a publicat în legătură cu opera lui Hugh Treffinger şi mi se

pare că mai sînt multe de spus, trase el concluzia.

— Am impresia că sînt scrieri destul de inadecvate, remarcă ea vag.

Ezită o clipă, frămîntînd absentă între degete nasturii de la rochie, apoi continuă, fără să-şi ridice privirea :

— Sper că n-o să mă consideri prea pretenţioasă dacă o să cer să văd în copie capitolele care tratează despre viaţa particulară a lui Hugh. Totdeauna mi-am asumat acest privilegiu.

MacMaster îi dădu în grabă asigurările necesare şi adăugă :

— Intenţionez să mă refer doar la acele aspecte din viaţa lui particulară care se află în directă legătură cu opera, de pildă educaţia de tip monahal, sub influenţa lui Ghillini.

— Cred că înţeleg, spuse doamna Ellen, privindu-l cu nişte ochi mari, de nepătruns.

înainte de a părăsi casa, MacMaster se opri în atelier şi rămase o vreme în faţa singurului autoportret al lui Treffinger : tîlharul acela de drumul mare, cu gîtul gros şi capul pătrat, cu buza de sus îngustă şi înnegrită de mustaţa tunsă scurt, cu părul aspru îngrămădit pe frunte, cu dinţii albi şi puternici bine înfipţi pe coada scurtă a pipei. MacMaster înţelegea foarte bine cîte chinuri trebuie să-i fi pricinuit unei femei ca doamna Ellen Treffinger fie şi numai pielea maroniu-roşcată de pe carnea tare a bărbatului acestuia. Putea să-şi imagineze totodată şi revolta neputincioasă a lui Treffinger împotriva calmului ei natural, care-l uimise atît de mult în clipa cînd îi înfruntase pentru prima oară cutezanţa ; şi cum, o dată cucerit de calmul acesta, primul impuls al

pictorului fusese pur şi simplu să-l strivească, pentru că nu reuşea să-l supună.

Către sfîrşitul sezonului, doamna Ellen Treffinger părăsi oraşul. Cartea lui MacMaster progresa rapid, în vreme ce el şi James îşi petreceau zilele continuîndu-şi relaţia lor ciudată, care pînă la urmă aproape că se transformase în prietenie. Cu excepţia unui negustor evreu de tablouri şi a vizitelor lui repetate, prea puţini musafiri nepoftiţi mai veneau să le tulbure singurătatea. Cînd şi cînd, un grup de americani suna la mica poartă din zidul grădinii, apoi oamenii plecau repede spre sala maură şi spre fîntîna cu clopoţei dintr-o mare galerie londoneză, aflată pe undeva prin apropiere. Evreul acela, austriac prin naştere, avea o firmă importantă la Melbourne, în Australia, şi era un om cu mult discernămînt, căci alesese imediat ca obiect al interesului său deosebit *Căsătoria Fedrei*. Cînd, la prima vizită, Lichtenstein declarase că tabloul e unul dintre cele care vor rezista vreme îndelungată, MacMaster se purtase destul de prietenos cu el şi îi vorbise foarte deschis. Mai tîrziu, totuşi, felul lui antipatic de a fi şi vulgaritatea înnăscută ajunseseră să-l irite din cale afară ; cu cît era mai sinceră preţuirea negustorului, cu atît mai mult îi displăcea şi cu atît mai josnică i se părea ea, într-un fel, lui MacMaster. Il enerva faptul că-l vedea pe Lichtenstein cum se plimba încoace şi încolo prin faţa tabloului, scuturînd din cap, mijindu-şi ochii apoşi pe deasupra ochelarilor şi exclamînd :

— Asta e o cabodoberă, o cabodoberă ! Meridă să vii zeţe mii de mile bendru o bictură ca asta, no ? Ca să faţi Euroba să abreţieze obera asta de ardă, e neţesar s-o iei d-aţi cînd încă ea doarme. Nu-i niţiodată abreţiată dacă nu e bierdută, dar cu

destulă „jiretenie" ea va fi „răscumpărată".

James simțise, încă de la început, o neîncredere atît de mare față de omul acesta, încît nu-l lăsa nici o clipă singur în atelier. Cînd Lichtenstein a insistat să i se dea adresa doamnei Ellen Treffinger, James a atins treapta impertinenței :

— N-are nici un rost să v-o dau. Doamna Ellen n-a avut niciodată de-a face cu negustorii.

MacMaster se căia în tăcere de mărturisirile sale nechibzuite, fiindu-i teamă că din cauza acestui speculant lipsit de omenie s-ar putea să provoace indirect supărarea doamnei Ellen, și își amintea cu ciudă că Lichtenstein aflase de la el, încetul cu încetul, aproape tot planul cărții și mai ales locul pe care avea să-l ocupe acolo *Căsătoria Fedrei*. Primele capitole ale cărții se și aflau în mîinile editorului, iar vizitele lui la atelier se răriseră în mod obligatoriu. Cea mai mare parte a timpului, MacMaster era ocupat acum cu gravorii, care urmau să reproducă tablourile lui Treffinger alese de el ca ilustrații.

Într-o seară, după o zi lungă și obositoare petrecută cu gravorii, se întoarse tîrziu la hotel, ca să dea în camera lui peste James, așezat pe geamantanul de voiaj, lîngă fereastră, și ținînd pe genunchi un obiect mare de formă patrată, învelit în hîrtie.

— Ei, James, ce s-a întîmplat ? strigă el surprins, cu ochii la obiectul acela.

— N-ați văzut ziarele, domnule ? întrebă omul sacadat.

— Nu, acum îmi dau seama, n-am apucat să răsfoiesc nici unul. Am stat în atelierul de gravură toată ziua. N-am văzut nimic.

James scoase un exemplar din „Times", i-l întinse şi, cu o figură tragică, îi arătă un anumit paragraf din rubrica mondenă. Nu era decît anunţul cu privire la logodna doamnei Ellen Treffinger cu căpitanul Alexander Gresham.

— Şi ce-i cu asta, omule ? E dreptul ei, fără doar şi poate.

James luă ziarul, dădu la o altă pagină, aceea cu ştiri din lumea artei, şi arătă în tăcere paragraful în care se sublinia că doamna Treffinger oferise toată colecţia de tablouri şi crochiuri, aflată acum în atelierul fostului ei soţ, galeriei X., cu excepţia tabloului *Căsătoria Fedrei,* rămas neterminat, pe care-l vînduse pentru o mare sumă de bani unui negustor australian, venit la Londra special ca să reţină cîteva din picturile lui Treffinger. MacMaster îşi ţuguie buzele şi se aşeză, cu paltonul încă pe el.

— Păi, James, asta e un fel de... un fel de lovitură, nu ? N-aş fi crezut niciodată că o să facă aşa ceva.

— Dumnezeule, n-o cunoaşteţi, domnule, spuse James cu amărăciune, uitîndu-se fix la podea, într-o atitudine de totală descurajare.

MacMaster sări în sus, ca lovit de trăsnet.

— Ce naiba ai acolo, James ? Nu e... desigur că nu e...

— Ba da, domnule, este, izbucni James, cuprins de tulburare. Este chiar *Căsătoria*. N-o să ajungă în Australia niciodată.

— Dar ce-ai de gînd să faci cu ea, omule ? Acum e proprietatea lui Lichtenstein, după cit se pare.

— N-o să fie, domnule, n-o să fie ! Nu, pe Dumnezeul meu că n-o să fie ! strigă James, pradă unei furii sufocante.

Se stăpîni cu greutate şi adăugă pe un ton de implorare :

— Oh, domnule, cred că nu vreţi s-o vedeţi cum se duce-n Australia, unde-i trămit pe ocnaşi.

Scoase acele şi dădu la o parte colile de hîrtie, ca şi cum ar fi vrut s-o lase pe *Fedra* să se apere singură. MacMaster se aşează din nou şi se uită cu tristeţe la capodopera condamnată. Gîndul că James cărase în noaptea aceea tabloul prin toată Londra îi zgîndărea imaginaţia. Un asemenea procedeu samavolnic trebuie să fi fost, cu siguranţă, destul de interesant.

— Cum ai adus-o aici ? întrebă el.

— Am luat o trăsură şi am venit direct, domnule. Bună treabă că s-a-ntîmplat să am la mine bani dăstui.

— Ai urcat pe High Street şi pe Piccadilly, ai trecut prin Haymarket şi prin Trafalgar Square şi ai pătruns apoi în Ştrand ? întrebă MacMaster cu desfătare.

— Da, domnule, de bună seamă, consimţi James, surprins.

MacMaster rîse, încîntat.

— A fost o idee grozavă, James, dar mă tem că n-o s-o putem duce mai departe.

— Îmi ziceam c-ar fi un noroc rar să vă conving să luaţi *Căsătoria* la Paris, doar un an sau doi, domnule, pînă se aşază lucrurile, îşi dădu cu părerea James, politicos.

— Mi-e teamă că e imposibil, James. Mi-e teamă că n-am în mine stofă de pirat şi nici măcar de contrabandist obişnuit.

MacMaster găsi că e surprinzător de greu să spună toate astea şi îşi făcu repede de lucru pe lîngă lampă în vreme ce le spunea. Auzi cum mîna lui James cade greu pe capacul geamantanului şi descoperi că nu-i plăcea cîtuşi de puţin faptul că căzuse în ochii omului acestuia.

— Bine, domnule, constată James pe un ton mai convenţional, după o tăcere prelungită ; nu mai rămîne nimic de făcut pentru tablou' ăsta decît să-l iau cu mine.

— Şi cum rămîne cu reputaţia dumitale, James ? Proba e zdrobitoare şi vei fi arestat, chiar dacă doamna Treffinger n-o să-ţi intenteze proces.

— Dracu' s-o ia de riputaţie ! Vă rog să mă scuzaţi, domnule, strigă James, sărind în picioare. Ce nevoie am de riputaţie ? O să las baltă totu', şi încă destul de repede. Atelieru' o să-l vîndă, aşa că nu mai am ce căuta aicea. Gîndesc să mă-nrolez, ori să-ncerc la terenurile aurifere. Am trăit prea mult alături de artişti şi acu' nu mă mai împac cu grajdu'. Ştiţi şi dumneavoastră cum e, domnule ; viaţă ca asta nu se există.

O clipă, MacMaster fu gata să-l îndemne pe James la furt. Se gîndea că, de-a lungul vremurilor, picturile fuseseră acoperite cu var, sau ascunse în criptele bisericilor şi sub dalele palatelor din motive mai puţin grave, ca să fie ferite de o soartă mai puţin dezonorantă. Dar imediat, cu un suspin, scutură din cap.

— Nu, James, nu e posibil. S-a încercat lucrul ăsta mereu, de cînd e lumea şi de

cînd se fac tablouri. S-a încercat la Florenţa şi la Veneţia, dar pînă la urmă tablourile tot au fost descoperite şi luate. înţelegi care e greutatea ? Deşi Treffinger ţi-a spus ce nu trebuie să faci cu tabloul, nu ţi-a explicat limpede ce anume trebuie să faci cu el. Crezi că doamna Treffinger ştie, de fapt, că nu dorea să fie vîndut ?

— Cam aşa ceva, domnule, spuse James, ocupîndu-şi iar locul pe geamantan şi sprijinind din nou tabloul pe genunchi. În privinţa asta, memoria mea e limpede ca cristalu'. Cînd domnu' 'Ugh s-a făcut bine după primu' atac de inimă, s-a apucat iar, cu forţe noi, de *Căsătoria*. 'Nainte de asta, lucra la ea numa' noaptea. Pe-atuncea principalu' tablou era *Legenda* şi se afla sub luminator, unde lucra dînsu' dimineaţa. Da' într-o zi mă roagă să dau jos *Legenda* şi să pui în locu' ei *Căsătoria* şi-mi zice, după ce-şi aruncă pe dînsu' haina de lucru : „Jymes, de-acuma o duc pîn' la capăt." Din ziua aia a lucrat la tablou de noaptea pînă dimineaţa, fapt ce nu-i stetea în fire. *Căsătoria* ieşea tot mai rău, şi domnu' 'Ugh se făcea pe zi ce trece tot mai trist. încerca tot felu' de variante, mînjea şi acoperea cu vopsea, fiindcă faţa ei nu se vedea bine în umbră. Uneori dedea asta pe sama colorilor şi de obicei mă-njura din te miri ce. Era atît de descurajat, că-n zilele triste obişnuia să-mi zică : „Jymes, ţine minte un lucru. Dacă mi se-ntîmplă ceva, *Căsătoria* să nu iasă de-aicea aşa, neterminată.

Valorează cît mai toate celelante şi nu trebuie să pară mai proastă, din lipsă de strădanie." Spunea tot timpu' lucruri de soiu' ăsta. A lucrat la tablou şi-n ultima zi, înainte de-a se duce la club. Parcă-l văd. Ţine trăsura să-l aştepte aproape o oră, şi-n vremea asta dînsu' face un retuş, se trage 'napoi ca să se uite la pînză, mai face-apoi unu', cu mare grijă parcă. După ce-şi pune mănuşile se întoarce, ia pensulele pe care începusem să le curăţ şi mai trage acolo o linie, două. „Merge, Jymes", zice dînsu', „pe Dumnezeu' meu dacă nu merge." Şi cu asta iese. Ce-a urmat a fost o crudă lovitură. În noaptea aia, cînd l-au adus acasă, mă-ngrijeam de hainele dînsului. Nu-şi pierduse cunoştinţa, da' cînd am alergat în jos pe scări ca s-ajut să-l urce, mi-am dat seama că-i un om sfîrşit. După ce l-am vîrît în pat, dînsu' se tot uita neliniştit la mine şi apoi la doamna Elling şi-şi mişca mîna. Pînă la urmă a putut chiar s-o ridice şi a arătat spre perete. „Vrea apă. Sună, Jymes", zice doamna Elling liniştită. Da' ştiam că dînsu' arată spre atelier. „Doamnă Treffinger", zic cu îndrăzneală, „arată spre atelier. Se gîndeşte la *Căsătoria*. Mi-a zis azi că nu vrea să fie vîndută neterminată. Aşa e, domnu' Ugh ?" dînsu' zîmbeşte şi încuviinţează uşor din cap, după care închide ochii. „Mulţumesc, Jymes", zice doamna Elling liniştită. Apoi dînsu' deschide ochii şi se uită lung şi aspru la doamna Elling. „De bună seamă c-o să încerc să fac aşa cum doreşti tu în privinţa tablourilor, 'Ugh, dacă asta te necăjeşte", zice dînsa liniştită. Şi cu asta domnu' 'Ugh a închis ochii şi nu i-a mai deschis niciodată. A murit fără să fie conştient, la patru dimineaţa. Vedeţi, domnule, doamna Elling a fost totdeauna foarte aspră cu *Căsătoria*. De la-nceput a mers treaba greu, şi domnu' 'Ugh îşi tot ieşea

din sărite. Dînsa a venit într-o zi la atelier, s-a uitat la tablou şi l-a întrebat de ce nu renunţă la el, ca să nu se mai necăjească atîta. Dînsu' i-a răspuns tăios, şi pe urmă dînsa a zis că nu-nţelege de ce trebuie să facă atîta scandal pentru asta ; şi-a spus deschis părerea despre tablou, şi domnu' 'Ugh a înjurat o groază şi a lăsat să-i zboare un braţ de pensule spre birou, şi atunci doamna Elling şi-a săltat cu grijă fustele şi a ieşit din atelier rece ca gheaţa, cu privirea calmă şi bărbia sus. Dacă era un lucru pe care doamna Elling nu-l înţelegea defel, apoi era rostul înjurăturilor. Şi uite-aşa *Căsătoria* a ajuns marea bubă dintre ei, ăsta e adevărul. Nespus de calmă, dar şi nespus de crudă, aşa e doamna Elling, să ştiţi. De-atunci încolo, din ziua în care a plecat ţinîndu-şi sus fustele, n-a mai venit niciodată la atelier. Cînd mai soseau prietini de-ai dînsei, se tot scuza că-i ostenită. Ostenită... Dumnezeule ! şi James îşi mestecă scurt mînia între fălci.

— Uite ce-o să fac, James, şi asta e singura noastră speranţă. O să mă duc mîine la doamna Ellen. În „Times" scrie că s-a întors azi. Duci tabloul înapoi la locul lui şi eu o să fac pentru el tot ce se poate. Dacă se poate face ceva ca să fie salvat, trebuie să încercăm lucrul ăsta prin doamna Ellen Treffinger ; e limpede ca bună ziua. Nu pot crede că ea înţelege pe de-a-ntregul situaţia. Dacă ar înţelege-o, n-ar avea de fapt nici un motiv...

Se opri brusc. În lumina mohorîtă a lămpii, îi apăruse faţa ei mică şi enigmatică, parcă ameninţîndu-l. Îşi frecă fruntea şi îşi încruntă gînditor sprîncenele. După o clipă scutură din cap şi continuă :

— Sînt convins că nimic nu poate fi cîştigat prin metode samavolnice, James. Căpitanul Gresham e unul dintre cei mai populari oameni din Londra ; prietenii lui ar smulge din mormînt oasele lui Treffinger dacă noi l-am supăra cu ceva, şi planul pe care-l propui nu poate să degenereze decît într-un scandal. Doamna Ellen are, cu siguranţă, toate drepturile legale de a vinde tabloul. Treffinger a cam abuzat de averea ei şi, cum e pe punctul de a se mărita cu un om fără venituri, ea crede că are dreptul să-şi rotunjească la loc moştenirea.

MacMaster descoperi un James înţelegător, deşi omul păstra aceeaşi neîncredere. Coborî în stradă, chemă o trăsură şi-l aşteptă pe James să urce împreună cu povara lui. Rămase în prag şi văzu cum trăsura se îndepărtează prin ceaţa măruntă, cum se strecoară, dispărînd şi apărînd iar, printre vehiculele negre şi ude şi printre farurile taxiurilor, pînă cînd e înghiţită de strălucirea şi învălmăşeala Strandului. „Ce ironie a soartei", reflectă el. „Singurul căruia îi pasă într-adevăr e un om aflat în afara lucrurilor. Bietul Treffinger". mai murmură el, în vreme ce cu un zîmbet cam lipsit de viaţă se întorcea şi intra în hotel. „Bietul Treffinger ! *Sic transit gloria."*

În după-amiaza zilei următoare, MacMaster îşi ţinu promisiunea. Cînd ajunse acasă la doamna Mary Percy, văzu că se făceau pregătiri pentru o anumită ceremonie, dar urcă hotărît treptele, spunîndu-i valetului că venea cu o afacere urgentă. Doamna Ellen coborî singură şi îşi scuză sora. Era îmbrăcată pentru a primi oaspeţi. MacMaster n-o mai văzuse niciodată atît de frumoasă. Roşeaţa din obraji arunca o lumină blîndă peste trăsăturile ei mici, fin conturate.

MacMaster îşi ceru scuze pentru vizita lui inoportună şi trecu fără ezitare la obiectul vizitei sale. Venise nu numai să-i transmită cele mai calde felicitări, dar şi să-şi exprime regretul că o importantă operă de artă urma să părăsească Anglia. Doamna Treffinger îl privi cu nişte ochi mari, plini de uimire. Dar cum era posibil, ea avusese doar grijă să aleagă pentru galeria X cele mai bune picturi, conform dorinţelor exprimate de Hugh Treffinger !

— Şi şi-a exprimat... vă rog să mă iertaţi, doamnă Treffinger, însă îndurați-vă şi liniştiţi-mi sufletul... şi-a exprimat el sau nu vreo dorinţă anume cu privire la singurul tablou care mie mi se pare că valorează cit toate celelalte la un loc, aşa neterminat cum e ?

Doamna Treffinger păli vizibil ; nu era însă paloarea izvorîtă dintr-o eventuală încurcătură. Cînd vorbi iar, avea în vocea ei blîndă un tremur strident, ascuţişul unei indignări care o sfîşia ca o durere :

— Bănuiesc că asta e impresia pe care o nutreşte paznicul, dar eu o consider cu totul falsă. Nu cred să-şi fi exprimat niciodată, faţă de nici

unul din prietenii lui, vreo dorinţă referitoare la dreptul de a dispune de tabloul acela. Din nefericire, Hugh era mai totdeauna imprudent în discuţiile cu servitorii.

— Căpitanul Gresham, doamna Ellingham şi domnişoara Ellingham, anunţă din uşă un lacheu.

În hol se auzi murmur de voci ; MacMaster salută în direcţia zîmbitorului căpitan şi a mătuşii acestuia, se înclină şi o porni spre ieşire.

Oricum, *Căsătoria Fedrei* fusese înmormîntată într-un vag continent din Pacific, undeva de cealaltă parte a lumii.

Am AFLAT de întîmplarea asta în vreme ce stăteam pe platforma din spate a unui marfar care se tîra prin sălbaticul ţinut cafeniu şi ars de soare dintre Grover Station şi Cheyenne. Mi-a povestit-o Rodgers „Broască ţestoasă", fost coleg de clasă cu mine la Princeton şi mai apoi casier la gara B... din Cheyenne. Rodgers era de fel din Albany ; după ce tatăl său eşuase în afaceri, unchiul îi făcuse rost lui „Broască ţestoasă" de o slujbă la căile ferate din Vest şi el părăsise colegiul şi dispăruse din mica noastră lume ; l-am întîlnit din nou abia cînd am fost trimis în Vest de către universitate, cu un grup de geologi care făceau săpături şi căutau fosile în regiunea din jurul oraşului Sterling, Colorado. Cu această ocazie deosebită, Rodgers a coborît la Sterling, să petreacă duminica împreună cu mine, şi la întoarcerea spre Cheyenne am ţinut să-l întovărăşesc.

Cînd trenul ieşea din Grover Station, noi ne aflam pe platforma din spate şi urmăream discul galben-spălăcit al lunii care tocmai răsărea, inundînd cîmpiile dezgolite şi cenuşii cu o lumină blîndă, de culoarea lămîii. Stîlpii de telegraf treceau

în goană pe lingă noi şi scrijeleau cerul asemenea unui portativ, iar stelele, văzute printre sîrme, păreau notele unei simfonii intermitente. Liniştea nopţii, singurătatea şi goliciunea cîmpiilor erau întrutotul prielnice gîndurilor stranii. Tocmai lăsam în urma noastră Grover Station ; asasinarea impiegatului de la gara din localitate, în iarna trecută, mai constituia încă motiv de supoziţii şi teoretizări de-a lungul întregii linii de cale ferată. Rodgers fusese prieten intim cu impiegatul ucis şi se spunea că ştie despre întîmplarea asta mai mult decît oricare altă fiinţă, dar că din pricina acelei ciudate reţineri, care la colegiu îi adusese porecla de „Broască ţestoasă", păstrează numai pentru el ceea ce ştie şi că însuşi reporterul cel mai dotat de la „New York Journal" traversase jumătate de continent ca să-l tragă de limbă pe Rodgers şi găsise lucrul imposibil. Dar eu îl cunoşteam pe Rodgers de multă vreme şi, de cînd mă apucasem să mîzgălesc hîrtia scriind despre Sterling, căpătasem obiceiul de a ne face unul altuia confidenţe, căci e plăcut să întîlneşti un vechi prieten prin locuri străine. În vreme ce clădirea mică şi roşie a gării se pierdea în depărtare, l-am întrebat aşadar pe faţă ce ştie despre asasinarea lui Lawrence O'Toole. Rodgers a tras adînc din pipa lui neagră de măceş şi a început să vorbească :

Ei bine, aş putea să-ţi destăinuiesc unele lucruri, dar întrebarea e dacă o să mă crezi şi dacă o să reuşeşti să te abţii şi n-o să comunici totul Societăţii pentru Cercetări Psihice. N-am

vorbit decît o singură dată, şi atunci cu inspectorul divizionar, însă, după ce am spus ce-aveam de spus, bătrînul m-a întrebat dacă nu cumva sînt băut şi, remarcînd în treacăt că o imaginaţie prea vie nu constituie o calitate de dorit la un funcţionar al căilor ferate, a zis că foarte bine ar fi dacă povestea n-ar ajunge şi la urechile altora. Vezi tu, e o poveste prea puţin obişnuită şi, într-un fel, nu ne convine să aflăm că există mai multe lucruri în cer şi pe pămînt decît pot cuprinde sistemele noastre filozofice. Mi-ar plăcea totuşi să i-o povestesc unui om care ar privi-o cu obiectivitate şi ar plasa-o în domeniul purei întîmplări, căreia îi şi aparţine. Mi-aş descărca sufletul şi nici părerea unui om de ştiinţă despre povestea asta de necrezut nu mi-ar strica s-o aflu. Dar poate c-ar fi mai bine să încep cu începutul, cu balul care a precedat drama, aşa cum asemenea lucruri se urmează unele pe altele într-o piesă de teatru. Am bănuiala că destinul, de cele mai multe ori un artist în felul lui, apelează de obicei la principiul elementar al contrastului, făcînd ca lucrurile să ne apară astfel mai interesante.

Era în dimineaţa zilei de 31 decembrie, cînd urma să aibă loc balul inaugural dat de guvernator, şi eu m-am dus la slujbă mai devreme, pentru că aveam înaintea mea o zi grea şi, ca să pot participa la dans, trebuia să închid la ora şase. Abia descuiasem uşa, cînd am auzit sunînd telefonul şi m-am îndreptat în grabă spre aparat, să văd cine era şi ce dorea. Era Lawrence O'Toole din Grover ; mi-a spus că urma să vină la bal cu trenul suplimentar care ajungea la Cheyenne seara

la nouă şi m-a rugat să trec pe la domnişoara Masterson şi s-o întreb dacă putea să-l însoţească. Intîmpinase unele greutăţi în ce priveşte obţinerea permisiunii, pentru că ultimul tren normal pentru Cheyenne pleca pe atunci din Grover Station la ora cinci şi patruzeci şi cinci de minute după-amiaza, iar la şapte şi jumătate mai trecea pe acolo un tren spre est. Şi dispecerul nu era de acord ca el să plece, în eventualitatea c-ar fi avut de primit instrucţiuni pentru trenul ăsta de şapte şi jumătate. Aşa că Larry nu aranjase cu domnişoara Masterson nimic, întrucît nu fusese sigur că poate veni pînă nu aflase de existenţa trenului suplimentar.

I-am telefonat domnişoarei Masterson şi i^am transmis mesajul lui Larry. Ea mi-a spus că aranjase să meargă la bal cu domnul Freymark, dar a adăugat rîzînd că nici un alt aranjament nu era valabil dacă Larry putea să vină. În jurul prînzului, Freymark şi-a făcut apariţia la birou, şi am bănuit că domnişoara Masterson îi dăduse paşaportul. Pe cînd el se fîţîia de colo pînă colo, Larry mi-a telefonat şi mi-a spus că florile pentru Helen vor sosi de la Denver cu personalul „Union Pacific" la ora cinci şi m-a rugat să i le trimit imediat şi să mă duc s-o iau de-acasă în seara aceea, dacă trenul suplimentar întîrzia. Freymark, desigur, a ascultat convorbirea ; cînd telefonul s-a închis, a zîmbit uşor, într-un fel dezagreabil şi, spunînd : „mulţumesc, asta e tot ce vroiam să ştiu'[1], a părăsit biroul.

Lawrence O'Toole lucrase mai de mult la Cheyenne, în postul meu de casier şi, acum că se află sub pămînt, e nevoie să-l explic puţin, deşi

atunci cînd se afla în lumea celor vii se explica el însuşi mai bine decît oricare alt bărbat pe care l-am întîlnit vreodată în est sau în vest. Am colindat o sumedenie de cînd am plecat de la Princeton şi am descoperit că există numeroşi indivizi de treabă pe lumea asta, dar mai de treabă decît Larry n-am întîlnit prea mulţi. Cred că pot spune fără să exagerez cu o iotă că era cel mai popular om din departament. Avea darul de a-i face pe toţi să-i semene, ceea ce aduce într-un fel a geniu. Cînd a venit să lucreze la căile ferate, a început prin a fi ajutor de impiegat la Sterling, un tinerel proaspăt sosit din Irlanda, fără nici o leţcaie în pungă şi fără nici un sprijin pe lume în afară de mintea lui vie şi de faţa lui frumoasă. O faţă care ţinea loc de reclamă, potrivită pretutindeni unde se lucrează cu banii. Freymark era pe-atunci casier la Cheyenne, dar la un moment dat a pus la cale o acţiune murdară împotriva companiei şi, cînd i-a revenit datoria să-l demaşte, Larry a făcut-o fără ezitare. În cele din urmă Freymark a fost dat afară şi casier în locul lui a fost numit Larry. Fireşte că după aceea între ei doi a intervenit o anumită răceală şi, pentru ca situaţia să se înrăutăţească şi mai mult, Helen Masterson s-a îndrăgostit de Larry tocmai cînd Freymark începuse să se creadă destul de sigur pe el în privinţa asta. Mă îndoiesc că domnişoarei Masterson i-ar fi plăcut vreodată cu adevărat escrocul de Freymark, dar el era un individ excentric şi ea o fată ciudată, şi-l găsea probabil interesant.

Tatăl ei, bătrînul John J. Masterson, fusese senator de Wyoming – şi Helen îşi făcuse educaţia la Wellesley şi trăise multă vreme la Washington. Găsea oraşul Cheyenne plicticos şi adoptase felul

de a fi al locuitorilor din Washington, dovedindu-se capabilă să tolereze orice în afară de prostie, iar Freymark, desigur, nu era un prost. Trecea drept evreu alsacian, însă trăise vreme îndelungată la Paris şi colindase mare parte din lume, astfel că vorbea curent cele mai importante limbi europene. Era slab, dar rezistent, palid, cu înfăţişarea nesănătoasă, un individ subţirel şi uscăţiv care arăta de parcă ar fi fost în întregime supt de arşiţa de la tropice. Avea mişcările tot atît de mlădioase şi de agile ca ale unei pisici şi era înzestrat cu o graţie fără doar şi poate neobişnuită, ascunsă. Te privea cu nişte ochi mici şi întunecaţi ca smoala, iar părul negru, cu luciri violete, drept şi aspru şi des cum e peria, şi-l purta totdeauna despărţit exact în două, cu cărare la mijloc şi pieptănat cu grijă pe după urechi. Avea nişte buze de cel mai impudic roşu, peste dinţii albi, regulaţi. Mîinile lui, cărora le acorda cea mai mare îngrijire, erau mîinile galbene şi "pline de încreţituri ale unui bătrîn, cu buricele degetelor zbîrcite, deşi cred că Freymark nu trecuse cu mult peste treizeci de ani. Era, pe scurt, un tip straniu. Simţeai că există în prezentul, în trecutul şi în întreg destinul lui ceva care-l separă de ceilalţi oameni. Se îmbrăca foarte bine, era totdeauna serviabil şi avea cele mai rafinate maniere şi un fel de a vorbi cu totul ieşit din comun. După ce şia pierdut slujba, s-a ocupat de comerţul cu vite ; era coproprietar al unui ranch aflat la zece mile depărtare de oraş, cu toate că majoritatea timpului şi-o petrecea la Cheyenne, în sălile de joc de la „Capitol". Avea patima jocurilor de noroc, o patimă fără limite, şi făcea parte dintre puţinii oameni care cîştigau.

Cu vreo săptămînă înainte de ziua balului, vărul lui Larry, Harry Bums, reporter la „London Times", s-a oprit în drum spre Frisco la Cheyenne, şi Larry s-a dus să-l întîmpine. L-am luat pe Bums la club şi acolo am surprins ceva ciudat în comportarea lui atunci cînd şi-a făcut apariţia Freymark. Bums s-a dus la Grover Station să stea o zi cu Larry, şi sîmbătă Larry mi-a telefonat, invitîndu^mă să petrecem duminica împreună, întrucît avea pentru mine veşti importante.

M-am dus. În esenţă, informaţiile lui se refereau la faptul că Freymark, pe-atunci purtînd alt nume, fusese amestecat într-un deosebit de urît scandal din Londra, de care se ocupase întîmplător Bums, şi cu acest prilej biografia individului fusese dată la iveală. Era, într-adevăr, din Paris, dar prin vinele lui nu curgea pic de sînge evreiesc : se trăgea dintr-o lume cu mult mai depărtată decît Israelul. Tatăl lui fusese un militar francez care-şi cumpărase în vremea serviciului din Extremul Orient o sclavă asiatică, se ataşase de ea, se însurase cu ea şi apoi, după moartea ei, se întorsese cu copil cu tot în Europa. Intrase în serviciul civil, avînd în subordine cîteva birouri la Paris, unde-şi primise educaţia şi fiul lui. Plin de ambiţie socială şi peste măsură de sensibil din pricina sîngelui asiatic, acesta părăsise Parisul în clipa cînd fusese exclus dintr-un club şi se dusese să trăiască la Londra, practicînd un trafic destul de dubios şi însuşindu-şi un patronimic evreiesc, pentru a da o justificare tenului şi trăsăturilor sale orientale. Asta explica totul. Asta explica de ce mîinile lui Freymark erau mîinile unui om de o sută de ani. Prin vinele lui curgea sîngele leneş al unei rase deja bătrîne pe vremea cînd Iacov păştea turmele lui Laban pe

dealurile din Padan Aram, o rasă învăluită în giulgiu înainte ca Europa să se fi înfăşat măcar în scutece.

Bineînţeles, se punea pe loc întrebarea ce anume ar trebui să facem cu informaţiile date de Burns. Cluburile din Cheyenne nu sînt greu accesibile, dar un individ amestecat într-un trafic din cale-afară de dezgustător, ca al lui Freymark, ar fi pretutindeni exclus, în afară poate doar de Whitechapel. Un lucru însă era sigur : trebuia s-o anunţăm imediat pe domnişoara Masterson.

— Chibzuind mai bine, a spus Larry, cred că potrivit ar fi s-o anunţ eu. Va trebui să procedez cu tact, ca să nu-i rănesc prea mult mîndria.

Probabil că aş înnebuni dacă la prima mea întîlnire cu el nu i-aş spune de la obraz că e un escroc.

Şi, ca să ne întoarcem la ziua balului, mă întrebam dacă o să poată Larry să reziste, adică să nu-i spună nimic domnişoarei Masterson pînă a doua zi, pentru că, fără îndoială, nu se face să-i spui unei fete la o petrecere asemenea lucruri.

În seara aceea m-am îmbrăcat mai devreme şi am ajuns la gară la ora nouă, ca să-l întîlnesc pe Larry. Trenul suplimentar a sosit, dar nici urmă de Larry. Zărindu-l pe Connelly, conductorul, l-am întrebat dacă nu cumva dăduse cu ochii de O'Toole, şi el mi-a spus că nu, nu dăduse, că la gara din Grover era deschis cînd a trecut el pe-acolo, dar că n-a găsit nici un fel de instrucţiuni privitoare la tren şi n-a putut să ia pe nimeni – şi presupunea că O'Toole venise cu trenul 153. M-am întors la birou şi am sunat la Grover Station, dar nu mi-a răspuns nimeni. M-am postat atunci lîngă telefon şi am sunat cincisprezece minute în şir. După aceea am vrut să merg şi să-l caut pe

conductorul de pe 153, personalul care trecea prin Grover Station la cinci şi treizeci după-amiaza, şi să-l întreb ce ştia despre Larry, dar se făcuse nouă şi patruzeci şi cinci, şi ştiam că domnişoara Masterson aşteaptă, aşa că m-am urcat într-o trăsură şi i-am spus birjarului să-i dea bătaie. În drum spre Mastersoni am început să caut explicaţii. Nu reuşeam să găsesc nici una pentru absenţa lui O'Toole, dar problema de moment era să inventez una care să nici n-o alarmeze, să nici n-o jignească pe domnişoara Masterson. Nu puteam să-i spun limpede că nu vine, pentru că el putea totuşi să apară ; am hotărît să-i spun că suplimentarul întîrzie şi că nu ştiu cînd o să sosească.

Domnişoara Masterson, ca să încep cu ea, era o fată extraordinar de frumoasă, căreia viaţa îi oferise multe. Deşi Larry îmi plăcea, mă tot întrebam dacă o fată care dusese o existenţă atît de plină şi de independentă va avea vreodată curajul să înfrunte viaţa alături de un simplu funcţionar la calea ferată, um om aflat aproape la baza piramidei sociale, care e atît de înaltă şi de abruptă.

A coborît treptele într-una din rochiile ei aduse de la Paris, care sînt ca apa şi ca aerul pentru reporterii mondeni ai oraşului, cu braţele încărcate de trandafiri, cu ochii arzători şi cu obrajii îmbujoraţi. Am remarcat în clipa aceea trandafirii, deşi n-aveam de unde să ştiu că ei constituie ultimul mesaj al tînărului către femeia iubită. Domnişoara Masterson s-a oprit la jumătatea scării, s-a uitat întîi la mine şi, pe deasupra capului meu, spre salon, apoi m-a fixat cu o privire întrebătoare. Am îngăimat explicaţia pregătită şi ea mi-a mulţumit pentru faptul că

venisem, dar nu şi-a putut ascunde dezamăgirea şi abia dacă s-a privit în oglindă eînd i-am aranjat şalul pe umeri.

Drumul pînă la „Capitol" n-a fost deloc vesel. Domnişoara Masterson şi-a făcut în chip brav datoria lîngă mine, dar mie mi-a fost greu să-i urmăresc, fie şi cu o minimă atenţie, spusele. Odată ajunşi în sala de spectacole, unde se desfăşura dansul, încordarea a mai scăzut, căci s-au îmbulzit cu toţii s-o invite la dans, şi se aflau acolo şi prietenele ei de la Helena şi Laramie, iar îndatoririle mele au luat practic sfîrşit.

Nu te aştepta să-ţi descriu un bal inaugural organizat în Wyoming. Nu mă pricep la asemenea lucruri şi, oricum, balul ăsta n-apare deeît episodic în povestirea noastră. Dansurile urmau unul după altul, şi Larry tot nu apărea. Cînd dansam cu domnişoara Masterson era un adevărat chin. A început să mă întrebe şi să mă tot întrebe şi, cînd m-am împotmolit definitiv în minciună, a cuprins-o indignarea. Freymark întîrzia şi el. Trebuie să fi fost trecut de miezul nopţii cînd şi-a făcut apariţia, corect şi zîmbitor, venind direct de la ranch. Era excesiv de vesel şi a insistat să dea mîna cu mine, deşi eu niciodată n-am atins cu dragă inimă palmele acelea ale lui moi şi lipicioase. Se tot ţinea după domnişoara Masterson, care a fost chiar amabilă cu el. Date fiind împrejurările, n-am putut s-o învinovăţesc prea tare, dar faptul m-a scos din sărite şi nu mi-e ruşine să spun că i-am spionat. În vreme ce se aflau amîndoi pe balcon, l-am auzit pe Freymark spunînd :

— Vezi, am dat uitării cu totul dimineaţa de azi.

Fata i-a răspuns mai degrabă cu răceală.

— Ah, dar dumneata eşti un om iertător din fire. Voi fi totuşi cinstită şi voi ierta şi eu. E mult mai comod.

Apoi el a continuat cu voce lentă, insinuantă şi abia dacă am putut să văd cum îşi întredeschidea buzele acelea impudic de roşii în vreme ce vorbea :

— Dacă te pot învăţa să ierţi, mă întreb dacă nu te-aş putea învăţa să şi uiţi. Sînt aproape convins că aş putea. în orice caz, o să te fac să-ţi aminteşti de noaptea asta.

Rapelles-toi lorsque les destinées
M'auront de toi pour jamais séparé '.

Oînd s-au întors, l-am văzut cum strecoară în buzunar unu.1 din trandafirii roşii ai lui Larry. Ceasornicul destinului a bătut prima lovitură care anunţa tragedia abia spre sfîrşitul dansului. Mi-amintesc ce veselă era scena, atît de veselă incit aproape că-mi uitasem, cu ajutorul muzicii, al florilor şi al hohotelor de rîs, neliniştea. Orchestra cînta un vals, împrăştiind note prelungi şi dulci ca sunetele unui flaut, şi Freymark dansa cu Helen. În momentul acela nu dansam şi am observat brusc o anumită învălmăşeală printre chelnerii care stăteau în picioare şi vegheau lingă una dintre uşi ; apoi am văzut cum dă năvală pe uşă Duke, clinele negru al lui Larry, împuşcat într-o coastă, sîngerînd şi cu botul numai spumă, şi cum se strecoară printre cei ce aveau grijă de hrană şi distracţii şi aleargă pînă-n mijlocul sălii şi se repede la picioarele lui Freymark şi scoate un urlet îndeajuns de jalnic pentru a prevesti orice

' „Să-ţi aminteşti cînd soarta
Mă va fi despărţit pe veci de tine." (fr.).

fel de nenorocire. Freymark n-aipucase încă să-l vadă ; s-a întors cu o exclamaţie de furie şi cu faţa

absolut lividă şi a izbit animalul rănit cu piciorul, făcîndu-l să alunece cam jumătate din lungimea podelei lustruite. A fost ceva diabolic de brutal şi de unt în gestul acela, izbucnirea unui sînge sălbatic de sub masca civilizaţiei, jetul de noroi care ţîşneşte din groapa unui monstru fără nume al oraşelor murdare. Muzica s-a oprit. Lumea a început să se agite, alcătuind o masă plină de învălmăşeală, şi atunci am văzut cum ochii rugători ai domnişoarei Masterson îi caută pe-ai mei. M-am îndreptat în grabă spre ea şi, pînă să ajung, Freymark dispăruse.

— Cheamă trăsura şi ai grijă de Duke, mi-a spus ea, şi glasul îi tremura ca al unui om cuprins de friguri.

Cînd ne-am suit în trăsură, Helen şi-a pus pe genunchi unul din pleduri şi eu i-am întins cîinele, iar ea l-a luat în braţe, mîngîindu-l.

— Unde e Larry şi ce înseamnă toate astea? a întrebat ea. Nu mă mai poţi duce mult cu vorba, căci am avut ocazia să dansez cu un bărbat care a venit cu trenul acela suplimentar.

Mi-am descărcat sufletul şi i-am spus tot ce ştiam, adică destul de puţine lucruri.

— Crezi că e bolnav ? a întrebat ea.

— Nu ştiu ce să cred, am răspuns. Sînt pur şi simplu uluit. Iar de la apariţia cîinelui mă simt realmente alarmat.

Helen a rămas tăcută vreme îndelungată ; luminînd interiorul trăsurii la anumite intervale,

becurile de pe stradă mi-au dat însă posibilitatea să văd că se lăsase pe spate, cu ochii închişi şi cu botul cîinelui strîns lipit de gîtul ei. Apoi mi s-a adresat din nou, cu o notă de implorare în voce :

— N-ai nici o idee ?

Am priceput că e speriată de-a binelea şi i-am spus că totul se va termina probabil cu o glumă, că o să-i telefonez de cum o să primesc veşti de la Larry şi că, mai mult ca sigur, o să am ceva amuzant de comunicat.

Ningea puternic în clipa în care am ajuns la senator acasă ; cînd am coborît din trăsură, ea mi l-a întins cu grijă pe Duke şi îmi aduc aminte cum se agăţa de braţul meu şi cît de obosită şi de epuizată părea.

— De fapt nu trebuie să te necăjeşti, i-am spus. Ştii cît de nesigură e viaţa oamenilor de la căile ferate. E limpede că o să ne distrăm mai bine la următorul bal inaugural ; atunci o să dansăm cu toţii împreună.

— Următorul bal inaugural..., a zis ea pe cînd urcam treptele, întinzînd mîna după fulgii de zăpadă. Mi se pare atît de departe.

A doua zi am ajuns la slujbă mai tîrziu şi, înainte de a avea eu timp să dau telefon la Grover, m-a sunat dispecerul de la Holyoke, să mă întrebe dacă Larry se mai afla încă la Cheyenne. Nu reuşise să găsească pe nimeni la gara din Grover şi vroia să-i transmită lui Larry instrucţiunile pentru 151, personalul spre est. Cînd a auzit cele ce aveam să-i comunic, mi-a spus că ar fi mai bine să mă duc eu însumi cu trenul 151, întrucît viscolul ameninţa să împotmolească toate trenurile şi s-ar putea să avem neplăceri.

L-am rugat pe medicul veterinar să-l panseze pe

Duke: apoi i-am instalat în tren, m-am suit şi eu în trenul 151, cu o senzaţie de mare răceală şi de neplăcere în regiunea diafragmei. Ninsese toată noaptea şi vîntul se transformase în viscol, astfel că personalul înainta încet, cu greutate.

Cînd am intrat în gara din Grover, am avut impresia că e cel mai pustiu loc pe care-l văzusem vreodată, iar cînd trenul a plecat mai departe, lăsîndu-mă în gară, mi s-a părut că trimit un mesaj de adio lumii. Ştii cum e la Grover Station, o gară roşie semănînd a cabană, o căsuţă cu parter şi etaj, baricadată cu şoproane pentru depozitarea cărbunilor, un mic grup de locuinţe şi, apoi, de jur împrejur, pînă-n zare, numai pustietate. Locuinţele şi gara erau acoperite cu un strat de zăpadă care se lipise de ele cum se lipeşte ghipsul umed, iar linia de încărcare-descărcare nu era altceva decît un troian înalt, proptit în uşa gării. Cîmpia părea un ocean întins şi alb de zăpadă care se învolbura, se grămădea, izbea şi se împrăştia asemenea valurilor, sub vîntul nemilos ce mătura totul în calea lui, de la Munţii Stîncoşi pînă la Missouri. Cînd am deschis uşa gării, zăpada a năvălit pe podea şi Duke s-a dus să se aşeze lîngă soba goală şi rece şi a prins să urle şi să chelălăie într-un fel care-ţi frîngea inima. încăperea de sus, unde dormea Larry, era goală. Jos totul era în ordine, toate treburile care priveau gara fuseseră duse la bun sfîrşit. Se părea că ultimul lucru pe care-l făcuse Larry fusese să înregistreze un vagon cu lînă de la ranch-ul de oi Oasis pentru Dewey Gould & Co., Boston. Vagonul fuse ataşat la 153, trenul care circula spre est şi care plecase din Grover la ora şase, cu o seară înainte, astfel că Larry trebuie să se fi aflat acolo la ora aceea. Am transcris factura

în caiet, apoi m-am apucat să fac cercetări. Şeful gării tocmai pleca să inspecteze linia. Mi-a spus că-l văzuse pe O'Toole la cinci şi treizeci, cînd trecuse spre vest personalul, dar că de-atunci nu-l mai văzuse ; presupunea că se află la Cheyenne. M-am dus la pensiunea unde mînca Larry, şi femeia mi-a spus că trebuie să fie la Cheyenne, deoarece în seara trecută cinase la ora cinci, ca să aibă timp să-şi termine treaba la gară şi să se îmbrace. Fetiţa ei, spunea ea, plecase la ora cinci să-l anunţe că masa e gata. Am interogat-o cu atenţie pe fetiţă, care mi-a spus că la gară, atunci cînd intrase ea, se mai afla împreună cu Larry un om, un străin, şi că, deşi ea n-auzise nimic din discuţia lor, iar Larry şedea cu scaunul dat pe spate şi cu picioarele pe sobiţă, avusese într-un fel impresia că se certau. Străinul, spunea fetiţa, stătea în picioare ; era îmbrăcat cu o haină de blană, ochii îi scăpărau ca la un nebun, şi ei i se făcuse frică. Am întrebat-o dacă mai poate să-şi amintească şi altceva în legătură cu înfăţişarea lui, şi ea mi-a spus că omul avea buzele foarte roşii. Cînd am auzit asta, inima s-a făcut în mine ca un bulgăre de zăpadă şi, în clipa în care am ieşit afară, parcă m-ar fi străpuns vîntul. Era limpede că Freymark venise acolo să provoace scandal, că se certase cu Larry, apoi se urcase în personalul de cinci şi treizeci sau în trenul suplimentar şi îl rugase pe conductor să oprească la ranch – şi astfel se explica sosirea lui tîrzie la dans.

Se făcuse ceasul cinci, dar trenul de cinci şi treizeci urma să întîrzie două ore, aşa că n-aveam altă soluţie decît să stau şi să-l aştept pe conductorul care-n seara trecută plecase cu trenul spre est, la ora şapte, şi care trebuie să-l fi văzut

pe Larry atunci cînd a ataşat vagonul cu lînă. Se lăsase întunericul. Cerul era plumburiu la culoare ; zăpada se strînsese în jurul micului orăşel aproape îngropîndu-l, şi continua să ningă cu atîta abundenţă, încît abia puteai să-ţi mai vezi mîna în faţa ta. N-am fost niciodată mai bucuros la auzul vreunui sunet ca la auzul fluieratului aceluia, scos de bătrînul tren 153 pe cînd pătrundea în gară, gîfîind şi înaintînd cu greu prin zăpadă. Am alergat pe peron să-l întîmpin şi mi s-a părut că farul lui seamănă cu faţa unui vechi prieten. L-am apucat pe conductor de braţ chiar în clipa în care cobora din tren, dar el n-a vrut să vorbească pînă n-a ajuns înăuntru, la căldură, unde mi-a spus că-n seara trecută nu-l văzuse deloc pe O'Toole, dar că găsise pe masă factura pentru vagonul de lînă şi, alături, un bilet din partea lui Larry, care-l ruga să ia vagonul cu încărcătura, şi el trăsese concluzia că Larry plecase la Cheyenne cu trenul de cinci şi treizeci. Am sunat apoi la

Cheyenne şi am reuşit să-l prind pe funcţionarul de la mesagerie care trecuse în ajun prin Grover Station cu suplimentarul. Mi-a răspuns că nu-l văzuse pe Larry urcînd, dar că-i văzuse cîinele furişîndu-se în locul lui obişnuit şi presupusese că Larry se afla în vagonul de călători. Pe Freymark, da, îl văzuse urcîndu-se la Grover Station şi trenul încetinise puţin în dreptul ranch-ului ca să poată el coborî, asta pentru că Freymark îşi transporta de obicei vitele pe calea ferată şi ajunsese să se înţeleagă bine cu vreo cîţiva dintre băieţii noştri. Cînd noaptea m-a învăluit cu totul, am început să mă întreb cum reuşise un băiat vesel ca O'Toole să stea vreme de şase luni la Grover Station. Nu mai ningea şi stelele prindeau să sclipească, reci şi strălucitoare, printre norii care alergau grăbiţi. Mi-am pus mantaua şi am ieşit afară. Am procedat la o inspecţie amănunţită : am luat la rînd vagoanele de marfă goale, trase pe linia de încărcare-descărcare, am scotocit prin şoproanele de cărbuni şi prin pivniţa rudimentară, cercetîndu-le cu atenţie şi strigîndu-l pe O'Toole pe nume. Duke se ţîra îndurerat alături, la picioarele mele, dar părea descumpănit ca şi mine şi trăda starea aceea de îndoială nervoasă şi de alarmă a prepelicarului care a pierdut urma vînatului. M-am întors la birou şi am luat lampa cea mare a gării, ca să inspectez cu mai multă atenţie încăperea de sus, unde dormea Larry. Costumul pe care-l purta de **obicei** la **lucru** atîrna în cui, instrumentele de ras zăceau împrăştiate peste tot în jur şi pe micul şifonier am recunoscut periile milităreşti de păr, cu miner de argint, pe care i le făcuse cadou de Crăciun domnişoara Masterson. Sertarul de sus era deschis şi pe colţul lui se zărea o pereche de

mănuşi din piele de căprioară. O cravată albă, atîrnînd de raftul pentru pipe, era şifonată şi nu încape îndoială că-l nemulţumise atunci cînd încercase să şi-o lege la gît. Cîteva batiste curate, dar găurite, zăceau ici şi colo pe şifonier, unde el le despăturise şi apoi le aruncase, căutînd în grabă una întreagă. Un fular negru de mătase atîrna pe spătarul unui scaun şi un joben stătea aşezat strîmb pe capul mulat în ghips al lui Parnell, eroul îndrăgit de Larry. Fracul lipsea, dovadă sigură că-l îmbrăcase pentru petrecere. Paltonul zăcea pe pat, iar pantofii de dans pe podea la picioarele patului, lîngă cei de toate zilele. Ştiam că pantofii lui de lac erau cam strimţi, glumise pe socoteala lor în duminica dinaintea balului, cînd îl vizitasem, dar avea o singură pereche şi n-ar fi putut face rost de alta la Grover Station, chiar dacă ar fi încercat. Asta m-a pus pe gînduri. Era, în ce priveşte pantofii, un tip elegant, iar eu îi cunoşteam colecţia foarte bine. M-am dus la dulap şi i-am găsit pe toţi acolo. Chiar admiţînd faptul că nu suferea paltoanele, nu puteam totuşi să-mi închipui că, pe un ger atît de năprasnic, ieşise şi fără pantofi. Am mai observat că trusa medicală de care îşi făcuse el rost la Cheyenne, o trusă cum sînt cele existente pe trenurile personale, era deschisă şi că un sul de vată fusese scos din ea şi întrebuinţat de curînd. Fiecare nouă descoperire nu făcea decît să-mi mărească nedumerirea. Admiţînd că Freymark fusese acolo şi îi jucase băiatului o festă urîtă, nu l-ar fi putut răpi fără ştirea personalului de pe tren.

„Duke, bătrîne," i-am spus bietului prepelicar ce adulmeca şi chelălăia în jurul patului, „nu ţi-ai făcut datoria. Trebuie să fi observat ce s-a

petrecut între stăpînul tău şi asiaticul acela cu sînge de moluscă şi ar trebui să fii în stare să-mi furnizezi cît de cît un indiciu."

Am hotărît să mă culc şi să mă ocup de afacerea asta urîtă cu forţe proaspete a doua zi dimineaţa. Patul arăta de parcă stătuse cineva lungit pe el, aşa că m-am apucat să-l aranjez un pic înainte de a mă vîrî în aşternut. Am dat perna la o parte şi, cînd am ridicat salteaua, pe marginea ei, la capătul patului, am zărit o pată de un roşu închis, mare cam cît palma mea. Am simţit că mă năpădeşte o sudoare rece ; cînd am adus lampa şi am aşezat-o pe scaun, lîngă pat, mi-am dat seama că mîinile îmi sînt primejdios de nesigure. Dar Duke a fost mult mai iute în comparaţie cu mine, văzuse pata şi, sărind pe saltea, a început să adulmece şi să scheaune ca un cîine biciuit de moarte. M-am aplecat şi am pipăit-o cu degetele. Era uscată, dar culoarea şi rigiditatea indicau, neîndoielnic, sîngele coagulat. Mi-am luat haina şi vesta şi am pornit-o pe scări în jos, cu Duke scheunîndla picioarele mele. Primul impuls a fost să merg şi să chem pe cineva, dar pe peron nu se zărea nici o lumină şi am priceput că oamenii dormeau de

multă vreme. Mi-am amintit atunci că Larry avea deseori neplăceri din cauza altitudinii şi că-i curgea sînge din nas, dar nici măcar asta nu m-a liniştit pe deplin şi mi-am dat seama că va fi cu neputinţă să dorm în patul lui. Larry păstra totdeauna la îndemînă o provizie de coniac şi de sifon, aşa că mi-am pregătit o băutură tare, am umplut soba, am încuiat uşa, am micşorat lampa şi m-am lungit pe masa telegrafistului. Dormisem deseori în felul ăsta pe vremea cînd eram telegrafist de noapte.

La început mi-a fost imposibil să aţipesc, din cauza cîinelui care mereu tresărea şi se ducea şchiopătînd către uşă şi o rîcîia cu ghearele şi schelălăia neliniştit. A tot ţinut-o aşa pînă cînd m-au lăsat cu desăvîrşire nervii şi, cu toate că sînt un tip destul de stăpîn pe mine, n-ar fi ajuns banii din întreg statul ca să mă facă să deschid uşa. Simţeam că îngheţ din creştet pînă-n tălpi ori de cîte ori mă apropiam de ea şi chiar am tras zăvorul mare şi ruginit, care nu fusese niciodată întrebuinţat, şi mi s-a părut că geme lugubru în timp ce-l trăgeam, sau poate era vîntul de-afară care gemea. În ce-l priveşte pe Duke, l-am ameninţat că-l dau afară şi l-am pocnit peste urechi pînă cînd s-a simţit ofensat ; s-a lungit în faţa uşii, cu botul între labe şi cu ochii strălucindu-i ca nişte tăciuni încinşi, şi a început să privească ţintă la crăpătura de sub ea. Situaţia devenise încordată, dar băutura m-a ameţit şi în cele din urmă am adormit. Trebuie să fi fost cam ora trei dimineaţa cînd m-a trezit din somn scheunatul cîinelui, un geamăt profund, neîntrerupt, vrednic de milă şi nespus de omenesc. În vreme ce clipeam din ochi, străduindu-mă să mă trezesc de-a binelea, am desluşit încă un sunet, acela scos de alunecarea cretei pe tablă sau a condeiului pe tăbliţă. Am întors capul spre dreapta şi am văzut un bărbat care stătea în picioare, cu spatele la mine, şi scria ceva cu creta pe tabla de anunţuri. Am recunoscut dintr-o ochire umerii laţi şi înalţi şi capul frumos al prietenului meu. Totuşi exista ceva în ţinuta lui care m-a oprit să-l strig pe nume sau să-mi clintesc vreun muşchi măcar, de-acolo de unde mă aflam. A terminat de scris şi a dat drumul cretei, şi am auzit clar zgomotul ei în cădere. A făcut un gest de

parcă şi-ar fi şters degetele de praf şi apoi s-a întors cu faţa spre mine, ţinîndu-şi mîna stingă în dreptul gurii. L-am văzut limpede în lumina palidă a lămpii. Era îmbrăcat cu fracul şi a prins să se mişte încet spre uşă, ca o umbră, cu picioarele încălţate în ciorapi negri. Avea mişcările nespus de rigide, de parcă îi îngheţaseră mădularele. Faţa lui era albă ca varul, iar părul, care părea umed, îi stătea strîns lipit de tîmple. Privea drept înainte şi ochii lui, spălăciţi ca plumbul, aveau culoarea piftiei. Cînd a ajuns la uşă, a lăsat jos mîna pe care o ţinea în dreptul gurii, ca să ridice zăvorul. Stătea cu faţa întoarsă spre mine ; falca de jos, căzută, i se proptea de guler, iar gura, larg deschisă, o avea *îndesată cu vaţă !* Atunci mi-am dat seama că priveam faţa unui mort. Uşa s-a deschis şi

silueta aceea ţeapănă şi întunecată, numai în ciorapi, a păşit fără zgomot, ca o pisică, pierzîndu-se în noapte. Cred că în clipa aceea am simţit că-mi pierd minţile. îmi aduc aminte ca prin vis că am năvălit afară şi am alergat în susul şi în josul liniei de încărcare-descărcare, strigînd : Larry ! Larry !, pînă ce mi s-a părut că vîntul îmi poartă ecoul. Stelele apăruseră cu miile şi zăpada strălucea în lumina lor, dar nu reuşeam să văd nimic altceva în afară de cîmpia albă, întinsă, nici o umbră întunecată, nicăieri. Cînd, în cele din urmă, am ajuns iar înăuntru, l-am văzut pe Duke lungit în faţa uşii şi am îngenuncheat lîngă el, chemîndu-l pe nume. Dar Duke nu mai era în stare să răspundă. Stăpîn şi cîine plecaseră împreună. L-am tîrît într-un colţ şi i-am acoperit faţa, pentru că avea ochii lipsiţi de culoare şi liniştiţi ca şi ochii feţei aceleia oribile, atît de îndrăgite pînă atunci.

Tabla ? O, n-am uitat de ea. Notasem pe ea cu creta, cu o seară înainte, ora la care pleca trenul personal ; o făcusem pur şi simplu din obişnuinţă, pentru că de regulă nu se notează orarul trenurilor în gările fără importanţă, cum e gara din Grover. Scrisul meu fusese şters de o mînă umedă, pentru că puteam distinge limpede urmele degetelor, şi în locul lui era notat simplu, cu cretă albastră.

C. B. & Q. 26.387

Am rămas acolo în faţa tablei bînd brandy şi mormăind singur, pînă cînd literele acelea au început să danseze în sus şi-n jos ca imaginile lanternei magice cînd mişti diapozitivele. Am băut pînă cînd am simţit că sudoarea curge de pe mine ca ploaia şi dinţii îmi clănţăne şi mi se face greaţă de la stomac. în cele din urmă m-a străfulgerat o

idee. Am smuls din cui diagrama trenurilor. Vagonul de lînă care plecase din Grover Station spre Boston cu o seară înainte avea numărul 26.387.

Restul nopţii trebuie să mi-l fi petrecut într-un fel sau altul, deoarece atunci cînd soarele începea să se înalţe roşu şi furios deasupra cîmpiilor albe, şeful staţiei m-a găsit stînd jos lîngă sobă, lampa arzînd cu flacără mare, cu sticla de brandy goală lîngă mine şi în cap avînd o singură idee – că vagonul 26.387 trebuia oprit şi deschis cît mai repede cu putinţă şi că asta va lămuri cumva lucrurile.

Mi-am dat seama că l-am putea prinde uşor la Omaha şi i-am telegrafiat impiegatului care primea acolo marfarul să cerceteze vagonul cu atenţie şi să comunice tot ce i se va părea anormal. Noaptea am primit de la impiegat o telegramă în care se spunea că la capătul vagonului, sub un sac de lînă, fusese găsit cadavrul unui bărbat, cu un evantai şi o invitaţie la balul inaugural din Cheyenne în buzunarul fracului. I-am telegrafiat la rîndul meu să nu deplaseze cadavrul pînă nu ajung acolo şi am pornit-o spre Omaha. Înainte de a pleca, biroul din Cheyenne mi-a comunicat printr-o telegramă că Freymark părăsise oraşul, luînd Union Pacific-ul spre vest. Detectivii companiei n-au mai dat de el niciodată.

Totul devenea astfel limpede. Ca fost salariat al căilor ferate, ascunsese cadavrul, sigilase vagonul, întocmise factura şi-i lăsase un bilet conductorului. Întrucît era un om fără conştiinţă şi sensibilitate, iar trecutul îi era mai infam decît însăşi naşterea, se urcase apoi în trenul suplimentar, se dusese la bal

şi dansase cu domnişoara Masterson, cu sîngele lui Larry încă pe mîini.

Cînd l-am văzut din nou pe Larry O'Toole, stătea întins şi ţeapăn la morga din Omaha. Era îmbrăcat cu fracul şi purta ciorapi negri în picioare, aşa cum mi se arătase cu patruzeci şi opt de ore în urmă. Evantaiul dăruit de Helen Masterson se afla în buzunar. Gura, larg deschisă, era înfundată cu vată.

Fusese împuşcat în gură, glonţul trecîndu-i printre vertebra a treia şi a patra. Nu sîngerase mult, datorită dopului aceluia de vată. Cearta avusese loc în jurul orei cinci după-amiaza. Terminîndu-şi cina, Larry se îmbrăcase, fără să-şi pună însă şi pantofii, şi se lungise pe pat ca să tragă un pui de somn ; se baza pe fluierul trenului suplimentar, care urma să-l trezească. Freymark se întorsese şi-l împuşcase în vreme ce dormea, aşezîndu-i după aceea cadavrul în vagonul cu lînă care, dacă n-ar fi existat telegrama mea, n-ar fi fost deschis săptămîni întregi.

Asta e toată povestea. Nu mai am nimic de adăugat, în afara unui amănunt pe care nu i l-am destăinuit inspectorului de poliţie. Cînd i-am spus adio pentru totdeauna lui Larry, înainte ca procurorul şi antreprenorul de pompe funebre să ia în primire cadavrul, i-am săltat mîna dreaptă, cu gînd să scot un inel pe care i-l dăruise domnişoara Masterson, şi am observat că vîrfurile degetelor lui erau mînjite cu cretă".

SPECTACOL WAGNER

INTR-O DIMINEAŢĂ am primit o scrisoare scrisă cu cerneală spălăcită pe hîrtie lucioasă, cu linii albastre ; purta ştampila unui sat din Nebraska. Misiva asta jerpelită, arătînd de parcă ar fi fost purtată cîteva zile la rînd într-un buzunar de la haină, unul nici pe departe prea curat, era de la unchiul meu Howard şi mă informa că soţia lui căpătase o mică moştenire de la o rudă, un celibatar mort de curînd, şi trebuia să vină la Boston s-o ia în primire. Mă ruga s-o întîmpin la gară şi să-i fac toate serviciile necesare. Uitîndu-mă la data sosirii, am descoperit că era vorba chiar de a doua zi. După felul lui obişnuit, unchiul Howard întîrziase în asemenea măsură cu scrisul, încît aş fi pierdut-o pe buna femeie cu totul dacă aş fi fost plecat o zi de-acasă.

Numele mătuşii mele, Georgiana, nu numai că-mi aducea în memorie figura ei patetică şi totodată grotescă, dar îmi şi deschidea în faţă, un întreg abis de aduceri aminte, un abis atît de larg şi de adînc încît, în vreme ce scrisoarea îmi aluneca din mînă, m-am simţit brusc înstrăinat de toate condiţiile prezente ale existenţei, cu totul stingherit şi deplasat în mediul familiar al biroului meu. Am redevenit, pe scurt, băiatul neîndemînatec de la fermă, aşa cum îl cunoscuse mătuşa mea, băiatul chinuit din pricina timidităţii şi a degerăturilor, cu palmele crăpate şi pline de umflături de la dezghiocatul porumbului. Mi-am

pipăit de probă articulaţiile degetului mare, de parcă ar fi fost din nou jupuite. Iată, mă aflam aşezat din nou în faţa pianinei, executînd gamele cu mîini ţepene şi roşii, în vreme ce mătuşa, lîngă mine, făcea mănuşi din pînză de cort pentru lucrători.

În dimineaţa următoare, după ce-am pregătit-o într-un fel pe proprietăreasă, am plecat la gară. Cînd a sosit trenul, numai cu greu am descoperit-o pe mătuşa-mea. A fost ultimul pasager care a coborît şi, pînă cînd n-am urcat-o în trăsură, n-a părut că mă recunoaşte cu adevărat. Călătorise tot drumul într-un vagon de zi ; trenciul ei de pînză se înnegrise din pricina funinginei, iar boneta neagră ajunsese cenuşie de-atîta praf. Cînd am sosit acasă, gazda mea a vîrît-o imediat în pat, aşa că pînă a doua zi dimineaţa n-am mai văzut-o.

Oricare ar fi fost şocul încercat de doamna Springer la apariţia mătuşii mele, ea l-a ascuns cu delicateţe. Cît despre mine, priveam silueta ei greoaie cu sentimentul acela de teamă şi respect cu care-i contemplăm pe exploratorii ce şi-au lăsat urechile şi degetele undeva la nord de Ţara lui Franz Josef, ori sănătatea pe cursul superior al fluviului Congo.

Mătuşa Georgiana fusese, prin anii '60, profesoară de muzică la Conservatorul din Boston, într-o vară, ducîndu-se în Green Mountains să viziteze localitatea în care trăiseră strămoşii ei generaţii în şir, s-a îndrăgostit de cel mai leneş şi mai indolent dintre flăcăii satului, în persoana lui Howard Carpenter – una dintre pasiunile acelea extravagante pe care le inspiră cîteodată un băiat frumos de la ţară, în vîrstă de douăzeci şi unu de ani, unei femei în vîrstă de treizeci, cu trăsături colţuroase şi cu ochelari. Cînd s-a întors la Boston

la treburile ei, Howard a urmat-o, iar deznodămîntul acestei inexplicabile orbiri a fost că mătuşa Georgiana a fugit cu el spre Nebraska, neţinînd seama de reproşurile familiei şi de observaţiile prietenilor. Carpenter, care de bună seamă că n-avea nici o leţcaie, şi-a ales un lot de pămînt în Red Willow County, la vreo cincizeci de kilometri de calea ferată. Au măsurat ei înşişi o porţiune de o sută şaizeci de acri, mergînd prin prerie cu o căruţă la a cărei roată legaseră o batistă roşie de bumbac şi numărînd învîrtiturile acesteia. Apoi şi-au ridicat pe dealul roşiatic un bordei, una dintre acele vizuini în care oamenii se întorc adeseori la condiţii primitive de viaţă. Apa şi-o luau din bălţile din care se adăpau bizonii, iar stocul lor anemic de provizii era întotdeauna la cheremul cetelor de indieni rătăcitori. Vreme de ţtreizeci de ani, mătuşa Georgiana nu s-a depărtat de casă cu mai mult de cincizeci de mile.

Dar doamna Springer nu ştia nimic din toate astea şi a avut probabil un şoc puternic la vederea rudei mele, în starea ei actuală. Sub trendul murdar de pînză, elementul cel mai bătător la ochi al costumaţiei, mătuşa purta în clipa sosirii o rochie neagră de lînă, ale cărei

zorzoane dovedeau, fără pic de îndoială, că se dăduse pe mîna unei croitorese de la ţară. Dar silueta bietei mele mătuşi ar fi pus în mare dificultate pe oricare croitoreasă. Aplecată de şale încă de timpuriu, avea acum umerii aproape uniţi peste pieptul scobit. Nu purta corset, iar rochia de casă, care la spate îi atîma în falduri inegale, se încreţea peste abdomen în formă de pisc. Avea dinţi falşi, prost ajustaţi, şi pielea galbenă, ca de mongol, din pricina vântului nemilos la care fusese expusă în permanenţă şi a apei alcaline care tăbăceşte pînă şi cea mai străvezie epidermă, transformînd-o într-un fel de talpă subţire, flexibilă.

Eu datoram acestei femei cea mai mare parte din binele întîlnit în cale în copilăria mea şi nutream pentru ea o afecţiune plină de respect. Pe vremea cînd păzeam cireada de vite a unchiului, mătuşa Georgiana, după ce pregătea cele trei mese ale zilei, dintre care prima era gata la ora şase dimineaţa, şi după ce îi culca pe cei şase copii, rămînea deseori pînă la miezul nopţii lîngă scîndura de călcat, cu mine alături la masa din bucătărie, ascultîndu-mă cum înşir pe de rost conjugările şi declinările la latină şi scuturîndu-mă cu blîndeţe atunci cînd fruntea somnoroasă mi se îngropa în pagina cu verbe neregulate. Datorită mătuşii, care între timp călca sau cîrpea, l-am citit pentru prima oară pe Shakespeare, iar vechiul ei manual de mitologie a fost întîiul care mi-a căzut în mînă. Tot ea m-a învăţat să cînt gamele şi să exersez la pianina pe care i-o cumpărase bărbatul ei după cincisprezece ani, vreme în care nu prea

avusese ocazia să vadă vreun alt instrument muzical în afară de acordeonul unuia dintre lucrătorii norvegieni. Şedea lîngă mine în orele libere, cîrpind şi făcînd socoteli, în timp ce eu mă chinuiam cu *Ţăranul vesel,* dar rareori îmi vorbea despre muzică, şi am înţeles de ce. Era o femeie pioasă, religia o consola şi, cel puţin din punctul ei de vedere, martiriul pe care-l îndura nu era cu totul jalnic. O dată, cînd repetam cu multă stăruinţă nişte pasaje mai uşoare dintr-o veche partitură a lui *Euryante,* descoperită printre cărţile ei de muzică, mătuşa Georgiana s-a apropiat de mine, mi-a acoperit ochii cu palmele, mi-a dat cu blîndeţe capul pe spate şi, sprijinindu-l de umărul ei, mi-a spus cu voce tremurată :

— Dacă îţi place prea mult partitura, Clark, să ştii că ţi-o iau. Oh, dragul meu băiat, roagă-te ca sacrificiul tău să fie oricare altul, numai acesta nu.

Cînd a apărut iar, în prima dimineaţă de după sosirea ei la Boston, mătuşa mea era încă într-o stare de semi-somnambulism. Părea să nu-şi dea seama că se află în oraşul în care îşi petrecuse tinereţea, în locul rîvnit cu sete vreme de o jumătate de viaţă. Fusese, tot timpul călătoriei, atît de bolnavă din cauza trenului, încît nu-şi mai amintea nimic în afară de lipsa de confort şi, practic, nu trăise între ferma din Red Willow County şi biroul meu de pe Newbury Street decît nişte ore de coşmar. Am plănuit să-i fac în după-amiaza aceea o mică bucurie, pentru a-i răsplăti cîteva din admirabilele momente pe care mi le oferise pe vremea cînd mulgeam împreună vacile în grajdul acoperit cu paie, şi cînd, văzîndu-mă ceva mai obosit ca de obicei, ori datorită faptului

că bărbatu-său îmi vorbise pe un ton aspru, îmi povestea despre magnificul spectacol cu *Hughenoţii*, văzut în tinereţe la Paris. La ora două, Orchestra Simfonică susţinea un program Wagner. Aveam intenţia s-o duc şi pe mătuşa mea ; în urma discuţiei, însă, am început să mă îndoiesc de faptul că se va bucura. În realitate, din dragoste faţă de ea, nu puteam decît să doresc fierbinte ca gustul pentru asemenea lucruri să-i fi dispărut cu totul, iar lunga ei agonie să se fi sfîrşit în cele din urmă, prin mila Domnului. I-am propus să vizităm înainte de prînz Conservatorul şi parcul, dar părea prea timidă pentru a îndrăzni să se aventureze pînă acolo. M-a întrebat absentă despre diferitele schimbări din oraş, însă era mai cu seamă îngrijorată de faptul că uitase să dea instrucţiunile privitoare la laptele pc jumătate smîntînit cu care hrăneau un viţel mai plăpînd, „viţelul bătrînei Maggie, ştii", mi-a explicat ea, uitînd firește că plecasem de-atîta vreme. Era încă şi mai necăjită din pricină că neglijase să-i amintească fiicei sale de macrourile din putinica recent deschisă în pivniţă, care puteau să se strice dacă nu erau consumate imediat.

Am întrebat-o dacă ascultase vreodată o operă de Wagner şi am descoperit că nu, deşi îi erau perfect familiare temele respective, ba chiar avusese o dată partitura pentru pian a *Olandezului zburător.* începeam să cred că ar fi fost mai bine s-o trimit înapoi la Red Willow
County fără s-o trezesc – şi regretam propunerea cu concertul.

Totuşi, din clipa cînd am pătruns în sala de

spectacole, ea a devenit ceva mai puţin pasivă şi inertă şi a păirut că observă pentru întîia oară mediul înconjurător. Mă temusem ca nu cumva să-şi dea seama de caraghioslîcul veşmintelor ei, ori să se simtă din cale afară de stânjenită păşind brusc în lumea pentru care fusese moartă timp de un sfert de secol. Dar, din nou, am descoperit cît de superficial o judecasem. Şedea uitîndu-se în jurul ei cu ochi la fel de impersonali şi aproape la fel de reci ca şi aceia cu oare, într-un muzeu, statuia de granit a lui Ramses urmăreşte agitaţia lipsită de sens a oamenilor care se retrag şi înaintează ca un flux în jurul piedestalului său, un Ramses despărţit de oamenii aceştia prin şirul neîntrerupt şi pustiu al secolelor. Am observat o rezervă asemănătoare în ochii bătrînilor mineri care trag la Hotelul Brown din Denver cu buzunarele pline de metal preţios, cu rufăria de pe ei murdară, cu feţele palide şi nerase ; stau pe culoarele aglomerate solitari, de parcă s-ar afla tot într-o tabără îngheţată din Yukon ; sînt conştienţi de faptul că nişte întîmplări speciale au aşezat între ei şi semenii lor o prăpastie .peste care nici pasărea n^ar putea trece.

Aveam locuri la extremitatea stîngă a primului balcon, cu faţa către potcoava acestuia şi a celui de deasupra, două veritabile grădini suspendate, strălucitoare ca nişte straturi de lalele. Publicul era alcătuit mai cu seamă din femei.

Dacă ignorai conturul feţelor, al siluetelor şi, în general, orice efect al liniilor, rămînea coloritul nenumăratelor corsaje, luciul ţesăturilor de lină moi şi compacte, mătăsoase şi diafane ; roşu, mov, roz, albastru, liliachiu, vişiniu, ocru, trandafiriu, galben, crem, alb, toate culorile pe care le descoperă un impresionist într-un peisaj luminat de soare, şi doar ici şi colo nuanţa mati ştearsă a vreunei redingote. Mătuşa Georgiana trebuie să le fi văzut ca pe nişte urme lăsate de un tub de vopsea pe o paletă. Cînd membrii orchestrei au apărut şi şi-au ocupat locuirile, ea a avut un mic gest de recunoaştere şi s-a uitat cu interes pe deasupra balustradei lia acea formaţie neschimbată, probabil întîiul lucru familiar care îi izbea ochiul de cînd o părăsise pe bătrîna Miaggie cu viţelul ei .plăpînd. Simţeam cum pătrund în sufletul ei toate acele amănunte, căci nu uitam cum pătrunseseră într-al meu, tînăr proaispăt venit de la ţară, unde poţi merge din zori pînă-n asfinţit printre rîndurile verzi de porumb fără să observi nici urmă de schimbare. Profilurile distincte ale interpreţilor, strălucirea cămăşilor, negrul mat al hainelor, formele dragi ale instrumentelor, petele de lumină gălbuie aruncate de lămpile cu abajur verde peste feţele netede şi lucioase ale violoncelelor şi contrabasurilor din ultimele rînduri, pădurea neliniştită, ca sub bătaia vîntului, a gîturilor şi a arcuşurilor de vioară... îmi aminteam cum lungile mişcări de arcuş ale primei orchestre pe care-o ascultasem părură să-mi scoată din piept inima, asemenea baghetei unui scamator ce scoate panglici nesfîrşite dintr-o

pălărie.

Programul a început cu uvertura la *Tannhäuser*. Cînd cornii au intonat primele acorduri din refrenul Pelerinului, mătuşa Georgiana m-a prins de mînecă. Mi-am dat întâia oară seama că, pentru ea, se întrerupea în clipa aceea o tăcere care durase treizeci de ani ; tăcerea de neînchipuit a cîmpidlor. Odată cu conflictul dintre cele două motive, cu frenezia temei „Venusberg" şi sfîşierea corzilor, am fost cuprins de înţelesul copleşitor al zădărniciei şi irosirii timpului, cărora sîntem atît de neputincioşi a le ţine piept ; şi am avut din nou în faţa ochilor casa înaltă şi golaşă din prerie, neagră şi sinistră ca o fortăreaţă de bîme ; eleşteul întunecat în care învăţasem să înot, malurile lui cu urmele uscate de soare lăsate de copite ; povîrnişurile argiloase şi mincate de ploi din jurul casei golaşe, cele patru tufe de frasini pitici, unde erau totdeauna afumate la uscat, în faţa bucătăriei, cîr.pele pentru ştersul vaselor. Universul de-acolo era universul monoton al străbunilor ; spre răsărit se întindea un lan de porumb, spre apus un ţarc de vite; la mijloc, cuce-ririle păcii, mai grele decît ale războiului.

Uvertura s-a terminat, mătuşa şi-a desprins degetele de pe mîneoa mea, dar n-a scos nici o vorbă. A rămas să privească ţintă la orchestră prin negura celor treizeci de ani, prin ceaţa alcătuită încetul cu încetul de fiecare din cele trei sute şaizeci şi cinci de zile ale fiecăruia dintre ei. Mă întrebam ce-a înţeles. Fusese o bună pianistă la vremea ei, ştiam asta, cu o educaţie muzicală mai largă decît a majorităţii profesorilor de muzică de-acum un sfert de secol. îmi vorbise

deseori despre operele lui Mozart şi ale lui Meyerbeer şi mi-aduceam aminte că o ascultasem interpretînd, cu ani în urmă, nişte melodii din operele lui Verdi. Cînd mă îmbolnăvisem de friguri în oasa ei, îşi luase obiceiul să se aşeze l-îngă pătuţul meu (în vreme ce vîntul răcoros al nopţii bătea prin plasa de ţînţari uzată, prinsă la fereastră, iar eu stăteam lungit, urmărind cu privirea o anumită stea strălucitoare care arunca o lumină roşiatică peste lanul de porumb) şi să cînte „Acasă, la munţii noştri, O, să ne întoarcem" într-un asemenea fel, încît îi sfîşia inima băiatului din Vermont, aproape mort de dorul de casă.

Am urmărit-o îndeaproape în timpul preludiului la *Tristan şi Isolda,* încercînd zadarnic să bănuiesc ce semnificaţie ar iputea să aibă pentru ea acel vacarm clocotitor al viorilor şi al instrumentelor de suflat, dar mătuşa Georgiana a rămas mută, uitîndu-se la arcuşurile viorilor, care se mişcau pieziş în jos, ca stropii unei ploi torenţiale de vară. Conţinea această muzică vreun mesaj pentru ea ? Mai era mătuşa mea capabilă să înţeleagă această forţă care însufleţise lumea de cînd o părăsise ea ? Fierbeam de curiozitate, însă mătuşa Georgiana şedea tăcută pe culmea ei. Şi^a păstrat această perfectă imobilitate şi pe parcursul fragmentelor din *Olandezul zburător,* deşi degetele i se mişcau mecanic pe rochia neagră, de parcă şi-ar fi amintit singure partitura pentru pian pe care o cîntaseră cîndva. Bietele mîini îmbătrânite ! Se lungiseră şi se răsuciseră, transformîndu-se în nişte tentacule făcute doar să apuce, să ridice, ori să frămînte aluatul ; palmele umflate, degetele îndoite şi pline de noduri... pe unul din ele o bentiţă de metal

subțire și uzată, cîndva inel de logodnă. În vreme ce apăsam ușor și încercam să liniștesc una din mîinile acelea care se mișcau pe bîjbîite, mi-am amintit, cu pleoape tremurînde, de tot ceea ce făcuseră ele pentru mine odinioară.

Cînd tenorul a început „Gîntecul Triumfului", am auzit imediat o respirație iute și m-am întors spre mătușa mea. Ținea ochii închiși, dar lacrimile îi străluceau pe obraz, și cred că în clipa următoare se aflau și în ochii mei lacrimi. Deci nu-i murise niciodată sufletul – care e capabil să sufere cumplit și la nesfîrșit; el se ofilește numai pentru o privire din afară ; ca mușchiul acela ciudat care poate să stea jumătate de secol pe o etajeră prăfuită și totuși, odată pus în apă, să devină din nou verde. A plîns pe tot parcursul dezvoltării și executării melodiei.

În pauza dinaintea părții a doua a concertului, am întrebat-o și am descoperit că nu era nou pentru ea „Cîntecul Triumfului". Cu vreo cîțiva ani în urmă, la ferma din Red Willow County poposise un tînăr neamț, un văcar vagabond care în copilărie cîntase în cor la Bayreuth, împreună cu alți băieți și fete de la țară. Duminica dimineața stătea pe patul lui acoperit cu un cearceaf grosolan, în dormitorul slugilor, care dădea spre bucătărie, curățîndu-și ghetele și șaua și fredonînd „Cîntecul Triumfului", în

vreme ce mătuşa îşi vedea de treburile ei la bucătărie. Ea l-a convins să se alăture bisericii din sat, deşi, după cîte om reuşit eu să înţeleg, singura lui îndreptăţire în vederea acestui pas era cunoaşterea divinei melodii wagneriene, însoţită de o figură copilăroasă. Nu mult după aceea s-a dus la oraş de 4 Iulie, s-a îmbătat cîteva zile-n şir, şi-a pierdut banii la cărţi, a încălecat, în urma unui pariu, un taur texan cu şaua pe el şi, fracturîndu-şi clavicula, s-a făcut nevăzut. Toate astea mătuşa mi le-a spus cu voce răguşită, cu devierii de la subiect, de parcă ar fi vorbit în momentele grele ale unei boli.

— Ei, nu-i aşa că am ajuns la lucruri mai bune decît bătrînul *Trubadur,* mătuşă Georgie ? am întrebat-o, cu efortul limpede de a glumi.

Buza i-a tremurat şi ea şi-a dus repede batista la gură. Din spatele batistei s-a auzit un murmur :

— Şi le-ai tot ascultat de cînd ai plecat de la mine, Clark ? întrebarea ei era cel mai trist şi cel mai blînd dintre reproşuri.

Partea a doua a programului a cuprins patru fragmente din *Inelul* şi s-a încheiat cu marşul funebru al lui Siegfried. Mătuşă-mea a plîns încet, dar aproape fără întrerupere, aşa cum se scurge apa dintr-un vas puţin adînc pe vreme de ploaie şi furtună. Din cînd în cînd, privirea ei înceţoşată se ridica spre luminile care împodobeau tavanul, strălucind calde sub globurile de sticlă mată ; fără îndoială, i se păreau nişte stele ale adevărului. Eram uimit de cîtă înţelegere muzicală dădea încă dovadă, ea care nu mai ascultase de-atîţia ani decît imnurile evanghelice cîntate la întrunirile metodiste de la şcoala de bîrne din districtul al

treisprezecelea. Şi eram absolut incapabil de a stabili cu precizie cît anume din această înţelegere se topise în clăbucii de săpun, ori se amestecase cu pîinea sau cu laptele de pe fundul şiştarului. Valurile muzicii se revărsau continuu ; n-am reuşit să aflu ce găsea mătuşa Georgiana în curgerea lor strălucitoare ; n-am reuşit .să aflu pînă unde o purtau, pe lîngă ce insule fericite. Din tremurul feţei sale puteam să cred foarte bine că, înaintea ultimelor piese din program, fusese transportată departe, acolo unde se întîlnesc nenumărate morminte, în ţinuturile cenuşii, fără nume, îngropate ale mării ; ori într-un univers al morţii, şi mai vast încă, unde de la începuturile lumii speranţa ia locul speranţei, iar visul înlocuieşte alt vis şi, renunţînd, adoarme.

Concertul s-a terminat ; oamenii au părăsit sala discutând şi rîzînd, bucuroşi să se relaxeze şi să revină din nou la normal, dar mătuşa mea nu făcea nici un efort să se ridice. Harpistul şi-a acoperit uşor instrumentul cu învelitoarea verde de fetru ; flautiştii au scuturat apa din muştiucuri ; apoi orchestranţii au ieşit unul cîte unul, părăsindu-şi scaunele şi suporturile pentru note şi lăsând scena goală, ca un lan de porumb pe timpul iernii.

I-am vorbit mătuşii. Ea a izbucnit în lacrimi şi a suspinat, rugătoare :

— Nu VTeau să merg, Clark, nu vreau să merg !

Am înţeles. Pentru mătuşa Georgiana, chiar dincolo de uşa sălii începea eleşteul negru, cu malurile lui ciuruite de urmele vacilor ; casa înaltă

şi nevopsită, cu scîndurile curbate de vreme, golaşă ca un turn ; tufele strîmbe de frasin, unde atîrnau la uscat cîrpele de vase ; curcanii slăbănogi şi năpîrliţi care scormoneau gunoiul din faţa bucătăriei.

ÎN SPATELE TURNULUI SINGER

ERA O NOAPTE fierbinte şi îmbîcsită de mai, noaptea de după incendiul de la hotelul Mont Blanc, şi cam jumătate de duzină dintre noi, cei ce fuseserăm mai mult sau mai puţin zvîrliţi laolaltă în timpul zilei aceleia teribile, am acceptat invitaţia lui Fred Hallet de a face o plimbare cu şalupa lui ancorată pe North River. Ne simţeam cu toţii obosiţi, indispuşi şi adînc mîhniţi, şi liniştea nopţii şi răcoarea apei ne-au destins într-o oarecare măsură nervii încordaţi. Pe cînd alunecam în josul rîului şi pătrundeam în golf, nici unul dintre noi nu prea avea chef de vorbă. Eram cuprinşi de un fel de amorţeală. În clipa în care şalupa a ajuns în port, am zărit apropiindu-se şi scoţînd fum pe-ntinsul drum al mării un transatlantic. A trecut atît de aproape de noi, încît i-am văzut punţile de la clasa a treia înţesate de oameni.

— E *Re di lSiapoli,* a zis Johnson, redactorul de la „Herald". în noaptea asta urmează să debarce pasagerii de la clasa-ntîi, evident. Tipii ăia sînt al naibii de mîndri de docurile lor noi de pe North

River ; simt că au ajuns şi ei în rînd cu lumea.

Am alunecat uşor prin apele golfului, uitîndu-ne în urmă la cercul larg de lumini care tiveau orizontul de jur împrejur, de la est la vest şi de la vest la est, cu excepţia căii aceleia înguste, intens circulate – drumul spre marea deschisă. A conduce pe timp de noapte o şalupă în port e o treabă deosebit de serioasă, ca atunci cînd mergi cu bicicleta printre maşini pe Fifth Avenue. Probabil că în noaptea aceea nu era mai puţină activitate ca de obicei ; feriboturile ca nişte broaşte ţestoase se învîrteau încolo şi încoace, remorcherele scîrţîiau şi gîfîiau lingă vagoanele de marfă pe care le trăgeau spre şlepuri, bărcile de la Coney Island aruncau dîre de lumină şi apoi dispăreau. Ambarcaţiuni de toate formele şi pentru toate ocaziile îşi vedeau de treaba lor şi, în vremea asta, fără îndoială, făceau destul de mult zgomot. Dar nouă, după cele ce văzuserăm şi auziserăm ziua întreagă, locul ni se părea neobişnuit de paşnic şi noaptea neobişnuit de întunecoasă. Peste port domnea o atmosferă de jale, de parcă prin întuneric ar fi plutit stafia neputinţei şi a spaimei. În cerul aburos de primăvară, pe care licăreau la mari distanţe unele de altele cîteva stele palide, şi în suspinele apei negre şi grele care se rostogolea în lumină simţeai un fel de solemnitate. Oraşul însuşi, cum priveai spre el în urmă, părea învăluit într-o conştiinţă tragică. Turnurile acelea incredibile din piatră şi din oţel dădeau în ceaţă impresia de învălmăşeală, ca şi cînd şi-ar fi pus unul altuia întrebări. Păreau cu desăvîrşire singure, ca nişte arbori gigantici rămaşi după ce pădurea fusese

tăiată. Ţi-ai fi putut închipui că oraşul protestează, că-şi afirmă neputinţa şi lipsa de responsabilitate pentru propria-i alcătuire, pentru direcţia în care apucase. Avea forma unui paralelogram neregulat, prins între două emisfere, şi, ca orice corp solid strîns într-o menghină, ţîşnea în sus.

Eram şase inşi în şalupă : doi ziarişti, Johnson şi cu mine ; Fred Hallet, inginerul, şi unul dintre cîrmacii lui ; un avocat de la procuratura districtuală şi Zablowski, un tînăr evreu, medic care studiase la Institutul Rockefeller. Nu vorbeam – am fi avut un singur subiect de discuţie, dar ne săturaserăm de el pînă peste cap. înainte de a părăsi noi oraşul, lista morţilor de la Mont Blanc se ridica la peste trei sute.

Hotelul Mont Blanc era expresia absolută a concepţiei arhitecturale newyorkeze ; un hotel cu treizeci şi cinci de etaje, care făcea ca orice altceva să pară modest. După cum adeseori susţineau ziariştii cu tărie, depăşea, ca preţuri şi proporţii, tot ce cunoştea lumea. Şi încă se mai afla acolo, masiv şi indiferent pînă la brutalitate, doar puţin înnegrit în jurul celor o mie de ferestre ale sale şi cu scările alea idioate de incendiu topite jos în curte. Despre foc nu ştia nimeni mare lucru. Izbucnise la etajul al doisprezecelea, ţîşnise prin ferestre, îşi repezise în sus limbile prelungi, care pătrunseseră prin ferestrele de deasupra şi aşa mai departe, pînă-n vîrf. Un vînt puternic şi lemnul lăcuit şi tapiţat din abundenţă îi dăduseră o viteză incredibilă.

în noaptea incendiului hotelul era plin cu lume de pretutindeni şi, pînă dimineaţa, şase trusturi îşi pierduseră preşedinţii, două state îşi pierduseră

guvernatorii şi una dintre cele mai mari puteri europene îşi pierduse ambasadorul.
Atît de multe afaceri fuseseră afectate, încît a doua zi birourile de pe Wall Street rămăseseră închise. Toate persoanele acelea importante pieriseră la fel de uşor ca vizitatorii întîmplători, care picaseră în oraş să-şi cheltuiască banii, sau ca trupa aceea răsfăţată de operă, care se întorsese dintr-un turneu în jurul lumii şi aştepta să se îmbarce la sfîrşitul săptămînii. Listele erau încă incerte, întrucît identificarea se dovedea dificilă, fie că victimele săriseră de la etaj, fie că nu, dar, în orice caz, ele îşi întîlniseră sfîrşitul, anularea supremă, ca un strop care ar cădea în ocean. Din tot ce văzusem în ziua aceea, un singur lucru îmi venea mereu în minte, probabil fiindcă era atît de neînsemnat în comparaţie cu proporţiile dezastrului. Dupăamiaza, cînd m-am dus la locul incendiului împreună cu pompierii, am descoperit pe pervazul unei ferestre de la etajul al cincisprezecelea mina unui bărbat, smulsă exact de la încheietură, ca şi cînd ar fi fost retezată cu satirul... Îşi tăiase braţul în cădere. Era a lui Graziani, tenorul care ocupase un apartament la etajul al treizeci şi doilea. L-am identificat după inelul de pe degetul cel mic, un dar primit din partea împăratului Germaniei. Da, era aceeaşi mînă. O văzusem destul de des în clipele cînd şi-o aşeza pe piept cu atîta siguranţă de sine şi începea „Celeste Aida", sau cînd îşi înălţa – mult prea des, vai – păhărelul cu *arrac* alb, la barul Martin. De cîte ori călătorea în jurul lumii, probabil că-şi permitea ceea ce exista mai scump şi mai caracteristic în fiecare oraş ; la New York avusese etajul al treizeci

şi doilea, bietul om ! Se aruncase de-acolo în plasele de salvare ca nişte pînze de păianjen, întinse la peste o sută de metri dedesubt, pe asfalt. în orice caz, nu-şi va mai tîrî niciodată obezitatea la vîrsta bătrîneţii prin casa de ţară în stil englezesc, pe care şi-o construise lîngă Neapole.

Pînă la data aceea, dintre clădirile cu mai multe etaje, special dotate contra incendiilor, nu izbucniseră focuri decît în atelierele fabricilor, iar oamenii care-şi aflau acolo sfîrşitul, croitori şi blănari, erau, din numeroase motive, persoane absolut necunoscute ; majoritatea purtau nume imposibil de pronunţat în limba americană ; mulţi dintre ei n-aveau rude, n-aveau trecut şi nici biografie înregistrată pe undeva. Dar ne-am dat seama că, după incendiul de la hotel, întîmplarea aceasta newyorkeză urma să fie preluată de fiecare dintre statele Uniunii şi de toate marile capitale ale lumii. Niciodată pînă atunci nu apăruseră, într-o singură zi, atît de multe nume care să alimenteze şi să hrănească ziarele, nume trecute laolaltă şi pentru ultima oară în coloanele lor. La New York, despre problema înălţimii se discuta în glumă şi cu satisfacţie. Pe chestia asta glumeau pînă şi spălătorii de geamuri în timp ce năvăleau afară din biroul tău de la al patruzeci şi cincilea etaj al blocului turn Wertheimer, cu toate că, dintr-un motiv sau altul, zilnic se prăbuşea pe asfalt cam cîte un spălător de geamuri. Dar într-un oraş cu atîtea milioane de ferestre, procentajul acesta probabil că nu era lipsit de rezonabilitate. Simţeam însă că tragedia de la Mont Blanc va pune tipul nostru particular de clădire într-o

lumină neplăcută, aşa cum holera a făcut din Neapole şi din condiţiile de-acolo un subiect de discuţie, sau cutremurul din 1906 a conferit o notorietate atît de nedorită problemelor din San Francisco. Pentru prima oară ne era pur şi simplu teamă de prea marea atenţie pe care ne-o acorda lumea, de super-reclama care ni se făcea. În vreme ce priveam uriaşele semne incandescente de pe plaja de la Jersey strălucind în noapte şi indicînd mărci de bere şi de parfumuri şi de corsete, mi-am dat seama că, la urma urmei, treaba asta putea depăşi uneori limitele, că un singur nume, o singură problemă putea străluci prea departe. Întregul nostru sistem de viaţă şi de propăşire şi de cîştig se desfăşura pe verticală. Pentru noi nu mai exista nimic în afara înălţimii. Eram traşi în sus. Depindeam de posibilităţile mereu crescînde ale grinzilor şi ale niturilor, aşa cum depindea Olanda de diguri.

— Ai remarcat vreodată, spuse Johnson cam pe la jumătatea drumului spre Sta ten Island, ce chestie evreiască pare Turnul Singer cînd e iluminat ? Tipul care a plasat luminile alea incandescente trebuie să fi avut simţul umorului. Seamănă întocmai cu marii preoţi evrei din vechile cărţi biblice.

Arătă în urmă, conturînd cu degetul mitra bătută-n pietre preţioase, umerii înalţi şi aduşi şi mîinile împreunate în tradiţionala poziţie de rugăciune. Zablowski, tînărul medic evreu, zîmbi şi scuturâ din cap. Era un bărbat foarte frumos, cu ochii trişti şi gînditori, şi îl plăceam cu toţii, mai cu seamă Hallet, care îl tachina tot timpul.

— Nu, n-are aspect semitic, Johnson,

spuse el. Turbanul acela înalt pare mai degrabă persan. E un mag sau un adorator al focului, marele tău preot. Cînd te apropii mai mult de el, seamănă cu un Buddha, cu două inele strălucitoare în urechi.

Zablowski arătă cu ţigara în direcţia estompatelor înălţimi babiloniene, care se înghesuiau una într-alta pe fîşia îngustă a insulei. Printre ele se înălţa Turnul Singer cu silueta lui colosală, veghind pe-ntinderea oraşului şi a portului ca un Geniu suprem. Apăruse uşurel din Asia în timpul nopţii, nimeni nu ştia cînd şi cum anume, şi Statuia Libertăţii cu luminarea ei subţire de ceară, departe-n stingă noastră, în întuneric, nu mai era decît o simplă rămăşiţă arheologică.

— Cine-ar fi putut să prevadă că ea, cu mintea ei înţeleaptă, o să dea cîndva naştere unui asemenea idol păgîn ! exclamă Hallet. Dar la asta ajunge în cele din urmă idealismul, Zablowski.

Zablowski rîse cu amărăciune.

— La ce altceva te-ai fi aşteptat, Hallet ? Ne-ai folosit în interesul propriu, ne-ai irosit forţele la maşina ta, şi vorbeşti acum de contaminare. Bineînţeles că de-acolo am adus germenii, şi arătă cu capul în direcţia nord-est.

— Ei bine, sînteţi aici cu toţii, în orice caz, şi-n clipa de faţă n-am chef să mă cert cu voi pe chestia asta, spuse Hallet obosit. Vorba e că atunci cînd ne-am întîlnit cu *Re di Napoli*, continuă el, aprinzîndu-şi o ţigară şi instalîndu-se mai comod în scaun, am căzut pe gînduri. Mi-am adus aminte de o întîmplare de pe vremea cînd încă mai eram un puşti, proaspăt absolvent al Facultăţii de Tehnologie, şi lucram sub conducerea lui

Merryweather la fundaţia hotelului Mont Blanc.

Am ridicat cu toţii privirea. Stanley Merryweather era cel mai cotat specialist în folosirea oţelului pentru construcţii din New York, iar Hallet cel mai capabil ; duşmănia lor constituia una dintre legendele din lumea inginerilor. Hallet observă interesul nostru şi zîmbi.

— Presupun că ştiţi din auzite de ce Merryweather şi cu mine nici măcar nu pretindem că ne-am înţelege. Lumea spune că am făcut şcoala împreună şi că mai apoi, dintr-un motiv oarecare, ne-am certat la cuţite. Adevărul e că nu ne-am împăcat niciodată şi că în timp ce puneam fundaţia hotelului Mont Blanc, drumurile noastre s-au despărţit definitiv. Ştiţi cum se explică ascensiunea lui Merryweather ? Era singurul nepot al bătrînului Hughie Macfarlane, şi Macfarlane a fost pionierul construcţiilor din oţel. Şi-a văzut visul cu ochii. Pe cînd era un flăcău şi lucra la Societatea de Poduri din Pennsylvania, i s-a întîmplat să vadă Manhattanul aşa cum vedem noi acum turnurile de colo. Ei bine, Macfarlane înainta în vîrstă şi n-avea copii, aşa că l-a luat pe băiatul soră-si să facă inginer din el. Macfarlane era scoţian, ramură sănătoasă de prezbiterieni autentici din Pittsburgh, dar soră-sa comisese o faptă necugetată. Se căsătorise cu un profesor de limbi străine de la Seminarul Teologic din oraş ; şi profesorul cunoştea prea bine anumite limbi orientale, pe care nu mai e nevoie să le numim. Lucrul nu ieşea cine ştie ce în evidenţă la bătrînul profesor, care arăta ca un predicator baptist, cu excepţia mîinilor scurte şi groase, şi, bineînţeles, e perfect mascat la Stanley. Cînd s-a înscris la Facultatea de

Tehnologie din Massachusetts, Stanley era un băiat înalt şi frumos, dar în ochii lui umezi, de un albastru strălucitor, exista ceva anume, ei bine, ceva ce ai putea recunoaşte şi tu cu uşurinţă, Zablowski.

Zablowski chicoti şi îşi înclină delicat fruntea. Hallet continuă :

— Într-adevăr, Stanley Merryweather avea ceva din trăsăturile caracteristice rasei. Era frumos, vesel, strălucitor de sincer şi aproape insuportabil de cordial – şi cu toate acestea n-a reuşit niciodată să devină cu adevărat popular. Iute şi superficial, fusese construit pentru viteze mari şi încărcături reduse. Îi plăcea să ia oamenii peste picior, dar, cînd îl dovedeai tu pe el, ştia totdeauna să se strecoare. Părea că nici o jignire nu poate să-l atingă. Dacă-ţi băteai joc de el seara, ei bine, „mîine e o altă zi" obişnuia el să spună cu voce moale – şi a doua zi îşi făcea apariţia înfloritor, într-un costum nou şi cu cravata dintr-o ţesătură neobişnuită, foarte colorată. Avea simţul culorii şi al ţesăturilor. Ce era mai trist la el, Zablowski, era faptul că niciodată, aşa cum mă vezi şi cum te văd, nu purta ranchiună indivizilor care-i trăgeau cacialmaua şi care-l arătau cu degetul pentru ascensiunea lui rapidă, nici măcar vreo urmă de resentiment. Pur şi simplu nu ştia ce e resentimentul...

Propoziţia lui Hallet se prelinse melancolică în aer şi rămase suspendată acolo, în vreme ce Zablowski îşi ducea mîna la frunte, spăsit.

— Ei bine, Merryweather era iute şi avea o mare energie şi un fel foarte atrăgător de a fi, dar n-a ştiut niciodată că pe lume există şi lucruri care se

numesc modestie şi respect. Se învîrtea toată vremea în preajma bătrînului şi bătrînul Mac era pur şi simplu nebun după el. Mereu întreba : „Cum o duce tînărul Absalom ?" Merryweather fusese cu un an înaintea mea şi, cînd terminase facultatea, bătrînul îl vîrîse direct în afaceri. Se însurase cu o frumuseţe din burghezia evreiască, Fanny Reinzenstein, fiica importatorului, şi atîrnase pe ea atîtea podoabe orientale, încît parcă era Cîntarea lui Solomon transpusă în imagini de film. Stanley n-a pretins niciodată, pot zice, că o forţă mai mare decît a lui Botticelli i-ar fi impresionat ochiul. S-a deschis ca o floare de lotus în lumina soarelui şi a reuşit să prindă o nuanţă de culoare chiar la New York. Nutrea convingerea că Bostonul nu se purtase bine cu el niciodată şi se distra azvîrlindu-le slujbe vechilor colegi de la Institutul de Tehnologie. „Generozitate, generozitate, Lord Marmion...". Cînd au început să sape fundaţiile pentru Mont Blanc, am solicitat şi eu o slujbă, întrucît vroiam să capăt experienţă în domeniul fundaţiilor la mare adîncime. Privindu-mă radios din spatele biroului de mahon lustruit ca oglinda, Stanley mi-a oferit un post mai bun, dar ceea ce-mi doream eu era munca la fundaţie, aşa că primăvara devreme am coborît în groapă cu o echipă formată din douăzeci de *dagos K* Vara care a urmat a fost îngrozitoare, cea mai călduroasă din cîte pot fi întîlnite la New York, şi cred că şi în întreaga lume, exceptînd probabil India. Am asudat nu glumă, eu şi cei douăzeci de *dagos* ai mei, şi am învăţat cu mult mai mult decît îmi propusesem. Exista printre lucrători unul care-mi plăcea şi despre care aş vrea să vă povestesc. Se numea

Caesaro, dar era atît de scund, încît ceilalţi *dagos* îi spuneau Caesarino, Caesar cel Mic. Era din insula Ischia, şi eu fusesem acolo cînd eram flăcău, cu soră-mea care se îmbolnăvise. Cunoşteam acele drumuri de capre de pe unde se trăgea Caesarino şi poate că-l zărisem şi pe el acolo, în mijlocul furnicarului de mici animale gîfîitoare şi dornice de viaţă, care se tăvăleau prin praf şi erau veşnic agitate din cauza foamei şi a căldurii şi a cutremurelor de pămînt, dar cu o stranie şi fierbinte scînteie de viaţă în fiinţa lor şi cu o intensă bucurie, datorată simplului fapt că li se îngăduia să trăiască.

Tatăl lui Caesarino murise. Fratele mai mare era căsătorit şi-şi avea mica lui liotă de copii de care trebuia să aibă grijă. Caesarino şi următorii doi băieţi erau pescuitori de perle şi ieşeau în golf de două ori pe an ; cînd se aflau acasă, munceau cu ziua la vie. Nu-şi putea aminti

[1] Denumire insultătoare pentru americanii de origine spaniolă şi, mai ales, italiană.

dacă avusese vreodată haine pe el vara, pînă la vîrsta de zece ani. Îşi petrecea toată vremea înotînd, scufundîndu-se şi tîrîndu-se de-a buşilea pe plajă, printre plase. I-am văi ut şi eu pe acei mici şi sălbatici „cîini de apă" care arătau ca nişte pui de focă, cu ochii lor rotunzi şi cu părul de pe care picura în permanenţă apa. Caesarino era principalul reazim al familiei şi s-a gîndit că la New York ar putea face bani mai mulţi decît făcea cu pescuitul perlelor. După el urmau încă destui mici „cîini de apă" ; tatăl lui îşi dăduse întreaga silinţă întru perpetuarea spiţei, înainte de a săpa lava ca să ia totul de la capăt, ajutînd viţei de vie să crească în solul acela vulcanic, neaşteptat de

roditor. Caesar cel Mic a venit la New York, şi abia de-aici urmează să începem. Era unul dintre cei douăzeci de omuleţi zbîrciţi şi strîmbi care lucrau cu mine în groapă. La început mi-a atras atenţia prin faptul că era tînăr de tot, şi foarte dornic să placă, şi peste măsură de îngrozit. N-aţi fi şi voi la fel, în faţa unei asemenea maşinării complicate, după ce aţi trăit goi şi fericiţi în soare, pe un drum de capre, pe o insulă vulcanică ? N-aţi avut niciodată ocazia, nu-i aşa, să observaţi cum întotdeauna cînd un *dago* e accidentat la calea ferată şi oamenii îl duc în gară pe platforma unui vagonet, un alt *dago* aleargă pe lîngă el ţinîndu-l de mînă şi arătînd, dintre ei doi, cel mai înfricoşat ? Aşa arăta Caesar cel Mic alergînd în jurul fundaţiei. Îi era teamă de tot ce atingea. Nu ştia niciodată ce s-ar putea întîmpla. Să presupunem că ne-am duce să muncim pentru vreo naţiune mare şi puternică din Asia, care dispune de o civilizaţie clădită pe ştiinţe despre care n-am şti nimic, aşa cum e a noastră clădită pe fizică şi chimie şi matematici superioare ; şi să mai presupunem că am şti că pentru oamenii aceia nu prezentăm nici un fel de importanţă socială, că ne-am irosi forţele ca să le curăţăm maşinile, cum spune Zablowski ; că ne-am afla acolo ca să îndeplinim cele mai periculoase munci, să fim otrăviţi în chesoane sub apa nurilor, aruncaţi în aer odată cu dinamita, asfixiaţi în minele de cărbuni, şi că stăpînilor noştri le-am fi tot atît de indiferenţi ca oameni, cum le erau cartaginezilor mercenarii. Aflaţi că în cazul ăsta ne-am apăra mica şi preţioasa noastră scînteie de viaţă cu mîini tremurînde.

— Dar să avem în vedere... se grăbi să intervină avocatul de la procuratura districtuală.

— Ştiu, ştiu, comitetele, şi Hallet îşi întinse braţul ca un profet. În ce ne priveşte, nu-i dorim, Dumnezeu poate să ne fie martor. Ei sînguri vin. Dar de ce vin ? Presiunea timpului. Al lor şi al nostru. Daţi-mi voie să vă spun că nu cîştigau cine ştie ce acolo unde lucrau cu mine. Aşadar, Caesarino şi ceilalţi au venit. Cînd m-am dus în prima dimineaţă la slujbă l-am găsit acolo, mai înspăimîntat decît toţi ceilalţi de perspectiva unui nou stăpîn ; pur şi simplu tremura. N-avea decît douăzeci şi trei de ani şi era mai firav decît ceilalţi oameni şi se temea să nu observ lucrul ăsta. Am crezut că or să i se dezgheoace umerii. După primul transport mai greu, m-am oprit în dreptul lui şi i-am aruncat vorbele : *„Buono soldato”*. Într-o clipă şi rînjea cu toţi dinţii şi a ţipat: *„Buono soldato,* stăpîn vorbeşte *dago !”* Aşa a început cunoştinţa noastră.

Hallet se opri o clipă şi trase gînditor din ţigară. E un om slab pentru vîrsta de fier, reflectai eu, şi nu e deloc greu să-ţi dai seama de ce i-a luat-o Stanley Merryweather înainte. Există, la orice contract important din New York, un fel de coardă – şi Hallet totdeauna se împiedică de ea.

— Din momentul acela am devenit prieteni. Ştiam exact şase cuvinte italieneşti, dar în vara aceea mi-am dat toată silinţa şi pînă la urmă am reuşit să înţeleg destul de bine dialectul lui caraghios. începusem să mă simt jenat de felul cum se uita la mine, ca o fată îndrăgostită. Vedeţi, eu eram singura realitate de care nu se temea.

Duminicile aveam obiceiul să ne retragem undeva pe plajă, şi el stătea lungit pe spate toată ziua şi-mi povestea despre pescuitorii de perle şi despre fundul Mediteranei. M-am ataşat foarte mult de el. Era prima vară pe care mi-o petreceam la New York şi mă simţeam la fel de singur ca şi el. Treaba de j os de la fundaţie mi se părea destul de urîtă. Existau acolo o mulţime de lucruri neplăcute la care trebuia să mă gîndesc şi mult mai bine mă distram privind ce cantităţi de apă gazoasă putea să înghită Caesarino. Nu bea niciodată vin. Avea obiceiul să spună : „Acasă, o, da ! La New York", şi făcînd gestul acela mic şi înţelept cu degetul arătător între ochi, *„niente*. Economie la bani."

Dar pînă şi economia asta îşi avea punctele ei slabe. îi plăceau la nebunie bomboanele şi-şi cumpăra cu regularitate „floricele de porumbi" de la negustorii ambulanţi. Cu toate acestea trimisese o mulţime de bani acasă ; cum maică-sa era bolnavă şi el se temea din pricina asta şi-n general se simţea mistuit de dorul casei, l-am sfătuit să plece pe timpul iernii la Ischia. Speranţe pentru o muncă permanentă nu prea existau şi, dacă n-ar fi rămas la New York ci s-ar fi întors acasă, n-ar fi ieşit cu mult în pierdere. A şovăit şi s-a frămîntat amarnic, dar cînd în cele din urmă m-am oferit să-i plătesc biletul de vapor, a fost cel mai fericit *dago* de pe insula Manhattan. Mi-a vorbit despre asta de sute de ori. Mama lui, din *piccola casa* de pe coastă, putea să vadă toate vasele care treceau pe-acolo în drum spre Neapole. Le însoţea totdeauna cu privirea. Probabil că şi el ar fi putut s-o vadă de pe vapor, sau cel puţin să vadă casa ori locul unde se afla

casa.

Între timp munca la fundaţie mergea înainte. Bătrînul Macfarlane nu prea dădea pe la noi în zilele acelea. Îşi transmitea doar directivele ; în ce priveşte metodele şi mijloacele, Stanley avea mînă liberă. Şi făcea greşeli groaznice, gafe uluitoare. Drumul lui era presărat cu situaţii din care scăpa ca prin urechile acului, dar acestea nu-i înmuiau niciodată curajul şi nu-i retezau elanul. De cîte ori scăpa astfel, ca prin urechile acului, îşi înclina pur şi simplu capul, zîmbea larg şi spunea : „Ei, bine, am rezolvat-o şi pe-asta, dragii mei !" în ce mă priveşte, nu subestimez importanţa elanului şi a îndrăznelii.

Treburile pe roate, el le punea. Una din maximele lui era aceea că oamenii costă mai puţin decît maşinile. Au fost nenumărate mîini smulse, dar a ieşit totdeauna basma curată, prevalîndu-se de legea potrivit căreia patronul nu poate fi tras la răspundere pentru accidentele de muncă petrecute din vina lucrătorilor. „N-am fost prins pînă acum niciodată, este ?" obişnuia Stanley să spună, făcînd cu ochiul în felul acela plăcut şi sigur de sine. M-am plîns de multe ori din pricina cablurilor, dar el mereu mi-o reteza, uneori cu insinuarea precisă că m-aş teme pentru propria-mi piele, însă cel mai adesea cu bună dispoziţie.

Ceva totuşi s-a întîmplat pînă la urmă în groapa în care lucram. S-a întîmplat într-o noapte de la sfîrşitul lui august, după o perioadă de căldură care a spart termometrele. Vreme de o săptămînă nu existase în tot New Yorkul nici măcar o singură fiinţă omenească uscată. Erai nevoit să-ţi arunci rufăria de corp la trei minute după ce-o

îmbrăcaseşi. înotam în umezeală ca peştii în mare. În noaptea aceea n-am putut coborî imediat. Cînd coborai în groapă, căldura degajată de boilere şi aburii de la burghiele cu diamant făceau ca temperatura să urce dincolo de orice limită a rezistenţei umane. Mi-aduc aminte că am rămas în picioare, privind în jos vreme îndelungată. Groapa avea aproape trei pogoane pătrate şi într-o parte a ei se înălţa hotelul Savoyard cu cele douăzeci de etaje, un zid de cărămidă drept, nefinisat. Ştiţi ce talmeş-balmeş e o asemenea groapă ; bolovani mari de piatră, puţuri adînc săpate în nisip şi rigole pline cu apă, burghie uruind pretutindeni şi omuleţi strîmbi mişunînd încolo şi-ncoace, ca nişte bărzăuni, sub lumina reflectorului. Cînd te aflai jos în groapă, zidul hotelului Savoyard părea să atingă cerul ; cerul acela albastru, de email, caracteristic nopţilor newyorkeze din mijlocul verii. Şase oameni de-ai mei deplasaseră un burghiu cu diamant şi-l instalaseră în altă parte, cînd una dintre cupele excavatoarelor care se mişcau înainte şi înapoi pe deasupra gropii s-a prăbuşit cu toată încărcătura ei de nisip... cablurile uzate, bineînţeles. S-a prăbuşit drept peste oamenii mei. Din cauza zgomotului făcut de burghiu n-au putut auzi nimic. Nu şi-au dat seama că se întîmpla ceva, pînă cînd n-au fost izbiţi. Stăteau aplecaţi, îngrămădiţi unul în altul, şi chestia aia a venit peste ei ca o cărămidă care ar cădea peste un muşuroi de furnici. Au fost îngropaţi cu toţii, şi printre ei se afla şi Caesarino. Cînd i-am scos de-acolo, doi erau morţi, iar ceilalţi pe moarte. Băiatul a fost primul peste care am dat. îl izbise marginea cupei şi era făcut harcea-parcea. în clipa în care i-

am eliberat capul, a început să turuie ca o mai-muță. Mi-am lipit urechea de buzele lui (celelalte burghie încă mai funcționau) și l-am auzit vorbind despre ceea ce eu uitasem, despre biletul de vapor aflat în buzunarul lui și despre faptul că urma să se îmbarce la sfîrșitul săptămînii. *„E necessario signore, e necessario”,* repeta el întruna. Scrisese acasă cu ce vapor sosește, și maică-sa avea să stea în ușă, însoțind cu privirea vaporul care trecea prin fața ei și se îndrepta spre Neapole. *necessario, signore, e necessario.”* Au sosit și ambulanțe și brancardierii i-au săltat pe doi dintre oameni și i-au cărat la stradă, însă cînd s-au întors după Caesarino au fost nevoiți să renunțe cu o ridicare din umeri, uitîndu-se la el cu privirea aceea plină de compătimire pe care o au brancardierii de pe ambulanțe atunci cînd văd că un om e prea zdrobit ca să mai poată fi săltat de jos. El le-a surprins privirea ; un băiat care nu știe limba învață pînă la urmă să citească în priviri. A izbucnit în suspine și a început să lovească piatra cu mîinile. „Blestemat de groapă, blestemat de groapă, blestemat de clădire”, țipa el, strivindu-și pumnii de rocă. I-am prins mîinile și m-am aplecat deasupra lui. *„Buono soldato, buono soldata,”* i-am spus la ureche. A încetat să mai țipe și suspinele i s-au potolit și ele. S-a uitat la mine. *„Buono soldata”,* a șoptit el, *„ma, perche ?”* Apoi sîngele i-a năvălit pe gură, întrerupîndu-l și făcîndu-l să se sufoce. în cîteva minute, Caesar cel Mic nu mai era. Cam atunci și-a făcut și Merryweather apariția. Cineva îi telefonase, și el venise cu mașina. Părea puțin speriat, dar și stăpînit în același timp de o plăcută emoție. Are

sută-n sută o minte de ziarist şi se dă în vînt după tot ce e picant. După ce a cîntărit situaţia, şi-a înclinat capul şi a rînjit bine dispus. „Aşa, cred că de data asta ai scos de la mine cablul cel nou, Freddy, ce zici ?" mi s-a adresat el. L-am condus pînă la maşină. Am observat că-i tremura puţin mîna în vreme ce proteja cu ea flacăra chibritului ca să-şi aprindă o ţigară. „Nu te pierde cu firea, Freddy, putea să fie şi mai rău," mi-a mai spus pe cînd se urca în maşină.

În zilele următoare am avut grijă ca băiatul să nu fie înmormîntat într-o groapă comună, cu o plăcuţă de alamă atîrnată la gît. Sîmbătă seara i-am luat plicul cu salariul şi am văzut că nu i se plătise decît pentru jumătate din noaptea în care fusese omorît ; accidentul se petrecuse în jurul orei unsprezece. Nu mi-am mai pierdut vremea cu nici un casier. Luni dimineaţa m-am dus direct la biroul lui Merryweather, i-am luat cu asalt reşedinţa împodobită cu trandafiri auriţi şi am aşezat plicul pe masa de mahon, între noi. „Merryweather," am spus eu, „asta o să te cam coste. Aud că rudele celorlalţi au semnat fiecare, în clipa lichidării, pentru vreo cîteva sute ; mititelul ăsta de *dago* n-a avut nici o rudă, în schimb urmează să-i aibă pe cei mai buni avocaţi din New York, ca să-i apere drepturile." Stanley a izbucnit într-unul din accesele lui de mînie. „Ce te interesează pe tine asta şi ce vrei de la noi ?" „Vreau să scot pînă la ultimul cent banii care se cuvin familiei băiatului." „Şi de ce dracu te interesează pe tine asta ?" „N-are importanţă. Dar am avea unul dintre cele mai grozave procese, Stanley. Din întîmplare, cel ce ţi-a raportat despre

cabluri de nenumărate ori eu am fost. Păstrez o copie a scrisorii pe care ţi-am trimis-o în legătură cu asta cînd erai la Mount Desert. Şi păstrez şi răspunsul tău." Stanley s-a răsucit în scaunul lui rotativ şi a întins mîna după carnetul de cecuri. „Cît vrei ?" a întrebat el, ţuguindu-şi buzele ca un baron.

„Exact atît cit îmi va da oricare tribunal. Vreau ca suma să fie stabilită de instanţă," am spus eu şi m-am ridicat să plec. „Bun, ţi-ai ales clasa, domnule," a izbucnit el roşu de mînie. „Din partea mea poţi să rămîi într-o groapă cu cîţiva cenţi pînă la Judecata de Apoi. Aici ai ajuns !" Am luat banii şi i-am trimis bătrînei femei la Ischia, şi cu asta povestea se sfîrşeşte. Il ştiţi cu toţii pe Merryweather. De cînd i-a murit unchiul, e cel mai important om din meseria pe care o fac şi eu, dar reuşim să ne ţinem departe unul de celălalt. Hotelul Mont Blanc a însemnat pentru mine o răscruce, s-a sfîrşit acolo un drum, a început altul. N-a fost decît un mic accident, aşa cum se întîmplă la New York în fiecare zi a anului, dar accidentul acela s-a petrecut chiar lîngă mine. Se iroseşte mult cu prilejul construirii unui oraş. Pierderile rămîn de obicei necunoscute ; numai atunci cînd se dovedesc uriaşe, ca noaptea trecută, ne pun pe gînduri. Locurile unde explozia de energie atinge apogeul, unde oarba rasă umană se manifestă cu furie dezlănţuită – sînt destinate fără excepţie tumultului şi dezastrului. Iată-ne aici şase oameni, cu cei cîţiva ani amărîţi pe care-i mai avem de trăit şi cu mica noastră şansă de fericire, aruncînd tot ce-avem în incendiul ăsta de pe insula Manhattan, ajutîndu-l să

crească-n strălucire, larmă, bogăţie şi putere cu fiecare nerv al nostru, cu tot ce sînt capabile să calculeze celulele creierului nostru, cu însăşi căldura fiinţei noastre. De ce facem asta ? Şi de ce, pentru numele lui Dumnezeu, o fac ei ? *Ma, perche ?* cum întreba Caesarino în noaptea aceea în groapă. De ce a venit el din insula aceea vulcanică, leneşă, atît de mică şi de uitată de lume, unde viaţa e simplă şi curată şi liniştită, modelîndu-se după tradiţie şi după obiceiuri ancestrale aşa cum se modelează apa după forma vasului, de ce a venit el de atît de departe ca să-şi arunce mica lui scînteie în foc ? Şi mii alţii asemenea lui, din insule încă şi mai mici, şi mai vechi, pentru ce sosesc ei ca pilitura de fier atrasă de magnet, ca fluturii atraşi de flacără ? Pentru ceva minunat care va să vină. Dar cînd frenezia o să-nceteze, cînd cazanul o să se răcească, spuneţi-mi ce minune o să mai rămînă pe insula Manhattan ?

— Cea care a rămas destul de des şi înainte, făcu Zablowski visător. Cea care a rămas în India, doar că nici pe jumătate.

Hallet nu ţinu seama de părerea lui.

— Va fi o idee nouă, de un anumit fel. Asta-i, de fapt, tot ceea ce va să vină. Asta e lucrul căruia-i sîntem sclavi cu toţii, deşi habar n-avem. E biciul care ne loveşte pînă cînd ne prăbuşim. Chiar şi Merryweather, şi aici e punctul unde zeii îşi rid de el, fiecare placă pe care-o fixează pe zid, fiecare afacere pe care-o rezolvă, fiecare cocteil pe care-l dă pe gît, toate le face în serviciul Ideii ăsteia nenăscute încă, despre care el n-o să ştie nimic, niciodată. într-o zi ea va

apărea senină şi limpede, şi atunci Moloch-ul tău de colo, de pe Turnul Singer, va coborî şi-şi va face plecăciunea lui asiatică.

Reflectarăm asupra lucrului acestuia, în vreme ce şalupa, întorcîndu-se către oraş, înainta prin brazdele negre de apă care continuau

să se rostogolească în lumină. Johnson privi în urmă spre drumul întunecat al mării şi spuse calm :

— Ei bine, cei care îi dau naştere, orice s-ar zice – noi sîntem şi, oricum va fi, ea va fi a noastră.

Hallet rîse.

— Să nu spui despre nici un lucru că e al nostru, Johnson, cîtă vreme se află prin preajmă Zablowski.

— Zablowski, vorbi Johnson nervos, de ce nu ripostezi niciodată ?

INDULGENŢA TRIBUNALULUI

Ce-Al, Mă, în căpăţîna aia? lua-te-ar dracu să te ia ! Aşa-mi pui tu mie, mă, cercurile la butoaie ?

Serge Povolitchky îşi împreună palmele mari, bătătorite de muncă şi rămase tăcut. Tăcerea asta a lui, cîinească, definitivă, avea totdeauna o influenţă rea asupra stăpînirii de sine a gardianului, care se întoarse din nou spre el :

— Ce-ai în căpăţîna aia ? te întreb. Poate crezi că eşti mai bun decît noi toţi ? Poate crezi că eşti prea bun ca să munceşti ? O să avem noi grijă de asta.

Continuînd să stea cu privirile aţintite în pămînt, Serge mormăi cu vocea lui joasă, răguşită :

— Aş putea să fac măturI. Aş încerca şi altele.

— Ai încerca, sigur că ai încerca. Acum nu încerci ? O să avem noi grijă de asta. O să te trimitem la o şcoală să înveţi cum se pun cercurile la butoaie. Avem şi aici o şcoală, una mică şi întunecoasă, o şcoală de noapte, după cum ştii, şi acolo îi învăţăm pe oameni o sumedenie de lucruri.

Serge se uită cu priviri rugătoare la faţa gardianului şi pleoapele lui începură să tremure de spaimă, dar de scos nu scoase nici un cuvînt, şi gardianul continuă :

— Acum o să mă aşez aici jos şi o să văd cum pui tu cercurile la butoaie, şi dacă n-o să faci o treabă ca la carte, o să te raportez directorului închisorii şi o să te legăm cît ţine funia de sus.

Serge se întoarse din nou la munca lui. Ar fi vrut

ca paznicul să nu-l supravegheze ; i se părea că, dacă n-ar simți clipă de clipă ochii gardianului ațintiți asupra lui, ar putea să fixeze bine cercurile. Palmele lui nu făcuseră niciodată altceva decît să sape și să are și erau atît de neîndemînatice, încît nu reușea cu nici un chip să le deprindă să lucreze corect. Gardianul se puse pe înjurături și Serge începu să tremure atît de tare, că de-abia mai putea ține ciocanul în mină. Gîndul la încăperea aceea cufundată în beznă îl îngrozea. încăperea se afla chiar lingă celula lui și deseori noaptea îi auzea pe oameni gemînd și urlînd, pe măsură ce durerile ajungeau de nesuportat – și cerșindu-le paznicilor apă. îl auzise pe un biet tovarăș de suferință cum se prăbușește în delir din cauza funiei care-i pătrunsese în carne și-l strangula, și cum pe urmă vorbește cu maică-sa toată noaptea, rugînd-o să nu-l îmbrățișeze prea tare, ca să nu-l înăbușe.

Gardianul părăsi încăperea și Serge continuă să lucreze fără să-și șteargă măcar sudoarea de pe față. Ciudat lucru că nu reușea să pună cercurile butoaielor la fel de bine ca deținuții ceilalți, pentru că era la fel de puternic

şi de viguros, dar la treaba asta se dovedea neîndemînatic, şi pace. Barem dacă l-ar lăsa, gîndea el, să lucreze în camera unde se făceau mături. Umblase cu paie toată viaţa şi i se părea că ar fi grozav să poată lucra la mături, cu paiele care păstrează mirosul de-afară. Dar ei ziceau că încăperea măturilor e plină. Oricum, se simţea slăbit şi bolnav din creştet pînă-n tălpi. Nu putea munci înăuntru. Pînă să ajungă aici, nu stătuse niciodată închis în casă o zi întreagă.

Serge se născuse în partea de vest a statului, unde n-avea cum să vadă prea multă lume. Maică-sa, o femeie frumoasă, era membră a coloniei ruseşti care venise acolo în vest ră deschidă drumuri pentru linia ferată. Se bănuia că tatăl lui fusese unul dintre furnizorii căilor ferate, dar nimeni nu ştia cu siguranţă, în orice caz, pe lume Serge nu venise nici din voinţa şi nici din dorinţa lui proprie. Cînd avea doar cîteva luni, maică-sa se înecase într-un iaz atît de mic, încît nimeni nu putuse înţelege cum a reuşit s-o facă.

Pe Serge l-a luat baba Skaldi, o rusoaică bătrînă din colonie, şi l-a adus printre copiii ei. Motiv pentru care viaţa lui Serge a fost destul de grea. Femeia îl hrănea cu ceea ce refuzau copiii ei să mănînce şi îl îmbrăca numai cu ceea ce refuzau ei să poarte. Avea obiceiul să se laude faţă de baba Konach că a reuşit să-l facă pe tinărul şobolan să muncească întocmai ca un bărbat în toată firea. În viaţa lui Serge cît stătuse la ea a existat o singură bucurie. Deseori noaptea, după ce-l bătuse şi el zăcea suspinînd într-un colţ, lungit pe podea, baba avea obiceiul să le spună copiilor poveşti despre Rusia. Nişte poveşti frumoase, după părerea lui Serge. Iată de ce n-o urîse niciodată din răsputeri pe baba Skaldi, în ciuda marii ei cruzimi : pentru că spunea poveşti atît de grozave. Cel mai adesea depăna istoria propriului ei frate. Acesta făcuse ceva rău,

Serge nu şi-a dat seama niciodată ce anume, şi fusese trimis în Siberia. Nevasta lui plecase împreună cu el. Baba povestea cu lux de amănunte despre drumul pînă-n Siberia, aşa cum auzise de la ocnaşii întorşi de-acolo ; despre înspăimîntătoarele marşuri prin noroi şi gheaţă, şi cum la graniţă oamenii izbucneau în plîns, se prăbuşeau şi sărutau pămîntul Rusiei. După ce-au ajuns la închisoare, el şi nevastă-sa au fost puşi să muncească în mină. Nevastă-sa era o femeie prea delicată ca să se descurce în închisoare, spunea baba, şi într-o bună zi a fost bătută de moarte cu cnutul din ordinul unui ofiţer. După această întîmplare, bărbatul ei a încercat în mai multe rînduri să-şi curme viaţa, dar de fiecare dată l-au prins asupra faptului. În cele din urmă şi-a muşcat adine braţul într-o noapte, şi-a deschis vinele cu dinţii şi a pierdut sînge cu nemiluita. Oficialităţile l-au găsit mort, cu dinţii încă înfipţi în braţul sfîşiat. Cînd baba termina de povestit, băieţii izbucneau în hohote de plîns, impresionaţi de grozăvia întîmplării, dar mama lor îi liniştea totdeauna, spunîndu-le că asemenea lucruri nu se puteau întîmpla aici, pentru că în această ţară statul are grijă de oameni. În Rusia nu exista un asemenea stat,

1.
1
2

exista doar marele Ţar. Da, statul va avea grijă de copii ! Baba auzise o dată discursul de la 4 Iulie şi de atunci îşi făurise idei măreţe despre stat.

Serge asculta pînă cînd i se bulbucau ochii şi îşi închipuia că e fratele babei şi că fusese omorît de oficialităţi, şi aşa se explica de ce îl dureau atît de tare picioruşele. Se furişa uneori desculţ în zăpadă şi lua un băţ de floarea soarelui, închipuindu-şi că vînează urşi în Rusia, ori păşea peste micul iaz îngheţat în care se înecase maică-sa şi zicea că e pe Volga. Înainte de naşterea lui, maică-sa ieşea afară singură şi stătea în zăpadă ore în şir, ca să-şi potolească febra din creier, şi plîngea şi se gîndea la ţara ei. Atracţia, dragostea pentru zăpadă părea că, într-un fel, i se transmisese băiatului în sînge. Niciodată nu era mai fericit ca atunci cînd urmărea dansul fulgilor albi.

Cînd a împlinit doisprezece ani, l-a luat la el acasă un fermier, ca să-i muncească pe mineare şi pe îmbrăcăminte. Apoi în viaţa lui a intervenit o schimbare. Cum stătea Serge în acea primă dimineaţă în bucătăria lui Davis, stingherit şi timid, ascunzîndu-şi mîinile sub pălărie şi hîrşîind podeaua cu tălpile goale, s-a apropiat de el o javră mică şi galbenă şi a început să-şi frece botul de picioarele lui. Serge a întins mîna şi căţelul i-a linso. Apoi Serge s-a aplecat deasupra căţelului, mîngîindu-l şi chemîndu-l cu nume ruseşti. Pentru prima oară în viaţa lui singuratică, lipsită de dragoste, simţea că cineva îl iubeşte.

Alde Davis îi dădeau să mănînce îndeajuns, îl îmbrăcau şi nici de bătut nu-l băteau. Cum Serge nu ştia să citească şi nici să vorbească englezeşte, îl tratau cam în felul în care erau trataţi caii. A rămas acolo şapte ani, pentru că n-avea destulă minte să priceapă că e pur şi simplu un amărît şi că ar putea să plece în altă parte şi pentru că

instinctul lui îi dicta să muncească şi să tacă. Doar cîinele îi făcea viaţa mai suportabilă. Îi pusese numele Matushka, şi asta îi amintea totdeauna de maică-sa. Se ducea cîteodată în oraş, dar nu-i plăcea acolo. Oamenii îl înspăimîntau peste măsură. Cînd fetele de la oraş treceau pe lîngă el, îmbrăcate în rochii frumoase şi arătîndu-şi mîinile curate şi albe, se gîndea de fiecare dată la părul lui roşcat şi aspru şi la salopeta zdrenţuită, şi atunci se furişa cu Matushka în spatele căruţei. Dormea totdeauna, chiar şi în cele mai friguroase nopţi de iarnă, în grajd, avînd drept tovarăş cîinele. După ce se cuibăreau în fîn încălzindu-se unul pe altul, Serge începea să se gîndească la o mulţime de lucruri, dar mai cu seamă la Rusia şi la stat. O fi fost Rusia o ţară grozavă, însă el era bucuros că nu trăieşte acolo, pentru că statul de aici i se părea cu mult mai bun. Statul era foarte bun cu oamenii. Odată a venit la fermă un bărbat, să-l convingă pe Davis să voteze pentru el – şi bărbatul acela l-a întrebat pe Serge cine era taică-său. Serge i-a răspuns că n-are tată. Bărbatul doar a zîmbit şi a spus :

— Ei, asta nu contează. Statul îţi va fi şi tată, şi mamă, flăcăule !

Serge avea bănuiala că statul trebuie să fie un lucru oarecum abstract, dar de gîndit se gîndea totdeauna la el ca la o femeie cu ochi blînzi, îmbrăcată în alb, cu o aureolă în jurul capului şi cu un copilaş în braţe, ca în icoana Fecioarei, de la biserică. De cîte ori trecea prin faţa tribunalului din oraş îşi scotea pălăria, pătruns de ideea că tribunalul are într-un fel sau altul legătură cu statul. Simţea că-i datorează statului foarte mult pentru ceva, nici el nu ştia pentru ce anume ; că într-o bună zi statul va face pentru el un lucru măreţ, fiindcă el nu avea pe nimeni altcineva. După ce îşi termina roboteala zilnică, Serge se ducea de obicei în ţarcul vitelor şi se aşeza acolo jos, cu spatele lipit de gardul de sîrmă şi cu bărbia sprijinită pe genunchi, şi privea apusul soarelui. Lucrul ăsta nu-i trezea o prea mare bucurie, era ca şi cînd ar fi urmărit de fiecare dată moartea cuiva. Ba chiar îl făcea să se simtă părăsit şi singur, cu privirile încărcate de prea mult cer, şi totuşi venea acolo mereu, ca sub puterea unei vrăji. Şi nu e de mirare că, stînd acolo seară de seară cu cîinele alături şi privind ţintă peste preriile cafenii măturate de vînt, care nu duceau niciodată nicăieri, dar totdeauna se desfăşurau şi se tot desfăşurau de parcă ar fi vrut să acapareze ceva măreţ pe veci neatins, ochii i se înceţoşau şi creierul i se îngreuna. îi plăceau cîmpiile, pentru că se gîndea că trebuie să semene cu stepele ruseşti şi pentru că semănau şi cu el, cel mereu singur şi cu mîinile goale.

Într-o zi cînd Serge îl ajuta pe Davis să termine de clădit o căpiţă, Davis s-a înfuriat din nu se ştie ce motive pe cîine şi a ridicat piciorul să-l lovească. Serge şi-a întins braţul şi a primit el lovitura. încă şi mai furios, Davis a pus mîna pe topor şi i-a despicat cîinelui ţeasta în două. A azvîrlit apoi toporul plin de sînge, i-a spus lui Serge să se ducă să-l cureţe şi s-a apucat din nou de treabă. Serge a rămas încremenit locului, pradă uluielii şi neputinţei, de parcă cel doborît de lovitură ar fi fost el însuşi. Coada cîinelui tremura, labele se zbăteau uşor, în gîtlej răsuflarea abia de i se mai auzea, horcăitoare, dar din fruntea însîngerată ochii negri, înceţoşaţi de durere, tot mai priveau cu dragoste spre stăpîn. Serge se lăsă în genunchi şi-i săltă sărmanul cap, apropiinduşi-l de inimă. Totul nu dură decît o clipă. Cîinele îşi puse laba pe braţul lui, apoi rămase nemişcat. Serge aşează cu blîndeţe cîinele pe pămînt şi se ridică în picioare. Apucă toporul însîngerat şi se apropie de stăpînul său pe la spate. Nu se grăbi şi nici nu şovăi. Ridică sus toporul şi lovi, despicîndu-i bărbatului ţeasta în două, din creştet pînă la bărbie, cum îi făcuse şi Davis animalului. Se îndreptă apoi spre grajd ca să ia o cazma, să-şi îngroape cîinele. Cînd trecu prin dreptul casei, femeia îl strigă, spunîndu-i să-l cheme pe bărbatul ei la masă. Serge răspunse simplu :

— Azi nu mai vine la masă. L-am omorît în dosul căpiţei de fîn.

Femeia se năpusti afară urlînd şi, cînd dădu cu ochii de trupul care zăcea în dosul căpiţei de fîn, o luă la fugă spre cea mai apropiată casă din sat. Serge îşi continuă drumul spre grajd, după cazma. N-avea conştiinţa faptului că săvîrşise un lucru rău. Nici măcar nu se gîndea la omul ucis. Inima îi stătea parcă lipită de coşul pieptului – singura fiinţă pe care o iubise vreodată era acum moartă.

Intră în fînarul unde dormea cu Matushka noapte de noapte şi trase de sub fîn o cutie, din care scoase apoi

0 batistă roşie de mătase, singurul lui „lucru preţios" şi dealtfel singura batistă pe care o avusese vreodată. Se întoarse la căpiţa de fîn fără să privească spre omul ce zăcea acolo şi săltă cîinele în braţe. Serge descoperise la fermă un loc îndrăgit, unde el şi Matushka aveau obiceiul să se ducă duminica. Un iaz mic şi mlăştinos, ivindu-se din trestii şi păpuriş, cu vreo cîteva sălcii amărîte pe maluri. Acolo iarba era chiar verde, nu roşcată şi cenuşie ca iarba bizonilor. Acolo duse el cîinele. îl aşeză jos pe pămînt şi se apucă să sape o groapă sub sălcii. Şi lucrul cel mai îngrozitor era că viaţa mergea înainte, ca de obicei. Vîntul hohotea prin stufăriş, împingînd apa şi făcînd-o să clipocească la mal. Ciocîrliile cîntau în lanul de porumb şi soarele strălucea cum strălucise şi ieri, şi în vremea asta cîinele, iată, era mort, şi lui Serge i se rupea inima în piept. Cînd groapa

1 se păru destul de adîncă, Serge scoase batista din buzunar şi o legă în jurul sărmanului cap zdrobit al cîinelui. Rupse apoi cîteva flori de măceş, le aşeză pe pieptul cîinelui şi se prăbuşi peste trupul micului animal. Puţin după aceea zări vecinii care apăruseră pe deal împreună

cu doamna Davis şi atunci aşează cîinele în groapă şi îl acoperi cu pămînt.

Din timpul procesului Serge îşi amintea foarte puţine lucruri, cu excepţia faptului că-l duseseră la tribunal şi că el nu întîlnise acolo statul. îşi amintea că încăperea era plină de oameni, dintre care unii vorbiseră foarte mult, şi că tînărul avocat care-l apăra a plîns cînd s-a citit sentinţa. Avocatul acela părea să înţeleagă totul despre cîine şi despre stat şi despre orice se întîmpla pe pămînt. Lui Serge i se părea cel mai frumos şi cel mai învăţat om din lume. Se luptase pentru Serge zi şi noapte, fără să doarmă şi aproape fără să mănînce. Serge n-ar fi putut niciodată să uite cum arăta atunci cînd a urcat şi pe urmă a coborît de la bară, dîndu-şi părul pe spate şi încercînd să-i facă pe membrii juriului să priceapă că iubirea e iubire, chiar dacă e pentru un cîine. Oamenii i-au spus lui Serge că sentinţa lui fusese comutată din pedeapsă cu moartea în închisoare pe viaţă datorită indulgenţei tribunalului, dar el ştia foarte bine că totul venea de la pledoaria avocatului. Acesta nu-l părăsise pe Serge nici după ce fusese citită sentinţa, venise cu el la închisoare şi-l asistase pe cînd îşi îmbrăca hainele vărgate.

— E simbolul pe care ţi-l acordă statul pentru demnitatea de cavaler, Serge, spuse avocatul cu amărăciune, atingînd una dintre dungi. Vechea emblemă a jartierei regale, ca să arate că sîngele tău e regesc.

Gardianul îşi făcu apariţia exact în clipa în care se auzea fluierînd de ora şase.

— La noapte o să dormi la tine în celulă, dar dacă mîine dimineaţă n-o să faci treabă mai bună, o să te legăm în celula întunecată, hai mişcă !

Serge puse jos ciocanul şi îl urmă pe gardian spre celula lui. Unii dintre deţinuţi îşi făcuseră în

celulă mici rafturi pentru cărţi şi lipiseră poze pe pereţi. Serge n-avea nici cărţi, nici reproduceri şi nici nu ştia cum să le ceară, aşa că celula lui era goală. Celulele măsurau cam un metru pe doi : puţin mai largi decît un mormînt.

De obicei deţinuţii n-aveau de suportat cruzimi ieşite din comun, sufereau numai de lipsa tuturor acelor mici plăceri care fac ca oamenii să fie oameni. Scopul autorităţilor din închisoare părea să fie acela de a face totul urît şi respingător, fără vreo necesitate anume. Lucrurile mărunte, care scot cu adevărat în evidenţă sentimentele delicate, nu se bucurau de nici un respect. Serge nu primise una dintre educaţiile cele mai bune, dar i-a trebuit destul de multă vreme pînă să se obişnuiască să mănînce fără cuţit şi fără furculiţă, indiferent ce mîncare i se vîra pe sub uşa celulei, în gamelele de tinichea. Majoritatea deţinuţilor citeau noaptea, însă el nu putea, aşa că stătea lungit pe patul de fier, zvîrcolindu-se şi întrebîndu-se cum or mai arăta cîmpiile. Faptul că nu mai avea posibilitatea să le vadă constituia pentru el cea mai mare pedeapsă. Iubea cîmpiile cu patimă. Totdeauna le iubise astfel, încă de pe cînd era copil şi iarba cafenie îi ajungea pînă la umeri, iar căpiţele de fin semănau cu munţii de aur din basme. Locuitorii din oraşele de deal nu reuşesc să înţeleagă niciodată iubirea asta, dar oamenii de la şes pricep ce vreau să spun. Cînd dorul îl istovea cu totul, Serge se întorcea pe o coastă şi se prăbuşea în somn. Nu se agita niciodată, întrucît avea credinţa că statul o să vină într-o bună zi şi o să limpezească lucrurile şi o să-l ia cu el. Îl aştepta în fiecare zi să vină, trăia cu speranţa venirii lui în fiecare noapte.

Nici în dimineaţa următoare n-a lucrat mai bine. A fost supravegheat tot timpul şi el n-a reuşit să facă nimic. La amiază l-au vîrît în celula aceea întunecoasă şi l-au legat. I-au imobilizat braţele la

spate, apoi i-au trecut funia în jurul gîtului şi i-au ridicat sus de tot braţele, în aşa fel încît să se stranguleze dacă şi le „îndoaie". Şi aşa l-au lăsat. Celula era absolut goală şi nici măcar atît de mare încît să poată încăpea în ea un om întins pe jos în toată lungimea lui. Deţinuţilor li se spunea să stea în picioare, şi aşa a stat şi Serge. Seara braţele i-au fost lăsate în jos, cît să poată să-şi mănînce plinea şi să bea apă, şi pe urmă i-au fost din nou săltate. Serge a rămas în picioare toată noaptea. Spre sfîrşitul zilei care a urmat, braţele îl dureau aproape insuportabil. Erau paralizate din umăr, aşa că de hrănit a trebuit să-l hrănească paznicul, dîndu-i în gură ca unui copil. în ziua a doua şi apoi în noaptea şi în ziua următoare Serge a zăcut pe podeaua celulei, suferind de parcă muşchii i-ar fi fost smulşi unul cîte unul din braţe. A rămas în celulă timp de patru zile. Toată aerisirea celulei se făcea prin cîteva găuri date în uşă cu burghiul, aşa că zăpuşeala şi putoarea deveneau repede de nesuportat. în prima noapte Serge se gîndise că durerea o să-l ucidă înainte de ivirea zorilor, dar a rezistat peste optzeci şi patru de ore şi, cînd paznicul a intrat să-i aducă pîine şi apă, l-a găsit zăcînd pe jos cu ochii închişi şi limba între dinţi. L-a ridicat cu o lovitură de picior şi i-a întins pîinea şi apa, însă el n-a băut decît apă.

— Te-am legat prea strîns ? zbieră paznicul.

Serge nu spuse nimic. Era ca şi mort şi dorea să termine, pentru că de pus tot nu putea să pună cercuri la butoaie.

— Ţi-am ridicat prea sus braţele ca să mai poţi vorbi, ai ? Bine, atunci o să te mai strîngem niţeluş.

Vîrî bastonul pe după funie şi răsuci încă o dată, şi aproape că-i frînse braţele din încheieturi, trimiţîndu-i fiori de durere prin tot corpul. Pe urmă

Serge fu lăsat singur.

Febra i se dezlănţuise în vine şi spre miezul nopţii setea ajunsese de nesuportat. Zăcea pe jos cu gura deschisă şi cu limba atîmîndu-i afară. Durerea din braţe îl făcea să tremure din tot corpul, ca un om scuturat de friguri. Nu-şi mai putea ţine braţele sus şi funia începea să-l stranguleze. N-a strigat după ajutor. îi auzise pe atîţia alţi nenoroci ţi strigînd după ajutor noaptea întreagă, fără să obţină vreo uşurare. A îndurat chinurile asemenea bărbaţilor din neamul mamei sale, într-o tăcere resemnată.

Avea în el sînge de rob, sînge care răbdase sub cnut, veacuri în şir şi nu se răzvrătise niciodată. Cu siguranţă că statul va veni în curînd şi nu-i va lăsa să-l omoare. Maica lui dragă, statul !

Zăcea pe jumătate inconştient. Visa întîmplările pe care avea obiceiul să le povestească baba, întîmplări despre oameni de pe şlepuri, cu hainele lor îmblănite, care coborau pe Volga primăvara, cînd gheaţa se spărgea şi sloiurile erau duse de apă ; despre urletul lupilor şi despre goana lor după sănii prin zăpadă, la lumina lunii. Zăpada aceea rece şi albă, care se aşternea în grămezi şi troiene ! îşi închipuia că o simte pe limbă, se trezea şi descoperea atunci că linge podeaua de ciment. îşi închipuia cît arată de frumos cîmpiile în lumina dimineţii, cînd răsare soarele ; cum se leagănă floarea soarelui în vînt, cum lucesc frunzele de porumb, cum sclipeşte roua în iarbă şi văzduhul e limpede şi albastru, şi păsările prind să cînte. şi mînjii aleargă şi sar pe păşune, şi bivolul negru începe să mugească după grăunţe.

Funia se strînge din ce în ce mai tare. Statul trebuie să sosească dintr-o clipă într-alta. Serge are impresia că simte pe gît botul rece al cîinelui. încearcă să-l cheme pe nume, dar sunetele se transformă într-un gîlgîit nearticulat. Îşi adună

genunchii la piept şi moare.

Şi astfel se face că statul, măicuţa-i atotcuprinzătoare, îl luă pe copilul acesta neodihnit şi îndărătnic şi îl adormi la sînul ei.

FATA DIN BOEMIA

EXPRESUL transcontinental străbătea serpentinele din Sand River Valley ; pe locul din spate al ultimului vagon stătea foarte degajat un tînăr, fără să se simtă cîtuşi de puţin stînjenit de soarele nemilos care-i ardea faţa bronzată, gîtul şi spatele puternic. Relaxaţi, aproape cu desăvîrşire inerţi, umerii lui păreau peste măsură de greoi, pînă ce tînărul se înălţă, îndreptîndu-şi-i. Purta o cămaşă decolorată de flanel şi o cravată albastră de mătase, cu capetele libere. Pantalonii largi erau prinşi la brîu cu o centură, iar sacoul, scurt, atîrna pe el descheiat. Pantofii masivi îl slujiseră vreme îndelungată.

Ca şi hainele, părul castaniu roşcat avea o tăietură străină. Sub sprîncenele grele, roşcate, ochii de un albastru închis erau adînciţi în orbite. Pesemne că nu reuşea să-şi păstreze obrazul neted decît bărbierindu-se în răspăr, dar nici măcar briciul cel mai ascuţit n-ar fi fost în stare să-i înlăture de pe arămiul moale al pielii o vagă nuanţă gălbuie. Avea dinţii si palmele foarte albe. Capul lui, dînd impresia de asprime şi îndărătnicie, se sprijinea cu nepăsare pe perna verde a scaunului de răchită, şi-n vreme ce el privea ţinutul pîrguit de dogoarea verii, un zîmbet ironic, nu lipsit de blîndeţe însă, îi flutura pe buze. La un moment dat, pe cînd se prăjea atît de confortabil

la soare, prin ochi îi trecu o sclipire fugară, dilatîndu-i straniu pupilele, şi gura lui se făcu o linie dreaptă, rigidă, ca apoi să se relaxeze treptat şi să-şi recapete zîmbetul de mai înainte, ironic şi aproape blînd. Părea să-şi spună sieşi că n-are nici un motiv de enervare ; şi părea a fi un adevărat maestru cînd îşi impunea să-şi păstreze calmul. Nici fluieratul ascuţit al locomotivei, nici strigătele acarului nu-l tulburară. Se ridică abia după ce trenul opri cu totul, îşi puse pe cap o pălărie de panama, luă din plasa portbagajului o mică valiză şi o cutie de flaut şi păşi fără grabă pe peronul gării. Bagajul fusese descărcat şi străinul îşi prezentă chitanţa pentru un geamantan ponosit, în întregime din piele.

— Poţi să mi-l ţii aici o zi sau două ? îl întrebă el pe funcţionar. O să trimit probabil după el, dar e posibil să nici nu trimit.

— Depinde, nu-i aşa, de felul în care o să vă placă ţinutul ? întrebă pe un ton arţăgos funcţionarul.

— Exact.

Funcţionarul înălţă din umeri, se uită cu dispreţ la geamantanul pe care erau încrustate iniţialele N.E. şi-i înmînă străinului o chitanţă, fără alte comentarii. Acesta îl urmări cu privirea cum apucă geamantanul de un capăt şi-l tîrăşte într-o încăpere specială. Felul de a fi al funcţionarului părea să-i amintească de ceva anume, un lucru foarte amuzant.

— N-ai putea zice că e un loc prea încăpător, făcu el remarca, uitîndu-se de jur împrejur.

— Pentru noi e destul de încăpător, se stropşi funcţionarul în vreme ce împingea cu zgomot geamantanul într-un colţ.

Se vede că tocmai un asemenea răspuns dorise şi Nils Ericson să primească. Chicoti pe înfundate,

scoţînd din buzunar o cureluşă de piele şi trecîndu-şi cu ajutorul ei valiza peste umăr. Apoi îşi puse cu grijă pălăria de panama, îşi suflecă pantalonii, luă sub braţ cutia cu flautul şi o porni peste cîmpuri. Evită, cum obişnuia el să se exprime, oraşul – şi străbătu o păşune mare, îngrădită, ajungînd, după ce mai întîi se strecură pe sub gardul de sîrmă ghimpată din partea opusă, la un drumeag alb şi prăfuit care urca din valea rîului către preriile înalte, acolo unde grînele se iveau galbene, iar acoperişurile de tablă şi giruetele străluceau în lumina orbitoare a soarelui. După ce Nils străbătu cam trei mile, soarele începu să coboare şi căruţele fermierilor, întorcîndu-se de la oraş, treceau pe lîngă el uruind, acoperindu-l de praf şi făcîndu-l să strănute. Urcă bucuros cînd unul din fermieri opri şi se oferi să-l ia în căruţă. Era un bătrîn slăbănog, cu părul cărunt, cu gît lung şi subţire şi cu o barbă caraghioasă, ca de ţap.

— Pînă unde mergi ? întrebă fermierul în vreme ce îndemna caii şi căruţa o pornea din loc.

— Teci pe la ferma lui Ericson ?

— Care din ei ? şi bătrînul smuci de hăţuri ca şi cînd ar fi vrut să oprească din nou.

— Pastorul Ericson.

— A, bătrîna doamnă Ericson !

Se întoarse şi se uită la Nils.

— Păi dacă mergi chiar acolo, puteai să faci o plimbare cu otomobilu'. Bătrîna doamnă Ericson era cu otomobilu-n oraş. Trebuie că l-ai auzit păcănind pe undeva pe lîngă poştă ori măcelărie.

— Are maşină ? întrebă străinul absent.

— Păi cum nu. Se duce-n fiece sară la oraş pe vremea asta ca să-şi ridice scrisorile şi să cumpere carne pentru cină. Unii zic că de, s-ar

teme să nu-i rugineascâ motoru' din lipsă de mişcare, da cred că la mijloc nu e decît invidia.

— Mai există pe-aici şi alte maşini ?

— Păi cum ? Avem paişpe cu toatele. Dar nimeni nu se-mplimbă ca bătrîna doamnă Ericson. Că e ploaie, că e soare, iese cu maşina peste tot locu'. Hîţ în oraş, hîţ iar afară pe pămînturile 'mneaei, hîţ sus pe la fermele copiilor. Eşti sigur că la ea vrei să mergi ?

Îşi întinse gîtul şi se uită curios nevoie mare la cutia cu flautul lui Nils.

— După cîte-am aflat, bătrîna n-are nici un pian. Olaf da, are unu' mare. Ştie nevastăsa să cînte ; c-a-nvăţat la Chicago.

— Acolo mă duc abia mîine, spuse Nils liniştit, dîndu-şi seama că omul îl luase drept acordor de piane.

— Aha, înţeleg ! şi bătrînul îşi dădu ochii peste cap, făcînd-o pe misteriosul.

Era oarecum descumpănit de faptul că străinul se arăta prea puţin comunicativ, dar făcu ce făcu şi rupse din nou tăcerea.

— Eu sînt unu' din arendaşii doamnei Ericson. Am în grijă una din fermele ei. Am avut şi eu ferma mea, da vezi c-am pierdut-o de mult, în anii ăia păcătoşi de după Expoziţia Mondială. Chiar aşa cum îţi zic. Nu mai avea omu' de un' să plătească taxele. Ericsonii stăpînesc acuma cea mai mare parte a pămîntului. Mi-aduc aminte că predica de-o îndrăgea mai abitir bătrînu' pastor Ericson era „Celora ce li se cuvine". Şi s-au întins frumuşel – s-au răspîndit în ţinutu' ăsta ca volbura. Da nu-s eu ăla care să-i pizmuie. Cine poate oase roade. Şi ei ştiu să se descurce. Olaf acu' candidează şi poa' s-ajungă şi membru-n Congres. Ascultă, ia, cred că vine bătrîna. S-o opresc ?

Nils clătină din cap. Auzea duduitul înfundat al unui motor ce vibra ritmic în amurgul limpede din

spatele lui. Luminile palide ale maşinii plutiră sus pe deal – şi bătrînul trase de hăţuri, mînînd căruţa mai pe de lături, şi cînd auzi îndărătul său prima din cele trei izbucniri furioase de claxon, îşi înclină capul. Maşina rula egal şi în viteză mare şi trecu fără să se abată măcar cu un centimetru din drumul ei. Pe scaunul din faţă, la volan, stătea o femeie robustă, conducînd cu capul descoperit. Lăsă în urmă nori de praf şi un iz uşor de benzină. Arendaşul se întoarse şi strănută.

— Uhu ! îmi vine uneori să cred că orişicum aş lua-o, pe lîngă doamna Ericson nu-s decît o amărită de frunză. N-are pereche, să ştii. Aproape c-a făcut şaptezeci de ani, da' nu lasă pe nimeni să s-atingă de maşina aia. O porneşte ea cu mina ei în fiece dimineaţă şi n-o mai opreşte cîtu-i ziulica de lungă. O dată nu se-ntîmplă să las un pic treaba ca să beau o gură de apă şi să n-o aud vîjîind în susu' drumului. Zic zău că nurorile ei n-au o clipită de linişte. Nu poţi şti niciodată cînd poa' să explodeze. îmi zice mie doamna Otto : „Tare ne mai temem că drăcia asta o să sară-n aer şi mama o să păţească cine ştie ce necaz, că e teribil de aventuroasă." Da eu : „N-aş băga mîna-n foc, doamnă Otto ; doamna bătrînă să vedeţi c-o să meargă cu maşina asta la-nmormîntarea tuturor nurorilor." Asta era după ce doamna bătrînă trecuse cu maşina peste un podeţ.

Străinul auzea vag sporovăiala bătrînului. Chiar în acele clipe încerca un sentiment foarte înrudit cu dorul de casă şi se întreba ce anume putuse să i-l trezească. Probabil cele două, trei nume amintite ; uruitul căruţei pe drumul plin de praf ; miasmele rincede, răşinoase, de floarea soarelui şi de carpen, pe care umezeala nopţii le aducea de prin viroage şi de prin locurile mai joase ; şi poate mai mult decît orice, dansul luminilor de la maşina ce se avîntase pe lîngă ei. Îşi îndreptă umerii cu o

senzaţie liniştitoare de forţă.

Căruţa înainta spre vest hurducîndu-se – şi urca în vremea asta o pantă mai degrabă lină. Lăsînd în urmă valea povîrnită a rîului, ţinutul se lărgea, din ce în ce mai domol, de parcă l-ar fi netezit vîntul. Pe una din ultimele coline, la capătul unei bifurcaţii a drumului, se înălţa o casă de formă pătrată, cenuşie la culoare, cu acoperiş de tablă şi cu două verande. în spatele casei se întindea un şir de plopi sfîşiaţi de vînt, dispuşi la distanţe neegale, iar în josul pantei, spre stînga, se zăreau răzleţe şoproanele şi grajdurile. Bătrînul opri caii în locul unde drumul spre Ericsoni se bifurca, luînd-o peste albia secată şi nisipoasă a unui pîrîu ce şerpuia la poalele dealului.

— Uite colo stă doamna bătrînă. Vrei să trag înuntru ?

— Nu, mulţumesc. Mă dau jos aici. Profund îndatorat. Noapte bună.

Pasagerul coborî punînd piciorul pe roata din faţă, şi bătrînul porni mai departe fără prea multă tragere de inimă, uitîndu-se mereu înapoi, de parc-ar fi ţinut să vadă cu propriii lui ochi cum va fi primit străinul. Pe cînd traversa pîrîul acela cu albia secată, Nils auzi un tropot năvalnic de copite îndreptîndu-se spre el, în josul pantei. Se dădu repede la o parte din drum şi se opri în spatele unor lăstărişuri dese de pruni sălbatici, care creşteau în albia nisipoasă. Scrută cu privirea amurgul şi zări un cal suplu, bine strîns în frîu, coborînd ca o vijelie dealul. Femeia care-l călărea purta un joben de curse de modă veche şi o rochie lungă de călărie – şi abia dacă se distingea pe fondul întunecat al pantei. Stătea uşor în şa, cu bărbia sus, şi părea că priveşte departe în zare. Cînd trecu pe lîngă lăstărişul de pruni, calul ei trase puternic aer pe nări şi necheză. Ea îl lovi, smucind

violent de hăţuri, şi exclamă furioasă în dialectul boemian : *„Blázne !”* O dată ajunsă la drumul mare, îşi lăsă calul la galop – şi nu peste multă vreme atinseră amîndoi porţiunea înaltă a terenului şi urmară acolo dunga cerului, cu siluetele profilate pe geana palidă de lumină care străluia către apus. Erau în goana lor ritmică, dezlănţuită, singurele elemente mişcătoare ce puteau fi zărite pe întinderea netedă de pămînt. Şi lăsau impresia, în ultima lumină tristă a serii, că nu se aflau acolo din întîmplare, ci ca un detaliu de neînlocuit al peisajului.

Nils îi urmări cu privirea pînă cînd se micşorară, devenind o simplă pată mişcătoare proiectată pe cer, apoi traversă albia nisipoasă a pîrîului şi urcă dealul. Cînd ajunse la poartă, faţada casei se afla în întuneric, dar dinspre ferestrele laterale răzbătea lumină. În cocină porcii guiţau, şi Nils apucă să zărească un băiat înalt care ducea două găleţi mari de lemn, legănîndu-se între ele. La jumătatea distanţei dintre grajd şi casă, moara de vînt bîzîia leneş. Luînd-o pe cărarea ce cotea spre veranda din spate, Nils se opri şi se uită prin plasa de la uşă în bucătăria luminată de lampă. Bucătăria era cea mai mare încăpere a casei. Nils îşi amintea că, pe vremea cînd el era doar un puşti, fraţii lui mai mari obişnuiau să organizeze acolo dansuri. Lîngă plită stătea o fetiţă cu faţa lătăreaţă şi îmbujorată şi cu două cozi de un blond spălăcit şi privea neliniştită într-o tigaie. În sufrageria de alături, o femeie voinică, lată-n umeri, trebăluia în jurul mesei. Se mişca de colo pînă colo cu paşi săltăreţi, plini de vioiciune. Avea faţa mare şi rumenă, aproape fără riduri, şi la şaptezeci de ani părul complet negru. Urmărindu-i activitatea chibzuită, se simţi mîndru de ea. Nici urmă de ezitare sau de mişcare fără rost. Nils aşteptă pînă cînd ea trecu din sufragerie în

bucătărie, dînd-o pe copilă la o parte şi luîndu-i locul lîngă maşina de gătit, apoi ciocăni în plasa uşii şi intră.

— Nu-i nimeni altul decît Nils, mamă. Cred că nu mă aşteptai.

Doamna Ericson se întoarse cu faţa şi rămase în picioare scrutîndu-l cu privirea.

— Adu lampa, Hilda, să pot vedea mai bine.

Nils izbucni în rîs şi-şi puse jos valiza.

— Ce-i, mamă, nu mă mai cunoşti ?

Doamna Ericson lăsă jos lampa.

— Nils, într-adevăr. Nu prea te-ai schimbat.

— Nici dumneata, mamă. Te ţii bine. încă nu porţi ochelari.

— Numai la citit. Dar unde ţi—e bagajul, Nils ?

— A, l-am lăsat în oraş. M-am gîndit că s-ar putea să n-ai chef de oaspeţi în preajma treieratului.

— Nu fi caraghios, Nils, şi doamna Ericson se întoarse din nou spre maşina de gătit. Acum nu mai treier eu. Am trecut lanurile la ferma vecină şi le-am dat în arendă. Hilda, du nişte apă caldă în camera de oaspeţi şi du-te de-l cheamă pe Eric.

Copila cu păr de culoarea cînepii, care încremenise în picioare mută de uimire, luă ceainicul şi se retrase, aruncînd din uşa cu trepte a bucătăriei o privire lungă, admirativă în direcţia lui Nils.

— Cine-i fata ? întrebă Nils, lăsîndu-se să cadă pe banca din spatele maşinii de gătit.

— Una din fiicele vărului tău Henrik.

— Cîţi ani sînt de cînd a murit vărul Henrik ?

— Şase. Au rămas şi doi băieţi. Unul

stă la Peter şi altul la Anders. Tutore le e Olaf.

Pe verandă se auzi zăngănit de găleţi – şi un băiat înalt şi deşirat se uită întrebător înăuntru, prin plasa uşii. Avea o faţă deschisă şi blîndă şi ochii mari, cenuşii, iar de sub şapcă îi atîrnau zulufii părului galben şi moale. Nils sări în picioare şi-l trase în bucătărie, strîngîndu-l la piept şi bătîndu-l pe umăr.

— Ia te uită la el cît a crescut ! Mă mai cunoşti, Eric ?

Băiatul roşi pe sub bronzul şi pistruii feţei şi-şi lăsă capul în jos.

— Cred că eşti Nils, murmură el timid.

— Ai nimerit-o bine, rîse Nils, scuturînd zdravăn mîna flăcăului. Şi în sinea lui îşi spuse : „De-asta mă privea fetiţa cu atîta prietenie. A învăţat-o să mă iubească. N-avea decît şase ani cînd ne-am despărţit şi nici după doisprezece ani nu m-a uitat.”

Eric stătea în picioare, răsucindu-şi neîndemînatec şapca şi zîmbind.

— Arăţi exact aşa cum mi te-am închipuit, îndrăzni el să spună.

— Du-te şi te spală pe mîini, Eric, strigă doamna Ericson. Avem la cină porumb fiert, Nils. Ştiu că-ţi plăcea. Cred că nu găseşti multe bunătăţi din astea pe vechiul continent. Uite-o pe Hilda. O să te conducă sus, în odaia ta. Trebuie să dai praful jos de pe tine înainte de masă.

Doamna Ericson se duse în sufragerie să mai pună un tacîm şi fetiţa se apropie de Nils şi-i făcu semn cu capul, dîndu-i de înţeles că odaia lui fusese pregătită. Nils îi întinse mîna şi ea i-o luă, privindu-l surprinsă. Eric aruncă prosopul, îşi trecu un braţ în jurul lui Nils şi altul în jurul Hildei, îi trase cu stîngăcie spre el, după care ieşi cu paşi nehotărîţi pe verandă.

În timpul cinei Nils află exact cît pămînt cultiva

fiecare din cei opt fraţi mai mari ai săi, cum erau recoltele şi cîte capete de vite aveau. În vreme ce-i vorbea, doamna Ericson îl privea cu multă atenţie.

— Te-ai făcut mai frumos, Nils, remarcă ea brusc, la care el zîmbi, iar copiii chicotiră.

Deşi avea optsprezece ani şi era tot atît de înalt ca şi Nils, Eric era socotit în continuare un copil, fiind ultimul dintre atît de numeroşii săi fraţi. Dar şi figura îi rămăsese copilăroasă, gîndea Nils, cu ochii aceia de băieţandru, larg deschişi. Toţi ceilalţi fuseseră bărbaţi în toată firea la vîrsta lui.

După cină Nils ieşi pe veranda din faţă şi se aşeză pe trepte să fumeze o pipă. Doamna Ericson îşi trase lîngă el un balansoar şi începu să împletească de zor. Era unul dintre puţinele obiceiuri din „lumea veche" pe care le păstrase, şi asta pentru că nu putea suporta să stea cu mîinile-n sin.

— Unde e Eric, mamă ?

— O ajută pe Hilda la vase. Dar o face din proprie iniţiativă. Mie uneia nu-mi place ca băieţii să facă prea multă treabă prin casă.

— Pare să fie un copil drăguţ.

— Şi foarte ascultător.

Nils zîmbi uşor în întuneric. Era momentul să schimbe discuţia.

— Ce împleteşti acolo, mamă ?

— Ciorapi pentru copii. Nu prea mă lasă băieţii să trîndăvesc, şi doamna Ericson chicoti, ţăcănind din andrele.

— Şi cîţi nepoţi ai ?

— Numai treizeci şi unu în clipa de faţă. Ai lui Olaf s-au prăpădit toţi trei. Erau bolnăvicioşi ca şi mama lor.

— Credeam că are acum o nouă recoltă.

— Nevastă-sa de-a doua n-a făcut copii. Se ţine mîndră. Toată ziua bună ziua pe cal. Dar o să-i iasă ei pe nas. Face pe grozava, deşi Dumnezeu ştie pentru care motiv. Ai ei erau destul de sărăntoci. Niciodată n-am avut o părere prea bună despre indivizii ăştia din Boemia. Beau tot timpul.

Nils îşi fuma în tăcere pipa şi doamna Ericson continua să împletească. După cîteva clipe ea adăugă pe un ton aspru :

— A fost în seara asta pe-aici, chiar înainte de a sosi tu. I-ar place să se certe cu mine şi să bage zîzanie între mine şi Olaf, dar nu-i ofer prilejul. Presupun că într-o zi o să aduci şi tu acasă o nevastă.

— Nu ştiu. Nu m-am gîndit niciodată prea serios la asta.

— Ei, probabil că aşa e cel mai bine, sugeră doamna Ericson cu speranţă. Tu n-ai fi niciodată mulţumit dacă te-ai simţi legat de pămînt. La taică-tău în familie exista şi un strop de sînge de hoinar, şi l-ai moştenit tu. Cred că felul în care trăieşti ţi se potriveşte întocmai.

Doamna Ericson adoptase tonul acela mieros pe care Nils şi-l amintea foarte bine. Lucrul părea să-l amuze grozav şi dinţii lui albi lucrau în dosul pipei. Strategiile maică-si îl distraseră totdeauna, încă din copilărie, atît erau de şubrede, de cusute cu aţă albă, de nepotrivite cu forţa şi vigoarea ei. „Aşteaptă cu toţii să vadă ce poziţie voi adopta," reflectă el. Simţea că, stînd şi ţăcănind din andrele, doamna Ericson îi cîntăreşte situaţia pînă în cele mai mici amănunte.

— Cred că niciodată nu te-ai putea obişnui cu o treabă stabilă, continuă ea numaidecît. Bărbaţii care apucă să cutreiere lumea nu mai sînt capabili de aşa ceva. Păcat că nu te-ai

întors acasă imediat după Expoziția Mondială. Taică-tău cumpărase o bucată frumușică de pămînt, destul de ieftină pe-atunci, căci timpurile erau grele, și cred că ți-ar fi dat o fermă. Ai făcut rău că ți-ai amînat atîta vreme întoarcerea, fiindcă totdeauna am fost de părere că avea planuri mari cu tine.

Nils rîse și scutură scrumul pipei.

— Iar eu aș fi pierdut multe dacă m-aș fi întors atunci. îmi pare însă rău că nu m-am întors să-l văd pe tata.

— Păi cred că, de pierdut, trebuie să pierdem undeva. Probabil că ești la fel de mulțumit cu treburile tale cum ai fi fost cu o fermă, spuse doamna Ericson liniștită.

— Nu strică să ai pămînt, observă Nils, în vreme ce scăpăra un alt chibrit, apărîndu-l cu palma.

Maică-sa îi cercetă fața cu o privire tăioasă, pînă cînd chibritul se stinse.

— Cu condiția să te stabilești pe el, se grăbi ea să spună.

Eric apăru chiar atunci pe cărare, dînd colțul casei, și Nils căscă și se ridică.

— Mamă, dacă nu te superi, Eric și cu mine am vrea să facem cîțiva pași înainte de culcare. Asta mă va ajuta să dorm.

— Foarte bine, numai să nu întîrziați mult. O să rămîn trează și o să vă aștept. îmi place să încui cu mîna mea.

Nils își trecu un braț pe după umărul lui Eric, și cei doi porniră la vale, traversară albia nisipoasă a pîrîului și ajunseră la drumul mare, plin de praf, de pe malul celălalt. Nu vorbea nici unul din ei. Mergeau cu pas măsurat, Nils pufăind din pipă. Era o noapte fără lună, iar drumul alb și cîmpurile largi se așterneau neclare în lumina stelelor. Domneau

pretutindeni întunericul şi o linişte adîncă şi mirosul de praf şi de floarea soarelui. Fraţii urmară drumul preţ de o milă sau şi mai bine, fără să găsească un loc unde să se poată aşeza. în cele din urmă Nils se cocoţă pe pîrleazul unui gard de sîrmă ghimpată şi Eric se aşează pe stinghia de jos.

— Începusem să cred că n-o să te mai întorci niciodată, Nils, spuse băiatul cu voce moale.

— Nu ţi-am promis că mă-ntorc ?

— Da, dar oamenii mari nu ţin niciodată seama de promisiunile făcute copiilor. Ştiai într-adevăr c-o să pleci definitiv cînd te-ai dus atunci cu vitele la Chicago ?

— Mă gîndeam că era foarte posibil, dacă puteam să mă descurc singur.

— Nu-nţeleg cum ai reuşit, Nils. Nu mulţi ar fi fost în stare.

Eric îşi frecă umărul de genunchiul fratelui său.

— Greu mi-a fost să părăsesc casa, pe tine şi pe tata. Dar odată trecut de Chicago, lucrul s-a dovedit destul de simplu. Bineînţeles că mi-era tare dor de-acasă ; de obicei plîngeam pînă cînd adormeam. Pînă la urmă, însă, m-am obişnuit.

— Avuseseşi totdeauna de gînd să pleci, nu-i aşa ?

— Totdeauna. Dormi tot în cămăruţa noastră ? Mai creşte plopul lîngă geam ?

Eric aprobă din cap cu însufleţire şi-i zîmbi fratelui său în întunericul ca cenuşa.

— Ţi-aduci aminte cum ziceam noi totdeauna că frunzele şoptesc, atunci cînd foşneau noaptea ? Ei bine, mie ele îmi şopteau despre mare. Uneori rosteau nume din cărţile de geografie. Iar pe vînt puternic scoteau sunete disperate, ca o fiinţă care ar fi vrut să se elibereze.

— Ce ciudat, Nils, spuse Eric visător, cu bărbia sprijinită-n palmă. Arborele ăsta

vorbește și acum, și de cele mai multe ori îmi șoptește despre tine.

Au rămas așa o vreme, privind stelele. În cele din urmă Eric șopti îngrijorat :

— N-ar fi mai bine acum să ne întoarcem ? Mama o să obosească tot așteptîndu-ne.

Se ridicară și tăiară scurt spre casă, peste pășune.

II

În dimineața următoare, Nils se trezi odată cu prima licărire a zorilor. Pereții camerei lui, văruiți în alb, reflectau lumina ce răzbătea prin storurile subțiri de la ferestre și el își dădu seama că era imposibil să mai doarmă. Se îmbrăcă la iuțeală și se strecură în hol, apoi urcă scările din dos, care duceau spre odaia de la mezanin pe care obișnuia s-o împartă pe vremuri cu fratele lui mai mic. Într-o cămașă de noapte rămasă prea scurtă, cu părul blond deschis ridicat pe cap în smocuri, Eric stătea pe marginea patului, frecîndu-se la ochi. Cînd îl văzu pe Nils, mormăi ceva neclar și-și vîrî repede picioarele lungi în pantaloni.

— Nu m-am așteptat să te scoli atît de devreme, Nils, spuse el în vreme ce capul îi răsărea din cămașa albastră.

— A, credeai că nu sînt altceva decît un vilegiaturist, nu-i așa ?

Nils îi dădu în joacă un pumn care-l îndoi pe băiatul cel înalt ca pe un briceag care se închide.

— Ține asta ! Trebuie să te învăț să boxezi.

Nils își vîrî mîinile în buzunare și începu să se plimbe prin încăpere.

— N-ai prea făcut schimbări aici sus.

Ai păstrat cele mai multe din boarfele mele vechi, nu-i aşa ?

Dădu jos o creangă de copac, uscată şi îndoită, care atîrna deasupra mesei de toaletă.

— Uite şi creanga cu care s-a omorît Lou Sandberg !

Băiatul privi în sus spre el din poziţia în care îşi lega şireturile.

— Da. Nu mă lăsai niciodată să mă joc cu ea. Chiar, Nils, cum a făcut-o ? Erai şi tu cu tata cînd l-a găsit pe Lou, nu-i aşa ?

— Da. Tata ieşise să ţină undeva o predică şi, cînd am trecut pe lîngă locuinţa lui Lou, aceasta părea cam pustie, aşa că ne-am gîndit să ne oprim şi să-l strigăm. Cînd l-am găsit, tata zicea că murise probabil de vreo două zile. Îşi legase o bucată de sfoară în jurul gîtului, făcuse la capete două laţuri, fixase laţurile de capetele unei crengi îndoite şi lăsase creanga să se destindă – pînă a murit sugrumat.

— Ce l-a împins să se omoare în felul ăsta atît de prostesc ?

Naivitatea întrebării îl făcu pe Nils să rîdă şi să-şi bată fratele pe umăr.

— Eu m-aş întreba ce l-a împins să facă prostia să se omoare.

— Păi, porcii lui avuseseră cu toţii holeră şi muriseră sub ochii lui, nu ?

— Sigur că avuseseră, dar el n-avea holeră, şi mai rămîneau pe pămînt o mulţime de porci, nu crezi ?

— Da, dar dacă nu erau ai lui, la ce bun ? întrebă Eric plin de uimire.

— Ei, la naiba ! Ar fi putut să se distreze cu porcii altora. A fost un imbecil, Lou Sandberg ăsta. Să te omori pentru un porc, ia gîndeşte-te !

Nils rîse tot drumul pe trepte-n jos şi-l molipsi şi pe băiat, care cobora să-şi spele faţa şi mîinile la micul rezervor de tablă. În vreme ce Eric îşi aranja cărarea în părul umed, privindu-se-n oglinda de la bucătărie, pe scări se auziră nişte paşi greoi. Băiatul lăsă jos pieptenele.

— Dumnezeule, e mama ! Se vede c-am pălăvrăgit mai mult decît trebuia.

Ieşi în grabă sub streaşină bucătăriei, îşi trase la iuţeală salopeta şi dispăru cu şiştarele. Doamna Ericson îşi făcu apariţia încinsă cu un şorţ alb curat şi cu părul negru lucindu-i de la peria udă.

— Bună dimineaţa, mamă. N-aş putea să fac eu focul în locul dumitale ?

— Nu, Nils, mulţumesc. Nu e cine ştie ce greutate să faci focul cu coceni de porumb, şi îmi place să aprind singură soba din bucătărie.

Doamna Ericson, ţinînd în mînă o lopăţică plină cu cenuşă, făcu o pauză.

— Probabil că vrei să-ţi vezi cît mai repede fraţii. O să te duc în dimineaţa asta sus, la ferma lui Anders. Treieră, şi cei mai mulţi dintre băieţi sînt acolo.

— O să fie şi Olaf ?

Doamna Ericson continua să scoată cenuşa, vorbind între o lopăţică plină şi alta.

— Nu. Grîul lui Olaf e strîns tot şi depozitat în hambarul cel nou. Anul ăsta a scos şase mii de duble. Şi azi se duce la oraş să tocmească nişte oameni care să-i termine acoperişul hambarului.

— Prin urmare Olaf îşi face un hambar nou ? întrebă Nils absent.

— Cel mai mare din ţinut, şi e aproape gata. O să fii probabil aici la inaugurarea lui. Imediat după treieriş, Olaf are de gînd să dea o masă cu dans. Zice că în felul ăsta întreţine buna dispoziţie a alegătorilor. Eu cred că totul nu e decît o prostie, şi i-am spus-o ; dar Olaf se pricepe la politică.

— Olaf are în grijă tot pămîntul vărului Henrik ?

Doamna Ericson se încruntă, suflînd în fumul slab care se ridica în rotocoale deasupra cocenilor.

— Da, îl păstrează pentru copiii pe care-i are în tutelă, pentru Hilda şi pentru fraţii ei. Ţine socoteala exactă a fiecărei recolte şi strînge pentru ei venituri atît din dobînda normală, cît şi din cea sporită.

Nils zîmbi ; urmărea cu privirea flăcăruile care ţîşneau înălţîndu-se. Uşa ce dădea spre scările din dos se deschise şi apăru Hilda, cu mîinile la spate, încheindu-şi din mers şorţul lung de pînză. El o salută dînd vesel din cap şi Hilda clipi din ochii ei mici şi albaştri, mult depărtaţi unul de altul deasupra pometilor largi.

— Uite, Hilda, rîşneşte cafeaua – şi mai adaugă un pumn. Am impresia că vărului tău Nils îi place cafeaua tare, spuse doamna Ericson şi ieşi, îndreptîndurse spre grajd.

Nils se întoarse şi se uită la fetiţă ; strîngea rîşniţa între genunchi şi măcina cu atîta putere, încît cele două cozi îi săltau şi obrajii i se îmbujoraseră sub pistrui. Observă pe degetul ei mijlociu ceva ce nu existase în noaptea trecută şi care fusese pus, fără îndoială, în cinstea lui : un mic inel de aur, avînd drept garnitură un rubin montat cu stîngăcie. Pe cînd mîna ei se tot învîrtea. Nils atinse inelul cu vîrful degetului şi

zîmbi. Hilda îşi aruncă privirile spre uşa prin care dispăruse doamna Ericson.

— Verişoara mea Clara mi l-a dat, şopti ea sfioasă. E nevasta vărului Olaf.

III

În dimineaţa aceea, doamna Olaf Ericson – Clara Vavrika, aşa cum multă lume o mai numea încă – se mişca agitată de colo-colo prin casa mare şi goală. Soţul ei plecase în oraşul de reşedinţă al districtului înainte de a se fi trezit ea ; faptul că avea obiceiul să se scoale tîrziu era unul din numeroasele motive pentru care familia Ericson 9 privea cu nemulţumire. Rareori cobora înainte de ora opt, şi în dimineaţa aceea întîrziase încă şi mai mult, căci se îmbrăcase cu deosebită grijă. Totuşi nu-şi pusese decît o rochie neagră strînsă pe corp, una foarte simplă după părerea vecinilor. Era o femeie înaltă, brunetă, la vreo treizeci de ani, cu tenul mai degrabă palid şi cu o nuanţă de roşu întunecat în obraji, acolo unde sîngele părea să ţîşnească sub pielea arămie. Părul ei, despărţit în două deasupra frunţii înguste, era atît de închis la culoare, incit bătea distinct în albastru. Avea genele lungi şi grele şi sprîncenele ca nişte semilune delicate. Ochii puţin oblici, de parcă prin vine i-ar fi curs sînge de tătar sau de ţigan, rămîneau uneori posomoriţi şi opaci, dar alteori străluceau de o hotărîre înflăcărată. Expresia feţei n-o avea niciodată pe de-a-ntregul binevoitoare ; ci adeseori mohorîtă, sau, în clipele de însufleţire, sarcastică. Cel mai atrăgător arăta din profil, căci atunci vedeau cu toţii în ce măsură o avantajează capul mic şi frumos modelat şi urechile delicate şi simţeau fără întîrziere că au de-a face cu o

personalitate autentică, dacă nu pe de-a-ntregul fermecătoare.

Grija casei rămînea toată pe umerii mătuşii ei, Johanna Vavrika, o femeie de cincizeci de ani, superstiţioasă şi cam ramolită. Maică-sa murise cînd Clara nu era decît o fetiţă, şi întreaga viaţă Johanna şi-o petrecuse slujindu-şi cu credinţă nepoata. Ca multe persoane voluntare şi veşnic nemulţumite, Clara era foarte dispusă, fără să-şi dea seama, să facă ce-i spun alţii şi să lase ca soarta să-i fie hotărîtă de inteligenţe mult mai prejos decît a ei. Cea care-i îndeplinise toate dorinţele şi o răsfăţase în copilărie, care-o trimisese la Chicago să înveţe pianul şi care pînă la urmă o convinsese să se mărite cu Olaf Ericson, probabil cea mai bună partidă pe care-o putea face în ţinutul acela,

fusese mătuşa Johanna. Johanna Vavrika purta pe faţă semnele adinei ale unui vărsat de vînt de care suferise pe vechiul continent. Era scundă şi grasă, lipsită de orice frumuseţe, veselă şi sentimentală. Era atît de lăţăreaţă la trup şi păşea atît de mărunt, incit fratele ei, Joe Vavrika, o numea întotdeauna „răţuşca mea". Mătuşa o adora pe nepoata ei pentru talentul, pentru frumuseţea şi felul ei autoritar de a fi, dar mai ales pentru egoismul de care dădea dovadă. Căsătoria Clarei cu Olaf Ericson constituise marele triumf al Johannei. Era deosebit de mîndră de poziţia lui Olaf şi găsea că e un lucru deosebit de captivant să aibă grijă de gospodăria Clarei şi s-o întreţină mai presus de orice critică a Ericsonilor, să-l îmbuibeze pe Olaf în aşa fel incit acesta să nu-i poată reproşa soţiei sale nimic şi să ascundă în faţa tuturor nemulţumirile domestice ale Clarei. Dimineaţa, în vreme ce Clara dormea, Johanna Vavrika trebăluia prin casă, avînd grijă ca Olaf şi lucrătorii să-şi ia micul dejun şi cele două fete de la bucătărie să se

apuce de curăţenie, de spălat, sau să bată putineiul. Apoi, cam pe la ora opt, îi ducea Clarei cafeaua şi, în vreme ce Clara sorbea din ceaşcă, pălăvrăgea cu ea, povestindu-i ce se mai întîmplă prin casă. Bătrîna doamnă Ericson obişnuia să afirme că nora ei n-ar putea să ştie ce zi a săptămînii este dacă nu i-ar spune Johanna în fiecare dimineaţă. Faţă de Johanna simţea un fel de milă amestecată cu dispreţ, dar femeia nu-i displăcea în întregime. La nora ei îi displăcea cel mai mult felul în care

aceasta punea stăpînire pe sufletul oamenilor. O scotea din sărite faptul că în casa fiului ei, mare cît un hambar, treburile mergeau bine – şi începea să creadă că în lumea asta trebuie să aştepţi vreme îndelungată pînă să vezi cum răul îşi primeşte pedeapsa.

— Ce s-ar întîmpla dac-ar muri sau dacă s-ar îmbolnăvi Johanna Vavrika ? obişnuia să-i spună bătrîna doamnă lui Olaf. Nevastă-ta n-ar şti nici unde să caute faţa de masă.

Olaf doar ridica din umeri. Fapt e că Johanna nu murea şi, cu toate că doamna Ericson îi spunea adeseori că arată jalnic, nu era bolnavă niciodată. Dormea într-o cămăruţă lîngă bucătărie şi rareori părăsea casa. Fie noapte, fie zi, nici un membru al familiei Ericson n-ar fi putut da tîrcoale prin jur, încercînd să descopere vreo hibă, fără ştirea ei. N-avea decît o singură slăbiciune : trăncăneala incurabilă – din pricina căreia dădea uneori naştere fără să vrea la încurcături.

În dimineaţa aceea, Clara tocmai îşi lega în jurul gîtului o panglică de culoarea vinului, cînd îşi făcu apariţia Johanna, aducîndu-i cafeaua. După ce aşează tava pe o măsuţă, se apucă să facă patul Clarei şi pălăvrăgi cu ea o vreme, în dialectul boemian.

— Va să zică Olaf a plecat devreme şi fetele au pus la copt. Cobor şi eu imediat să pregătesc nişte cornuri cu mac pentru Olaf. Mi-a cerut la micul dejun plăcintă de prune şi i-am spus că nu mai am şi că să aducă miere şi cuişoare şi nişte prune de la oraş.

Clara îşi turnă cafeaua.

— Uf, nu pricep cum pot mînca bărbaţii atîtea dulciuri, şi încă dimineaţa.

Mătuşa ei chicoti cu subînţeles.

— Cu miere momeşti ursul, cum se zice pe vechiul continent.

— Era supărat ? întrebă Clara cu nepăsare.

— Olaf ? O, nu ! Era bine dispus. Nu e niciodată supărat dacă ştii cum să-l iei. N-am cunoscut niciodată un bărbat care să facă atît de puţin caz în privinţa banilor. I-am dat o listă de cumpărături lungă de un cot şi n-a zis o vorbă ; a împăturit-o doar şi a pus-o în buzunar.

— Sînt convinsă că n-a zis nici o vorbă, remarcă Clara dînd din umeri. într-o zi o să uite de tot cum se vorbeşte.

— Dar se spune despre el că e un mare orator. Şi ştie şi cînd trebuie să tacă. De-aia are atîta influenţă în politică. Lumea are încredere în el.

Johanna umflă o pernă cu pumnii, ţinînd-o sub bărbia ei grasă, şi trecu peste aspectul acesta al problemei. Nepoata ei izbucni în rîs.

— Nu e greu, mătuşico, să-i facem pe oameni să ne creadă înţelepţi, dacă ne ţinem gura. De ce i-ai spus doamnei Ericson că Norman m-a trîntit din nou sîmbăta trecută şi că mi-am scrîntit piciorul ? M-a pîrît lui Olaf.

Johanna se afla într-o mare încurcătură.

— Dar bine, odorul meu, bătrîna a întrebat de tine ; şi e întotdeauna furioasă dacă n-am la îndemînă o explicaţie. Oricum, nu era cazul să te pîrască. Mereu dărîmă cîte ceva cu maşina aia a ei.

După ce mătuşa Johanna coborî legănîndu-se către bucătărie, Clara se duse să şteargă praful din salon. Cum n-avea cine ştie ce de şters, treaba nu-i luă prea mult timp. Olaf construise pentru Clara o casă nouă înainte de căsătorie, dar dorinţa ei de a o mobila dispăruse repede, într-adevăr, nu mersese mult dincolo de pian şi de o cadă de baie. Nu se înţeleseseră aproape asupra nici unei mobile, şi

Clara declarase că mai degrabă îşi ţine casa goală decît încărcată cu lucruri care nu-i plac. Casa era aşezată pe o colină şi ferestrele dinspre apus ale salonului dădeau în curtea bucătăriei, aflată la vreo zece metri mai jos. Ferestrele dinspre răsărit dădeau chiar în curtea din faţă. Pe cînd ştergea praful, Clara auzi în dreptul uneia dintre aceste ferestre un fluierat uşor. Nu se întoarse imediat, dar ascultă cu atenţie, în vreme ce plimba încet cîrpa pe marginea unui scaun. Da, asta era :

„Visam că trăiesc în palate de marmură."

Se întoarse şi-l zări pe Nils Ericson rîzînd în soare. Stătea chiar în dreptul ferestrei, cu pălăria în mînă. în vreme ce ea traversa încăperea, Nils se sprijini de plasa de sîrmă.

— Nu te surprinde deloc faptul că mă vezi, Clara Vavrika ?

— Nu, mă aşteptam să vii. Mama Ericson i-a telefonat lui Olaf noaptea trecută că te afli aici.

Nils îşi miji ochii şi scoase un şuierat prelung.

— A telefonat ? Asta trebuie s-o fi făcut în vreme ce Eric şi cu mine ieşiserăm să ne plimbăm. Foarte întreprinzătoare, nu ? Vrei să dai la o parte plasa aia ?

Clara o dădu la o parte şi Nils încălecă pervazul. Pe cînd el pătrundea în încăpere, Clara îi spuse :

— Ţi-ai închipuit că i-o poţi lua înainte maică-ti ?

El îşi aruncă pălăria pe pian.

— Ei, uneori se întîmplă. Acum, de pildă, i-am luat-o înainte. Se presupune că mă aflu în lanul de grîu al lui Anders. Cînd am plecat de-acolo, mama a intrat cu maşina într-o porţiune desfundată de la marginea drumului şi s-a împotmolit pînă la butucii roţilor. în vreme ce oamenii se duceau după cai ca s-o tragă afară, am întins-o prin spatele stogurilor şi am scăpat.

Nils chicoti. Ochii posomoriţi ai Clarei străluciră, fixîndu-l cu admiraţie.

— I-ai pus pe gînduri. Nu ştiu ce-a vorbit maică-ta cu el la telefon, dar Olaf s-a întors arătînd de parc-ar fi zărit o stafie şi nu s-a dus să se culce pînă la o oră înspăimîntătoare, cred că era zece. A rămas în întuneric pe verandă ca o statuie. Şi a fost şi una din zilele cînd şi-a dat drumul la gură.

Se porniră pe rîs amîndoi, cu uşurinţă şi degajare, ca nişte oameni care au rîs împreună vreme îndelungată, dar rămaseră în picioare.

— Anders, Otto şi Peter arătau şi ei de parc-ar fi zărit stafii în lanul pe care-l treieră. Ce se întîmplă cu ei toţi ?

Clara îi aruncă o privire iute, iscoditoare.

— Ei bine, un singur lucru. S-au temut totdeauna că testamentul celălalt se află la tine.

Nils păru interesat.

— Testamentul celălalt ?

— Da, ultimul. Ştiau că tatăl tău a mai lăsat unul, dar n-au ştiut niciodată ce anume a făcut cu el. Aproape că au răsturnat casa veche cu susu-n jos, tot căutîndu-l. Mereu l-au suspectat că întreţine cu tine o corespondenţă clandestină,

pentru că unicul lucru de care era capabil să se îngrijească singur era propria-i corespondenţă. Şi şi-au închipuit că probabil ţi-a trimis ţie noul testament, pentru mai multă siguranţă. Cel vechi, prin care maică-ta moştenea totul, fusese redactat cu multă vreme înainte de plecarea ta de-acasă – şi hotărîseră că pe tine te pot exclude, întrucît ea, la rîndul ei, va lăsa întreaga avere celorlalţi. Ca să preîntîmpine asta, tatăl tău a făcut încă unul. Speram să-l ai. Ar fi fost atît de comic să-l vîri sub ochii lor.

Clara rîse cu voioşie, lucru pe care nu-l făcea prea des în ultima vreme. Nils dădu din cap cu reproş.

— Ia te uită ce rea poţi să fii !

— Nu, nu sînt. Dar aş vrea să se întîmple ceva care să-i zdruncine pe toţi. Nu s-a mai pomenit niciodată o asemenea familie, căreia să nu i se întîmple nici un alt eveniment în afară de cină şi de treieriş. Aproape că aş vrea să mor, numai să aibă loc o înmormîntare. *Tu unul* n-ai putea rezista nici trei săptămîni.

Nils se aplecă peste pian şi începu să apese clapele cu degetul.

— Zău ? Scumpă şi tînără doamnă, cum de ştii cît pot eu rezista, căci *tu una* nu ai fost în stare să aştepţi şi să-ţi dai seama de asta ?

Clara se îmbujoră la faţă, posomorîndu-se, şi se încruntă.

— N-am crezut c-o să te mai întorci, spuse ea sfidătoare.

— Eric a crezut, şi nu era decît un puşti cînd am plecat. Oricum, totul e bine cînd se sfîrşeşte cu bine, şi nu m-am întors ca o fantomă la petrecere. Nu e cazul să ne certăm. Mama o să sosească aici cît de curînd, cu un mandat de percheziţie.

Se răsuci şi o privi drept în faţă, înfundîndu-şi

mîinile în buzunarele hainei.

— Poftim, ar trebui să fii bucuroasă că mă vezi, dacă tot vroiai să se întîmple ceva. Eu sînt acel ceva, chiar şi fără testament. Am putea să ne distrăm puţin, nu ? Cred că am putea.

Ea repetă ca un ecou :

— Cred că am putea.

Rîseră amîndoi şi ochii li se aprinseră. Clara Vavrika părea cu zece ani mai tînără decît dimineaţa, cînd îşi pusese panglica de catifea în jurul gîtului.

— Ştii, mă simt atît de măgulit văzînd-o pe mama. N-am crezut că voi fi atît de mîndru de ea. Un veritabil angrenaj ! Dar despre codana aceea mică din casa ei ce crezi ? Procedează Olaf cinstit cu copiii ?

Clara căzu pe gînduri, încruntîndu-se.

— Ceea ce face Olaf, acum că a ajuns persoană publică, trebuie să arate a lucru cinstit.

Şi îl privi pe Nils într-un fel ciudat.

— Dar scoate din asta un comision frumuşel. Duminicile se strîng aici cu toţii şi fac bilanţul. Olaf îi lasă, pe Anders şi Peter, să treacă sume

mari în contul întreţinerii celor doi băieţi, şi bani, li—i dă din averea copiilor. Aşa că ei se aleg întotdeauna cu ceea ce s-ar putea numi profit, din care capătă şi Olaf o parte. Nu ştiu exact cum procedează, dar după spusele lor e în întregime o chestiune de familie. Şi cînd Ericsonii spun aşa...

Clara înălţă din sprîncene. Chiar în clipa aceea, din josul drumului se auzi huruitul mînios al unui automobil care se apropia. Privirile li se încrucişară şi cei doi izbucniră în rîs. Rîdeau aşa cum rid copiii cînd nu se mai pot stăpîni şi nu le pot explica oamenilor mari cauza veseliei lor, pe care însă o împărtăşesc cu ei pe de-a-ntregul. Aşezată la pian, Clara simţi după plecarea lui Nils că-şi terminase porţia de rîs pentru doisprezece ani în şir. Şi exersă de parcă-i luase casa foc deasupra capului.

Cînd Nils îşi întîmpină mama şi se urcă alături de ea pe bancheta din faţă a maşinii, doamna Ericson arăta încruntată, dar nu aduse vorba despre festa pe care el i-o jucase pînă nu răsuci volanul şi nu-şi întoarse maşina, luînd-o pe drumul care mărginea păşunea cea mare a lui Olaf. Apoi remarcă sec :

— Dacă aş fi în locul tău, nu m-aş vedea prea des cu soţia lui Olaf cît aş sta aici. E tipul de femeie care nu se poate vedea prea des cu bărbaţii fără ca lumea să înceapă să vorbească pe socoteala ei. S-a vorbit destul de mult pe socoteala ei înainte de a se mărita.

— N-a domolit-o Olaf ? întrebă el nepăsător.

Doamna Ericson Săltă din umerii ei masivi.

— S-ar zice că Olaf n-are prea mult noroc atunci cînd e vorba de femei. Prima era destul de blîndă, însă tot timpul suferea de cîte ceva. Iar astălaltă face pe independenta. Olaf zice că, dacă vor ajunge să se certe, ea se va întoarce la taică-său şi atunci el o să piardă voturile boemienilor. Sînt o droaie în ţinutul ăsta. Dar cînd dai peste un bărbat care se află sub papucul nevestei, poţi fi totdeauna sigur că are pe undeva un punct sensibil.

Nils se gîndi la propriul lui tată şi zîmbi.

— Pe lîngă voturi i-a mai adus şi o mulţime de bani, nu-i aşa ?

Doamna Ericson pufni.

— Mda, are o bună parte pe numele ei, dar nu prea văd cum ar putea să-i folosească asta lui Olaf. Într-o zi o să aibă o avere frumuşică, dacă bătrînul Vavrika nu se însoară din nou. Eu însă* nu consider că banii unui proprietar de saloon sînt tot atît de cinstiţi ca banii celorlalţi oameni.

Nils rîse din toată inima.

— Ei, mamă, nu te lăsa dusă chiar în halul ăsta de prejudecăţi. Banii sînt bani. Bătrînul Vavrika e un proprietar de saloon foarte cumsecade. Nu văd nimic scandalos.

Doamna Ericson izbucni furioasă.

— Ştiu că totdeauna le-ai luat apărarea ! Dar faptul că ai dat tîrcoale pe-acolo cînd erai un puşti nu ţi-a folosit la nimic, Nils, nici ţie şi nici celorlalţi băieţi. N-au mai fost prea mulţi care să se ţină pe urmele ei după ce s-a măritat cu

Olaf, ascultă-mă pe mine. S-a priceput destul de bine să-şi înhaţe norocul.

Nils se propti cu spatele de banchetă.

— Bineînţeles că-mi plăcea să mă duc pe-acolo, mamă, şi că te necăjeai fără încetare din pricina asta. Nu ţi-ai dat niciodată osteneala să înţelegi că pentru un băiat acolo era singura casă veselă din ţinut. Voi toţi ceilalţi munceaţi pe brînci şi în casele voastre pline de copii, de rufe puse la spălat şi de muşte domnea harababura. O, era perfect, înţeleg asta ; dar eşti tînăr o singură dată şi se întîmpla ca eu să fiu tînăr pe vremea aceea. La Vavrika era întotdeauna veselie. El cînta la vioară, eu obişnuiam să vin cu flautul, Clara cînta la pian, iar Johanna interpreta de obicei melodii din Boemia. Şi tot ea pregătea pentru noi mese bogate, heringi, murături, turte de mac şi o mulţime de prăjituri şi de dulceţuri. Bătrînul Joe slujise în armată pe vechiul continent şi putea să povestească o groază de întîmplări autentice. Parcă-l văd şi acum tăind pîine la capătul mesei. Nu ştiu dacă aş fi făcut ceva cînd eram copil, de n-ar fi fost ei.

— Şi în vremea asta Vavrika lua banii oamenilor care munceau din greu la cîmp, observă doamna Ericson.

— Aşa e cu distracţiile, mamă, şi ele sînt un lucru bun. Oamenii trebuie să se distreze cu o parte din banii cîştigaţi. Chiar şi tatei îi plăcea bătrînul Joe.

— Tatălui tău, spuse doamna Ericson pe un ton aspru, îi plăcea toată lumea.

Pe cînd traversau albia nisipoasă a pîrîului, întorcîndu-se la ferma ei, doamna Ericson remarcă :

— Uite şareta lui Olaf. S-a oprit din drum la întoarcerea din oraş.

Nils se scutură şi se pregăti să-şi întîlnească

fratele, care aştepta pe verandă. Olaf era norvegianul masiv şi greoi, încet la vorbă şi domol în mişcări. Încercînd să şi-l reamintească de la distanţă, Nils nu-şi putu imagina decît fruntea lui înaltă, capul masiv, nările largi şi ochii de un albastru spălăcit, mult depărtaţi unul de altul. Trăsăturile lui Olaf erau rudimentare : ceea ce ieşea pe dată în evidenţă era faţa, turtită, lată şi palidă ; o faţă lipsită de cea mai vagă expresie, trădînd la fel de puţin şi vîrsta de cincizeci de ani, şi oricare alt lucru, puternică prin însăşi această indiferenţă. Cînd îşi dădură mîna, Olaf îi aruncă lui Nils o privire pe sub sprîncenele rare – şi Nils simţi că nimeni n-ar fi capabil să spună vreodată ce semnificaţie putea să aibă căutătura aceea palidă. Singurul lucru care-l izbise dintotdeauna la Olaf fusese o încăpăţînare greoaie, ca argila umedă care nu mai vrea să se dezlipească de fierul plugului. Totdeauna îl privise pe Olaf ca pe cel mai dificil dintre fraţii săi.

— Ce mai faci, Nils ? Ai de gînd să stai mai mult cu noi ?

— Oh, eu unul aş rămîne pentru totdeauna, răspunse Nils vesel. Îmi place ţinutul mai mult decît înainte.

— S-a muncit ceva în ţinutul ăsta de cînd ai plecat tu, remarcă Olaf.

— Exact. Cred că e aproape bun de locuit; şi eu aproape că sînt hotărît să mă stabilesc aici.

Nils văzu cum fratele lui îşi coboară capul mare în pămînt. „Exact ca un taur”, îşi spuse.

— Mama m-a convins s-o las mai moale acum şi să m-apuc de lucrat pămîntul, continuă el cu nepăsare.

Olaf dădu drumul din gîtlej unui sunet adînc.

— Munca la fermă nu se învaţă într-o zi, sublinie el, uitîndu-se mereu în pămînt.

— Ah, ştiu ! Dar eu bag repede lucrurile la cap.

Nils n-avusese intenţia să-şi înfrunte fratele şi nu ştia acum de ce o face.

— Bineînţeles, continuă el, nu mă aştept să realizez succese mari, aşa cum aţi făcut voi. Dar nu sînt ambiţios. Nu-mi doresc multe. Nişte pămînt şi, poate, ceva vite.

Cu fruntea plecată, Olaf continua să privească ţintă în jos. Ar fi vrut să-l întrebe pe Nils ce făcuse în toţi aceşti ani, de nu avea nicăieri vreo afacere la care să nu-şi poată permite să renunţe ; să-l întrebe de ce avusese atît de puţină mîndrie încît să se întoarcă doar cu o valijoară de piele şi să se dea în spectacol, singurul eşec al familiei. Nu-i puse nici una din aceste întrebări, dar îl făcu să le simtă limpede pe toate. „Hm", îşi zise în sinea lui Nils, „nu-i de mirare că un om tace mereu dacă e capabil să-ţi comunice gîndurile în felul ăsta, fără să scoată măcar o vorbă. Cred că tot timpul foloseşte împotriva neveste-si asemenea împuşcături fără zgomot. Dar presupun că nici ea nu se lasă mai prejos." Nils chicoti – şi Olaf îşi înălţă privirea.

— Nu mă lua în seamă, Olaf. Rîd fără să ştiu de ce, ca Eric. Tot o maimuţică veselă e şi el.

— Eric, spuse Olaf tărăgănînd cuvintele, e un copil prea răsfăţat. Pentru că nu se pricepe s-o mulgă aşa cum trebuie, îi lasă mamei stearpă vaca cea mai bună. Speram să-l iei cu tine şi să-l vîri în afaceri. Dacă nici printre străini nu face nimic ca lumea, n-o să mai facă niciodată.

Pentru Olaf asta era o cuvîntare lungă ; de cum o termină, se şi urcă în şaretă. Nils dădu din umeri.

„Vechile şiretlicuri," îşi spuse. „Loveşte totdeauna pe la spate. Ce balenă de om !" Se răsuci în loc şi se îndreptă spre bucătărie, unde mama lui îl certa pe Eric pentru că lăsase să scadă benzina din rezervor.

IV

Saloon-ul lui Joe Vavrika nu se afla în capitala comitatului, unde Olaf şi doamna Ericson îşi vindeau produsele, ci într-un loc mult mai vesel, un cătun de boemieni situat în capătul opus al comitatului, zece mile mai la nord de ferma lui Olaf. Clara se ducea călare să-şi vadă tatăl aproape în fiecare zi. Vavrika locuia, ca să spunem aşa, în curtea din spatele saloon-ului. Grădina dintre cele două clădiri era înconjurată de un gard înalt de scînduri, atît de strîns lipite unele de altele încît formau parcă un zid, şi vara Joe aranja bănei de lemn şi mese pentru bere

printre tufele de agrişe de sub micul cireş. La trei zile după întoarcerea acasă, după-amiaza tîrziu, Nils Ericson stătea aşezat în faţa uneia dintre mesele acestea. Joe intrase să servească un client şi Nils stătea acolo proptit în coate, uitîndu-se mai degrabă mohorît în cana lui pe jumătate goală, cînd auzi un hohot de rîs dinspre cealaltă parte a grădinii. îmbrăcată cu costumul ei de călărie, Clara stătea în uşa din spatele casei, sub bolta de viţă pe care bătrînul Joe o sădise cu mulţi ani în urmă. Nils se ridică în picioare.

— Vino afară şi stai cu tatăl tău şi cu mine. Am pălăvrăgit toată după-amiaza. Nimeni în afară de muşte nu ne deranjează.

Ea scutură din cap.

— Nu, de venit nu mai vin. Lui Olaf nu-i place. Trebuie să-mi păstrez rangul, ştii doar.

— Vrei să spui că nu mai ieşi niciodată să discuţi cu băieţii, aşa cum aveai obiceiul ? Te-a domesticit ! Şi de straturile astea de flori cine se îngrijeşte ?

— Vin duminica, atunci cînd tata e singur, şi-i citesc din ziarele boemiene, dar niciodată cînd e deschis barul. Şi voi doi ce-aţi făcut ?

— Am vorbit, aşa cum îţi spuneam. I-am povestit despre călătoriile mele. Acasă nu prea pot vorbi, nici măcar cu Eric.

Clara îşi întinse braţul şi lovi cu cravaşa o molie albă care se agita printre frunzele de viţă, în lumina soarelui.

— Am impresia că mie n-o să-mi povesteşti niciodată despre toate aceste lucruri.

— Unde să-ţi povestesc ? în nici un caz în casa lui Olaf. Ce-ar fi să discutăm chiar aici ?

Şi Nils făcu un gest convingător cu pălăria spre tufe şi spre masa vopsită-n verde, unde muştele bîzîiau leneş deasupra paharelor goale de bere.

Clara scutură uşor din cap.

— Nu, nu se face. Şi, în afară de asta, trebuie să plec.

— Sînt cu iapa lui Eric. Ai fi supărată dacă te-aş ajunge din urmă ?

Clara se uită în spate şi rîse :

— Încearcă şi-ai să vezi. Dacă nu vreau să rămîn cu tine, te las şi mă duc. Iapa lui Eric nu se poate compara cu Norman.

Nils intră în bar şi vru să-şi achite consumaţia. Uriaşul Joe, cu păr blond cîrlionţat şi cu mustaţă, îl bătu pe umăr.

— La mine la sertar n-o să intre nici un prăpădit de bănuţ d-al tău, mă auzi ? Numai că data viitoare aduci flautul, te – te – te —te – te – ti.

Joe îşi mişcă degetele, imitînd felul în care se cînta la flaut.

— Clara mea vine tot timpul duminicile şi cîntă pentru mine. Nu-i place să cînte la casa Ericsonilor.

îşi scutură cîrlionţii blonzi şi rîse.

— Nici o amărîtă de distracţie la Ericsoni. Hai, vino la noi duminica. îţi place distracţia. Nu uita flautul.

Joe vorbea repede-repede şi totdeauna se poticnea în engleza lui. Rareori li se adresa clienţilor în această limbă, pe care n-o învăţase niciodată prea bine. Nils se aruncă în şa şi porni la

trap spre capătul de apus al satului, unde casele şi grădinile se zăreau împrăştiate ici şi colo pe pămîntul preriei, iar drumul o cotea spre sud. Departe-n faţa lui, în lumina ce descreştea, văzu călărind agale silueta zveltă a Clarei Vavrika. Atinse iapa cu cravaşa şi ţîşni pe drumul alb şi neted, sub cerul tot mai roşu. Cînd o ajunse din urmă pe nevasta lui Olaf, observă că plînsese.

— Ce s-a întîmplat, Clara Vavrika ? întrebă el cu voce blîndă.

— Ah, uneori sînt tristă. Ce vesel era totul pe vremea cînd stăteam cu tata. Mă întreb de ce-am plecat oare !

Nils îi vorbi atunci pe tonul scăzut şi plin de blîndeţe pe care-l folosea cîteodată cu femeile.

— Asta m-a mirat şi pe mine în tot acest lung şir de ani. Erai ultima fată din ţinut pe care-aş fi ales-o ca soţie pentru Olaf. Ce te-a determinat s-o faci, Clara ?

— Cred că pînă la urmă am făcut-o ca să-mi mulţumesc vecinii... şi Clara dădu din cap. Lumea începuse să se mire.

— Să se mire ?

— Da, că nu mă mai măritam. Şi cred că n-am vrut să-i dezamăgesc. Am ajuns la concluzia că majoritatea fetelor se mărită din consideraţie faţă de vecini.

— Aş fi pus pariu că fata aceea, pe care-o ştiam eu, va zice : „Ducă-se dracului vecinii !"

Clara scuturâ tristă din cap.

— Vezi, Nils, au mare putere asupra ta cînd eşti femeie. încep să spună că ai luat-o razna.

Iată ce ne împinge pe noi să ne măritâm : nu putem îndura zeflemeaua.

Nils se uită într-o parte la ea. Niciodată mai înainte n-o văzuse cu fruntea plecată. Resemnarea

era ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat din partea ei.

— **În cazul tău n-a mai intervenit şi altceva ?**

— Altceva ?

— N-ai făcut-o, vreau să spun, în pofida cuiva ? A cuiva care nu se mai întorcea ?

Clara se îndreptă de spate.

— N-am crezut niciodată c-o să te mai întorci. Sau, cel puţin, după ce am încetat să-ţi mai scriu. *Totul* se terminase cu mult înainte de a-l lua pe Olaf de bărbat.

— Aşadar, nu ţi-a trecut niciodată prin cap că lucrul cel mai groaznic pe care mi l-ai putea face ar fi să te măriţi cu Olaf ?

Clara rîse.

— Nu, n-am ştiut că ţii atît de mult la Olaf.

Nils mîngîie coama calului cu mănuşa.

— Află că niciodată n-o să-ţi găseşti liniştea, Clara Vavrika. O să pleci într-o zi, şi mă gîndesc că s-ar putea să pleci chiar cu mine.

Clara îşi împinse bărbia în sus.

— A, nu mă cunoşti aşa de bine cum crezi ! N-o să dezertez. Uneori, cînd sînt cu tata, simt şi eu la fel. Dar rezistenţa mea nu e cu nimic mai prejos decît rezistenţa Ericsonilor. De învins încă nu m-au învins şi, atîta vreme cît nu e înfrînt, omul poate să trăiască. Dacă mă întorc la tata, s-a zis cu cariera politică a lui Olaf. Ştie asta şi nu trece niciodată dincolo de îmbufnare, Sînt tot atît de deşteaptă ca şi Ericsonii.

N-o să-i părăsesc pînă ce nu-i fac să priceapă un lucru sau două.

— Vrei să spui pînă ce nu reuşeşti să-i tragi pe sfoară.

— Da, pînă nu plec cu un bărbat mai inteligent decît ei şi care are mai mulţi bani.

Nils trase un fluierat.

— Draga mea, ceri prea mult. Ericsonii, luaţi la un loc, merită o asemenea înfrîngere. Dar ceva mă face să cred că plăcerea de a-i teroriza te-a cam părăsit.

— Mă tem că ai dreptate, admise Clara cu tristeţe.

— Şi atunci de ce nu pleci ? Există pe lume jocuri mult mai amuzante. Cînd m-am întors acasă, m-am gîndit c-ar fi probabil amuzant să le smulg Ericsonilor cîteva sute de acri de pămînt, dar între timp m-am convins că mă pot distra mult mai bine aiurea, pe banii mei.

Clara trase cu zgomot aer în piept.

— Va să zică, ai celălalt testament ! De-aia te-ai întors acasă.

— Nu, nu-i adevărat. M-am întors să văd cum o duci cu Olaf.

Clara îşi croi calul cu cravaşa, şi după o clipă se afla departe în faţa lui Nils. Acesta nu făcu decît să exclame „La dracu !" şi să-şi lovească şi el calul, ţîşnind pe urmele ei ; dar ea se aplecase în faţă şi aproape că înghiţea pămîntul. Rochia lungă de călărie se unduia în aerul liniştit din spatele ei. Soarele tocmai începuse să coboare dincolo de mirişte pe cerul senin şi vast, şi umbrele treceau peste cîmpuri atît de iute încît Nils abia mai putea să zărească silueta întunecată de pe drum. Cînd o ajunse din urmă, îi prinse calul de dîrlogi. Norman cabră şi Nils se temu o clipă pentru Clara ; dar ea rămase mai departe în şa.

— Dă-mi drumul, Nils Ericson, ţipă ea. Pe tine te urăsc mai mult decît pe ei toţi. V-aţi născut ca să mă chinuiţi, tot clanul vostru, să mă faceţi să sufăr în toate felurile cu putinţă.

Clara îşi lovi calul din nou şi se îndepărtă în galop. Nils strînse din dinţi şi rămase în loc,

gînditor. Călări încet spre casă pe drumul pustiu, privind cum răsar stelele pe bolta senină, violetă. Ele sclipeau slab pe cerul senin, ca nişte giuvaeruri ce cad într-o apă limpede. Erau o mustrare, simţea, la adresa lumii acesteia josnice. Cotind către casă prin albia secată a pîrîului, Nils îşi înălţă ochii spre Steaua Polară şi zîmbi, de parcă între ei doi ar fi existat o înţelegere. Maică-sa îl certă că întîrziase la cină.

V

Duminică după-amiază, îmbrăcat sumar şi încălţat cu papuci de pîslă, Joe Vavrika stătea în grădină, fumînd dintr-o pipă de porţelan lungă şi încrustată, pe căuşul căreia se reliefa o scenă de vînătoare. Clara şedea sub cireş şi citea cu voce tare din săptămînalele boemiene. Sub costumul de călărie purta o rochie albă de muselină ; frunzele cireşului aruncau pe poalele rochiei pete accentuate de umbră. Pisica albă moţăia la soare lîngă picioarele ei, iar dalmaţianul lui Joe săpa o gaură sub tufele de muşcate, visînd viezuri. Joe tocmai îşi umplea pentru a treia oară pipa după masa de prînz, cînd auzi o bătaie în scîndurile gardului. Izbucni într-un rîs zgomotos şi se duse să deschidă portiţa care dădea spre stradă. Nu strigă numele lui Nils, dar îl înhăţă de mînă şi-l tîrî înăuntru. Clara se crispă şi, sub pielea ei oacheşă, culoarea se aprinse. Şi Nils se simţea puţin încurcat. N-o mai văzuse din seara cînd se depărtase de el călare şi-l lăsase singur pe drumul neted dintre cîmpuri. Joe îl tîrî pe Nils spre banca de lemn de lîngă masa verde.

— Ai adus flautul, ţipă el, pipăind cu degetele cutia de piele de sub braţul lui Nils.

Grozav ! Acum avem puţină distracţie ca-n timpurile vechi. Am ceva bun pentru tine.

Joe făcu cu degetul spre Nils şi clipi din ochiul său albastru, un ochi limpede şi strălucitor, plin de foc, deşi vinişoarele de sînge de pe pupilă erau totdeauna puţin dilatate.

— Am ceva pentru tine... făcu o pauză şi-şi flutură mîna... din Ungaria. Cunoşti Ungaria ? Aşteaptă.

Îl împinse pe Nils pe bancă şi dispăru prin uşa din spate a saloon-ului. Nils privi spre Clara, care stătea ţeapănă, cu fustele albe strînse în jurul ei.

— Nu ţi-a spus că m-a rugat să vin, nu-i aşa ? Şi-a dorit o mică petrecere şi a trecut la înjghebarea ei. Nu fi supărată. Să-l lăsăm să se simtă bine.

Clara zîmbi şi-şi lăsă fustele să atîrne în voie.

— Nu e în stilul lui, ce zici ? Şi a stat atît de cuminte toată ziua ! Ei bine, n-are rost să mă supăr. Mă bucur că ai venit. Vezi, nu mai are multe asemenea ocazii. Prea puţini ca el au mai rămas ; cei din generaţia a doua sînt destul de molîi.

Joe se întoarse cu o sticlă într-o mînă şi cu trei pahare pentru vin între degetele celeilalte mîini. Le aşeză pe acestea din urmă cu gesturi ceremonioase pe masă şi, trecînd în spatele lui Nils, ridică sticla în soare şi o studie cu priviri admirative.

— Ai auzit de Tokai ? Un bun prieten al meu a adus din Ungaria. Ştii cît costă ? Greutatea în aur. Numai nobilii beau Tokai în Boemia. De mulţi, mulţi ani îl ţin, vinul ăsta.

Joe îşi scoase tirbuşonul şi îndepărtă cu delicateţe dopul.

— Bătrînul a murit, care a adus vinul ; a pus vinul pe burtă în pivniţa mea, şi vinul a

dormit. Şi acum, spuse Joe turnînd cu grijă vinul galben, uleios, şi acum se trezeşte şi ne trezeşte poate şi pe noi.

Îi întinse un pahar fiicei sale, prezentîndu-i-l cu multă galanterie. Clara scuturâ din cap, dar, văzînd dezamăgirea de pe chipul tatălui ei, se înduioşă.

— Gustă-l tu întîi, eu nu vreau atît de mult.

Joe îl degustă cu o expresie de fericire întipărită pe faţă şi se întoarse către Nils.

— Bea-l încet, vinul ăsta ! E foarte uşor, dar cînd curge pe gît la vale încălzeşte. Înţelegi ?

După al doilea pahar, Nils declară că nu poate să mai bea fără să adoarmă.

— Acum ia-ţi vioara, Vavrika, spuse, şi deschise şi el cutia flautului.

Joe se lăsă pe spate în balansoarul de lemn, legănîndu-şi papucul uriaş de pîslă.

— Nu, nu, nu. Acum nu mai cînt la vioară. Prea multă durere în degete, spuse el mişcîndu-şi-le, tot timpul reumatiz. Cîntă tu la flaut, te – te – ti, te-te-ti, cîntece boemiene.

— Am uitat toate cîntecele boemiene pe care le cîntam cu tine şi cu Johanna. Uite însă unul care o s-o facă pe Clara să se bosumfle. Îţi aminteşti cum ne fulgera cu privirea cînd îi spuneam „Fata din Boemia" ?

Nils îşi ridică flautul şi începu *Cînd alte buze şi alte inimi,* iar Joe se porni să fredoneze cu voce răguşită de bariton, legănîndu-şi papucul de pîslă.

— Oh, fainâ muzică ! strigă el bătînd din palme cînd Nils terminâ de cîntat. Şi acum *Palate de marmură, Palate de marmură !* Cîntă tu, Clara !

Clara zîmbi, se lăsă pe speteaza scaunului şi începu cu voce slabă :

„Visam că trăiesc în palate de marmură Cu

vasali şi sclavi la picioarele mele”,

iar Joe îngîna şi el ca un bondar uriaş.

— Mai e unul pe care-l cîntai mereu, spuse Clara încet. Pe ăsta mi-l amintesc cel mai bine.

Îşi strînse mîinile în jurul genunchilor şi începu să cînte *Inima jrîntă,* şi-l cîntă pînă la capăt, fără să-i încurce cuvintele. Cînd ajunse la sfîrşitul vechiului cîntec, puse o căldură deosebită în voce :

„Pentru că amintirea e singurul prieten Pe
care azi durerea-l recunoaşte.”

Joe îşi scoase cu mişcări grăbite batista roşie de mătase şi-şi suflă nasul, clătinînd din cap.

— Nu, nu, nu, prea trist, prea trist ! Nu-mi place aşa. Cîntă repede ceva vesel !

Nils duse instrumentul la buze şi Joe se lăsă pe speteaza scaunului, rîzînd şi cîntînd *Oh, Evelina, dulce Evelina !* Clara rîdea şi ea. Cu mulţi ani în urmă, cînd ea şi Nils învăţau la colegiu, eleva model din clasa lor purta ochelari cu ramă groasă şi era o fată teribil de urîtă. Se numea Evelina Oleson. Mersul ei, cu paşi mari şi săltăreţi, sugera într-un fel măsura acestui cîntec, şi ei obişnuiau să i-l cînte fără milă.

— Fata aia urîtă, Oleson, ea învaţă la şcoală, oftă Joe adînc, şi mai merge tot aşa, hopa-hopahopa-hop, exact ca o cămilă. Acum, Nils, mai bem puţin, oh, da-da-da. Trebuie să bei de data asta şi trebuie să bea şi Clara, ca să arate că nu e geloasă. Bem toţi pentru drăguţa ta. Nu spui cum o cheamă, a ? Nu, nu, nu. Nu te silesc să spui. Drăguţă, a ? Îţi place de ea ? Pun prinsoare.

Joe făcu cu ochiul şi ridică paharul.

— Cînd te însori ?

Nils îşi înălţă privirea.

— Nu ştiu. Cînd o vrea ea.

Joe își scoase pieptul în afară.

— Așa spun băieții. Nu bărbații. Bărbații spun : „Hai la biserică și grăbește-te !" Așa spun bărbații.

— Probabil că Nils n-are destui bani ca să poată întreține o nevastă, spuse Clara cu ironie. Ce zici de asta, Nils ? Îl întrebă ea pe șleau, de parcă ar fi vrut într-adevăr să știe.

Nils o privi cu răceală, ridicînd dintr-o sprinceană.

— Oh, pot foarte bine s-o întrețin.

— Așa cum vrea ea să fie întreținută ?

— În privința soției mele, eu hotărăsc asta, răspunse Nils calm. O să-i ofer tot ce-i trebuie.

Clara își încreți fața a nemulțumire.

— Presupun că o să-i oferi cureaua, cum făcea bătrînul Peter Oleson cu nevastă-sa.

— Dacă o să merite, spuse Nils leneș, împreunîndu-și mîinile la ceafă și scrutînd cerul printre frunzele cireșului. Ți-aduci aminte cînd ți-am stropit de sus și pînă jos cu zeamă de cireșe rochia nouă, și mătușa Johanna m-a pocnit peste urechi ? Doamne, cum te mai înfuriaseși ! Aveai amîndouă mîinile pline de cireșe și eu le-am storcit și te-am stropit de sus și pînă jos cu zeama lor. Îmi plăcea să mă distrez pe socoteala ta. Te înfuriai atît de tare !

— Ne distram bine, nu-i așa ? Nici unul dintre ceilalți copii nu se distra atît de grozav. Noi însă știam să ne jucăm !

Nils se sprijini cu coatele pe masă și se uită stăruitor la ea.

— M-am jucat de-atunci cu o mulțime de fete, dar n-am găsit nici una cu care să mă distrez atît de bine.

Clara izbucni în rîs. Soarele în amurg îi lumina fața din plin și în străfundurile ochilor ei licărea

ceva sălbatic, asemenea stropilor aurii de Tokai din sticla maronie.

— Te mai poţi juca, sau doar te lauzi ?

— Mă pot juca mai bine decît înainte, şi chiar mai temeinic.

— Vrei să spui că nu munceşti niciodată ?

Nu vrusese să spună asta. Cuvintele îi scăpaseră, pentru că era destul de tulburată ca să spună exact ceea ce nu trebuia.

— Muncesc în pauze.

Privirea lui insistentă o fixa pe Clara în continuare.

— Nu-ţi mai face griji cu privire la munca mea, doamnă Ericson. Văd că nu te deosebeşti cu nimic de ceilalţi.

Îşi întinse palma bronzată şi caldă pe deasupra mesei şi o aşeză peste aceea a Clarei, care era rece ca un sloi de gheaţă.

— Te chem pentru ultima oară să ne jucăm, doamnă Ericson.

Clara se scuturâ şi, pe loc, mîinile şi obrajii i se încălziră. Degetele ei poposiră o clipă în mîna lui şi ei se uitară cinstit unul în ochii celuilalt. Joe Vavrika îşi pusese sticla la gură şi sorbea ultimele picături de Tokai, stînd în picioare. Soarele, pe punctul de a coborî în spatele prăvăliei, se oglindea în sticla lucioasă, în părul blond şi cîrlionţat şi pe faţa lui aprinsă.

— Uite, oftă Clara. Aşa aş vrea să îmbătrînesc.

În ziua cînd şi-a inaugurat Olaf Ericson grajdul, soţia lui, o dată într-un an, s-a sculat şi ea devreme. Johanna Vavrika făcuse prăjituri şi fiersese, prăjise şi condimentase cărnuri vreme de o săptămînă, dar pînă în ziua dinaintea petrecerii

Clara nu arătase nici un interes pentru toate aceste pregătiri. Apoi a fost cuprinsă de unul din capricioasele ei accese de energie, a plecat cu căruţa împreună cu Eric şi şi-a petrecut ziua întreagă pe Plum Creek, strîngînd lăstari de viţă de vie şi splinuţe de mlaştină, pentru împodobirea grajdului.

Cam pe la ora patru după-amiază, în faţa construcţiei aceleia mari şi încă nevopsite din dreptul casei lui Olaf au început să sosească şaretele şi căruţele. Cînd au apărut Nils şi maică-sa la ora cinci, în grajd se strînseseră mai bine de cincizeci de persoane şi o droaie de copii. Deasupra pămîntului bătătorit de pe jos se înălţau şase mese lungi, garnisite cu toată vesela de faianţă a celor şapte familii înfloritoare de Ericsoni, împrumutată pentru această ocazie. în mijlocul fiecăreia dintre mese trona un uriaş dovleac galben, scobit pe dinăuntru şi umplut cu caprifoi. într-un colţ al grajdului, în spatele unei grămezi de pepeni vrîstaţi cu verde şi cu alb, erau aşezate în cerc scaunele pentru cei bătrîni ; oaspeţii mai tineri şedeau pe banițe sau pe colaci de sîrmă, iar copiii se tăvăleau pe grămada de fîn. Clara transformase spaţiile dintre stănoage în gherete. Scheletul acestora era îmbrăcat în splinuţe şi snopi de coceni, iar despărţiturile umplute cu lăstari de viţă sălbatică încărcată de rod. La una din gherete, Johanna Vavrika supraveghea cărnurile pe care le gătise, suficiente pentru a hrăni o întreagă armată ; la cea de alături, fetele de la bucătărie stăteau cu ciubărele de făcut îngheţată şi Clara tăia plăcintele şi prăjiturile pentru clipa cînd urmau să fie servite. La cea de a treia gheretă, într-o rochiţă cîmpenească de un roz strălucitor, Hilda avea să distribuie întreaga dupăamiază limonadă. Ca persoană politică ce se afla, Olaf socotise că nu e

deloc recomandabil să se servească bere în grajdul lui ; dar Joe Vavrika venise cu două damigene în şaretă şi, după sosirea lui,în şopronul căruţelor tot intrau mereu alţi şi alţi bărbaţi.

— Nu-i aşa că verişoara Clara a aranjat drăguţ aici ? şopti Hilda cînd Nils se apropie de ghereta ei şi-i ceru limonadă.

Nils se sprijini de gheretă, discutînd cu fetiţa care era emoţionată şi urmărind lumea cu privirea. Grajdul fusese construit cu faţa spre apus şi soarele, strecurîndu-se prin uşile lui mari, îl umplea de o lumină aurie în care pluteau firişoare minuscule de praf, ridicate din grămada de fîn răscolită de copii. Dinspre ghereta în care Johanna Vavrika expunea, spre admiraţia femeilor, străchini pline vîrf cu pui prăjiţi, fripturi de vită, limbi fierte, şunci la cuptor, rumene şi fragede, împănate cu usturoi şi garnisite cu pătrunjel şi cu cimbru – răzbătea zvon mare de glasuri. Convingîndu-se cu ochii lor că existau douăzeci de sorturi de prăjituri, fără **a** mai pune la socotealã biscuiţii şi cele trei duzini de plăcinte înfoiate, femeile mai în vîrstă se retraseră în colţul din spatele grămezii de pepeni verzi, îşi puseră şorţurile albe şi se apucară de împletit şi de brodat. Alcătuiau o societate respectabilă – şi unui pictor olandez i-ar fi făcut plăcere să le surprindă împreună în colţul acela unde soarele lăsa pete distincte de lumină pe podea şi, străpungînd umbrele amurgului, trimitea printre căpriori raze aurii, lungi şi tremurătoare. Erau femei grase şi rumene la faţă, pline de însufleţire în rochiile lor negre, cele mai bune pe care le aveau ; femei slabe, vioaie, cu mîini arse de soare şi cu vine negricioase ; şi cîteva aproape monumentale, nu mai puţin masive decît însăşi bătrîna doamnă Ericson. Puţine dintre ele purtau ochelari – şi doamna Svendsen, o daneză aproape chelă, era singura care purta bonetă. Iar doamna

Oleson, care avea doisprezece nepoți în toată firea, se mai putea încă lăuda cu două cozi blonde, groase ca încheietura mîinii. Printre toate aceste bunici, se zăreau mai multe capete castanii decît albe. Şi toate aveau un aer plăcut şi prosper şi păreau mulţumite de ele însele şi de viaţă. Sprijinit de tejgheaua cu limonadă a Hildei, Nils privea cum stau şi sporovăiesc în patru limbi, fără să rămînă o clipă cu lucrul în urmă.

— Uită-te la ele, şopti Nils, reţinînd-o pe Clara care trecea prin apropiere. Nu sînt ele Vechea Gardă ? Chiar acum am terminat de numărat treizeci de mîini. Cred că au sucit gîtu-

rile multor pui la vremea lor şi au scărmănat pielea multor băieţi.

În realitate, Nils era copleşit cînd se gîndea la muncile herculeene pe care le săvîrşiseră cele cincisprezece perechi de mîini : la vacile pe care le mulseseră, la untul pe care-l bătuseră, la grădinile pe care le plantaseră, la copiii şi nepoţii pe care-i crescuseră, la măturile pe care le tociseră, la mormanele de mîncăruri pe care le pregătiseră. Simţea că-l apucă ameţeala. Clara Vavrika îi aruncă un zîmbet dur, enigmatic şi se îndepărtă repede. Ochii lui Nils urmăriră silueta ei albă în vreme ce se îndrepta spre casă. O vedea cum păşeşte singură în lumina soarelui, îi vedea umerii zvelţi şi provocatori şi capul mic, bine înfipt între umeri, cu cozi de un negru bătînd în albastru. „Nu", reflectă el, ,,n-o să ajungă niciodată ca ei, chiar dacă o să trăiască aici o sută de ani. Doar că o să se facă mai aspră. O sălbăticiune nu poţi s-o îmblînzeşti, poţi doar s-o pui în lanţuri. Nu toţi oamenii sînt la fel ; nu trebuie să-mi pierd curajul." O trase uşor pe Hilda de cozi, în semn de despărţire, şi porni după Clara.

— încotro ? întrebă el cînd o ajunse din urmă, la bucătărie.

— în pivniţă, să mai aduc provizii.

— Merg şi eu. Nu reuşesc să rămîn nici o clipă singur cu tine. De ce te fereşti din calea mea ?

Clara izbucni în rîs.

— De obicei nu mă vîr în calea nimănui.

Nils o urmă în jos pe scări, spre colţul cel mai îndepărtat al pivniţei, unde printr-o ferestruică

aflată la nivelul pămîntului răzbătea înăuntru o dîră de lumină. De pe un raft mobil. Clara alese cîteva borcane, etichetate fiecare de mîna grijulie a Johannei. Nils ridică o sticlă.

— Ce e în ea ? Arată bine.

— Ai dreptate. E un coniac franţuzesc pe care mi l-a dat tata cînd m-am măritat. Nu vrei puţin ? Ai un tirbuşon ? Mă duc după pahare.

Cînd ea aduse paharele, Nils i le luă din mînă şi le aşeză jos pe pervazul ferestrei.

— Clara Vavrika, ţi-aminteşti ce nebun eram după tine ?

Clara săltă din umeri.

— Băieţii sînt totdeauna nebuni după cîte cineva. Probabil că există vreun nătărău care să fi fost nebun chiar şi după Evelina Oleson. Dar ţie ţi-a trecut destul de repede.

— Pentru că nu m-am întors, vrei să spui. A trebuit să merg înainte, şi la început călătoria a fost grea. Pe urmă am auzit că te-ai măritat cu Olaf.

— Şi pe urmă te-ai ţinut departe de o inimă frîntă, rîse Clara.

— Pe urmă am început să mă gîndesc la tine mai mult decît o făceam înainte de a pleca prima oară. Am început să mă întreb dacă eşti într-adevăr aşa cum îmi apăreai cînd eram puşti. M-am gîndit că trebuie să verific. Am cunoscut o mulţime de fete, dar nici una nu m-a atras ca tine. Cu cît mă gîndeam mai mult la tine, cu atît mă năpădeau mai mult amintirile. Ca atunci cînd auzi o melodie sălbatică şi nu mai poţi să rezişti chemării ei şi o porneşti prin noapte. De multă vreme nu mă mai tulbura nimic şi mă întrebam dacă m-ar mai putea tulbura ceva pe lume.

Nils îşi înfundă mîinile în buzunarele hainei şi-şi îndreptă umerii, aşa cum şi-i îndrepta uneori maică-

sa şi cum şi-i îndrepta şi Olaf, cu mişcări mai stîngace, pe-ai lui.

— M-am gîndit, aşadar, să mă întorc şi să mă conving. Bineînţeles că ai mei au încercat să mă tragă pe sfoară şi că, la rîndul meu, am avut intenţia să dau la iveală testamentul şi să fac scandal. Dar lasă-i cu pămîntul lor vechi. Au vărsat pe el destulă sudoare.

Luă sticla şi umplu cele două pahare cu grijă, pînă la gură.

— Am aflat tot ce-am vrut despre Ericsoni. Bea, Clara ! *Skoal!*[1]

Ridică paharul, şi Clara, cu privirea în pămînt, şi-l luă pe al ei.

— Uită-te la mine, Clara Vavrika ! *Skoal!*

Ea îşi înălţă ochii arzători şi răspunse pătimaş :

— *Skoal!*

Cina de la grajd a început la şase şi a ţinut două ore, numai într-o veselie. Yense Nelson făcuse prinsoare că poate mînca doi pui fripţi – şi a cîştigat. Eli Swanson a înghiţit pe furiş două plăcinte cu cremă şi Nick Hermanson a dat gata un platou întreg cu prăjituri de ciocolată. Chiar şi printre copii a avut loc un concurs al biscuiţilor : un băieţel boemian, slab, înalt şi deşirat, a reuşit să mănînce şaisprezece şi a obţinut astfel premiul – un purceluş de turtă dulce pe care Johanna Vavrika îl garnisise, grijulie, cu bomboane roşii şi cu zahăr ars. Fritz Sweiheart, tîmplarul neamţ, a cîştigat întrecerea la murături, dar curînd după sfîrşitul cinei a dispărut şi n-a mai fost zărit toată seara. Joe Vavrika susţinea că Fritz ar fi putut obţine la concursul acela o performanţă şi mai strasnică, însă degustase de prea multe ori, înainte de a se aşeza la masă, din

[1] Sănătate ! (în limba norvegiană.)

damigeana ascunsă în şareta lui.

După ce masa a fost strînsă, cei doi vioriști au dat semnalul pentru dans. Clara urma să-i acompanieze la pianina veche, adusă de la tatăl ei de-acasă. Pînă la ora aceea, Nils își reînnoise vechile cunoştinţe. De la discuţia cu Clara, din pivniţă, fusese foarte ocupat, avînd grijă să le spună doamnelor în vîrstă cît de tinere arată şi celor tinere cît sînt de drăguţe, şi să-i asigure pe bărbaţi că stăpîneau cel mai bun teren arabil din lume. Reuşise să se facă atît de agreat de toţi, încît prietenii bătrînei doamne Ericson au găsit de cuviinţă să vină la ea să-i spună cît e de norocoasă că îl are din nou alături pe inteligentul ei fiu şi s-o roage să-l convingă pe Nils să cînte la flaut.

Dacă uita că are reumatism, Joe Vavrika putea să cînte încă foarte bine : a înhăţat deci o vioară de la Johnny Oleson şi a prins să execute o melodie de dans din Boemia, una îndrăcită, care a pus petrecerea pe roate. Cînd a lăsat jos arcuşul, toţi erau pregătiţi pentru dans. îmbrăcat în frac şi purtînd la gît o cravată impunătoare, cumpărată de gata, Olaf a deschis balul în fruntea tuturor, alături de maică-sa. Clara s-a ţinut frumuşel deoparte, lipită de pian. A cîntat marşul de începere cu solemnitate pompoasă, amuzîndu-l teribil pe fiul rătăcitor, care s-a apropiat şi s-a aşezat în spatele ei.

— Nu crezi că-i enervezi în felul ăsta, Clara Vavrika ? Dacă nu eşti bucuroasă că mă aflu aici, înseamnă că înţelepciunea te-a părăsit cu totul.

— Am obiceiul să-mi păstrez înţelepciunea doar pentru mine. îmi salvează viaţa.

Viorile atacară o polcă – şi Nils o invită la dans pe Evelina Oleson, profesoara aceea urîtă, făcîndu-l pe Joe Vavrika să rîdă în hohote. Îşi alese apoi ca parteneră o suedeză foarte grasă, căreia, deşi era

una dintre moştenitoarele bogate, nu-i fusese cerut primul dans şi care stătuse pînă atunci lipită de perete, încălţată cu pantofii ei strimţi cu tocuri înalte şi frămîntînd nervos între degete o batistă de dantelă. Curînd fata rămase fără suflu, aşa că Nils o conduse, încîntat şi cu respiraţia tăiată, la locul ei şi se îndreptă pe urmă spre pian, de unde Clara urmărise toată atitudinea lui plină de galanterie.

— Invit-o pe Olena Yenson, şopti ea. Valsează minunat.

Ca şi suedeza, Olena era mai degrabă supărător de plină la trup, avînd un fel de frumuseţe calmă dar plictisitoare, cu obraji plăcut coloraţi şi cu ochi blînzi şi somnoroşi. Era puternic fardată şi avea mîinile calde, moi şi albe, însă dansa divin, mişcîndu-se la fel de uşor ca răsuflarea mării.

— Aşa mai zic şi eu ! spuse Nils în vreme ce-i dădea drumul. Îmi acorzi şi valsul celălalt, nu ? Acum trebuie să mă duc să dansez cu micuţa mea verişoară.

Hilda se arătă peste măsură de emoţionată cînd Nils se apropie de gheretă şi o invită la dans. Ochii ei mici străluciră, dar fetiţa declară că nu-şi poate părăsi limonada. Bătrîna doamnă Ericson, care din întîmplare se afla prin apropiere chiar în momentul acela, spuse că va avea ea grijă de limonadă, şi Hilda îşi părăsi locul la fel de trandafirie ca şi rochia pe care o purta. Era un dans scoţian – şi după o clipă cozile ei blonde aproape că stăteau ţepene în sus.

— Bravo ! strigă Nils încurajator. Unde ai învăţat să dansezi atît de bine ?

— Verişoara Clara m-a învăţat, răspunse ea cu sufletul la gură.

Nils îl descoperi pe Eric în mijlocul unui grup de băieţi prea neîndemînatici sau prea timizi ca să danseze şi-i spuse că trebuie neapărat să danseze

următorul vals cu Hilda.

Băiatul sălta din umeri.

— Nu pot, Nils, să dansez. Am picioarele prea mari ; par caraghios.

— Nu te mai gîndi la tine. Nu contează cum arată băieţii.

Nils nu-i vorbise niciodată pînă atunci pe un ton atît de tăios, aşa că Eric se grăbi să iasă din colţul lui şi să-şi scuture paiele de pe haine.

Clara dădu aprobator din cap.

— Bine-ai făcut, Nils. Am tot încercat să pun mîna pe el. Dansează foarte frumos împreună, şi uneori cînt special pentru ei.

— Îţi sînt recunoscător că l-ai învăţat. N-are rost să ajungă un bădăran.

— N-o să fie niciodată aşa ceva. Dintre ei toţi, Eric seamănă cel mai mult cu tine. Numai că nu are curajul tău.

Ochii ei lăsară să ţîşnească una dintre privirile acelea pătrunzătoare, admirative şi în acelaşi timp provocatoare pe care rareori Clara le acorda cuiva şi care păreau să spună : „Da, te admir, dar sînt egala ta.”

Clara s-a dovedit a fi o gazdă mult mai bună decît Olaf care, îndată ce s-a terminat masa, părea că nu se mai interesează de nimic altceva în afară de lumini. Adusese din oraş un far de locomotivă ca să lumineze serbarea şi, din cauza asta, stătea cu inima cît un purice, de parcă i-ar fi fost teamă că lumina acestuia, singură, putea să-i incendieze noul grajd. Soţia lui a fost, dimpotrivă, cordială cu toţi, însufleţită şi chiar veselă. Culoarea întunecată din obraji se aprinsese puternic şi ochii îi străluceau plini de viaţă. A rugat-o să treacă la pian pe grăsana moştenitoare suedeză, l-a tras pe Joe Vavrika din colţul unde stătea la taclale cu prietenii şi l-a obligat să danseze cu ea un dans

boemian. Joe fusese în tinerețe un dansator vestit și fiică-sa l-a făcut să se miște atît de mlădios, încît s-au strîns cu toții în jurul lor și i-au aplaudat. Bătrînele s-au arătat deosebit de încîntate, punîndu-i să mai danseze o dată. Din colțul de unde priveau și comentau, ele băteau tactul cu picioarele și cu mîinile și, ori de cîte ori viorile atacau o nouă melodie, boneta albă a doamnei Svendsen începea să salte în ritm.

Clara tocmai valsa cu Eric, cînd s-a apropiat de ei Nils, l-a dat pe fratele său la o parte și a tras-o pe Clara în mijlocul dansatorilor.

— Îți amintești cum valsam pe patine pe vechiul patinoar din oraș ? Cred că oamenii de azi nu mai sînt capabili să facă așa ceva. Patinam ore-n șir. Nu începeam niciodată, ca alte fete și alți băieți. Între noi a fost de la început un lucru serios. Cînd eram foarte îndrăgostiți unul de altul, amintește-ți că obișnuiam să ne luăm la bătaie. Tu totdeauna ciupeai oamenii. Aveai degetele ca niște mici pensete. Erai pur și simplu o broască țestoasă care ciupea, asta erai. Doamne, cum ți-ar mai plăcea la Stockholm ! Să stai vara afară pe stradă, în fața cafenelelor, și să sporovăiești toată noaptea. Ca la o recepție. Ofițeri, doamne și englezi hazlii. Cei mai veseli oameni din lume, suedezii ăștia, după ce i-ai făcut să-și dea drumul. Beau de toate, șampanie și alcooluri tari, juma-juma ; beau din căni mari, și o fac pe ruptelea. Oameni cu sînge domol, după cum știi. Rezistă formidabil. Odată ce s-au încins, pot spune că sînt ca licuricii.

— Degeaba, ție tot nu-ți plac oamenii veseli.

— *Cum* să nu-mi placă ?

— Nu ; mi-am dat seama azi după-masă, cînd te uitai la bătrînele de colo. La urma

urmei, ăsta e tipul de om care-ţi place. Femei ca mama ta. Şi cu una ca ele o să te însori.

— Zău, Domnişoară înţelepciune ? O să vezi cu cine o să mă însor, şi n-o să aibă virtuţi casnice să se laude cu ele. O să fie o broască ţestoasă care ciupeşte. Şi o să mi se potrivească, în orice caz, aici se află o societate straşnică de doamne vîrstnice. Şi văd că le admiri.

— Nu, nu le admir. Le detest.

— Ba le-ai admira dacă le-ai privi cu ochii unuia care s-ar întoarce de la Stockholm sau de la Budapesta. Libertatea înseamnă totul. Ei, dar nu se poate, Clara Vavrika, tu eşti o boemiană adevărată !

Uitîndu-se în jos la fruntea ei încruntată, Nils rîse şi începu să cînte în glumă :

„Sărmană fată de ţigan – vai, ce-am gîndit
Cînd un baron drept mire mi-am dorit.“

Clara îl strînse de umăr.

— Ssst, Nils. Se uită toţi la tine.

— Nu-mi pasă. N-au de ce să bîrfească. Totul se petrece în familie, cum spun Ericsonii cînd îşi împart între ei moştenirea Hildei. În afară de asta, o să le oferim un frumos subiect de discuţie după ce-o să ne atingem ţinta. O adevărată pleaşcă. Asemenea prilej de trăncăneală n-au mai avut ei de cînd cu invazia lăcustelor. Pur şi simplu o mană cerească. Şi nici Olaf n-o să-şi piardă voturile boemienilor. Vor avea cum să se distreze pe socoteala lui, aşa că-l vor vota de cîte două ori şi-l vor trimite şi în Congres. Nu vor uita nici inaugurarea grajdului, nici pe noi. Îşi vor aminti mereu de noi, aşa cum dansăm împreună acum. Intrăm în legendă.

Unde e valsul meu, băieţi ? strigă el în vreme ce se roteau în spatele vioriştilor.

Muzicanţii rînjiră, se uitară unul la altul, ezitară şi

începură pe urmă o nouă melodie ; Nils cînta cu ei, pe cînd perechile treceau, dintr-un vals furtunos, într-o mişcare lungă şi lentă :

„Cînd alte buze or să-şi depene, şi alte inimi,
Povestea lor de dragoste – fierbinte,
Vraja puterii ce le stăpîneşte
Abia o să incapă în cuvinte.”

Bătrînele aplaudau din răsputeri.

— Ce vesel e Nils !

Iar boneta doamnei Svendsen se legăna visătoare dintr-o parte într-alta, în ritmul curgător al dansului.

„Din trecutul zilelor fericite,
Şi tu îţi vei aminti de mine.”

VII

Luna inunda cu razele ei pămîntul întins şi tăcut. Cîmpurile secerate se întindeau galbene în lumina lor. Căpiţele de paie şi perdelele de plopi aruncau pe pămînt umbre negre, perfect conturate. Drumurile păreau nişte rîuri albe de praf. Cerul era de un albastru profund, cristalin, iar stelele, puţine la număr, abia se zăreau. Părea că totul a murit, s-a cufundat în letargie sub luna miezului de vară, mare, galbenă şi blîndă. Splendoarea ei dădea impresia că e mai presus de viaţa omenească şi de soarta lumii. Simţurile se dovedeau prea slabe ca s-o poată percepe şi, ori de cîte ori te uitai în sus la cer, rămîneai umilit, aşa cum ar sta un surd sub valurile unui fluviu de melodii.

Lîngă drum, în lanul de grîu al lui Olaf, Nils Ericson stătea întins la pămînt, cu spatele sprijinit de una din căpiţele de fîn. Propria viaţă îi părea străină şi necunoscută, ceva despre care ar fi citit, ar fi visat şi apoi ar fi uitat. Stătea lungit în tăcere, parcurgînd cu privirea drumul alb care se întindea în faţa lui, se pierdea printre lanuri şi, la o oarecare distanţă, reapărea pe culmea unui mic deal. Zări în

cele din urmă pe panglica asta albă ceva care se deplasa cu repeziciune, şi atunci se ridică şi se îndreptă spre marginea cîmpului. „Trece acum prin dreptul plopilor”, îşi spuse el. Auzi tropotul înfundat al copitelor pe drumul prăfuit şi, cînd ea apăru, el înaintă şi-şi flutură braţele. Apoi, de teamă să nu sperie calul, se retrase şi aşteptă. Clara îl văzuse şi se apropia la pas. Nils prinse calul de zăbală şi-l mîngîie pe gît.

— Ce faci pe-afară la ora asta, Clara Vavrika? Am trecut pe la voi pe-acasă, dar Johanna mi-a spus că eşti plecată la tatăl tău.

— Cine poate sta în casă pe o noapte ca asta ? Tu n-ai ieşit ?

— Da, dar asta e altă chestie.

Nils întoarse calul cu faţa spre cîmp.

— Ce faci ? Unde-l duci pe Norman ?

— Nu prea departe, dar vreau în noaptea asta să stau de vorbă cu tine. Am să-ţi spun ceva. N-o pot face la voi acasă, cu Olaf aşezat acolo pe verandă şi cîntărind o mie de tone.

Clara izbucni în rîs.

— Acum nu mai stă acolo. La ora asta e în pat şi doarme, dar tot o mie de tone cîntăreşte.

Nils înainta cu greu pe mirişte.

— Ai de gînd să-ţi petreci în felul ăsta tot restul vieţii, noapte de noapte, vară după vară ? N-ai nimic mai bun de făcut pe o noapte ca asta decît să te istoveşti, şi să-l istoveşti şi pe Norman, luînd-o peste cîmpuri spre casa tatălui tău şi înapoi ? Şi în afară de asta, ştii bine că el n-o să trăiască la infinit. Prăvălia lui o să fie închisă ori vîndută, şi atunci n-o să-i mai ai decît pe Ericsoni. Şi va trebui să te pregăteşti atunci să zaci ferecată.

Clara scutură din cap, cuprinsă de nelinişte.

— Nu-mi vorbi aşa. Nu încerc să mă gîndesc la asta niciodată. Dacă l-aş pierde pe tata,

aş pierde totul, chiar şi puterea mea asupra Ericsonilor.

— Eh ! Ai pierde mult mai mult. Ţi-ai pierde esenţa şi tot ceea ce te face să fii tu însăţi. Ai şi pierdut pînă acum destul.

— Din ce anume ?

— Din dragostea de viaţă, din aptitudinea de a te bucura.

Clara îşi duse palmele la ochi.

— N-am pierdut, Nils Ericson, n-am pierdut nimic. Spune-mi orice, dar nu asta. N-o să mi se întîmple aşa ceva, declară ea cu vehemenţă.

Nils duse calul lîngă o căpiţă de fîn şi se întoarse spre Clara, privind-o intens, aşa cum o

privise la Vavrika, în după-amiaza aceea de duminică.

— Şi atunci, de ce faci totul pentru asta ? La ce bun să ai puterea de a te bucura, dacă nu te bucuri niciodată ? Uite, iar îţi sînt mîinile reci; de ce te temi tot timpul ? A, ţi-e frică să n-o pierzi, de asta ţi-e frică ! Dar o să pierzi, Clara Vavrika, o să pierzi ! Cînd te-am întîlnit prima oară, ascultă-mă bine, ţineai în palmă o păsăruică sălbatică şi simţeai că inima îi bate atît de tare, încît ţi-era teamă să nu se sfarme trupuşorul ei mic în bucăţi. Ei bine, aşa erai şi tu, o fiinţă fragilă şi dornică de viaţă, cu sufletul clocotind de o bucurie sălbatică. Aşa mi te amintesc eu. Şi iată că m-am întors şi am dat în schimb peste o femeie plină de amărăciune. Duci o luptă de nevăstuică. Trăieşti muşcînd şi lăsîndu-te muşcată. Să nu-ţi mai aminteşti cum era viaţa înainte ? Să nu-ţi mai aminteşti de vechile ei bucurii ? Eu nu le-<nn uitat niciodată şi n-am cunoscut altele la fel, nici pe uscat şi nici pe mare.

Nils trase calul în umbra căpiţei de fîn. Clara simţi cum îi scoate piciorul din scară ; şi alunecă încet în braţele lui. Nils o sărută uşor. Era un om prudent şi avea nervi de oţel cînd îşi dorea cu tărie un lucru. Ceva ţîşni înlăuntrul lui, ca lama unui cuţit. Copleşită de noaptea de vară, Clara avea senzaţia că totul alunecă pe lîngă ea. Nils vîrî mîna în buzunar şi apoi o scoase, cu palma întinsă.

— Uite, spuse el.

Umbra căpiţei de fîn cădea chiar pe încheietura mîinii şi Clara văzu strălucind în palma lui un dolar de argint.

— Astea sînt toate economiile mele, murmură el. Vrei să vii cu mine ?

Clara dădu din cap şi-şi lăsă fruntea pe umărul

lui. Nils respiră adînc.

— Vrei să vii în noaptea asta ?

— Unde ? şopti ea slab.

— La oraş, să prindem acceleratul de la miezul nopţii.

Clara îşi înălţă capul, dezmeticindu-se.

— Eşti nebun, Nils ? Nu putem pleca în felul ăsta.

— Ba ăsta e singurul fel în care vom pleca. Nu poţi să stai pe mal şi să te tot gîndeşti. Trebuie să te arunci în apă. Eu totdeauna am procedat aşa: procedeul cel mai nimerit pentru oameni ca tine şi ca mine. Nimic nu e mai periculos decît nemişcarea a9ta. Ai o singură viaţă, o singură tinereţe – şi poţi lăsa să ţi se scurgă printre degete dacă vrei ; nimic mai uşor. Majoritatea oamenilor fac aşa. Dar mai bine să vii şi să baţi drumurile cu mine decît să rămîi aici.

Nils îi dădu capul pe spate şi se uită în ochii ei.

— Nu, Clara, nu sînt un asemenea vagabond. Nu trebuie s-o iei de bună. Am venit cu o companie maritimă norvegiană ; am încheiat nişte afaceri cu birourile din New York şi acum mă întorc la Bergen. Cred că am la fel de mulţi bani ca şi Ericsonii. Tata mi^a trimis la început o mică sumă, cu care să mă pot lansa. De asta ei n-au aflat niciodată. Nici ţie n-aveam intenţia să-ţi spun. Aş fi vrut să ai curajul să mă urmezi oricum.

Clara îşi aţinti privirea departe peste cîmpuri.

— Nu-i asta, Nils, dar parcă ceva mă reţine. Mi-e teamă să mă împotrivesc. Cred că pămîntul...

— înţeleg totul. însă omul trebuie să se elibereze. Nu-i nevoie de tine aici. Tatăl tău va înţelege, pentru că e din acelaşi aluat cu noi. în ceea ce-l priveşte pe Olaf, Johanna va avea mai multă grijă de el decît ai fi putut avea tu vreodată. Acum sau niciodată, Clara Vavrika ! Geamantanul meu e la gară. L-am dus ieri pe ascuns.

Clara se strînse lîngă el, cu faţa lipită de umărul lui.

— Nu în noaptea asta, murmură ea. Stai aici şi vorbeşte-mi toată noaptea. Nu vreau să plec nicăieri noaptea. Cum te iubesc acum n-o să te mai pot iubi niciodată.

Nils rîse printre dinţi.

— Nu mă lua pe mine aşa. Nu-s eu omul, Clara Vavrika ! Iapa lui Eric aşteaptă în dosul clăilor, şi de plecat plec la miezul nopţii. Sau îmi spui adio, sau o porneşti cu mine prin lume. Trăsura mea nu e făcută să aştepte. I-am scris lui Olaf o scrisoare. O s-o pun la poştă în oraş. Cînd o s-o citească, n-o să ne mai deranjeze, după cîte-l cunosc eu. O să prefere mai degrabă să rămînă cu pămîntul. în plus, aş putea cere o anchetă cu privire la felul cum administrează el averea vărului Henrik, şi pentru un om public asta ar fi de rău augur. N-ai haine, ştiu, dar o să rămîi trează la noapte şi în drum o să facem rost de tot ce trebuie. Unde ţi-e entuziasmul de altă dată, Clara Vavrika? Ce s-a ales din sîngele tău boemian ? Credeam că ai curajul să întreprinzi orice. Unde ţi-e îndrăzneala ? Ce aşteptţi?

Clara îşi retrase capul şi Nils văzu că flacăra din ochii ei se stinsese.

— Aştept ca tu să spui un singur lucru, Nils Ericson.

— Lucrul ăsta n-o să-l spun niciodată, nici unei femei, Clara Vavrika.

El se lăsă pe spate, o ridică uşor de la pămînt şi-i şopti printre dinţi :

2
0
4

— Dar n-o să te las niciodată, niciodată să pleci după vreun alt bărbat de pe lumea asta. Mă înţelegi ? Acum aşteaptă aici.

Clara se prăbuşi pe un stog de coceni, îngropîndu-şi faţa în palme. Nu ştia ce va face, dacă va rămîne sau va pleca. Ţinutul acela întins şi tăcut părea că aşterne asupra ei o vrajă. Pămîntul părea că o ţine cu rădăcinile înfipte pe loc. îşi simţea genunchii moi. Avea impresia că nu s-ar putea despărţi de vechile ei dureri, de vechea ei nemulţumire. îi erau dragi, o ţineau în viaţă, alcătuiau o parte din ea. Dacă ar fi fost smulsă din mijlocul lor, n-ar mai fi rămas nimic din ea. N-ar putea depăşi niciodată linia aceea a orizontului, în faţa căreia neliniştea ei biruise de atîtea ori. De parcă sufletul şi-ar fi clădit pe marginea zării un cuib spre care ea, Clara, îşi aţintea privirile în fiecare dimineaţă şi în fiecare seară, un cuib drag, nespus de drag.

îşi apăsă globul ochilor cu degetele, ca să îndepărteze imaginea aceasta. Auzi în apropiere tropotul copitelor pe pămîntul moale. Nils nu scoase nici un cuvînt. îşi strecură mîinile sub braţele ei şi o săltă uşor în şa. Apoi încălecă şi el.

— Va trebui să călărim repede, ca să prindem trenul de la miezul nopţii. Un ultim galop, Clara Vavrika. înainte !

Momentul plecării, apoi tropotul înfundat al copitelor pe drumul nins de lună, şi două umbre întunecate străbătînd dealul ; apoi pămîntul tăcut şi larg întinzîndu-se netulburat sub noaptea de azur. Două umbre dispăruseră.

VIII

La vreun an după fuga nevestei lui Olaf Ericson, trenul de noapte şuiera peste cîmpiile din Iowa. Conductorul trecu în grabă printr-unul din compartimente, cu felinarul pe umăr, şi un băiat înalt şi deşirat, cu părul blond, se săltă atunci de pe bancheta de pluş şi-l trase de haină.

— Vă rog, domnule, ce staţie urmează ?

— Red Oak, Iowa. Dar mătăluţă mergi la Chicago, nu ?

îşi coborî privirea şi observă că băiatul avea ochii roşii şi faţa suptă, de parc-ar fi fost muncit de cine ştie ce necazuri.

— Da, dar mă-ntrebam dacă n-aş putea să cobor la staţia următoare şi să iau un tren înapoi, spre Omaha.

— Ba cred că poţi. Locuieşti la Omaha ?

— Nu, în partea de vest a statului. Cît mai e pînă la Red Oak ?

— Patruzeci de minute. Ar fi bine să te hotărăşti, ca să-i pot spune omului de la bagaje să-ţi scoată valiza.

— O, nu vă fie grijă de asta ! Vreau să zic că n-am nici una, adăugă băiatul roşind.

„A fugit de-acasă", îşi spuse conductorul în vreme ce trîntea cu zgomot în urma sa uşa compartimentului. Eric Ericson se ghemui la loc pe banchetă şi-şi duse mîna bronzată la frunte. Plînsese şi nici nu mîncase la cină şi-l durea îngrozitor de tare capul. „Oh, ce să fac ?" se întrebă el, aţintindu-şi cu priviri mohorîte pantofii mari. „Lui Nils o să-i fie ruşine cu un asemenea frate. N-am pic de curaj !"

De cînd Nils fugise cu nevasta fratelui său, acasă

viața devenise nespus de grea pentru Eric. Atît mama cît și Olaf îl suspectau de complicitate. Doamna Ericson se purta aspru cu el și-i căuta mereu nod în papură, rănindu-i fără încetare mîndria; iar Olaf era totdeauna de partea ei și împotriva băiatului.

Joe Vavrika primea des vești de la fiică-sa. Clara își iubise totdeauna părintele – și fericirea o făcuse mai înțelegătoare. îi scria pe larg despre călătoria spre Bergen și despre excursia pe care ea și Nils o făcuseră prin Boemia, pînă la orășelul acela unde crescuse tatăl ei și unde se născuse ea. Acolo își vizitase toate rudele și îi trimitea acum vești despre fratele lui care era preot, despre sora lui care se măritase cu un

crescător de cai, despre gospodăria lor întinsă şi despre nenumăraţii lor copii. Joe reuşea totdeauna să-i citească scrisorile astea lui Eric. Ele conţineau mesaje pentru Eric şi pentru Hilda. Clara le trimitea şi daruri, pe care Eric nu îndrăznea să le ia cu el acasă şi pe care biata Hilda nu le văzuse nici o singură dată măcar, cu toate că-i plăcea să-l audă pe Eric povestind despre ele cînd erau pe-afară şi strîngeau împreună ouăle. Dar iată că Olaf l-a surprins la un moment dat pe Eric în clipa în care acesta ieşea din casa lui Vavrika (bătrînul nu-l chemase niciodată la saloon) şi atunci s-a dus direct la maică-sa şi i-a spus. În noaptea aceea doamna Ericson a intrat în odaia băiatului, după ce el se vîrîse în pat, şi i-a făcut un scandal îngrozitor. Cînd era furioasă, depăşea orice măsură. I-a interzis categoric să mai vorbească vreodată cu Vavrika, şi din noaptea aceea nu i-a mai dat voie sub nici o formă să se ducă singur la oraş. Astfel că a trecut destulă vreme pînă să mai poată căpăta Eric veşti despre fratele lui. Dar cum bătrînul Joe bănuia ce se întîmplase, purta totdeauna la el scrisorile Clarei. Şi într-o duminică, pe cînd se ducea să-şi viziteze un prieten neamţ, întîmplarea a făcut să dea ochi cu Eric pe malul iazului pentru vite de pe păşunea cea mare. Au intrat amîndoi în grajdul lui Fritz Oberlie, au citit scrisorile şi au întors lucrurile pe toate feţele. Eric a fost nevoit să admită că pentru el situaţia se agrava acasă. Noaptea, bătrînul Joe s-a aşezat la masă şi i-a scris fiicei sale în amănunţime cum stau lucrurile.

Pentru Eric situaţia rămînea aceeaşi. Mama şi Olaf îşi dădeau seama că, oricît de bine supravegheat, băiatul totuşi „auzea", cum obişnuiau ei să spună. Şi doamna Ericson nu putea admite compromisul. O trimisese pachet pe Johanna Vavrika înapoi la fratele ei, deşi Olaf ar fi preferat să o ţină mai degrabă pe ea decît pe fata cea mare

a lui Anders, pe care doamna Ericson o instalase în locul Johannei. Nu era atît de inflexibil ca maică-sa şi i-a spus o dată, cu sprîncenele încruntate, că ar fi făcut mai bine să-şi fi învăţat nepoata să gătească înainte de a o alunga pe Johanna din casă. Olaf era capabil să îndure orice de dragul prunelor cu miere, al căror secret se pierduse o dată cu Johanna.

În cele din urmă lui Joe Vavrika i-au sosit două scrisori : una de la Nils, împreună cu un mandat poştal cu suma necesară călătoriei lui Eric pînă la Bergen, şi alta de la Clara, care-l anunţa că Nils rezervase un loc pentru Eric în birourile companiei sale, că Eric urma să stea la ei şi că ei nu-l aşteptau decît să vină. Avea să părăsească New Yorkul pe unul din vapoarele companei lui Nils ; căpitanul fiindu-le prieten, Eric trebuia să i se prezinte acestuia neîntîrziat.

Instrucţiunile lui Nils erau atît de limpezi încît şi un copil le-ar fi putut urma – simţea Eric. Şi iată-l apropiindu-se acum de Red Oak, Iowa, şi legănîndu-se înainte şi înapoi cuprins de disperare. Niciodată nu-şi iubise mai mult fratele şi niciodată lumea largă nu-l chemase mai stăruitor. Simţea cu toate acestea un nod în gît, un nod de care nu putea să scape. Era încă de la căderea serii terorizat de gîndul la mama lui, care adusese pe lume atîţia băieţi şi rămăsese acum singură în casa aceea uriaşă. Asprimea ei i se părea acum atît de mică, şi singurătatea atît de mare ! Îşi amintea chiar şi cel mai neînsemnat lucru pe care-l făcuse pentru el : cît de speriată fusese cînd se rănise el la palmă la maşina de treierat şi cum nu-i dăduse voie lui Olaf să-l dojenească. Atunci cînd plecase în lume, Nils n-o lăsase pe maică-sa singură. Altfel n-ar fi părăsit-o niciodată. Eric era sigur de asta.

Trenul fluieră. Conductorul intră în compartiment, zîmbind nu fără o anumită bunătate.

— Ei, tinere, ce ai de gînd ? Pestre trei minute oprim la Red Oak.

— Da, mulţumesc. O să vă spun.

Conductorul ieşi şi băiatul se frînse, pradă chinurilor. Nu putea lăsa să-i scape în felul ăsta şi ultima şansă. Pipăindu-şi buzunarul de la piept şi făcînd să foşnească scrisoarea lui Nils, încercă să-şi adune curajul. Nu vroia ca lui Nils să i se facă ruşine cu el. Trenu opri. Şi dintr-o dată îşi aduse aminte de ochii blînzi şi strălucitori ai fratelui său, care te priveau totdeauna ca de undeva, de la mari depărtări. Simţi că nodul din gît i se topeşte. „Ei, dar Nils, Nils, o să-nţeleagă", îşi spuse el. „Aşa e cu Nils; înţelege totdeauna".

În clipa în care conductorul strigă : „Poftiţi în vagoane !", pe peronul gării din Red Oak se dădu jos încet, şovăind, un băiat înalt şi deşirat, cu părul blond.

În seara următoare doamna Ericson stătea singură pe veranda din faţă, în balansoarul ei de lemn. Hilda fusese expediată la culcare şi adormise plîngînd. Bătrîna femeie ţinea în poală lucrul de mînă, cu palmele odihnindu-i-se nemişcate deasupra. De mai bine de-o oră nu i se clintise nici un muşchi. Stătea pur şi simplu – aşa cum numai Ericsonii şi muţii pot să stea. Casa zăcea cufundată-n întuneric şi nimic nu se auzea în afară de orăcăitul broaştelor, jos, la iazul de pe păşunea cea mică.

Eric nu se întorsese acasă pe drum, ci peste cîmpuri, pe unde nu-l putea vedea nimeni. Trecu pe lîngă bucătărie şi se strecură fără zgomot pe

cărare, spre veranda din față. Se așeză pe trepte fără un cuvînt. Doamna Ericson nu făcu nici un gest ; broaștele orăcăiau mai departe. În cele din urmă băiatul spuse timid :

— M-am întors, mamă.

— Foarte bine, spuse doamna Ericson.

Eric se aplecă și culese o surcică din iarbă.

— Ce se aude cu mulsul ? șoväi el.

— L-am terminat de mult.

— Cine te-a ajutat ?

— Să mă ajute ? Am putut și singură. Pot să mulg la fel de bine ca oricare din voi.

Eric se trase mai aproape de ea pe trepte.

— Of, mamă, de ce ? întrebă el necăjit. De ce n-ai chemat pe unul din băieții lui Otto ?

— N-am vrut să știe nimeni că duc lipsa unui băiat, spuse doamna Ericson cu amărăciune.

Privi drept înaintea ei şi gura i se strînse.

— Totdeauna m-am gîndit să-ţi las ţie ferma, adăugă ea.

Băiatul tresări şi se trase şi mai aproape.

— Oh, mamă, şovăi el, nu-mi pasă de fermă. M-am întors pentru că m-am gîndit că s-ar putea să ai nevoie de mine...

Îşi plecă fruntea şi nu mai continuă.

— Foarte bine, spuse doamna Ericson.

Îşi trase brusc o mînă din cealaltă şi o lăsă să se odihnească pe creştetul lui Eric. Degetele prinseră să brăzdeze părul moale şi blond. Lacrimile băiatului se împrăştiară pe scîndurile verandei şi fericirea îi umplu inima.

MOARTEA IN PUSTIU

EvERETT HILGARDE îşi dădea seama că bărbatul de pe bancheta de vizavi se uita la el cu foarte mare atenţie. Voinic şi rumen în obraji, acesta purta pe degetul al treilea de la mînă un remarcabil inel cu diamant, şi Everett bănuia că omul trebuie să fie comis voiajor. Avea aerul unui individ lesne adaptabil, care cutreierase lumea şi reuşea să-şi păstreze calmul şi sîngele rece în aproape toate împrejurările.

„Săgeata zburătoare", cum fusese numit în derîdere trenul lor printre oamenii de la calea ferată, străbătea ţinutul monoton dintre Holdrege şi Cheyenne, hurducîndu-se în dupăamiaza fierbinte. în afară de Everett şi de bărbatul blond, în vagon se mai aflau două fete, murdare şi pline de praf ; vizitaseră Expoziţia de la Chicago şi

discutau cu aprindere despre costul primei lor excursii în afara Colorado-ului. Cei patru călători, jenați, zăceau sub un strat de praf galben și fin, care li se lipise de păr și de sprîncene asemenea unei pulberi de aur. Praful se ridica în valuri peste ținutul pustiu, lipsit de viață, prin care treceau ; pînă la urmă îi făcuse și pe ei să semene la culoare cu salvia și dunele de nisip din jur. Deșertul, cînd cenușiu și cînd gălbui, alterna doar cu ruinele

întîmplătoare ale oraşelor părăsite şi cu barăcile roşii ale gărilor, prin curţile cărora iarba, copacii piperniciţi şi lujerii plăpînzi de viţă alcătuiau minuscule rezervaţii verzi, înconjurate de sălbăticia tulbure a nisipurilor.

Cum soarele cu razele lui piezişe bătea din ce în ce mai puternic prin ferestrele vagonului, domnul cel blond ceru doamnelor permisiunea de a-şi scoate haina şi rămase doar într-o cămaşă reiată de culoarea levănţică, avînd petrecută cu grijă în jurul gulerului o batistă neagră de mătase. Îşi manifestase interesul pentru Everett încă din clipa urcării lor în tren, la Holdrege, şi se tot uitase la el plin de curiozitate, pentru ca în răstimpuri să-şi arunce privirea pe fereastră, ca şi cum ar fi încercat să-şi amintească de ceva anume. Dar orişiunde se ducea Everett, exista aproape cu siguranţă cineva care să-l iscodească, dovedind aceeaşi curiozitate, astfel că faptul în sine încetase de mult să-l mai intimideze ori să-l irite. În curînd străinul, mulţumit parcă de rezultatul investigaţiei sale, se sprijini cu spatele de banchetă şi, închizînd pe jumătate ochii, începu să fluiere încetişor Cîntecul Primăverii din *Proserpina*, cantata care cu doisprezece ani în urmă îl făcuse pe tînărul ei compozitor celebru peste noapte. Everett auzise melodia asta cîntată la chitară în Old Mexico, la mandoline de către corurile studenţeşti, la muzicuţe în cătunele din Noua Anglie şi, numai cu două săptămîni în urmă, la ciocănele, într-un teatru de revistă din Denver. Pur şi simplu nu era chip să scape de opera timpurie a fratelui său. Dacă Adriance putea să locuiască de cealaltă parte a Atlanticului, unde stîngăciile tinereţii îi erau trecute cu vederea datorită realizărilor de mai tîrziu, el, Everett, nu va fi în stare niciodată să înlăture anumite bariere, şi iată că dădea şi aici, printre

dunele din Colorado, peste *Proserpina*. Şi nu că s-ar ruşina, la urma urmei, cu *Proserpina ;* doar un om de geniu ar fi capabil să compună o asemenea muzică, dar acelaşi om de geniu ar depăşi-o cu siguranţă, mai devreme sau mai tîrziu.

Everett se îndreptă uşor de spate şi îi zîmbi vecinului. Uriaşul se ridică imediat, se apropie de el, se trînti pe bancheta din faţa lui şi, privindu-l drept în ochi, îi întinse cartea sa de vizită.

— Cam mult praf în călătoria asta, nu-i aşa ? Pe mine personal nu mă deranjează. Sînt obişnuit. Născut şi crescut într-o regiune fierbinte, ca iepurele deşertului. încerc de multă vreme să-mi dau seama de unde te-aş putea lua ; cred că trebuie să te mai fi întîlnit.

— Mulţumesc, spuse Everett, luînd cartea de vizită ; mă numesc Hilgarde. Probabil că l-ai cunoscut pe fratele meu Adriance ; lumea mă confundă cu el.

Comis voiajorul îşi izbi palma de genunchi cu atîta forţă, încît diamantul sclipi în aer.

— La urma urmei am avut dreptate şi, dacă nu eşti Adriance Hilgarde, atunci eşti dublura lui. Credeam că n-aş putea să mă înşel. Dacă l-am cunoscut ? Păi te cred şi eu ! N-am lipsit de la nici unul din recitalurile lui date în sala Ateneului. Ba o dată mi-a cîntat, la Clubul Ziariştilor din Chicago, întregul pasaj pentru pian din *Proserpina*. Pe vremea aceea lucram la *Comercial,* înainte de a începe să călătoresc pentru sectorul editorial al întreprinderii la care sînt angajat. Deci eşti fratele lui Hilgarde, şi eu m-am vîrît în sufletul dumitale, atingîndu-te la punctul sensibil în modul cel mai necuviincios cu putinţă. Sună ca o gogoaşă din ziare, nu-i aşa ?

Comis voiajorul izbucni în rîs, îi oferi lui Everett o ţigară de foi şi-l asaltă cu întrebări privind unicul subiect despre care oamenii păreau totdeauna

interesaţi să discute cu Everett. În cele din urmă comis voiajorul şi fetele coborîră într-o gară din Colorado, şi Everett rămase să călătorească singur spre Cheyenne.

Trenul intră în Cheyenne la 9, cu o întîrziere cam de vreo patru ore ; dar nimeni nu părea interesat în mod special de întîrzierea lui, cu excepţia impiegatului, care se văicărea că c ţinut la birou peste program într-o seară de vară. După ce coborî din tren, Everett porni de-a lungul peronului şi se opri la intersecţia liniilor de cale ferată, neştiind încotro ar trebui s-o apuce ca să ajungă la un hotel. Lingă intersecţie se afla un faeton ; hăţurile le ţinea o femeie. Era îmbrăcată în alb şi silueta ei se contura distinct pe perne, deşi era prea întuneric ca să i se vadă şi faţa. Everett abia dacă o observase, cînd din cealaltă parte se apropie pufăind locomotiva, şi farul acesteia aruncă pe obrazul lui o lumină puternică. Brusc femeia din faeton articulă un strigăt slab şi scăpă hăţurile. Everett înaintă vreo cîţiva paşi şi prinse calul de după grumaz, dar animalul doar îşi ciuli urechile, mişcînd surprins şi neliniştit din coadă. Femeia şedea împietrită, cu capul vîrît între umeri şi cu batista lipită de faţă. O altă femeie ieşise din gară şi alerga acum spre faeton, strigînd :

— Katharine, draga mea, ce s^a întîmplat ? Everett ezită o clipă, simţindu-se într-o încurcătură penibilă, apoi salută cu pălăria ridicată şi o porni mai departe. Era obişnuit să fie recunoscut pe neaşteptate în cele mai imposibile locuri, mai cu seamă de către femei, dar acest strigăt în noapte îl tulburase.

În timp ce Everett îşi lua a doua zi gustarea de dimineaţă, ospătarul şef se aplecă peste scaunul lui pentru a-i şopti că un domn îl aşteaptă în salon. Everett îşi termină cafeaua şi porni spre locul

indicat, unde îl găsi pe vizitatorul său măsurînd podeaua cu paşi neliniştiţi, întregul fel de a se comporta al acestuia trăda o adîncă agitaţie, deşi aspectul fizic nu lăsa să se bănuiască un om cu nervii ajunşi la limită. Doar cu puţin sub înălţimea medie, vizitatorul avea umeri largi şi o alură solidă. Părul des şi tăiat scurt începuse să-i încărunţească în jurul urechilor ; faţa lui arămie se distingea prin trăsături puternice. Îşi ţinea mîinile mari şi arse de soare strîns împreunate la spate, iar după felul în care îşi purta umerii părea un om conştient de responsabilităţile sale, deşi, cînd se întoarse pentru a-l saluta pe Everett, un soi de timiditate nepotrivită cu aspectul lui general îi însoţi gesturile şi cuvintele.

— Bună dimineaţa, domnule Hilgarde, spuse el întinzîndu-i mîna. Ţi-am găsit numele în registrul hotelului. Mă numesc Gaylord. Mă tem că sora mea te-a cam speriat noaptea trecută în gară, domnule Hilgarde, şi am venit să-ţi cer scuze.

— A, tînăra doamnă din faeton ? Nu-mi dau seama dacă am avut sau nu vreo legătură cu sperietura ei. Dacă da, eu sînt cel care trebuie să-şi ceară scuze.

Pielea de pe faţa arămie a bărbatului se înroşi puţin.

— O, n-ai avut nici o vină, domnule, înţeleg perfect de bine lucrul ăsta. Sora mea a fost pe vremuri una dintre elevele fratelui dumitale. Şi se pare că semeni cu el ; cînd locomotiva ţi-a luminat faţa, ea s-a speriat.

Everett se răsuci în scaun.

— Ah, *Katharine* Gaylord ! E cu putinţă ? Acum cel care mă sperie eşti dumneata. Am cunoscut-o şi eu, pe cînd eram un băieţandru. Ce Dumnezeu...

— ...face aici ? completă Gaylord

pauza, necruțător. Ai pus degetul pe rană. Nu știai că sora mea o duce de multă vreme prost cu sănătatea ?

— Nu, n-am auzit nici un cuvînt despre asta. Știam doar că e cîntăreață la Londra. Fratele meu și cu mine nu purtăm corespondență prea regulată, și rareori atingem alte chestiuni în afara celor de familie. Vestea mă întristează profund. Și în ce mă privește, există mai multe motive de îngrijorare decît aș putea să-ți mărturisesc.

Liniile de pe fruntea lui Charley Gaylord se destinseră într-o oarecare măsură.

— Aș vrea să-ți spun, domnule Hilgarde, că sora mea ține neapărat să te vadă. Nu mă prea încîntă să insist asupra lucrului ăstuia, dar ea e foarte hotărîtă. Locuim la vreo cîteva mile în afara orașului, însă trăsura mea se află jos și te pot lua cînd dorești.

— Pot merge chiar acum, și asta e o mare plăcere pentru mine, spuse Everett repede. Îmi iau pălăria și vin cu dumneata într-o clipă.

Cînd coborî treptele, Everett găsi în ușa hotelului o trăsură, iar Charley Gaylord scoase un lung suspin de ușurare, strîngînd hățurile și lăsîndu-se pe spate, la largul lui.

— Vezi, cred c-ar fi mai bine să-ți spun cîte ceva despre sora mea înainte de a o vedea, și nu știu de unde să încep. A călătorit prin Europa cu fratele dumitale și cu soția lui și a cîntat în foarte multe dintre concertele lui, dar nu știu exact cît de multe lucruri știi dumneata despre ea.

— Foarte puține, în afară de faptul că fratele meu a considerat-o întotdeauna drept cea mai talentată elevă a sa ; în plus, cînd am cunoscut-o eu, era foarte tînără și foarte frumoasă și o vreme mi-a sucit capul.

Everett observă că mintea lui Gaylord era cu totul prinsă în mrejele durerii. Într-atît de tulburat părea omul, incit măsura şi simţul proporţiilor îl părăsiseră, amărăciunea lui constituind acum singurul lucru important din lume.

— Aşa e, continuă Gaylord, dînd bice cailor. A fost o femeie deosebită, după cum spui, şi nu se trage dintr-o familie importantă. A trebuit să lupte de la început de una singură ca să-şi croiască drum în viaţă. S-a dus la Chicago, apoi la New York, apoi în Europa, unde s-a înălţat ca fulgerul şi a prins gustul lucrurilor frumoase ; şi acum moare aici ca un şoarece într-o gaură, smulsă din propria ei lume şi fără să se mai poată întoarce într-a noastră. Am trăit departe unul de altul, ne-au despărţit, dacă vrei, mii de mile, şi mă tem că e îngrozitor de nefericită.

— E foarte tragică povestea pe care mi-o spui, Gaylord.

Se aflau acum în afara oraşului, străbătînd cu repeziciune cîmpurile acoperite de iarbă roşcată şi pline de praf şi avînd mereu în faţă conturul albăstriu, neregulat al munţilor.

— Tragică, izbucni Gaylord, tresărind pe locul lui, Dumnezeule mare, nimeni n-o să ştie vreodată cît de tragică ! Trăiesc, mănînc şi dorm în mijlocul unei tragedii, pînă cînd o să-mi pierd orice control. Ştii, a cîştigat o mulţime de bani, dar i-a cheltuit pe toţi prin diferite staţiuni climaterice. Cu plămînii. Am destui bani ca s-o pot trimite şi acum undeva, dar doctorii spun cu toţii că nu foloseşte la nimic. Nu mai există nici urmă de speranţă. E o chestiune de zile. Pînă să vină aici, nici nu mi-a trecut prin cap că ar fi măcar pe jumătate atît de bolnavă. Mi-a scris doar că se simte cu totul dărîmată. Acum, că se află aici, cred că i-ar fi fost

mai prielnic oricare alt loc de sub soare, dar nu mai poate pleca. Zice că e mai uşor să-şi ia rămas bun de la viaţă aici şi că, dacă s-ar duce în Est, ar însemna să moară de două ori. Pe vremuri, cînd eram frînar la Bird City, în Iowa, şi ea nu era decît o mogîldeaţă pe care o puteam căra pe umeri, reuşeam să-i ofer tot ce-şi dorea, iar ea n-avea nici o dorinţă pentru care cei optzeci de dolari ai mei pe lună să n-ajungă ; şi acum, cînd am înjghebat împreună o mică proprietate, nu reuşesc să-i cumpăr nici măcar somnul pentru o singură noapte.

Everett îşi dădu seama că, indiferent de actuala poziţie în lume a lui Charley Gaylord, acesta îşi purtase cu el pe treptele sociale inima şi sentimentele cinstite de frînar.

Gaylord vorbi în continuare :

— Poţi să înţelegi cît şi-a depăşit familia. Noi sîntem cu toţii nişte oameni simpli, lucrători de multă vreme la calea ferată. Tatăl meu a fost conductor. A murit cînd eram copii. Maggie, cealaltă soră, care locuieşte cu mine, era telefonistă aici încă de pe cînd eu abia începeam să deschid ochii. În ceea ce ne priveşte, nu poate fi vorba despre vreo educaţie. Pentru că nu pot să scriu corect, eu unul trebuie să angajez o dactilografă – Atotputernicul n-a reuşit să mă înveţe cum se scrie ca lumea. Lucrurile care au importanţă pentru Kate mie îmi sînt cu totul necunoscute ; şi aproape că nu există nimic comun între noi, în afară de amin

tirile de odinioară, cînd eram tineri şi fericiţi şi Kate cînta în corul bisericii, la Bird City. Dar cred, domnule Hilgarde, că dacă se va întîlni fie şi cu o singură persoană ca dumneata, care cunoşti lucruri şi oameni interesanţi pentru ea, asta îi va aduce aproape singura mulţumire de care mai poate avea parte acum.

Pe cînd trăgeau în faţa unei case stridente vopsite, cu multe frontoane şi cu un turn rotund, Charley Gaylord slăbi hăţurile.

— Iată-ne ajunşi, spuse el, întorcîndu-se spre Everett. Bănuiesc că ne înţelegem unul pe altul.

La uşă îi întîmpină o femeie subţirică şi palidă, pe care Gaylord o prezentă drept sora lui, Maggie. Aceasta îşi rugă fratele să-l conducă pe domnul Hilgarde în salonul pentru muzică, unde Katharine dorea să-l vadă numai pe el. Cînd intră în salonul pentru muzică, Everett tresări uşor surprins, avînd senzaţia că din lumina orbitoare a Wyoming-ului pătrunsese direct într-unul din micile studiouri newyorkeze, cunoscute de el dintotdeauna. Se întrebă cu care dintre acele nenumărate studiouri aflate sus, sub acoperişuri, deasupra băncilor, a prăvăliilor şi depozitelor semăna încăperea asta, şi privi plin de neîncredere pe fereastră, spre cîmpia cenuşie care se sfîrşea în marele lanţ al Munţilor Stîncoşi. Aerul familiar, de neuitat, care plutea în încăpere îl ului. Era cumva o copie a vreunui studio anume, pe care el îl cunoştea, sau era doar atmosfera de studio care-i trezea, aici în Wyoming, amintiri atît de personale şi de zguduitoare ? Se aşeză pe scaun şi

privi cu mare atenţie în jur. Brusc privirea îi căzu pe o fotografie mare a fratelui său, aflată pe pian. Apoi totul se limpezi : era, pur şi simplu, camera lui Adriance. Dacă nu o copie fidelă a vreunuia dintre nenumăratele studiouri pe care fratele său şi le amenajase în diferite părţi ale lumii, plictisindu-se apoi de ele şi părăsindu-le înainte de a se usca varul pe pereţi, oricum în acelaşi stil. Fiecare amănunt trăda atît de vizibil gustul lui Adriance, încît camera părea că emană personalitatea acestuia.

Printre fotografiile de pe perete se afla şi una a Katharinei Gaylord, din zilele cînd o cunoscuse Everett şi cînd privirea ochilor ei sau numai fîlfîirea fustei erau de-ajuns ca să-i facă inima să tresalte puternic. Chiar şi acum rămase în picioare înaintea portretului, cu o anume stinghereală. Era faţa unei femei deja bătrîne încă din prima tinereţe, o femeie profund rafinată şi puţin cam dură, şi asta spunea totul despre ceea ce Gaylord numise lupta ei. Expresia prietenoasă din ochii sinceri şi încrezători era atenuată de liniile adînci din jurul gurii şi de arcul buzelor, triste şi în acelaşi timp cinice. Avea, fără îndoială, mai multă bunăvoinţă decît încredere în lume, iar *bravado*-ul zîmbetului nu putea ascunde umbra de neliniște care însemna aproape nemulţumire. Principalul ei farmec, aşa cum o cunoscuse Everett, stătea în talia superbă şi în ochii plini de căldură şi de viaţă, ca lumina soarelui ; ochi ce exprimau un fel de neîntrerupt salut adresat lumii. Everett îşi amintea cît de bine conturat era capul femeii şi ce ţinută mîndră avea. În jurul ei plu

tise totdeauna ceva din aerul unei regine ; fotografia îi redeştepta bărbatului toate vechile impresii despre lipsa de sociabilitate şi despre felul ei categoric şi eroic de a se însingura.

Everett încă mai stătea în picioare în faţa portretului, cu mîinile la spate şi cu capul plecat, cînd auzi deschizîndu-se uşa. O femeie foarte înaltă veni spre el, cu mîna întinsă. înainte de a începe să vorbească tuşi uşor, apoi, rîzînd, spuse cu o voce joasă, pătrunzătoare şi puţin răguşită :

— Vezi, îmi fac intrarea în tradiţionala manieră *Camille,* cu o mică tuse. Ce drăguţ din partea dumitale că ai venit, domnule Hilgarde !

Everett îşi dădea perfect de bine seama că, adresîndu-i-se, femeia nu pe el îl privea şi, în timp ce o asigura că faptul de a veni îi făcuse plăcere, era bucuros că are posibilitatea să se reculeagă. Nu-şi imaginase ce ravagii putuse să facă o boală îndelungată. Rochia ei albă de casă fusese anume croită în falduri lungi şi largi, pentru a ascunde formele ascuţite ale trupului vlăguit, dar boala îşi imprimase peste tot pecetea ; limpede, urîtă şi supărătoare, o realitate nemiloasă ce nu putea fi mascată sau ocolită. Umerii superbi erau aplecaţi, mersul nesigur, braţele păreau disproporţionat de lungi, iar palmele, de un alb transparent, reci la atingere. Faţa nu se schimbase prea mult ; ţinuta mîndră a capului, ochii limpezi şi calzi, chiar şi roşeaţa delicată din obraji – se păstraseră toate ca o sfidare, deşi cu o notă mai joasă, mai bătrînă, mai tristă, mai suavă.

Femeia se aşeză pe divan şi începu să-şi aranjeze pernele cu gesturi nervoase.

— Ştiu că nu sînt un obiect de inspiraţie pe care să-l poţi contempla, dar în privinţa asta va trebui să te arăţi cît se poate de franc şi de înţelept şi să te obişnuieşti imediat,

căci n-avem timp de pierdut. Şi dacă voi fi puţin irascibilă, n-o să te superi, nu-i aşa ? Căci sînt mai nervoasă ca de obicei.

— Nu-ţi pierde vremea cu mine în dimineaţa asta, dacă te simţi obosită, stărui Everett. Pot să vin la fel de bine şi mîine.

— Doamne sfinte ! protestă femeia, cu o licărire din umorul fin şi pătrunzător pe care Everett şi-l amintea ca fiindu-i caracteristic pe vremuri. Numai singurătatea este aceea care mă oboseşte de moarte, singurătatea şi oamenii străini firii mele. Ştii, m-a vizitat în dimineaţa asta pastorul, pe care nu-l mulţumesc doar rugăciunile rostite pentru însănătoşirea bolnavilor. Tocmai se întîmpla să freacă pe aici cu bicicleta şi a considerat că e de datoria lui să se oprească. Îmi dezaprobă meseria, bineînţeles, şi nu pune o clipă la îndoială faptul că aş avea un trecut neguros. Cea mai ciudată trăsătură a conversaţiei lui constă în aceea că se străduieşte să scuze faţă de mine propria-mi vocaţie, trecînd-o cu vederea, înţelegi, şi încercînd să-mi împace conştiinţa cu liniştea sufletească, adică sugerînd nişte posibile întrebuinţări nobile pentru ceea ce el numeşte cu blîndeţe talentul meu.

Everett rîse :

— Mă tem că nu sînt persoana care să apeleze la un asemenea domn serios... n-aş suporta situaţia. în cel mai bun caz, nu m-ar duce gîndul decît la o comedie de proastă calitate. Te-ai hotărît pentru care dintre nobilele întrebuinţări să optezi ?

Katharine îşi înalţă mîinile într-un gest de renunţare şi exclamă :

— Nu sînt pe măsura nici uneia, fie şi cea mai puţin nobilă. N-am studiat metoda asta. Rîse şi continuă cu nervozitate. Pastorul nu-i chiar

atît de rău. Engleza lui nu mă supără niciodată ; unde mai pui că a citit *Decadența și prăbușirea* lui Gibbon, toate cele cinci volume, și asta e ceva. Apoi a fost la New York, și asta înseamnă și mai mult. Vai, dar cum pierdem timpul ! Povestește-mi, te rog, despre New York ; Charley zice că tocmai vii de-acolo. Cum arată, ce gust și ce miros are în momentul de față. Cred că mireasma ferigilor din Jersey ar face pentru mine cît niște căni întregi cu untură de pește. Ce bărbați și femei se plimbă acum pe Rialto, ca să atragă atenția, și ce îmbrăcăminte poartă ? Copacii sînt tot verzi în Madison Square, ori au devenit maronii la culoare și s-au acoperit de praf ? Diana cea castă de la Garden Theatre își mai respectă, în mijlocul chinuitoarelor schimbări ale vremii, jurămîntul de fecioară ? Cine are acum vechiul studio al fratelui dumitale și ce candidați prost călăuziți mai execută game prin casele supraaglomerate din apropiere de Camegie Hali ? Ce se duc să mai vadă oamenii pe la teatre și ce se mai mănîncă și se mai bea prin lume, în ziua de azi ? Înțelegi, mi-e dor de absolut totul, de la Battery pînă la Riverside. Oh, lăsați-mă să mor în Harlem !

Fu întreruptă de un violent acces de tuse, și Everett, stînjenit din pricina tulburării ei, se pomi să pălăvrăgească despre artiștii întîlniți la New York în timpul verii și despre perspectiva muzicală pentru sezonul de iarnă. Schița cu creionul pe spatele unui plic vechi, găsit în buzunar, un nou procedeu tehnic la punerea în scenă a *Aurului E inului* la Opera Metropolitană, cînd își dădu seama că ea îl privește intens și că, de fapt, el se adresează celor patru pereți.

Katharine stătea întinsă pe spate între perne și-l studia cu ochii pe jumătate închiși, așa cum un piotor privește un tablou. El își încheie destul de

vag explicația și puse plicul la loc în buzunar. Pe cînd făcea lucrul ăsta, ea îi spuse calm :

— Formidabil cît de mult semeni cu Adriance ! și el simți că momentul unei crize de un anumit soi fusese depășit.

Izbucni în rîs, uitîndu-se la ea cu o licărire de mîndrie în ochi, licărire care-i făcea să pară aproape copilăroși.

— Da, nu e absurd ? E cam la fel de penibil ca și în cazul în care aș semăna cu Napoleon. Dar, la urma urmei, există și unele avantaje. Faptul le-a făcut pe cîteva dintre prietenele lui să mă placă, și sper că te va face și pe dumneata.

Katharine zîmbi și-i aruncă pe sub gene o privire iute, plină de înțeles.

— O, asta s-a întîmplat cu mult în urmă. Ce tînăr zgîrcit la vorbă și înfumurat erai pe vremuri și cum mai obișnuiai să te uiți la oameni fix, ca pe urmă, dacă ei îți plăteau cu aceeași monedă, să roșești și să pari supărat ! Îți aduci aminte de seara în care m-ai condus acasă de la repetiție și nu mi-ai adresat aproape nici un cuvînt ?

— Era tăcerea pornită din admirație, protestă Everett, o admirație cu totul naivă, copilărească, dar foante sinceră și cîtuși de puțin dureroasă. Probabil că bănuiai ceva, nu ? îmi aduc aminte că țineai să pari foarte matură și foarte mondenă.

— Cred că te bănuiam de poză ; aceea pe care-o adoptă în mod obișnuit studenții cînd e vorba de cîntărețe – „pămînteanul îndrăgostit de o stea", înțelegi. Dar asta mai degrabă m-a surprins la dumneata, pentru că probabil cunoșteai o mulțime de eleve de-ale fratelui dumitale. Sau aveai însușiri omnivore și

puterea de adaptabilitate care prindea totdeauna momentul potrivit ?

— Nu-i cere unui bărbat să-şi mărturisească nebuniile tinereţii, spuse Everett zîmbind cu o anumită tristeţe. Cîteva dintre ele mă mai tulbură şi acum. Dar nu eram chiar atît de pervertit cum îţi imaginezi. Le vedeam pe elevele fratelui meu venind şi plecînd – şi cam la asta se reducea totul. Uneori eram chemat să acompaniez la pian, să înlocuiesc pe cineva într-o repetiţie, sau să comand o trăsură pentru vreo soprană înfuriată care renunţase la rol. Dar ele nu-şi pierdeau niciodată vremea cu mine, în afară de faptul că observau asemănarea despre care vorbeşti.

— Da, spuse Katharine, gînditoare. Eu însămi am observat-o, încă de pe atunci ; dar, odată cu virsta, ea s-a accentuat. Şi lucrul ăsta mă miră, mai ales că aţi dus vieţi atît de diferite. Nu e doar o asemănare fizică obişnuită, de familie ; e vorba, într-un fel, de nişte individualităţi care se pot substitui ; personalitatea lui sugerată pe faţa dumitale... ca un cîntec transpus într-o altă tonalitate. Dar nu încerc să explic lucrul ăsta, acum ; mă depăşeşte ; e ceva cu totul neobişnuit şi puţin..., ei bine, puţin cam straniu, încheie ea, rîzînd.

— Mi-aduc aminte, spuse Everett cu seriozitate, răsucind creionul între degete şi privind, cum stătea aşa, cu capul dat pe spate, afară, pe sub transperantul roşu care nu era decît foarte puţin ridicat şi care, pe măsură ce se unduia înainte şi înapoi în bătaia vîntului descoperea privirii panorama strălucitoare a deşertului, o întindere orbitor de galbenă, netedă ca marea fără valuri, pătată ici şi colo de umbre purpurii ; şi, mai departe, conturul neregulat, al-băstriu al munţilor şi piscurile înzăpezite, albe ca

norii cei albi... mi-aduc aminte că pe vremuri asemănarea asta mă tulbura. Nu cred, de fapt, că-mi displăcea, ori că dimpotrivă aş fi tras foloase de pe urma ei dacă aş fi putut, dar o consideram ca pe un fel de semn din naştere sau ca pe ceva despre care nu se poate vorbi cu uşurinţă. Firește, oamenii îl îndrăgeau mai mult pe Ad decît pe mine, şi eu simţeam destul de des răceala simplei lumini reflectate. Ea s-a strecurat pînă şi în relaţiile mele cu mama. După cum ştii, Ad a plecat foarte de tînăr în străinătate, să studieze, şi mama a fost cu totul distrusă. Şi-a făcut cu prisosinţă datoria faţă de fiecare dintre noi, dar noi nutream ferma convingere că ne-ar fi sacrificat pe toţi pentru Ad, în orice clipă. Eram doar un copil şi, uneori, cînd şedea singură pe verandă în serile de vară, mama avea obiceiul să mă cheme la ea, să-mi întoarcă faţa spre lumina care se strecura printre obloane şi să mă sărute, şi atunci ştiam totdeauna că se gîndeşte la Adriance.

— Bietul băiat, spuse Katharine, pe un ton ceva mai răguşit ca de obicei. Cît de mult l-au îndrăgit întotdeauna oamenii pe Adriance ! Aş vrea să aflu ce mai face. De un an şi mai bine nu mai ştiu nimic în afară de ceea ce scrie prin ziare. Se afla pe vremea aceea în Algeria, în Valea Chelif, călărind zi şi noapte în costum de arab şi, cu obişnuitul lui entuziasm, chiar îşi pusese în gînd să adopte credinţa musulmană şi să devină cît mai repede cu putinţă arab. Mă întreb cîte ţări şi credinţe o fi adoptat pînă acum. Probabil că în sinea lui s-a jucat toată vremea de-a arabul. Mi-aduc aminte că altădată a fost, săptămîni în şir, duce florentin din secolul al şaisprezecelea.

— Ei, ăsta e Adriance, chicoti Everett. Nu e destul de mare ca să poată semna cecuri şi să i se ia măsura pentru haine. Nu am veşti de la

el de pe vremea cînd era arab ; chestia asta mi-a scăpat.

— Scria pe-atunci o *suită* algeriană pentru pian ; trebuie să fi ajuns în mîinile editorului. Am fost prea bolnavă ca să-i pot răspunde la scrisoare şi am pierdut legătura cu el.

Everett scoase din buzunar o scrisoare.

— Am primit-o cam cu vreo lună în urmă. E vorba, în general, despre noua lui operă, care urmează să fie pusă în scenă iarna viitoare, la Londra. Citeşte-o pe îndelete.

— Cred că o voi păstra ca pe un gaj, pentru a fi sigură că o să te întorci. Aş vrea acum să-mi cînţi ceva. Orice vrei ; dar dacă există vreun lucru nou pe lume, fie-ţi milă şi dă-mi prilejul să-l ascult. Vreme de nouă luni, n-am auzit nimic altceva decît „Poştalionul înaintează" şi „Ea este mama iubitei mele".

Everett se aşează la pian, iar Katharine alături, absorbită de uimitoarea asemănare fizică dintre cei doi fraţi şi încercînd să descopere în ce consta ea cu exactitate. Îşi spuse că, în bună măsură, era ca şi cum lucrarea terminată a unui sculptor ar fi fost reprodusă rudimentar în lemn. Everett era mai bine construit, avea umeri largi şi greoi, în vreme ce umerii lui Adriance păreau delicaţi, aproape ca ai unei fete. Faţa prezenta aceeaşi formă ovală, dar era cenuşie şi întunecată în jurul gurii, de pe urma bărbieritului. Ochii lăsau să se străvadă aceeaşi nuanţă schimbătoare de aprilie, însă erau gînditori şi mai degrabă posomoriţi ; în vreme ce ochii lui Adriance străluceau mereu ca nişte puncte luminoase, exprimînd totdeauna altceva decît exprimaseră cu o zi în urmă. Dar era greu de înţeles pentru care motiv Adriance, omul acesta deschis, avea tot timpul un obraz tineresc şi plin de poezie, şi tot atît de vesel pe cît de grav era al fratelui său. Căci Adriance, deşi cu zece ani

mai vîrstnic şi cu părul argintiu, avea obrazul unui flăcău de douăzeci de ani, atît de mobil încît îi trăda gîndurile înainte ca ele să poată fi exprimate în cuvinte. O contraltă (vestită pentru extravaganţa metodelor ei vocale şi pentru aceea a sentimentelor) afirmase o dată că păstorii care cîntau prin văile Tesaliei trebuie să fi arătat întocmai ca tînărul Hilgarde ; şi comparaţia fusese însuşită de alte o sută de femei mai timide, care preferau să citeze.

Seara, în timp ce şedea fumînd pe veranda localului Inter-Ocean, Everett căzu pradă unor amintiri învălmăşite. Pasiunea pentru Katharine Gaylord, fie ea şi himerică, se dovedise una dintre cele mai serioase poveşti de dragoste din tinereţea lui şi îi tulburase multă vreme visele de holtei. Era chinuitor de timid în tot ceea ce priveşte sentimentele, astfel că jignirea îndurată îl îndepărtase de societatea femeilor. Faptul că totul era terminat acum şi mort şi rămas undeva mult în urma lui şi că, între timp, viaţa femeii ajunsese pe sfîrşite îi trezea o copleşitoare senzaţie de trecere a anilor şi de pierdere. Se gîndea la un lucru citit odinioară : „stînd în faţa focului şi reamintindu-ţi fără dorinţă obrazul femeilor", şi se simţea octogenar.

Îşi amintea cît de aspru şi de posomorit reuşise să fie în timpul şederii la studioul fratelui său, pe cînd lucra acolo Katharine Gaylord, şi cît de mult îl rănise el pe Adriance în seara ultimului concert al acestuia la New York. În vreme ce, după ultimul număr din program, fratele său şi Katharine erau chemaţi întruna la rampă, Everett rămăsese în lojă, urmărind cu privirea trandafirii aruncaţi pe scenă, grămădiţi curînd pînă la jumătate din înălţimea pianului, şi realizînd cu amărăciune în sufletul lui trist de tînăr mîndria pe care cei doi o

simţeau unul pentru munca altuia... imboldul pe care şi-l adresau unul altuia spre a obţine, prin muzică, satisfacţia cea mai mare şi mai minunată. Luminile rampei alcătuiau parcă o barieră strălucitoare şi nemiloasă, despărţind hotărît viaţa lor de viaţa lui ; un cerc de flăcări în jurul acestor superbi copii de geniu.

S-a întors la hotel pe jos, singur, şi s-a aşezat la fereastră, uitîndu-se ţintă peste Madison Square pînă hăt tîrziu, după miezul nopţii, luînd hotărîrea să nu mai bată la uşi prin care nu putea pătrunde cu nici un chip şi dîndu-şi seama mai bine ca niciodată cît de departe se afla această lume glorioasă a creaţiei de cărările unor oameni ca el. îşi spunea în sinea lui că nu poate împărtăşi cu această femeie decît realităţile cele mai de rînd ale existenţei.

La săptămîna pe care trebuia s-o petreacă Everett în oraşul Cheyenne se mai adăugară două, şi el nu vedea nici o posibilitate de evadare, în afara celei care-i trezea spaima. Zilele toamnei din Wyoming, cu vînt şi lumină multă, se scurgeau repede. Scrisori şi telegrame soseau întruna, cerîndu-i să-şi grăbească plecarea spre coastă, dar Everett îşi amîna cu hotărîre angajamentele de afaceri. Dimineţile şi le petrecea călărind pe unul din poneii lui Charley Gaylord, ori pescuind în munţi, iar serile stătea la el în cameră, fie citind, fie scriindu-şi corespondenţa. După-amiaza se afla de obicei la datorie. Soarta, gîndea el, pare să aibă noţiuni foarte exacte despre rolurile care ni se potrivesc. Decorul se schimbă şi recompensa variază, dar în cele din urmă descoperim, în mod obişnuit, că am jucat acelaşi lucru, de la început şi pînă la sfîrşit. Everett fusese toată viaţa un fel de surogat. îşi aducea aminte cum în tinereţe

străbătuse un labirint plin de oglinzi şi încercase galerie după galerie, doar ca să dea cu nasul, la fiecare cotitură, de propria-i faţă... care, de fapt, nu era a lui, ci a fratelui său. Indiferent ce treabă ar fi avut Everett în Est sau în Vest, pe uscat sau pe mare, se aflase totdeauna implicat în destinul fratelui său, ca unul dintre afluenţii care îmbogăţeau curentul strălucitor al existenţei lui Adriance Hilgarde. Nu i se întîmpla acum pentru prima oară să aibă datoria de a aduce cît putea el mai bine alinare acolo unde reuşita năvalnică a fratelui său distrusese, azvîrlise în lături, dăduse pradă uitării. Nu încerca să analizeze situaţia, ori s-o definească exact ; dar simţea că femeia aceasta are nevoie de el ; şi accepta totul ca pe o însărcinare din partea fratelui său : ajut-o pe Katharine Gaylord să moară !

Zi după zi, Everett simţea că devine obiectul unor cerinţe tot mai imperioase din partea Katharinei, că prezenţa lui devine pentru ea O nevoie tot mai acută şi mai categorică; zi după zi simţea că, în această relaţie ciudată, personalitatea lui joacă un rol din ce în ce mai mic. Puterea de a-i aduce alinare, îşi dădea Everett seama, izvora numai din legătura sa cu existenţa lui Adriance. Înţelegea tot ceea ce însemna pentru ea această asemănare fizică. Ştia că stă în preajma lui pentru a urmări de obicei un anumit gest comun, un anumit joc al expresiei, cunoscut mai de mult, un anumit efect de lumină şi umbră în urma căruia el ar putea fi luat în întregime drept Adriance. Ştia că astfel Katharine îşi continuă viaţa, . îşi domină boala ; că simte fiorii aducerii aminte prin tot trupul şi că, obosită în urma acestui vacarm al simţurilor muribunde, ea doarme adînc şi lin şi visează nu despre

amărăciune şi moarte, ci despre tinereţe şi artă şi despre zilele petrecute cîndva într-o străveche grădină din Florenţa.

Iată şi întrebarea care-l lăsa cu totul nedumerit : „Cît de multe ar trebui să ştiu ? Cît de multe doreşte ea să ştiu ?" La cîteva zile după întîlnirea cu Katharine Gaylord, Everett îi telegrafiase fratelui său, rugîndu-l să-i scrie, îi spusese pur şi simplu că femeia era pe moarte ; putea să aibă încredere în Adriance şi să-i spună adevărul... făcea şi asta parte din talentul fratelui său. Adriance spunea totdeauna nu numai lucrul care trebuie, ci şi lucrul potrivit, delicat, ideal. Expresiile lui căpătau totdeauna culoarea momentului şi a împrejurărilor, fără să lase impresia unor complimente de mîntuială, cum se întîmplă. Adriance prindea esenţa lirică a momentului, sugestia poetică a fiecărei situaţii. Mai mult chiar, făcea de obicei lucrul care trebuie, lucrul potrivit, delicat, ideal – cu excepţia cazurilor cînd era foarte crud – urmărind fericirea celor care intrau în contact cu existenţa lui, insistînd ca spaţiul lui vital să fie pururi frumos ; revărsînd asupra oamenilor din jur toată căldura şi strălucirea naturii sale bogate, întreg omagiul poetului şi trubadurului şi, cînd ei nu se mai aflau în preajmă, uitînd..., pentru că şi asta făcea parte, de asemenea, din talentul lui Adriance.

După trei săptămîni de la expedierea telegramei, pe cînd îşi începea vizita zilnică la casa de la ranch, vopsită în culori vesele, Everett o găsi pe Katharine rîzînd ca o şcolăriţă.

— Te-ai gîndit vreodată, spuse, în timp ce el intra în salonul pentru muzică, te-ai gîndit cît de mult seamănă aceste întrevederi ale noastre cu *Nopţile florentine* ale lui Heine, cu excepţia faptului că eu nu-ţi dau posibilitatea să monopolizezi conversaţia, cum făcea Heine ?

Întîmpinîndu-l, îi reţinu mîna mai mult ca de obicei şi îi cercetă faţa cu atenţie.

— Eşti cel mai bun om din lume, cel mai bun, murmură Katharine.

Pe cînd Everett îşi retrăgea mîna, obrazul lui cenuşiu se îmbujoră uşor, deoarece simţea că de data asta femeia se uita la el şi nu la o ciudată caricatură a lui Adriance.

— Păi ce-am făcut acum ? întrebă el cu voce moale. Nu-mi amintesc să-ţi fi trimis de ieri pînă azi nici bomboane, nici şampanie.

Ea scoase dintre filele unei cărţi o scrisoare cu ştampilă străină şi i-o întinse zîmbind.

— Dumneata l-ai îndemnat să mi-o scrie ! Nu tăgădui, căci a sosit direct aici, după cum vezi, şi ultima adresă pe care i-am dat-o era pe undeva prin Florida. Gestul ăsta îmi va aduce aminte de dumneata cînd voi fi cu drepţii în paradis. Dar un singur lucru nu l-ai rugat să facă, pentru că nu-l ştiai. Mi-a trimis ultima lui compoziţie, o sonată, cea mai ambiţioasă operă de pînă acum, şi o să mi-o cînţi aşa, la prima vedere, cu toate că pare teribil de complicată. Dar mai întîi scrisoarea ; cred că ar fi mai bine să mi-o citeşti cu voce tare.

Everett se aşează pe un taburet ; avea faţa întoarsă către fotoliul de lîngă fereastră, unde stătea ea întinsă, cu spatele baricadat de perne. Deschise apoi scrisoarea, privind-o cu ochii lui blînzi, pe jumătate umbriţi de gene, şi văzu încîntat că era o scrisoare lungă ; şi deosebit de plină de tact şi de afecţiune, chiar şi pentru Adriance ; căci el se purta afectuos cu valetul şi cu grăjdarul, cu bătrînul gondolier sau cu cerşetoarele, care îi înălţau rugăciuni la toţi sfinţii.

Scrisoarea venea de la Granada ; era scrisă la Alhambra, lîngă fîntîna din Patio de Lindaraxa. Aerul era încărcat acolo de căldura şi de mirosul greu al sudului, ca şi de clipocitul apei, aşa cum

fusese pe vremuri într-o anumită străveche grădină din Florența. Cerul părea o turcoază imensă, încălzită pînă la incandescență, în jurul lui Adriance, minunatele arcade maure aruncau umbre albăstrii pline de grație. Schițase pe marginea hîrtiei conturul lor. Subtilitățile decorativismului arab îl învăluiau într-o vrajă lipsită de pioșenie, pe cînd exagerările brutale ale artei gotice erau un vis urît, repede uitat. Alhambra i se păruse, de la bun început, perfect familiară ; avea sentimentul că trebuie să fi hoinărit pe-acolo, negricios la față, supus și lingușitor, cu multe secole înainte de intrarea lui Ferdinand în Andaluzia. Scrisoarea era plină de mărturisiri privitoare la activitatea lui și de aluzii delicate la fericitele lor zile de odinioară, închinate studiului și camaraderiei, ca și la propria ei carieră, pomenită cu multă căldură și comentată laudativ, oriunde se ducea Adriance.

Împăturind scrisoarea, Everett își dădu seama că Adriance ghicise exact lucrul care trebuia spus și că se ridicase pînă la înălțimea acestuia în felul său minunat. Era o scrisoare cu desăvîrșire egoistă, ba chiar, după părerea lui, ușor condescendentă, totuși era exact lucrul de care avea ea nevoie. Everett simți pînă-n străfunduri cum îl învăluie farmecul, energia și forța fratelui său ; simți suflul acelui vîrtej de flăcări în care pășea Adriance, consunând totul în cale, pe sine însuși chiar mai tare decît îi consuma pe alții. Se uită apoi în jos la ființa stigmatizată care stătea întinsă în fața lui.

— Adriance întreg, nu-i așa ? spuse Katharine liniștită. Cred că n-o să pot să-i răspund ; s-o faci dumneata în locul meu, cînd va fi să-l vezi. Vreau să-i spui multe lucruri în numele meu, care s-ar putea rezuma totuși la următoarele : doresc să-și împlinească în cel mai înalt grad personalitatea, chiar și cu prețul felului aceluia copilăros care

constituie, pentru mine ca şi pentru dumneata, jumătate din farmecul lui. Mă înţelegi ?

— Ştiu perfect de bine ce vrei să zici, răspunse Everett gînditor. Am simţit şi eu adeseori lucrul acesta la Adriance. Şi totuşi e dificil să dai îndrumări unor oameni ca el ; cu cît ajustezi mai mult, cu atît mai mare e paguba.

Katharine se ridică sprijinindu-se pe coate, cu faţa îmbujorată de o ardoare febrilă.

— Dar ceea ce vreau să spun e că se risipeşte, că-şi iroseşte fiinţa alături de oameni stupizi şi incapabili, pînă cînd aceştia îl aduc la propriul lor nivel. Adriance poate să însufleţească marmura, să scoată apă din piatră seacă, dar oare se măsoară asta cu cît pierde el ?

— Ei, haide, linişteşte-te, o dojeni cu prietenie Everett, alarmat de tulburarea ei. Unde e sonata ? Să-l lăsăm să vorbească singur.

Se aşează la pian şi începu să descifreze prima parte, care se dovedea a fi, într-adevăr, cuvîntul lui Adriance, limbajul lui caracteristic. Sonata constituia cea mai ambiţioasă lucrare de pînă atunci şi marca trecerea de la inspiraţia pur lirică la un stil mai adînc, mai nobil. Everett cînta cu inteligenţă şi cu acea înţelegere plină de simpatie, caracteristică, pare-se, unei anumite categorii de oameni încîntători, dar care niciodată nu realizează ceva deosebit.

Cînd termină, se întoarse spre Katharine.

— Cît de mult s-a împlinit, strigă ea. Cîtă însemnătate au avut pentru el ultimii trei ani ! Înainte scria doar tragedii ale pasiunii, dar asta e tragedia sufletului. Sufletul îngemănat cu singurătatea. E tragedia efortului şi a eşecului, lucru pe care Keats îl numeşte iad. E tragedia mea, aşa cum stau aici întinsă, vlăguită de cursă, ascultînd paşii alergătorilor care mă depăşesc... o, Dumnezeule, paşii iuţi ai alergătorilor !

Îşi întoarse faţa într-o parte şi şi-o acoperi cu mîini crispate. Everett trecu repede lîngă ea şi îngenunche. Dincolo de vreun gest întîmplător şi plin de ironie, Katharine nu dăduse niciodată pînă-n clipa aceea glas amărăciunii izvorîte din înfrîngere. Pentru Everett, curajul femeii devenise un prilej de mîndrie, iar faptul că asista acum la o asemenea scenă îl îmbolnăvea.

— Nu face asta, spuse el aproape sufocat. Nu pot îndura, pur şi simplu nu pot, mă simt copleşit. Nu trebuie să mai vorbim despre asta ; e prea mult, prea tragic.

Cînd Katharine se întoarse din nou spre Everett, pe faţa ei putea fi văzută umbra vechiului zîmbet sfidător şi cinic, mai amar decît lacrimile pe care nu era capabilă să le verse.

— Aşa e, trebuie să dau dovadă de mai multă generozitate. Nu mi se va mai întîmpla aşa ceva decît în nopţile de veghe, în lipsa unei companii mai plăcute. Poţi acum să-mi prepari o băutură oarecare. Pe vremuri, cînd „dacă" aş interpreta rolul Brunhildei nu exista, cînd pur şi simplu *interpretam* rolul Brunhildei, răbdam de foame şi mă întrebam mereu ce anume aş putea bea şi ce nu. Dar flaşnetele stricate au voie să bea tot ce doresc ; nu-i pasă nimănui dacă îşi pierd cumva silueta. Mai cîntă o dată tema de la în-ceput. Asta cel puţin nu e nouă. O avea în cap încă de pe vremea cînd ne aflam împreună la Veneţia, cu ani în urmă, şi obişnuia s-o repete la cină, bătînd darabana în pahar. Începuse tocmai s-o scrie, dar a sosit toamna şi, cum umbrele Adriaticii îl apăsau, a luat hotărîrea să plece pe timpul iernii la Florenţa, iar acolo, îmbolnăvindu-se, a uitat-o. Îţi aminteşti de zilele acelea groaznice ? Toţi oamenii care-l iubesc, la un loc, nu sînt capabili să-l salveze de el însuşi ! Cînd am primit din Florenţa

vestea că zăcea la pat. mă aflam la Nisa, angajată într-un concert. Soţia lui a părăsit în grabă Parisul, dar eu am ajuns prima. Am sosit într-un amurg, pe o furtună înspăimîntătoare. L-arti găsit în biblioteca vechiului palat pe care-l închiriaseră, o încăpere lungă şi întunecată, plină de cărţi vechi latineşti, de mobilă masivă şi de bronzuri. Stătea lîngă foc, într-un capăt al bibliotecii, şi arăta atît de vlăguit, ah, şi atît de palid... ca de fiecare dată cînd e bolnav, după cum ştii. Ah, şi e aşa de bine că ştii ! Nici măcar halatul roşu nu împrumuta feţei vreo urmă de culoare. Primele lui cuvinte n-au fost ca să-mi spună cît de multe îndurase, ci ca să mă anunţe că în dimineaţa aceea se simţise îndeajuns de bine pentru a face ultimele retuşări la partitura *Souvenirs d'Automne,* şi era aşa cum îmi place mie cel mai mult să mi-l aduc aminte ; calm şi fericit şi obosit; nu vesel, ca de obicei, ci pur şi simplu mulţumit şi obosit, dumnezeiasca oboseală care te învăluie după ce ai făcut o treabă bună. Afară ploaia cădea în rafale şi vîntul jelea durerea întregului univers şi ofta în crengile măslinilor înfioraţi, pe lîngă zidurile palatului vechi şi pustiu. N-am să uit niciodată noaptea aceea ! În încăpere nu exista decît lumina focului, care se reflecta pe bustul de bronz şi pe trăsăturile aspre ale lui Dante asemenea flăcărilor din purgatoriu – şi arunca umbre lungi şi negre în jurul nostru ; dincolo de noi, abia dacă reuşea să străpungă întunericul. Adriance se uita ţintă la foc, purtînd în ochi oboseala întregii sale existenţe, precum şi a tuturor celorlalte existenţe care mereu trebuie să năzuiască şi să sufere pentru a face posibilă o existenţă ca a lui. Parcă ar fi pătruns în încăpere vîntul, aducînd cu sine toată durerea lumii, şi ploaia rece juca în ochii noştri, şi valul ne-a cuprins pe amîndoi deodată, suferinţa aceea

universală nespus de tulbure, frica rece de viaţă şi de moarte, de Dumnezeu şi de speranţă, şi eram ca două făpturi strîns unite pe un catarg, în mijlocul oceanului, după ce totul s-a scufundat. Apoi am auzit uşa de la intrare deschizîndu-se, şi împreună cu ea, o nemaipomenită rafală de vînt, care a zguduit chiar şi pereţii ; servitorii au venit în grabă cu luminări, anunţînd că se întorsese doamna, *şi noi din carte-n noapte-aceea nimic n-am mai citit*.

Ea spuse vechiul vers cu un anume umor plin de amărăciune şi cu zîmbetul aspru şi inteligent care, asemenea unui veşmînt luxos, îi învăluia slăbiciunea încă de pe vremuri. Zîmbetul acela ironic, purtat ca o mască pe parcursul anilor, îi modificase complet cu vremea chiar şi liniile feţei, şi cînd se uita în oglindă ea nu se mai vedea pe sine, ci îşi vedea criticul sarcastic, observatorul amuzat, satiric.

Everett îşi prinse fruntea în palme şi rămase cu ochii ţintă la covor.

— Cum te-ai mai zbuciumat, spuse el.

— Oh, da, m-am zbuciumat, răspunse Katharine cu un adînc suspin de uşurare, închizînd ochii. Şi aşa cum stătea lungită şi perfect nemişcată, continuă : Nici nu poţi să-ţi imaginezi ce alinare înseamnă pentru mine faptul că ştii şi dumneata cît m-am zbuciumat, faptul că am reuşit să mă destăinuiesc cuiva. Deseori, în nopţile lungi în care nu puteam să dorm, simţeam nevoia să urlu către lumea întreagă în gura mare. Mi se părea că nu pot muri cu taina asta în suflet. Avea nevoie să fie împărtăşită. Şi acum, după ce ştii, cu greu îţi va veni să crezi că suferinţa mi s-a uşurat nespus de mult.

Everett continua să se uite neputincios în podea.

— N-am bănuit cît de mult ţineai să

ştiu, spuse el.

— Oh, am simţit încă din prima clipă, cînd te-am privit în ochi, în ziua în care ai venit aici cu Charley, că va trebui să afli totul. Mă felicit singură că am fost în stare să ascund lucrul ăsta ori de cîte ori am vrut, deşi presupun că femeile cred întotdeauna aşa ceva. Oamenii cu spirit de observaţie au înţeles probabil, dar aceia care discern repede sînt de obicei rezervaţi şi aproape totdeauna blînzi, pentru că de obicei noi toţi, înainte ds a căpăta darul ăsta, trebuie să sîngerăm puţin. Dar vroiam ca dumneata să ştii ; semeni atît de mult cu Adriance, incit parcă i-aş fi spus chiar lui. Am acum convingerea că într-o zi va afla, şi atunci voi fi scutită de mila lui, căci nimeni nu îndrăzneşte să compătimească morţii. Întrucît asta a însemnat în primul rînd viaţa mea, aş dori să afle. în general, n-are de ce să-mi fie ruşine. Am dus o luptă aprigă.

— Şi el n-a bănuit nimic, niciodată ? întrebă Everett cu voce răguşită.

— Oh, nimic, niciodată, aşa cum vrei să înţelegi dumneata. Firește că e obişnuit să privească în ochii femeilor şi să descopere în ei dragoste ; atunci cînd n-o descoperă, crede că trebuie să se fi făcut vinovat de vreo grosolănie şi suferă. Nutreşte o afecţiune veritabilă pentru tot omul care nu e prost, sau posomorit, sau bătrîn, sau urît din cale afară. Oferă-i tinereţe, voioşie, o doză moderată de inteligenţă şi puţin tact, şi Adriance va fi întotdeauna bucuros să te vadă ivindu-te de după colţ. Eu am împărţit totul cu ceilalţi ; am împărţit zîmbetele, şi galanteriile, şi micile predici distractive. Semăna foarte mult cu un picnic la şcoala duminicală ; purtam cele mai bune haine, arboram un zîmbet şi ne primeam

fiecare partea noastră. Bunătatea lui era copleşitoare. Mi-am trăit cea mai mare parte a vieţii într-o continuă pedeapsă.

— Ajunge, mă faci să-l urăsc, mormăi Everett.

Katharine rîse şi începu să se joace nervoasă cu evantaiul.

— N-a fost cîtuşi de puţin vina lui ; şi ăsta e aspectul cel mai grotesc al situaţiei. Căci totul a început înainte de a-l cunoaşte personal. Mi-am croit drum spre el şi am băut cu lăcomie din cupa sorţii.

Everett se ridică şi rămase în picioare, nehotărît.

— Cred că trebuie să plec. E cazul să te liniştesti. Şi am impresia că nici eu nu sînt în stare să mai ascult ceva.

Katharine întinse mîna şi o apucă pe-a lui cu vioiciune.

— Ţi-ai pierdut trei săptămîni cu povestea asta, nu-i aşa ? Ei, probabil că n-o să fie niciodată spre gloria dumitale în această lume, dar pentru mine totul a fost o mană cerească, pur şi simplu, şi s-ar cuveni acum să închei socotelile unei vieţi mult mai nefericite decît va fi a dumitale vreodată.

Everett îngenunche lîngă ea şi spuse cu vocea sugrumată de emoţie :

— Am rămas pentru că doream să mă aflu alături de dumneata, asta-i tot. De cînd te-am cunoscut la New York, în tinereţe, alte femei nu m-au mai interesat. Faci parte din destinul meu şi nu te-aş fi putut părăsi chiar dacă aş fi vrut.

Ea îşi puse mîinile pe umerii lui şi clătină din cap.

— Nu, nu, nu-mi spune asta ! Am îndurat destul, Dumnezeu mi-e martor, nu-mi mai oferi încă o tragedie, acum la coborîrea cortinei. Credc-mă că n-a fost decît o toană de tinereţe, pe care mila

dumitale cerească şi faptul că eu am fost demnă de ea au reînviat-o pentru o clipă. Nu poţi iubi astfel un prieten drag, aflat pe moarte. Dacă ar mai exista ceva din capriciul dumitale de tinereţe, lucrul ăsta ar trebui să te vindece, şi ar fi mai bine. Acum pleacă, dar să revii mîine, atît timp cit va mai fi un *mîine*, da ?

Îi luă apoi mina cu un zîmbet de o infinită loialitate şi gingăşie, care-i dădea în lături masca de pe suflet şi cuprindea curaj şi disperare laolaltă, şi spuse domol :

— Pentru totdeauna, şi pentru totdeauna, adio Cassius ; Dacă ne vom întîlni din nou, ei bine, vom zîmbi ; Dacă nu, despărţirea noastră va rămîne frumoasă.

Plecînd, Everett se simţi călăuzit de curajul din ochii ei ca de lumina limpede a unei stele.

În seara în care la Paris se cînta pentru prima oară concertul lui Adriance Hilgarde, Everett şedea lîngă patul din casa de la ranchul din Wyoming, veghind cea din urmă luptă pe care toţi trebuie s-o dăm cu carnea noastră, înainte de a fi împăcaţi şi de a ne elibera pentru totdeauna. Se părea uneori că sufletul senin al femeii îşi luase zborul, găsind un sălaş împotriva furtunii, şi că doar viaţa tenace de animal mai rămăsese pentru a înfrunta moartea. Katharine nu făcea decît să se chinuie, pradă unei iluzii care trezea neîntîrziat compătimirea şi mila ; se vedea în vagonul Pullman, în drum spre New York, întorcîndu-se la existenţa şi la munca ei. Cînd se trezea din amorţeală, era doar ca să-l roage pe însoţitor s-o anunţe la o jumătate de oră de la ieşirea din Jersey City, ori să-i reproşeze întîrzierile şi călătoria incomodă.

La miezul nopţii, Everett şi infirmiera rămaseră singuri cu Katharine. Bietul Charley Gaylord se

întinsese alături pe o canapea. Everett continuă să se uite la lampa de noapte, care pîlpîia, pînă cînd ochii începură să-l doară. Apoi fruntea îi căzu pe tăblia patului şi el se cufundă într-un somn greu, istovitor. Visă concertul lui Adriance de la Paris şi pe Adriance însuşi, trubadurul zîmbitor şi degajat, cu figură copilăroasă şi cu părul uşor argintiu. Auzea aplauzele şi vedea trandafirii zburînd peste rampă şi îngrămădindu-se pînă la jumătatea pianului ; petalele cădeau şi se împrăştiau pe scenă, formînd insule purpurii. Şi pe această cărare purpurie păşea tinereşte Adriance, de mînă cu primadona ; o femeie brunetă de data asta, cu ochi de spaniolă.

Infirmiera îl atinse pe umăr şi el tresări şi se trezi din somn. Apoi infirmiera puse un paravan în jurul lămpii. Katharine se trezise şi, după cum observă Everett, era conştientă şi se zbătea. El o săltă încetişor, sprijinind-o pe braţul său, şi începu să-i facă vînt cu evantaiul. Katharine îi mîngîie uşor părul şi-l privi cu nişte ochi care păreau că nu plînseseră şi nu se îndoiseră niciodată.

— Ah, dragul meu Adriance, dragul, dragul meu ! murmură ea.

Everett se duse să-l cheme pe Gaylord, dar, cînd cei doi se întoarseră, pentru Katharine delirul artei luase sfîrşit.

Două zile mai tîrziu, Everett se plimba pe peronul gării, în aşteptarea trenului care să-l ducă spre Vest. Charley Gaylord mergea alături de el, însă cei doi bărbaţi n-aveau să-şi spună nimic unul altuia. Bagajele lui Everett se aflau îngrămădite pe un cărucior ; el păşea grăbit şi arunca priviri pline de nerăbdare în lungul liniei, pîndind apariţia trenului. Nerăbdarea lui Gaylord nu era nici ea mai

mică ; cei doi bărbaţi, care se înţeleseseră atît de bine, îşi deveniseră acum insuportabili unul altuia şi tînjeau cu strîngere de inimă după clipa despărţirii.

Cînd trenul intră în gară, Everett strînse cu putere mîna lui Gaylord, în mijlocul nenumăraţilor pasageri care coborau. Membrii unui ansamblu german de operă, în drum spre coastă, se repezeau pe lîngă ei într-o goană frenetică, să-şi poată lua micul dejun cît vreme staţiona trenul.

Everett auzi o exclamaţie într-un pronunţat dialect german – şi o femeie masivă, a cărei siluetă rezistase cu încăpăţînare popasurilor în cele mai imposibile locuri, se repezi spre el, cu părul galben înfoiat din pricina vîntului, radiind toată de o veselă uimire şi îl apucă de haină cu mîinile ei strîns înmănuşate.

— *Herr Gott,* Adriance, *lieber Freund* strigă ea cu afecţiune.

Everett îşi retrase repede braţul şi-şi ridică pălăria, roşind.

— Iertaţi-mă, doamnă, dar se vede că m-aţi confundat cu Adriance Hilgarde. Sînt fratele lui, spuse el calm şi, întorcîndu-i cîntăreţei abătute spatele, se grăbi să se urce în tren.

Dumnezeule, Adriance, prietene drag (germ.).

CAZUL LUI PAUL

— Studiul unui temperament —

IN DUPA-AMIAZA aceea Paul urma să apară în faţa corpului didactic din Pittsburgh, ca să dea socoteală pentru numeroasele lui abateri de la disciplină. Fusese eliminat cu o săptămînă în urmă, iar tatăl lui, răspunzînd la apelul directorului, îşi mărturisise atunci uluirea.

Paul a intrat în cancelarie zîmbitor şi afabil. Hainele îi rămăseseră puţin cam mici, iar catifeaua cafenie de la gulerul paltonului descheiat era roasă şi uzată ; avea cu toate acestea aerul unui filfizon ; purta un ac de opal la cravata neagră, înnodată cu grijă, şi o garoafă roşie la butonieră. Într-un fel, profesorii considerau această din urmă podoabă nu tocmai potrivită cu spiritul copleşit de remuşcări al unui elev eliminat oficial. Paul era înalt pentru vîrsta lui şi foarte slab, cu umeri ascuţiţi şi aduşi în faţă şi cu pieptul îngust. Avea nişte ochi remarcabili, graţie unei strălucir cam isterice şi, conştient fiind de asta, şi-i folosea totdeauna într-o manieră teatrală, lucru deosebit de neplăcut la un băiat. Pupilele îi erau nefiresc de mari, de parcă li s-ar fi turnat beladonă, dar aveau şi o licărire sticloasă, pe care medicamentul acesta nu o provoacă.

Atunci cînd directorul l-a întrebat de ce se afla acolo, Paul a răspuns destul de cuviincios că dorea să se întoarcă la şcoală. Era o minciună, însă Paul avea deseori obiceiul să mintă, considerînd că era ceva absolut necesar într-un conflict important. Profesorii au fost rugaţi să-şi exprime nemulţumirile în privinţa lui, ceea ce au şi făcut, dar cu o asemenea mîhnire şi animozitate, încît se dovedea că nu era vorba de un caz obişnuit. Printre abaterile pomenite se numărau dezordinea şi impertinenţa, dar fiecare dintre profesorii lui Paul simţea că numai cu greu ar putea fi exprimată în

cuvinte adevărata cauză a supărării generale, care consta în modul lui sfidător şi isteric de a se purta şi într-un dispreţ despre care ştiau cu toţii că-l nutreşte faţă de ei, fără să depună nici cel mai mic efort pentru a-l ascunde. O dată, pe cînd Paul scotea la tablă ideile principale dintr-un paragraf, profesoara de engleză venise lîngă el şi încercase să-i dirijeze mîna. Paul se dăduse înapoi cutremurat şi-şi dusese cu violenţă mîinile la spate. Dacă ar fi lovit-o, profesoara, cuprinsă de uluială, s-ar fi simţit probabil mai puţin jignită şi încurcată. Insulta fusese atît de involuntară şi de personală, încît rămînea de neuitat, într-un fel sau altul, Paul îşi manifestase faţă de toţi profesorii lui, bărbaţi şi femei deopotrivă, aceeaşi aversiune fizică. într-o anumită oră şedea cu mîna streaşină la ochi, în alta se uita totdeauna pe fereastră cînd era examinat vreun coleg, în alta comenta lecţia obţinînd efectele cele mai umoristice.

În după-amiaza aceea profesorii simţeau că întreaga lui atitudine era simbolizată de neîntrerupta înălţare din umeri şi de garoafa roşie purtată cu dezinvoltură, şi s-au repezit cu toţii fără milă asupra lui, avînd-o în frunte pe profesoara de engleză. Paul le-a ţinut piept zîmbind, cu buzele palide răsfrînte peste dinţii albi. (îşi ţuguia mereu buzele şi-şi înălţa sprîncenele, ceea ce era şi o neobrăzare, şi un lucru enervant la culme.) Băieţi mai mari decît Paul fuseseră îmblînziţi şi vărsaseră lacrimi sub un asemenea duş rece, pe el însă nu-l părăsea nici o clipă zîmbetul acela fix, singurul semn de nelinişte constituindu-l tremurul nervos al degetelor care se jucau cu nasturii paltonului, precum şi cîte-o zvîcnire întîmplătoare a celeilalte mîini, în care ţinea pălăria. Paul avea totdeauna obiceiul să zîmbească şi-şi arunca privirile în jur,

avînd impresia că lumea se uită cu atenţie la el şi încearcă să descopere ceva. Expresia asta încrezută era de obicei atribuită insolenţei sau „şmecheriei", cu toate că se trăgea în mare măsură din voioşia vîrstei.

În vreme ce ancheta continua, unul dintre profesori a repetat o remarcă impertinentă a băiatului, şi atunci directorul l-a întrebat pe Paul dacă el credea că numai femeile trebuie să aibă un limbaj cuviincios. Paul a săltat uşor din umeri şi şi-a încruntat sprîncenele.

— Nu ştiu, a răspuns el, n-am vrut să fiu nici politicos, nici obraznic. Cred că e vorba de felul meu neatent de a mă exprima.

Directorul, care era om înţelegător, l-a întrebat atunci dacă n-avea cumva impresia că de un asemenea fel de a se exprima ar trebui să se dezbare. Paul a rînjit şi a răspuns că, într-adevăr, avea impresia asta. Cînd i s-a spus că poate pleca, s-a înclinat cu graţie şi a ieşit. Salutul lui n-a fost decît o repetare a scandaloasei garoafe roşii.

Profesorii erau disperaţi ; maestrul de desen a dat glas părerii tuturora atunci cînd a afirmat că băiatul avea ceva care le depăşea înţelegerea. El a adăugat:

— De fapt, nu cred că zîmbetul îi vine pe de-a-ntregul din insolenţă. Are un aer chinuit. Băiatul nu e prea robust, lucru care se observă uşor. Ştiu întîmplător că s-a născut în Colorado, cu numai cîteva luni înainte ca maică-sa să se stingă după o lungă boală. Ceva nu e în ordine cu el.

Profesorul de desen ajunsese să-şi dea seama de faptul că, uitîndu-te la Paul, nu-i observai decît dinţii albi şi vioiciunea exagerată a ochilor. Într-o după-amiază călduroasă, băiatul adormise la planşeta de desen, şi atunci profesorul văzuse cu uimire ce faţă albă şi brăzdată de vinişoare

albastre avea ; pielea trasă şi zbîrcită în jurul ochilor, ca la bătrîni, cu buzele contractate chiar şi-n somn, crispate din pricina unei tensiuni nervoase care le trăgea în lături, dezgolindu-i dinţii.

Profesorii au părăsit clădirea nemulţumiţi şi amărîţi ; îi umilea faptul că se răzbunau pe un simplu copil, că îşi exprimaseră acest sentiment în termeni duri şi, ca să zicem aşa, că se împin

seseră unul pe altul într-un joc oribil de imputări fără măsură. Cîţiva dintre ei aveau impresia că parcă ar fi asistat la încolţirea unei amărîte de pisici de pripas de către o ceată de băieţi răi.

Cît despre Paul, el a coborît dealul în goană, fluierînd corul soldaţilor din *Faust* şi uitîndu-se din cînd în cînd în urmă speriat, ca să vadă dacă nu se aflau cumva prin preajmă niscai profesori pe care să-i supere buna lui dispoziţie. Şi cum era după-amiaza tîrziu, iar în seara aceea Paul era de serviciu ca plasator la Carnegie Hali, s-a hotărît să nu mai treacă pe-acasă să mănînce. Cînd a ajuns la sala de concerte, uşile nu se deschiseseră încă şi, întrucît afară era frig, s-a hotărît să urce în galeria de pictură, totdeauna goală la ora aceea, unde se aflau cîteva din schiţele vesele ale lui Raffelli, reprezentînd străzile Parisului, şi unul sau două peisaje veneţiene, albastre şi eterice, care totdeauna îl înviorau. A fost încîntat să nu găsească pe nimeni acolo, în afară de bătrînul paznic care şedea într-un colţ cu un ziar pe genunchi, cu un ochi închis şi cu celălalt acoperit de un petec negru. Paul a pus repede stăpînire pe teren şi a început să se plimbe în sus şi-n jos, sigur de sine şi fluierînd încetişor. După o vreme s-a aşezat în faţa unui tablou albastru de Rico şi s-a cufundat în gînduri. Cînd i-a dat prin minte să se .uite din nou la ceas, era trecut de ora şapte, şi atunci s-a ridicat cu o tresărire şi a luat-o la fugă în jos pe scări, strîmbîndu-se la Augustus, care se zărea din încăperea actorilor, şi făcînd un gest

indecent spre Venus din Milo în vreme ce trecea prin dreptul ei pe scări.

Cînd a ajuns la cabina plasatorilor, băieţii, vreo jumătate de duzină, se şi aflau acolo, şi Paul, agitat, a prins să-şi tragă repede uniforma. Era una dintre puţinele care i se potriveau – şi el socotea că-i vine minunat, deşi ştia că haina dreaptă şi strînsă pe trup îi scotea în evidenţă pieptul îngust, în privinţa căruia se dovedea foarte sensibil. Era totdeauna grozav de agitat cînd se îmbrăca, îngînînd pe nas acordurile preliminare ale viorilor şi cornilor din încăperea muzicanţilor ; dar în seara asta parcă îşi ieşise cu totul din fire ; i-a necăjit şi i-a plictisit pe băieţi atît de mult, încît aceştia, spunîndu-i că e nebun, l-au doborît la podea şi s-au trîntit grămadă peste el. Calmat întrucîtva de aceste represalii, Paul a rupt-o la fugă din cabină, îndreptîndu-se către intrare, pentru a-i conduce la locurile lor pe primii sosiţi. Era un plasator model ; graţios şi zîmbitor, alerga în susul şi în josul spaţiilor dintre rînduri ; nimic nu i se părea prea greu ; purta mesaje şi aducea programe, de parcă asta i-ar fi fost cea mai mare plăcere a vieţii, şi toţi cei din sectorul lui îl socoteau un băiat fermecător, presupunînd că el şi-i amintea şi ţinea la ei. Pe măsură ce sala se umplea, devenea din ce în ce mai vioi şi mai însufleţit, obrajii şi buzele lui căpătau culoare ; parcă ar fi fost gazda unei mari recepţii. Chiar în clipa în care muzicanţii ieşeau şi-şi ocupau locurile, sosi şi profesoara lui de engleză, cu abonament cumpărat pentru stagiunea aceea de către un industriaş de vază. Cînd îi înmînă lui Paul biletele, ea manifestă o anumită stînjenealã amestecată cu trufie, atitudine care după aceea o făcu să se simtă ridicolă. Paul se sperie o clipă şi avu sentimentul că ar vrea s-o dea afară ; ce căuta ea aici, printre toţi aceşti oameni rafinaţi şi în mijlo-

cul acestor culori vesele ? O examină şi ajunse la concluzia că nu era potrivit îmbrăcată şi că trebuie să fii nebun ca să stai la parter cu asemenea ţoale. Biletele îi fuseseră probabil trimise din caritate, reflectă Paul în vreme ce o conducea la locul ei, şi profesoara avea dreptul de a sta acolo tot atît cit avea şi el.

Cînd începu simfonia, Paul se aşeză într-unul din ultimele locuri, scoţînd un lung suspin de uşurare, şi se pierdu în sinea sa, aşa cum făcuse în faţa picturii lui Rico. Nu simfoniile propriu-zise aveau pentru el o importanţă deosebită, ci primul suspin al instrumentelor, care părea să elibereze în sufletul băiatului un duh voios şi atotputernic ; ceva ce se zbătea acolo ca spiriduşul din sticla găsită de pescarul arab. Simţi brusc un avînt plin de viaţă ; luminile îi dansau în faţa ochilor, iar sala de concerte strălucea într-o inimaginabilă splendoare. Cînd apăru pe scenă soprana, Paul uită pînă şi de răutatea profesoarei sale şi se dărui cu totul ciudatei influenţe pe care totdeauna astfel de personaje o aveau asupra lui. Se întîmpla ca solista să fie o nemţoaică, în nici un caz la prima ei tinereţe, mamă a multor copii ; dar purta o rochie lucrată cu grijă şi o diademă şi avea,

mai presus de toate, aerul acela vag de desăvîrşire şi strălucirea aceea mondenă, care amîndouă o trasformau în ochii lui Paul într-o adevărată regină de basm.

La sfîrşitul fiecărui concert Paul era iritat şi amărît pînă în clipa cînd adormea ; în seara asta se simţea chiar mai neliniştit ca de obicei. Avea sentimentul că nu e capabil să se destindă, că-i este imposibil să renunţe la emoţia lui plăcută, singurul lucru care putea fi numit cît de cît viaţă.

În timpul ultimului număr din program se retrase şi, după ce îşi schimbă hainele în cabină, se strecură afară, lîngă uşa laterală, unde se afla trăsura sopranei. Aici începu să se plimbe iute în susul şi în josul trotuarului, aşteptînd s-o vadă cînd iese.

Ceva mai încolo, pe o porţiune de teren viran, se ivea masiv şi pătrat prin ploaia fină hotelul Schenley, cu ferestrele celor douăsprezece etaje ale sale strălucind asemenea ferestrelor unei căsuţe de carton puternic iluminate, sub crengile pomului de Crăciun. Toţi actorii şi cîntăreţii de mîna-ntîi trăgeau la hotelul acela cînd soseau în oraş, ba chiar şi unii industriaşi de vază de prin partea locului stăteau acolo în timpul iernii. Paul dăduse adeseori tîrcoale hotelului, urmărindu-i cu privirea pe oamenii care intrau şi ieşeau, tînjind să pătrundă acolo şi să-i lase pentru totdeauna undeva în urmă pe profesorii săi şi grija lor neghioabă.

În cele din urmă apăru şi cîntăreaţa, însoţită de dirijor ; acesta o ajută să urce în trăsură şi închise portiera cu un cordial *Auf Wiedersehen* care-l făcu pe Paul să se întrebe dacă între ei nu existase cumva o veche iubire. Băiatul urmă trăsura în drumul ei spre hotel şi merse atît de repede, încît nu se afla prea departe de intrare atunci cînd

coborî cîntăreaţa şi dispăru în dosul uşilor turnante de sticlă, pe care le dădu în lături un negru cu pălărie înaltă şi haină lungă. În clipa în care uşile se deschiseră, lui Paul i se păru că intră şi el. I se păru că o urmează pe cîntăreaţă pe treptele clădirii încălzite şi luminate, că pătrunde într-o lume exotică, tropicală, o lume a suprafeţelor scînteietoare şi lucioase, într-un lux desfătător. Se gîndi la mîncărurile misterioase care erau aduse în sufragerie şi la sticlele verzi din frapierele cu gheaţă, aşa cum le văzuse în pozele cu supeuri din suplimentul lui „Sunday World". O rafală de vînt făcu ploaia să cadă cu o bruscă vehemenţă, şi Paul se sperie descoperind că se afla tot afară, în băltoaca de pe aleea pietruită a hotelului ; că ghetele lui înotau în apă, iar paltonul sărăcăcios atîrna ud pe el ; că felinarele din faţa sălii de concerte se stinseseră şi că ploaia se cernea deasă ca o pînză între el şi lumina portocalie a ferestrelor de deasupra. Aici se afla ceea ce îşi dorea... chiar lîngă el... lumea de basm a Crăciunului, cu serbările pentru copii, dar duhuri batjocoritoare stăteau de pază la uşi, iar Paul se întreba, în vreme ce ploaia îi biciuia faţa, dacă nu cumva era sortit să tremure veşnic în noaptea neagră de afară, privind în sus către o altă lume.

Se răsuci şi porni fără tragere de inimă spre linia de tramvai. Un sfîrşit trebuia să vină odată ; tatăl lui în ţinută de noapte în vîrful scărilor, explicaţii care nu se explicau, minciuni improvizate la repezeală care-l compromiteau pentru totdeauna, camera lui de la etaj, cu tapet oribil de culoare galbenă, şifonierul care scîrţîia, şi cutia soioasă, îmbrăcată-n pluş, unde-şi ţinea gulerele, iar deasupra patului din lemn vopsit portretele lui George Washington şi Jean Calvin şi, înrămat, motto-ul „Aveţi grijă de mieii mei", cusut cu lînă

roşie de maică-sa.

Jumătate de oră mai tîrziu, Paul se dădu jos din tramvai şi coborî alene pe una din străzile laterale care dădeau în artera principală. Era o stradă foarte respectabilă, cu case absolut identice, în care oameni de afaceri avînd posibilităţi medii de trai dădeau naştere şi educaţie unor liote de copii, care se duceau cu toţii la şcoala duminicală, unde învăţau catehismul prescurtat şi erau interesaţi de matematică ; semănînd cu toţii între ei, asemenea locuinţelor, şi împăcîndu-se de minune cu monotonia în care trăiau. Paul nu urcase niciodată pe Strada Cordelia fără un fior de scîrbă. Casa lui se afla chiar lîngă aceea a pastorului. În noaptea asta Paul se apropie de casă cu senzaţia inertă de înfrîngere, cu sentimentul iremediabil că se cufundă iar şi pentru totdeauna în urîţenie şi banalitate, sentiment pe care-l avea ori de cîte ori se întorcea acasă. În clipa cînd pătrunse pe Strada Cordelia, simţi cum îl trec toate năduşelile.

Odată cu sfîrşitul unor trăiri atît de pline, încerca deprimarea de după beţie ; scîrba faţă de paturile respectabile, faţă de mîncarea obişnuită, faţă de casa năpădită de mirosurile bucătăriei ; repulsia înfiorată faţă de substanţa incoloră şi inodoră a traiului zilnic ; dorul bolnăvicios după situaţii calme, şi lumini blînde, şi flori proaspete.

Cu cît se apropia de casă, cu atît se simţea mai categoric străin de toată această privelişte; dormitorul oribil, baia rece cu cada de zinc soioasă, oglinda crăpată, robinetele care curgeau ; tatăl lui în capul scărilor, cu picioarele păroase ivindu-se de sub cămaşa de noapte, cu labele vîrîte în papuci. Întîrziase mai mult ca de obicei, aşa că aveau să urmeze, de bună seamă, întrebări şi reproşuri. Paul se opri brusc în faţa uşii. Simţea că i-ar fi greu să se lase oprit în noaptea asta de tatăl său ; că i-ar fi

greu să se culce din nou pe patul acela mizerabil. Nu voia să intre ; putea să-i spună a doua zi tatălui său că n-avusese bani de tramvai şi că plouase atît de tare încît mersese acasă la unul dintre băieţi, rămînînd acolo toată noaptea. între timp ploaia îl udase rău şi i se făcuse frig. Se duse în spatele casei şi încercă una dintre ferestrele de la subsol ; o găsi deschisă, o ridică prudent şi se lăsă în jos pe zidul pivniţei, pînă la podea. Acolo rămase în picioare, ţinîndu-şi răsuflarea, îngrozit de zgomotul pe care-l făcuse, dar prin tavanul de deasupra nu răzbătu nici o mişcare şi nu se auzi nici un scîrţîit de trepte. Descoperi o ladă de săpun, o trase pînă la cercul palid de lumină care se prelingea dinspre uşa cazanului, apoi se aşezâ. îi era groaznic de frică de şobolani, aşa că nu încercă să doarmă, ci rămase doar aşezat, privind cu neîncredere întunericul şi simţindu-se încă îngrozit la gîndul că tatăl lui s-ar fi putut trezi. în astfel de momente, după cîte-o experienţă care transforma spaţiile goale şi mohorîte ale calendarului în zile şi nopţi, Paul avea simţurile paralizate, însă mintea cu desăvîrşire limpede. Dacă tatăl lui l-ar fi auzit intrînd pe fereastră şi ar fi coborît şi l-ar fi împuşcat, luîndu-l drept un hoţ ? Dar dacă ar fi coborît cu pistolul în mînă, şi el ar fi reuşit să strige la timp pentru a se salva, iar tatăl lui s-ar fi îngrozit, gîndindu-se cît de aproape fusese de a-şi ucide fiul ? Şi dacă ar fi sosit apoi o clipă în care tatăl lui şi-ar fi amintit de noaptea asta şi ar fi dorit să nu fi existat nici un strigăt de avertizare ca să-i oprească mâna ? Cu această ultimă presupunere, Paul îşi trecu vremea pînă la revărsatul zorilor.

Duminica a fost o zi frumoasă ; prin frigul umed de noiembrie răzbătea ultima licărire a unei veri tîrzii. Dimineaţa, Paul a trebuit să se ducă la biserică şi la şcoala duminicală, ca de obicei.

Duminica după-amiaza, atunci cînd vremea le-o permitea, cetăţenii de pe Strada Cordelia ieşeau totdeauna afară, pe verandă, şi discutau cu vecinii de alături, sau se duceau în vizită la cei de peste drum, în semn de bună vecinătate. Bărbaţii şedeau de obicei pe nişte perne pestriţe, **aşezate** pe treptele care coborau spre trotuar, în vreme ce femeile, îmbrăcate

sărbătoreşte, şedeau în balansoare pe terasele înguste, pretinzînd că se simt minunat. Copiii se zbenguiau pe stradă ; erau atît de numeroşi, încît locul semăna cu terenurile de joacă ale grădiniţelor. Bărbaţii de pe trepte, fără haină, cu vestele descheiate, îşi ţineau picioarele larg desfăcute şi burţile scoase confortabil în afară şi vorbeau despre preţuri, ori spuneau anecdote despre agerimea diverşilor şefi şi patroni. Din cînd în cînd îşi aruncau privirea spre mulţimea de copii gălăgioşi, ascultau cu drag vocile lor ascuţite şi nazale, zîmbind atunci cînd îşi vedeau copiate înclinaţiile, şi amestecau legendele despre regii fierului cu aluzii privitoare la progresele şcolare ale fiilor, la notele obţinute de ei la matematică, la sumele economisite în puşculiţe.

În această ultimă duminică de noiembrie, Paul a stat toată după-amiaza pe treapta cea mai joasă a verandei, privind ţintă în stradă, pe cînd surorile lui, aşezate în balansoare, discutau cu fetele preotului de alături despre cîte bluze îşi făcuseră în ultima săptămînă şi despre cîte prăjituri mîncase nu ştiu cine la biserică ultima oară. Atunci cînd vremea era călduroasă şi tatăl lui se afla într-o stare de spirit deosebit de jovială, fetele făceau limonadă, pe care-o aduceau totdeauna într-o cană de sticlă roşie, ornamentată cu flori de nu-mă-uita din email albastru. Fetele considerau lucrul ăsta încîntător – şi vecinii făceau mereu glume pe socoteala cănii şi a culorii ei speciale.

Astăzi tatăl lui Paul şedea pe prima treaptă, vorbind cu un tînăr care-şi tot muta ţîncul neastîmpărat de pe un genunchi pe altul. Era chiar tînărul dat zilnic drept exemplu lui Paul ; dorinţa fierbinte a tatălui era ca Paul să-l poată imita. Tînărul acesta avea un ten roşcovan. gura roşie,

cu buzele strînse, şi nişte ochi miopi şi spălăciţi peste care purta ochelari cu lentile groase şi cu braţe de aur curbîndu-se pe după urechi. Era slujbaş la o importantă firmă a oţelului, fiind privit pe Strada Cordelia ca un tînăr de viitor. Circula povestea că în urmă cu vreo cinci ani (acum avea douăzeci şi şase) fusese puţin cam desfrînat, dar că, pentru a-şi schimba obiceiurile şi a nu-şi mai pierde timpul şi forţele, în cazul că ar fi continuat cu nebuniile tinereţii, ascultase sfatul şefului său, dat destul de des angajaţilor, şi la douăzeci şi unu de ani se însurase cu cea dintîi femeie pe care reuşise s-o convingă să se alăture destinului său. Aceasta s-a întîmplat să fie o învăţătoare costelivă, mult mai în vîrstă decît el, care purta şi ea ochelari cu lentile groase şi care-i făcuse patru copii la fel de miopi ca şi ea.

Tînărul povestea cum şeful său, aflat acum într-o croazieră pe Mediterana, era tot timpul la curent cu toate amănuntele afacerilor, fixîndu-şi ore de birou pe iaht ca şi cînd ar fi fost acasă şi „lucrînd atît de mult, încît ţinea ocupate două stenografe". Tatăl povestea la rîndul lui despre intenţia firmei sale de a pune în funcţiune o uzină electrică la Cairo. Paul strîngea din dinţi ; se temea cumplit că totul s-ar putea să se strice înainte de-a ajunge el pe meleagurile acelea. Îi plăcea totuşi să asculte legendele despre regii fierului, mereu repetate duminicile şi de sărbători ; poveştile despre palatele veneţiene, despre iahturile de pe Mediterana sau despre jocurile cu mizã ridicată de la Monte Cario îi aprindeau imaginaţia ; îl interesau şi succesele băieţilor de birou ajunşi pînă la urmă celebri, deşi stagiul în domeniul ăsta de activitate nu-l ispitea cîtuşi de puţin.

După ce se termină cina şi după ce ajută la ştersul farfuriilor, Paul îl întrebă timid pe tatăl său

dacă se poate duce acasă la George, să învețe împreună la geometrie, şi-l rugă şi mai timid să-i dea bani de tramvai. Această a două rugăminte fu nevoit s-o repete, căci tatălui său nu-i plăcea să audă, din principiu, despre cereri de bani, fie ei mulţi sau puţini. Îl întrebă pe Paul dacă n-ar putea să se ducă la un alt băiat care stătea mai aproape, adăugind că n-ar fi trebuit să lase învăţatul lecţiilor pentru duminică ; îi dădu totuşi o monedă de 10 cenţi. Nu era un om sărac, dar avea lăudabila ambiţie de a reuşi în viaţă. Îl lăsase pe Paul să devină plasator numai pe considerentul că un băiat trebuie să-şi cîştige cît de cît existenţa.

Paul fugi repede sus, îşi spălă mîinile bine ca să-i dispară mirosul urît de grăsime rămas de la spălatul vaselor şi-şi stropi apoi degetele cu puţină apă de colonie dintr-o sticlă ţinută ascunsă în sertar. Părăsi casa cu cartea de geometrie sub braţ, la vedere ; cînd ieşi de pe Strada Cordclia şi luă tramvaiul care cobora

spre oraş, îşi scutură amorţeala celor două zile lipsite de viaţă şi începu din nou să trăiască.

Deoarece îl cunoştea pe tînărul conducător al unei trupe care juca în permanenţă la unul din teatrele oraşului, Paul fusese invitat să asiste la repetiţiile de duminică seara ori de cîte ori avea posibilitatea. De un an de zile şi mai bine, Paul îşi petrecea toate momentele libere zăbovind în cabina lui Charley Edwards. Îşi cîştigase un loc printre discipolii lui Edwards nu numai datorită faptului că tînărul actor, neputîndu-şi permite să angajeze special o persoană ca să-l ajute să se costumeze, îl găsea adeseori util, ci şi pentru motivul că recunoştea la Paul ceva asemănător cu lucrul pe care clericii îl numesc „vocaţie".

La teatru şi la Carnegie Hali trăia Paul cu adevărat ; restul nu era decît somn şi uitare. Iată basmul lui, cu toată atracţia unei iubiri secrete. În clipa în care trăgea pe nări mirosul de vopsea şi de praf din spatele decorului, Paul începea să respire ca un prizonier eliberat şi descoperea în sufletul său putinţa de a face ori de a spune lucruri splendide, strălucitoare, poetice. în clipa în care orchestra repeta strident uvertura operei *Martha,* ori cînta serenada din *Rigoletto,* tot ceea ce era stupid şi urît dispărea uşor, iar simţurile i se aprindeau cu desfătare, deşi în chip delicat. Se întîmpla aşa, pesemne, datorită faptului că în lumea lui Paul naturalul purta aproape totdeauna masca urîţeniei, astfel încît băiatul avea impresia că un anumit element de artificialitate îi este absolut necesar frumuseţii. Pesemne datorită faptului că cealaltă experienţă a lui era atît de plină de picnicurile de la şcoala duminicală, de economiile meschine, de sfaturile folositoare cu privire la felul cum să reuşeşti în viaţă, de mirosurile de neînlăturat ale gătitului, Paul găsea

această existenţă foarte ademenitoare şi pe femeile şi pe bărbaţii aceştia eleganţi foarte atrăgători şi se simţea adînc impresionat de înstelatele grădini cu meri veşnic în floare, acolo sub lumina rampei.

Ar fi destul de greu să exprimăm în cuvinte forţa convingerii lui Paul că intrarea în scena teatrului era, de fapt, adevărata poartă către lumea basmului. Cu siguranţă că nimeni din trupă n-a bănuit vreodată lucrul ăsta, şi cel mai puţin a bănuit-o Charley Edwards. Totul semăna foarte mult cu vechile istorii despre Londra cu evrei fabulos de bogaţi, care aveau încăperi subterane cu palmieri şi fîntîni şi lămpi ce împrăştiau o lumină blîndă, şi cu femei în toalete luxoase care nu vedeau niciodată lumina, destrămătoare de vrajă a zilei londoneze. În mijlocul unui oraş învăluit în fum şi fascinat de cifre şi de soioasa trudă cotidiană, Paul îşi avea templul lui secret, covorul lui fermecat, frîntura lui de ţărm mediteranean albalbăstrui scăldat într-un soare veşnic.

Cîţiva dintre profesorii lui susţineau ipoteza că imaginaţia lui fusese pervertită de literatura frivolă, dar adevărul e că Paul nu prea citea. Cărţile de-acasă nu făceau parte dintre cele care-ar fi putut tenta ori corupe o minte juvenilă, iar cît priveşte lectura romanelor recomandate de unii prieteni... ei bine, Paul se hrănea mai degrabă cu muzică ; orice fel de muzică, de la cea simfonică la muzica de flaşnetă. Nu-i trebuia decît scînteia, fiorul acela de nedescris care să-i facă imaginaţia stăpînă peste simţuri, dîndu-i posibilitatea să-şi construiască suficiente acţiuni şi imagini. Era la fel de adevărat că nu-l pasiona teatrul în sine... în orice caz, nu în accepţiunea uzuală a termenului. Nu dorea să devină actor, şi cu atît mai puţin

muzician. Nu simţea nevoia să facă nici unul din lucrurile astea ; ceea ce vroia el era să vadă, să existe în atmosfera asta, să plutească pe valul ei, să se lase purtat departe de tot şi de toate, leghe după leghe în atmosfera aceasta de vis.

După o seară petrecută în spatele decorurilor, Paul găsea clasa şi mai respingătoare ; podelele şi pereţii goi, profesorii prozaici care nu purtau niciodată redingote, nici viorele la butonieră, profesoarele cu rochiile lor mohorîte, cu vocile ascuţite, cu seriozitatea demnă de milă despre prepoziţiile cu care se formează cazul dativ... Nu putea suporta să-i vadă pe ceilalţi elevi convinşi, fie şi numai o clipă, că el îi lua pe oamenii ăştia în serios ; trebuia să le facă dovada că-i considera pe toţi vulgari şi că, oricum, el, Paul, nu se afla acolo decît dintr-o glumă. Avea poze cu autograf de la toţi membrii companiei şi le arăta colegilor de clasă, îndrugîndu-le cele mai incredibile istorii despre prietenia lui cu aceşti oameni, despre întîlnirile lui cu soliştii care veneau la Carnegie Hali, despre supeurile la care participa alături de ei şi despre florile pe care le trimitea. Cînd istoriile lui şi-au pierdut efectul, iar auditoriul a devenit indiferent, Paul s-a simţit de-a dreptul disperat şi a început să-şi tot ia rămas bun de la băieţi, anunţîndu-i că avea de gînd să călătorească o vreme ; să se ducă la Veneţia, la Neapole, în Egipt. Apoi, lunea, se întorcea cu coada între picioare, zîmbind timid : sora lui se îmbolnăvise şi el trebuia să-şi amîne voiajul pînă la primăvară.

La şcoală treburile au prins să meargă din ce în ce mai prost. Ca să-i facă pe profesori să priceapă cît de adîne îi disprețuia, pe ei şi predicile lor, şi cît de teribil de apreciat era el în alte părţi, a afirmat o dată sau de două ori că n-are vreme de pierdut cu teoremele ; adăugind (cu sprîncenele

încruntate şi cu o umbră din sfidarea aceea febrilă care-i uluia totdeauna) că el îi ajută pe membrii companiei teatrale – toţi vechi prieteni de-ai săi. Rezultatul? Directorul s-a dus la tatăl lui Paul, iar Paul a fost retras de la şcoală şi trimis să muncească. Impresarului de la Carnegie Hali i s-a spus să angajeze alt plasator ; portarul teatrului a fost avertizat să nu-l mai primească ; iar Charley Edwards, cuprins de remuşcări, i-a promis tatălui să nu-l mai vadă pe băiat niciodată.

Auzind unele dintre poveştile lui Paul, membrii companiei s-au amuzat copios ; mai cu seamă femeile. Dar cum majoritatea acestora munceau din greu, întreţinîndu-şi soţii ori fraţii nevoiaşi, au rîs destul de amar la gîndul că tocmai ele îi inspiraseră băiatului astfel de fantezii aprinse şi înzorzonate. Au căzut de acord, împreună cu profesorii şi cu tatăl lui, că Paul era un caz periculos.

Trenul spre Est înainta cu greu prin viscolul de ianuarie ; zorii întunecaţi începeau să se arate cenuşii cînd locomotiva fluieră, la o milă de Newark. Paul se ridică de pe locul unde stătuse ghemuit şi dormise un somn agitat ; şterse apoi cu palma fereastra aburită de răsuflări şi privi afară. Zăpada se învîrtejea, răsucindu-se învolburată peste pămînturile albe ; troienele începuseră să se înalţe pe cîmpuri şi de-a lungul gardurilor, în vreme ce ici-colo, deasupra lor, se mai zăreau tulpinile buruienilor uscate şi iarba lungă şi mortă. în casele împrăştiate din loc în loc ardeau lumini, iar cîţiva lucrători şedeau lîngă linia de cale ferată şi îşi agitau felinarele.

Paul dormise foarte puţin şi se simţea înţepenit şi jegos. Călătorise întreaga noapte într-un vagon de zi, pe de o parte fiindcă n-avusese îndrăzneala să intre într-un Pullman aşa cum era îmbrăcat, iar

pe de alta fiindcă îi fusese teamă să nu-l zărească vreun om de afaceri din Pittsburgh, care să-l mai fi întîlnit cîndva în birourile firmei Denny & Carson. Cînd îl trezise fluieratul locomotivei, Paul se apucase repede cu mîna de buzunarul de la piept, uitîndu-se în jurul său cu un zîmbet neîncrezător. Dar italienii mărunţi şi stropiţi de noroi dormeau mai departe, femeile murdare de vizavi zăceau, cu gurile căscate, într-o totală uitare de sine, ba chiar şi copiii lor plîngăreţi şi soioşi erau deocamdată liniştiţi. Paul se lăsă pe spate şi începu să lupte din răsputeri cu nerăbdarea care-l stăpînea.

În gară îşi luă în grabă micul dejun, rotindu-şi privirile atent şi cu o vădită stinghereală. Ajuns în staţia de pe Strada Douăzeci şi Trei, consultă un birjar care-l duse apoi la un magazin de îmbrăcăminte pentru bărbaţi, ce se deschidea chiar la ora aceea. Zăbovi acolo preţ de vreo două ore, tîrguind după ce stătuse să cumpănească îndelung şi cu mare grijă. îşi îmbrăcă noul costum în cabina de probă ; redingota şi hainele de seară le împachetă şi le puse în birjă, alături de lenjerie. Se duse apoi la un pălărier şi la un magazin de încălţăminte. Următoarea vizită o făcu la „Tiffany", unde îşi alese un ac nou de cravată şi un inel de argint. Nu putea aştepta să fie marcat inelul, spuse el. în sfîrşit, se opri la o firmă de geamantane de pe Broadway şi îşi împachetă cumpărăturile în mai multe genţi de voiaj.

Era trecut puţin de ora unu cînd plecă spre hotelul Waldorf şi, după ce achită birja, intră în biroul de recepţie. Se înregistră ca fiind din Washington ; mama şi tatăl lui se aflau, chipurile, în străinătate, iar el venise acolo să aştepte vaporul cu care se întorceau. îşi povesti foarte plauzibil istoria şi n-avu nici un necaz, căci se oferi

să plătească pentru ei înainte, atunci cînd reţinu camerele ; un dormitor, un salonaş şi o baie.

Nu o dată, ci de o sută de ori îşi făcuse el planul acestei descinderi la New York. Discutase fiecare amănunt cu Charley Edwards, iar în albumul lui de-acasă, cu tăieturi de prin publicaţii, se aflau pagini întregi cu descrieri ale hotelurilor newyorkeze, pagini extrase din ziarele de duminică. În micul salon de la etajul opt, unde fusese condus, văzu dintr-o ochire că totul era aşa cum se cuvenea să fie. Un singur amănunt din imaginea pe care şi-o făurise el în minte lipsea ; Paul sună, aşadar, şi-l trimise pe băiat după flori. Pînă la întoarcerea acestuia se plimbă nervos prin încăpere, aranjîndu-şi noua rufărie şi pipăind-o cu încîntare. Puse apoi la repezeală florile în apă şi se azvîrli în cada fierbinte. Părăsi nu după multă vreme camera albă de baie, radiind de fericire în noua lui lenjerie de mătase şi jucîndu-se cu ciucurii haitului roşu. Afară zăpada se învîrtejea atît de amarnic, încît Paul abia putea să zărească prin geam cealaltă parte a străzii, dar înăuntru aerul era deosebit de plăcut şi de înmiresmat. Aşeză viorelele şi narcisele galbene pe un taburet alături de canapea, după care se trînti şi el, suspinînd lung şi acoperindu-se cu o pătură scumpă. Era nespus de obosit ; acţionase într-o asemenea grabă, făcuse faţă unei asemenea încordări şi străbătuse atîta drum în ultimele douăzeci şi patru de ore, încît vroia acum să înţeleagă felul în care se desfăşurase totul. Fermecat de zgomotul vîntului, de aerul călduţ şi de mireasma răcoroasă a florilor, se cufundă, moţăind, într-o adîncă retrospectivă.

Fusese nemaipomenit de simplu ; cînd i-au închis uşa teatrului şi uşa sălii de concerte, cînd i-au luat jucăria, totul de fapt s-a hotărî! Restul a fost o problemă de şansă. Nu-l mira decît curajul

lui – deoarece îşi dădea prea bine seama că fusese totdeauna terorizat de frică, un fel de spaimă care-l apăsa şi care, pe măsură ce plasa ţesută din propriile lui minciuni se strîngea tot mai mult, îi paraliza muşchii. Nu-şi putea aminti pînă acum de vreun moment în care să nu-l fi înspăimîntat ceva. Chiar şi în copilărie, acest ceva fusese mereu prezent – în spatele lui, în faţă, în stînga ori în dreapta. Existase totdeauna un colţ umbrit, un loc întunecat în care el nu îndrăznea să se uite, dar din care ceva părea să-l urmărească întruna – şi se purtase de multe ori ruşinos, ştia asta.

Dar acum încerca un straniu sentiment de uşurare, de parcă ar fi aruncat, în sfîrşit, mănuşa spre lucrul acela din colţ.

Trecuse totuşi numai o zi de cînd se simţea încă strîns ca-n chingi ; ieri după-amiază, însă, fusese trimis la bancă să depună banii pentru Denny & Carson, ca de obicei... dar de data asta i se spusese să lase registrul acolo, pentru calcularea soldului. Erau peste două mii de dolari în cecuri şi aproape o mie în bancnote ; luase bancnotele din registru şi le transferase liniştit în propriile buzunare, apoi completase formularul de depunere. Avusese nervi destul de tari ca să se întoarcă la birou, unde îşi terminase treaba şi se învoise pentru a doua zi, sîmbătă, invocînd un motiv plauzibil. Ştia că registrul n-o să se înapoieze de la bancă mai devreme de luni sau marţi, iar tatăl lui o să fie plecat în săptămîna următoare din oraş. Din clipa cînd strecurase banii în buzunar şi pînă cînd se urcase în trenul de noapte spre New York, n-avusese nici o clipă de ezitare. Dar nu era pentru întîia oară cînd naviga pe ape nesigure.

Cît de uşor fusese totul ! Iată-l aici, cu dorinţele împlinite ; de data asta n-o să mai trezească pe

nimeni, n-o să mai existe nici o siluetă în vîrful scărilor. Şi Paul urmări dansul fulgilor de zăpadă prin dreptul ferestrei, pînă-l fură somnul.

Cînd se trezi, era trei după-amiaza. Se săltă cu o tresărire. Una din preţioasele lui zile se şi scursese pe jumătate. Pierdu mai mult de o oră cu îmbrăcatul, urmărindu-şi atent şi pas cu pas toaleta în oglindă. Totul era perfect : era exact tipul de băiat pe care-l visase totdeauna.

Paul coborî şi luă o birjă care-l duse pe Fifth Avenue către Central Park. Zăpada se mai domolise întrucîtva ; trăsurile, cărucioarele negustorilor ambulanţi alergau fără zgomot încolo şi încoace prin amurgul de iarnă ; băieţi cu fulare de lînă la gît curăţau cu lopata treptele din faţa uşilor ; staţiile de pe bulevard alcătuiau pete frumos colorate pe fundalul alb al străzii. Ici şi colo, prin unghere, se zăreau tarabe cu grădini întregi de flori ; pe pereţii lor de sticlă, fulgii se lipeau şi apoi se topeau ; violete, trandafiri, garoafe, lăcrămioare... mult mai drăguţe, într-un fel, şi mai ademenitoare aşa cum înfloreau acolo în zăpadă, cu totul nefiresc. Parcul însuşi oferea privirilor un minunat peisaj de iarnă.

Cînd Paul se înapoie, clipele amurgului trecuseră şi melodia străzilor era alta. Zăpada cădea mai repede, lumini se filtrau dinspre hotelurile care îşi înălţau fără teamă prin viscol etajele, sfidînd vînturile furioase ale Atlanticului. Un şir lung şi negru de trăsuri se scurgea pe bulevard în jos ; din loc în loc, se intersecta cu alte şiruri, perpendiculare. În dreptul hotelului se aflau vreo douăzeci de trăsuri, şi birjarul fu nevoit să aştepte.

Sub acoperişurile de protecţie, băieţi în livrele intrau şi ieşeau, alergînd încolo şi-ncoace pe covorul de catifea roşie, întins de la uşă pînă la stradă. Deasupra, în jur, înăuntru, pretutindeni era

zarvă şi zgomot de glasuri, era graba şi neliniştea a mii de fiinţe omeneşti dornice de plăceri ca şi el ; în stînga şi-n dreapta lui domnea mărturia grăitoare a omnipotenţei banului.

Băiatul îşi încleştă dinţii şi îşi adună umerii, într-un spasm al înţelegerii ; intriga tuturor dramelor, conţinutul tuturor povestirilor romantice, materia nervoasă a tuturor senzaţiilor tari se roteau în jurul lui ca fulgii de zăpadă. Şi el ardea aidoma unui rug aprins în furtună.

Cînd coborî la cină, muzica orchestrei îl întîmpină plutind pe deasupra coliviei ascensorului. Simţea că i se învîrteşte capul ; în coridorul înţesat de lume, se prăbuşi pe unul din scaunele aşezate lîngă perete, ca să-şi recapete suflul. Luminile, zgomotul conversaţiei, parfumurile,

amestecul tulburător al culorilor... avu o clipă sentimentul că nu va fi capabil să reziste. Dar numai o clipă ; asta era lumea lui, îşi zise. Porni încet pe holuri, trecînd prin salonaşe, prin fumoare şi camere de recepţie ; parcă ar fi explorat încăperile unui palat vrăjit, în care urma să locuiască doar el.

Cînd ajunse în sala de mese, îşi căută un loc lîngă fereastră. Florile, feţele de masă albe, paharele de vin multicolore, toaletele vii ale femeilor, pocnetul înfundat al dopurilor, unduioasele repetări ale *Dunării albastre* venind din direcţia orchestrei, totul revărsa peste visul lui Paul o strălucire tulburătoare. Cînd i se turnă în pahar şampania de nuanţă roză, lichidul acela rece şi preţios care făcea multă, multă spumă, Paul se îndoi cu totul de existenţa unor oameni cinstiţi pe lume. Iată pentru ce luptau oamenii, reflectă el ; iată în ce consta lupta, începu să nu mai creadă în realitatea trecutului său. Cunoscuse el vreodată un loc numit Strada Cordelia, un loc unde oamenii de afaceri, arătînd veşnic frînţi de oboseală, plecau cu primul tramvai ? Simple rotiţe într-un angrenaj, aşa i se păreau ei lui Paul, fiinţe dezgustătoare, cu fire de păr rămase pe haine de la pieptănatul copiilor, cu îmbrăcămintea mirosindu-le a bucătărie. Strada Cordelia... Ah ! făcea parte dintr-un alt timp şi dintr-o altă lume ; căci nu arătase el totdeauna aşa, nu stătuse el aici seară de seară, de cînd putea să-şi aducă aminte, aruncîndu-şi visător privirea peste toată această strălucire şi răsucind încet piciorul paharului, cum făcea şi acum, între degetul mare şi cel mijlociu ? Nici nu putea să creadă altfel.

Nu se simţea cîtuşi de puţin stînjenit ori singur. Nu dorea cu tot dinadinsul să cunoască pe nici unul din oamenii aceştia ; vroia doar să aibă

dreptul de a privi, de a-şi da cu părerea, de a urmări spectacolul ; lupta doar pentru accesoriile scenei. Şi nici seara tîrziu, în lojă la Opera Metropolitană, nu s-a simţit singur. Dispăruseră acum temerile nervoase, agresivitatea exagerată, dorinţa fierbinte de a se diferenţia de mediul înconjurător. Avea acum convingerea că mediul înconjurător îl justifică. Purpura nu contrariază pe nimeni ; putea s-o poarte în voie. Trebuia doar să-şi privească veşmintele ca să se asigure, din nou, eă aici i-ar fi imposibil cuiva să-l umilească.

Simţi că-i vine greu să iasă din frumosul lui salonaş şi să se ducă la culcare în noaptea asta – şi rămase acolo multă vreme, uitîndu-se la viscolul dezlănţuit de-afară, de la fereastra înaltă. Cînd se culcă, lăsă lumina aprinsă în dormitor ; pe de o parte din vechea lui spaimă, pe de alta pentru a nu exista nici un moment nefericit de îndoială, dacă s-ar trezi cumva noaptea, nici o bănuială oribilă că n-a scăpat de tapetul galben şi de portretele lui Washington şi Calvin de deasupra patului.

Duminică dimineaţa, oraşul era practic îngropat în zăpadă. Paul şi-a luat micul dejun tîrziu, iar după-^amiaza a făcut pe neaşteptate cunoştinţă cu un tînăr ciudat, student în anul întîi la Yale, care zicea că venise acolo pentru o „mică

aventură" duminicală. Tînărul s-a oferit să-i arate lui Paul aspectul de noapte al oraşului şi, după cină, cei doi au ieşit împreună şi nu s-au mai întors la hotel pînă a doua zi dimineaţa, la ora şapte. Au debutat cu acea căldură sinceră pe care o dă prietenia la un pahar de şampanie, dar despărţirea din lift a fost deosebit de rece. Studentul şi-a adunat toate puterile pentru a se pregăti să plece la tren, iar Paul s-a dus să se culce. S-a sculat la ora două după-amiază, ameţit şi cu gîtul ars de sete, şi a sunat cerînd apă de la gheaţă, cafea şi ziarele din Pittsburgh.

Cît priveşte conducerea hotelului, Paul nu trezise nici o bănuială. S-ar putea spune că îşi cheltuia cu demnitate comoara şi că nu bătea cîtuşi de puţin la ochi. Nu era prea expansiv, nici chiar atunci cînd îl înfierbînta vinul, deşi găsea că băutura e ca bagheta unui magician, făcătoare de minuni. Principala lui lăcomie îşi avea sălşul în ochi şi urechi, excesele lui nu erau supărătoare. Cele mai mari plăceri i le prilejuiau amurgurile cenuşii de iarnă privite din salonaş ; se bucura în tihnă de florile lui, de haine de divanul lat, de trabucuri – avea sentimentul puterii. Nu-şi amintea să fi simţit vreodată o asemenea împăcare cu sine însuşi. Faptul că nu mai trebuia să mintă cu meschinărie, zi de zi, îl făcea să-şi recapete respectul de sine. Nu minţise niciodată din plăcerea de a minţi, nici măcar la şcoală ; o făcuse doar pentru a fi luat în seamă şi admirat, pentru a marca o diferenţă între el şi ceilalţi băieţi de pe Strada Cordelia ; şi se simţea mult mai bărbat, mai cinstit chiar, acum că nu mai avea nevoie de fanfaronadă şi putea, după cum obişnuiau să spună prietenii lui, actorii, „să-şi interpreteze personajul". Semnificativ e faptul că nu-l bîntuiau remuşcările. Zilele lui de aur se scurgeau fără nici o umbră şi el se străduia să le

facă, pe toate, cit mai reuşite cu putinţă.

Într-a opta zi de la sosirea la New York, Paul a descoperit că întreaga tărăşenie era comentată în paginile ziarelor din Pittsburgh ; comentată cu un lux de amănunte care demonstra absenţa ştirilor senzaţionale pe plan local. Firma Denny & Garson anunţa că tatăl băiatului înapoiase suma care constituise obiectul furtului şi că ea n-avea intenţia să-l pună sub urmărire. Întrebat, pastorul îşi exprimă speranţa că, totuşi, fiul orfan de mamă o să poată fi adus pe calea cea bună, iar profesoara de la şcoala duminicală declara că, personal, n-o să precupeţească nici un efort în acest scop. La Pittsburgh circula zvonul că băiatul fusese văzut într-un hotel din New York şi că tatăl lui plecase în Est, urmînd să-l găsească şi să-l aducă înapoi.

Paul tocmai vroia să se îmbrace pentru masă; cu genunchii moi, se prăbuşi într-un fotoliu şi îşi prinse fruntea în palme. Iată ceva şi mai rău decît închisoarea ; apele călduţe de pe Strada Cordelia aveau să-l acopere cu totul şi pentru totdeauna. Monotonia cu aspectul ei cenuşiu se întindea înainte-i, pentru ani şi ani lipsiţi de speranţă, uniformi ; şcoala duminicală, adunarea Asociaţiei Tinerilor, camera tapetată-n galben, ştergarele umede de vase; totul se năpustea asupra-i din nou, cu o intensitate dezgustătoare. Încercă vechiul sentiment că orchestra s-a întrerupt brusc, senzaţia copleşitoare că piesa a ajuns la capăt. Faţa i se broboană de sudoare ; sări în sus, privi în jur cu un zîmbet alb, lucid şi făcu cu ochiul spre propria-i imagine din oglindă. Apoi, cu ceva din vechea lui credinţă în miracole, datorită căreia se dusese de atîtea ori la şcoală fără să-şi fi învăţat lecţiile, se îmbrăcă şi, fluierînd, o luă la fugă pe coridor, către lift.

Abia intră în sala de mese şi prinse ritmul muzicii, că vechea putere optimistă de a-şi revendica momentul, de a se înălţa odată cu el şi de a găsi că totul e bine îi şi lumină amintirile. Luxul şi strălucirea din jur, aceste simple accesorii scenice, aveau acum din nou, şi pentru ultima oară, forţa de altădată. Trebuia să-şi dovedească sie însuşi că nu se teme, că va sfîrşi superb. Se îndoia mai mult ca oricînd de existenţa Străzii Cordelia şi, pentru întîia oară, îşi bău vinul cu nepăsare. Nu era el, în definitiv, una din norocoasele fiinţe destinate purpurei, nu rămăsese el acelaşi, în locul care i se cuvenea ? Bătînd nervos darabana cu degetele-n masă, Paul acompania muzica din *Paiaţe*, privea în jurul lui şi-şi spunea că toată treaba meritase osteneala.

Reflecta somnoros, în sunetele muzicii şi sub efectul dulce răcoritor al vinului, la faptul că ar fi putut să acţioneze mult mai înţelept. Ar fi putut să ia un vapor de cursă lungă – şi nu

le-ar mai fi căzut acum în gheare. Dar cealaltă jumătate a lumii i se păruse prea depărtată şi prea nesigură pe-atunci; nu se simţise capabil să aştepte ; dorinţa îi fusese prea arzătoare. Dacă ar trebui să aleagă din nou, ar face şi mîine acelaşi lucru. Se uită cu duioşie prin sala înfrumuseţată acum de un abur blînd. Ah, merita, într-adevăr !

A doua zi dimineaţă, Paul se trezi cu o durere care făcea să-i zvîcnească tîmplele şi mădularele. Se prăbuşise pe pat fără să se dezbrace şi adormise încălţat. Mîinile şi picioarele îi erau grele ca plumbul, iar limba şi gîtlejul arse, uscate. Fu cuprins de unul dintre inevitabilele lui accese de luciditate, care nu interveneau decît atunci cînd Paul era epuizat şi cu nervii la pămînt. Rămase lungit, fără să se mişte şi, închizînd ochii, lăsă fluxul evenimentelor să-l năpădească.

Tatăl lui se afla la New York ; „în vreun local", îşi spuse el. Amintirea verilor succesive petrecute pe veranda din faţa casei năvăli asuprăi ca greutatea apei negre. Nu-i mai rămăseseră nici o sută de dolari ; şi ştia acum mai bine ca oricînd că banii sînt totul, sînt zidul care se înalţă între ceea ce-i produce scîrbă şi ceea ce îşi doreşte el. Se apropia sfîrşitul ; se gîndise la asta din prima lui zi glorioasă la New York şi chiar îşi alesese o cale de a reteza firul. Iată, obiectul se afla acum pe măsuţa de toaletă ; îl scosese noaptea trecută, cînd se-ntorsese orbeşte de la cină, dar metalul strălucitor îi rănea ochii, nu-i plăcea cum arată.

Se ridică şi începu să păşească prin cameră cu un efort dureros, frîngîndu-se din cînd în cînd de mijloc, datorită acceselor de greaţă. Era vechea lui stare de depresiune exagerată ; întreg universul devenise Strada Cordelia. Totuşi, într-un fel, Paul nu se temea de nimic, era absolut calm. Probabil pentru faptul că, pînă la urmă, se uitase în colţul

întunecos şi înţelesese. Nu era prea plăcut ceea ce văzuse acolo, dar într-un fel i se părea preferabil în comparaţie cu teama lui îndelungată de lucrul acela. Acum vedea totul limpede. Avea sentimentul că profitase din plin de situaţie, că dusese exact traiul pentru care era menit şi, vreme de o jumătate de oră, rămase uitîndu-se ţintă la revolver. Dar îşi spuse în cele din urmă că nu asta era calea ; coborî şi luă o trăsură spre ponton.

Cînd ajunse la Newark, se dădu jos din tren şi luă o altă trăsură, spunîndu-i birjarului să urmeze calea ferată spre Pennsylvania şi să iasă în afara oraşului. Zăpada se aşternuse din abundenţă pe şosele şi fusese adînc troienită în cîmp deschis. Numai ici-colo, iarba moartă şi tulpinile uscate ale buruienilor se iveau neaşteptat de negre la suprafaţă. După ce pătrunse în ţinutul acesta rural, Paul dădu drumul trăsurii şi, poticnindu-se, o luă pe jos de-a lungul şinelor ; mintea îi era un amalgam de lucruri fără nici o legătură între ele. Parcă ar fi păstrat în cap, sub forma unui tablou concret, tot ceea ce văzuse în dimineaţa aceea. Îşi amintea fiecare trăsătură a celor doi vizitii, a femeii bătrîne şi ştirbe de la care cumpărase florile roşii, prinse acum la butonieră, a casierului de la care luase biletul şi a tuturor pasagerilor de pe bac. Incapabilă să se ocupe cu problemele vitale care-i stăteau în faţă, mintea lui lucra intens şi cu multă abilitate la sortarea şi gruparea acestor imagini. Ele constituiau pentru Paul o parte din urîţenia lumii, din durerea lui de cap, din arsura amară de pe limbă. Fără să se oprească, se aplecă şi îşi vîrî în gură un pumn de zăpadă, dar şi aceasta i se păru tot fierbinte. Cînd ajunse în dreptul unui deluşor, unde calea ferată străbătea un defileu, la vreo douăzeci de picioare dedesubtul

lui, Paul se opri şi se aşeză jos.

Observă că garoafele prinse la butonieră se pleoştiseră din cauza frigului ; splendoarea lor roşie pălise. Îşi imagină cum toate florile văzute în seara dinţii sub acoperişurile de sticlă avuseseră aceeaşi soartă, cu mult înainte. Ele se bucuraseră de o unică şi superbă respiraţie, în ciuda farsei curajoase pe care îndrăzniseră s-o joace iernii de dincolo de sticlă ; pînă la urmă era, pare-se, un joc pierdut toată această revoltă împotriva predicilor prin care se menţine lumea. Paul luă cu grijă una dintre flori şi, săpînd o groapă mică în zăpadă, o puse acolo şi o acoperi. Apoi, din pricina slăbiciunii fizice, dormită o vreme, parcă insensibil la frig.

Îl trezi zgomotul unui tren care se apropia – şi el sări în picioare, amintindu-şi doar de hotărîrea luată şi temîndu-se ca nu cumva să fie prea tîrziu. Rămase în poziţia asta, atent la apropierea locomotivei, cu dinţii clănţănindu-i şi cu buzele trase în lături, ca într-un zîmbet în

fricoşat ; o dată sau de două ori se uită nervos în jur, de parcă ar fi fost urmărit. La momentul potrivit, sări. În vreme ce se prăbuşea, absurditatea grabei de care dăduse dovadă îi apăru cu o limpezime nemiloasă, precum şi vastitatea a tot ceea ce lăsa neîmplinit. Prin faţa ochilor îi trecu fulgerător, mai limpede ca niciodată, albastrul Adriaticii, pe urmă galbenul nisipurilor algeriene.

Simţi cum ceva îi striveşte pieptul, cum trupul îi este aruncat cu viteză prin aer, din ce în ce mai departe, nemăsurat de departe şi de repede, pe cînd mădularele i se relaxau încetişor. Apoi, întrucît mecanismul care făurea imaginile se sfărîmă brusc, viziunile încărcate de nelinişte se întunecară şi ele, fulgerător, şi Paul recăzu în imensa ţesătură a elementelor.

COMOARA DIN INSULA ÎNDEPĂRTATĂ

Ce-ntunecat mai e riul,
Goană eternă de valuri ; Nisipul
sclipeşte ca aurul, Copaci cresc
pe ambele maluri.

Robert Louis Stevenson

I

INSULA ÎNDEPĂRTATĂ e o barieră ovală de nisip, avînd jumătate de milă lungime şi probabil o sută de iarzi lăţime ; ea se întinde la vreo două mile mai sus de Empire City, pe cursul unui mic rîu nămolos din Nebraska. Insula e cunoscută mai cu seamă de copiii care trăiesc prin partea locului şi care au revendicat-o generaţie după generaţie ; au pescuit acolo şi şi-au înălţat corturile sub uriaşul copac boltit şi au aprins focuri de tabără pe malurile

netede şi acoperite cu nisip. în mijlocul insulei, care se află mereu deasupra nivelului apei, cu excepţia perioadelor de viitură, cresc răchite galbenverzui, o sumedenie şi lăstari de plop de un verde aprins, chiar şi atunci cînd suflă cele mai fierbinţi vînturi : asta datorită umezelii din jur. în lunile de vară, cînd capriciosul rîu e mai puţin adînc, regatul copiilor se extinde cu vreo cîţiva zeci de metri – şi o plajă lungă, neregulată ca formă şi acoperită cu un nisip albicios, se iveşte la suprafaţa apei, fără s-o atingă, totuşi, vreodată ; o plajă îndeajuns de mare pentru a putea face loc oricărui fel de vegetaţie, dar în acelaşi timp orbitor de albă sub jocul măruntelor vălurele, oferind imaginaţiei posibilităţi nenumărate. Insula e pămîntul nimănui; are în fiecare vară un nou stăpîn şi a primit o mulţime de nume ; dar pare-se că aparţine, totuşi, celor doi copii care au botezat-o Insula îndepărtată, într-un fel pentru că ei au fost descoperitorii şi proprietarii dintîi, dar mai ales pentru faptul că făceau parte din rasa aceea de oameni aleşi pe care un înţelept din Noua Anglie i-a numit adevăraţii şi singurii stăpîni ai uscatului şi ai mării.

Într-o după-amiază pe la începutul lunii iunie, Nisipurile de Argint ale Insulei îndepărtate sclipeau în soare ca sticla pisată, şi aceleaşi raze gălbui şi piezişe care înfierbîntau nisipul izbeau şi în ferestrele trenului de persoane ce venea dinspre răsărit şi tocmai pătrundea în vale, lăsînd în urmă ţinutul dealurilor. Un tînăr îmbrăcat într-un costum cenuşiu de stofă groasă îşi schimba în vremea asta locul în vagon, ca să se poată afla de partea în care curgea rîul. Pe cînd tînărul nostru traversa vagonul, cîteva femei se uitară în sus şi zîmbiră, căci el înainta cu pas nestăvilit, băieţesc, scoţând un chicotit sonor de plăcere în clipa în care se arunca pe banchetă, ca să urmărească de-acolo

meandrele strălucitoare ale rîului printre copaci. Era o prezenţă îndeajuns de deosebită pentru a trezi interesul chiar şi al femeilor acestora obosite, la capătul unei lungi şi înăbuşitoare zile de călătorie. în vreme ce trenul străbătea hurducîndu-se un pod construit peste o văgăună plină de carpeni şi de floarea soarelui, tînărul trase cu plăcere pe nări mirosul stătut pe care-l exală asemenea locuri la apropierea serii şi care îi este atît de familiar omului crescut în prerie.

„Ah", murmură el în şoaptă, „uite stînca albă de cretă pe unde aveau indienii obiceiul să gonească bizonii către Bariera Bizonului... cum îi ziceam noi, copiii... străvechiul dig de mare al copilăriei. Mă aflu cu adevărat acasă. Doamne, uite şi insula, Insula îndepărtată, Ultima Thule ; şi copacul boltit, şi Movila Ocheanului şi Nisipurile de Argint; îmi bate inima ca unui puşti. «Cîndva într-o corabie a dispărut, pe mare spre insula Skye»„.

Stătea pe banchetă drept ca o luminare, cu buzele strînse şi cu pieptul bombat, căci el nu era nimeni altul decît descoperitorul dintîi al insulei, Douglass Burnham, dramaturgul – singurul nostru dramaturg, susţin unii critici – şi pentru prima oară de cînd avea doar vîrsta unui flăcăiandru şi părăsise ţinutul se întorcea din nou acasă. Nu trecuseră decît doisprezece ani de cînd plecase, şi Pagie şi Temp şi Birkner şi Shorty Thompson rămăseseră pe peronul gării, fluturîndu-şi mîinile şi spunîndu-i la revedere, în vreme ce el strîngea din dinţi ca să-şi înăbuşe lacrimile ; şi acum trenul îl ducea prin valea bătrînului rîu, printre luncile pe unde căuta el papură, de-a lungul canalelor prin care-şi mîna barca de pînză cauciucată, şi pe îngă insula plină de răchite unde îngropase comoara piraţilor... un om pe deplin realizat, avînd lumea la degetul mic. Niciodată nu fusese succesul atît de dulce ca în clipa asta. Locomotiva şuieră, frînarul

strigă numele oraşului Empire City, şi Douglass trecu de cealaltă parte a vagonului şi privi afară spre oraşul care se întindea la vreo jumătate de milă mai departe de gară, pe nişte coline domoale, ascuns în bună parte vederii de plopii înalţi care îi umbreau încă străzile. Dincolo de cotitura liniei ferate văzu „cantina" veche a feroviarilor, vopsită în roşu de Burlington ; deasupra oraşului, pe deal, se zărea printre vîrfurile copacilor turnul de apă. Douglass avu senzaţia că anii îşi iau zborul unul cîte unul de pe umerii săi. Trenul opri. Pe peron îl aşteptau tatăl lui şi un bărbat înalt şi uscăţiv, cu barba decolorată şi încîlcită, a cărui cocoaşă dezolantă, împreună cu pălăria lipsită de formă şi cu hainele căzînd pe el anapoda ţineau loc şi de carte de vizită, şi de biografie. Pieptul îngust, braţele lungi şi gîtul slab erau de neconfundat. Ele aparţineau lui Rhinehold Birkner, amicul Rhine, care nu fusese îndeajuns de energic pentru a renunţa la firma tatălui său şi vindea acum maşini de cusut şi piane, încercînd să întreţină o nevastă infirmă şi zece copii, toţi spălăciţi şi cu pieptul îngust ea şi el. Douglass sări de pe platformă şi strînse cu putere mîna tatălui său.

— Bună, tată ! Bună, Rhine ! Unde sînt ceilalţi băieţi ? Ah, uitasem, tu trebuie să fii singurul care-a rămas aici. Doamne, cum ne-am mai împrăştiat ! Multe mai avem să ne spunem noi doi !

Probabil că de la naşterea întîiului său copil nu se mai petrecuse nici un eveniment care să fi prezentat pentru Rhine aceeaşi însemnătate ca întoarcerea lui Douglass, dar el nu făcu decît să chicotească, aşezîndu-şi mîna aspră şi lipsită de vlagă în mîna caldă şi catifelată a prietenului, şi abia apoi se încumetă să spună :

— Nu te-ai schimbat deloc, Doug.

— Ce face mama, tată ? întrebă Douglass în vreme ce căuta tichetele pentru

bagaje.

— E bine, fiule, dar s-a gîndit că nu poate lăsa mîncărurile ca să vină să te întîmpine. A gătit aproape toată ziua şi chiar se temea că trenul o să întîrzie şi mîncărurile or să se sleiască.

— Mai începe vorbă ? Pe mama o s-o îngrijoreze cina mea chiar şi atunci cînd mă vor alege membru al Academiei.

Douglass se simţea oarecum nervos ; porni în grabă spre tramvaiul mic şi prăpădit care, de cînd şi-l amintea el, fusese tras de catîri cu clopoţei sunători la gît. în vreme ce catîrii se îndepărtau la trap, printre călătorii din vagon se aşternu liniştea. Douglass avea impresia că tatăl său îl priveşte cu un soi de veneraţie ; sau cel puţin veneraţia era rezervată providenţei aceleia de temut care orînduise lucrurile în aşa fel încît un proprietar de pămînturi, om practic şi econom, să fie tatăl unui dramaturg cu mîini albe, care cheltuia într-un an de zile, pentru propriile-i capricii, mai mult decît ar fi putut strînge tatăl său într-o viaţă întreagă. Toate miile de lucruri pe care le avea de spus păreau să i se fi oprit pe limbă, căci deşi stăpînea în mare măsură siguranţa aceea voioasă, comună oamenilor tineri care alcătuiesc în bună parte lumea, Douglass se simţea cuprins de o stînjenealâ ciudată în prezenţa acestui bărbat colţuros, cu favoriţi suri, care-i încălzea pe vremuri haina în finar.

Maică-sa îl aştepta sub lujerii de viţă sălbatică din verandă, exact în locul unde avea obiceiul să stea în picioare şi să-l întîmpine cînd venea în vacanţă de la facultate ; şi deoarece crescuse într-o lume în care emoţiile sînt cultivate şi nicidecum dispreţuite, lui Douglass nu-i fu ruşine de nodul pe care-l simţi punîndu-i-se în gît în clipa cînd îşi îmbrăţişă mama. Ea îl trase în grabă spre lumina lămpii din salon şi-l cercetă cu atenţie, din cap

pînă-n picioare, vrînd să se asigure că fiul ei era şi acum cel mai frumos bărbat din cîţi există, apoi îl trimise în dormitor să se spele pe faţă, pentru cină. Incapabilă să-şi ia ochii de la exemplarul acesta superb pe care toată lumea îl revendica, dar care în definitiv era numai al ei, îl urmă şi acolo. Privindu-l cum îşi scoate haina şi gulerul, se bucură de albeaţa pielii şi de prospeţimea rufăriei lui ; pînă şi culoarea jartierelor de mătase părea să constituie un lucru de cea mai mare importanţă pentru maică-sa.

— Douglass, vorbi ea cu voce misterioasă, nevasta guvernatorului dă mîine seară o recepţie în cinstea ta şi i-am promis că vei citi citeva fragmente din piesele tale.

Iată o treabă care-i mergea la inimă doamnei Burnham. Despre toate acele premiere uluitoare şi despre recepţiile şi dineurile autorului, care se desfăşuraseră undeva în lumea largă, ştia numai din auzite, dar i se părea triumfală ziua cînd Douglass avea să fie onorat de femeile din propriul ei oraş ; femei aparţinînd aceleiaşi religii, femei cu care făcuse cumpărături, se dusese la piaţă, participase la cercul de cusut, femei ale căror prăjituri şi ai căror pepeni muraţi obţinuseră la tîrgurile comitatului premii mai mari decît premiile ei.

— Să citesc ? exclamă Douglass, încetînd să-şi mai frece faţa şi uitîndu-se pe deasupra prosopului. Păi, mamă dragă, citesc mai prost decît un iepuroi. Şi, în afară de asta, piesele nu sînt făcute pentru a fi citite. Lasă-mă să le spun una din chestiile mele vechi : *Băieţelul polonez,* sau *Regulus adresîndu-se cartaginezilor.*

— Dar trebuie s-o faci, fiule, nu se cade s-o dezamăgeşti pe soţia guvernatorului. Azi dimineaţă a trecut pe-aici Margie, anume ca să sta-

bilească treaba asta. S-a făcut o domnişoară tare drăguţă.

Ori de cîte ori maică-sa vorbea pe un asemenea ton, Douglass încuviinţa în tăcere, la fel de firesc cum îi folosea acum parfumul de violete, acelaşi parfum, observă el, cu care avea obiceiul să-şi stropească în taină batista cînd se gătea cu grijă pentru şcoala duminicală, după ce pleca ea la biserică.

— Tot soţia guvernatorului dă tonul ? Ce influenţă civilizatoare a avut ea asupra comunităţii ! Ne-a învăţat pe cei mai mulţi dintre noi toate bunele maniere de care ţinem seama azi. Şi zici că micuţa Margie s-a făcut frumoasă ? N-aş fi crezut niciodată una ca asta. Cîţi băieţi n-a trebuit să cotonogesc din pricină că strigau după ea : „Roşeato, vopseşte-ţi părul în verde !" Dar la bătaie nu era nici ea de lepădat, mai precis n-avea niciodată nevoie de protecţie masculină. Şi ce indian sălbatic ! Plină de curaj şi, totuşi, cu mintea ageră. N-am întîlnit la nici o fată o minte asemănătoare. Dar este, *într-adevăr,* fată ? Într-un fel, mi-am închipuit totdeauna că o să iasă din ea un bărbat... şi încă unul pe cinste. Oho, văd că te uiţi la mine aspru ! Nu, mamă, fetele nu mă tulbură prea tare, şi pe cînd Douglass îşi aranja cărarea în oglindă, ochii lui întîlniră ochii zîmbitori ai mamei. M-ai răsfăţat atît de mult, îneît femeile îmi spun pe faţă că sînt un individ egoist şi că n-au nimic de aşteptat de la mine.

Maică-sa îi dădu haina, privindu-l îngrijorată.

— Mi-era teamă, fiule, că vreuna din actriţele alea...

Tînărul izbucni în rîs cu toată sinceritatea.

— A, nu-ţi face griji din pricina lor, mamă. Aşteaptă să le vezi la repetiţie în bluzele lor jegoase, purtînd la nesfîrşit aceleaşi vechituri şi avînd grijă, cum spun ele, să-şi „odihnească"

părul. Nişte biete fiinţe ! Prea muncesc din greu ca să-şi mai bată capul cu felul cum arată.

Intră apoi în sufragerie, unde era pusă pentru el masa, exact aşa cum fusese totdeauna pe vremea cînd se întorcea acasă de la facultate, cu acelaşi tren de ora 8. Se aflau acolo, sub lu

mina blîndă a lămpii, toate mîncărurile lui favorite, ca şi vechea argintărie de familie, aranjată pe faţa de masă albă cu broderii în formă de ferigă. Trecuseră ani buni de cînd nu mai mîncase Douglass la lumina blîndă a unei lămpi cu gaz. Lîngă farfurie stătea aşezat paharul dăruit de bunică-sa şi avînd scrise pe el cuvintele : „Pentru un băiat cuminte” ; din pricina bucăţelelor de gheaţă, paharul era brumat. Celelalte pahare nu arătau astfel şi conţineau doar apă proaspătă de la pompă, căci în privinţa gheţii mama lui Douglass se dovedea foarte zgîrcită, iar despre efectele dăunătoare ale apei cu gheaţă asupra stomacului omenesc avea cele mai exagerate păreri. Douglass primea gheaţă numai pentru faptul că era cel mai mare dramaturg al ţării şi un om important. Cînd hotărî că ar vrea un cocteil şi ceru whisky, ea îi dădu cu zgîrcenie doar atît cît încăpea într-o lingură, spunîndu-i :

— Exact cît trebuie să primeşti la vîrsta ta, Douglass.

Şi cînd el se duse în bucătărie ca s-o salute pe bătrîna slujnică şi să-şi ia puţină gheaţă pentru băutură, maică-sa porni repede pe urmele lui, strigînd în gura mare :

— Ţi-aduc eu gheaţă, Douglass. Nu umbla la răcitor ; laşi totdeauna gheaţa descoperită şi se prăpădeşte.

Douglass îşi zvîrli braţele în sus.

— Oricîte lucruri aş face pe lumea asta, mamă, probabil că n-o să fiu niciodată îndeajuns de inteligent ca să mi se încredinţeze răcitorul.

„Puteţi intra în toate odăile palatului, majestate, în afară de asta”.

Şi ştia că se află acum cu adevărat acasă, pentru că tatăl lui şedea în pragul uşii chicotind şi

spălîndu-se pe mîini după muls, iar bătrîna slujnică îşi îngropase faţa în şorţ ca să-şi înăbuşe rîsul la vederea acestei ciudate primiri făcute unei celebrităţi. Amintirea luxoaselor încăperi din New York unde locuia se pierdea încetul cu încetul în ceaţă ; iată că era din nou un copil în casa părintească şi n-avea voie să se lase aşteptat cu cina.

În seara următoare, resemnat, şi-a însoţit părinţii la recepţia dată în cinstea lui. De cînd plecase Douglass, oraşul se mai dezvoltase ; faptul că-l vedea pe tatăl său apărînd în ceea ce el susţinea că ar fi frac şi purtînd papion negru la gît, aşa cum purtau politicenii din Kentucky, îl amuza. Deşi oamenii se îmbrăcau acum în frac, mergeau tot pe jos la recepţii, aşa că, pe cînd urca dealul, pe Douglass îl izbi ridicolul întregii situaţii. Lăsă braţul maică-si şi se îndreptă în grabă spre verandă, ţinîndu-şi pălăria în mînă şi rîzînd.

— Margie ! strigă el, cu intenţia de a se năpusti în casă şi de a-i face o surpriză.

Dar în vestibul se ciocni de ceva splendid, apoi se opri şi-şi ţinu respiraţia. O tînără femeie şedea în întuneric lîngă lampa din hol, cu un chibrit aprins în mînă. Era îmbrăcată în alb şi părea foarte înaltă. Chibritul nu arse decît o clipă ; lumina jucă o clipă pe părul ei roşcat ca aurul etrusc, ridicat în sus, deasupra curburii gîtului şi a capului ; pe ovalul feţei şi pe buzele arcuite şi roşii ca o floare purpurie de cactus ; în ochii cenuşii, adînci şi îndrăzneţi ; şi pe umerii albi, mărginiţi de întuneric. Apoi chibritul se stinse, lăsîndu-l pe Douglass să se întrebe dacă nu zărise şi el, asemenea lui Anchise, o năluca, una care să-l facă orb pentru totdeauna la frumuseţea femeilor muritoare.

— Scuzaţi-mă, se bîlbîi el, dîndu-se înapoi spre uşă. O căutam pe domnişoara Van

Dyck. Cumva...

Poate că fusese doar icnetul unui hohot înăbuşit de rîs, poate recunoaşterea printr-un simţ anume, mai demn de încredere decît văzul şi mai subtil decît raţiunea, dar în întunericul din jur părea să domnească o anumită familiaritate, sentimentul acela de siguranţă şi pace pe care oamenii îl încearcă numai în preajma lucrurilor dragi şi apropiate, şi Douglass, cu ochii larg deschişi, întrebă moale :

— Spune-mi, eşti chiar Margie ?

Dinspre silueta albă şi înaltă răzbătu pînă la el doar un hohot uşor de rîs.

— Aveam de gînd să apar în faţa ta în lumina cea mai favorabilă, dar ai stricat totul. Ce mai faci, Douglass ? Ai dat în sfîrşit lovitura ? căci ai lipsit nepermis de mult. Zece ani, nu-i aşa ?

Ea întinse mîna prin întuneric şi el i-o luă, of erindu-i braţul.

— Nu, n-am dat nici o lovitură, dar putea fi mai rău. Aş vrea să mă fi întors acum cinci ani. M-aş fi întors dacă aş fi ştiut, spuse el brusc.

Lectura a fost stupidă, exact cum bănuise Douglass că va fi, dar ascultătorilor le-a plăcut, iar lui i-au plăcut ascultătorii : bătrînul diacon care-l prinsese o dată pe lotul de pepeni verzi şi asmuţise clinele asupra lui ; preşedinta Uniunii Femeilor pentru Temperanţă, care-şi purta bastonul şi memorabilul ei şal negru şi care, din grijă pentru oaia rătăcită, îi mai trimitea şi acum pamflete despre lipsa de cumpătare ; bătrînul lui profesor de la şcoala duminicală, un om bun şi mărginit, care nu citea decît Biblia şi Revista învăţătorilor şi care atîmase cîndva în pomul de Crăciun de la biserică o ediţie ieftină din *Camille*, destinată lui Douglass şi purtând o dedicaţie cu privire la teama de Dumnezeu ca început al înţelepciunii. Se afla acolo şi avocatul oraşului, una din acele strălucite epave pe care le întîlneşti cîteodată în oraşele mici şi care, atunci eînd era prea beat ca să mai poată merge, avea obiceiul să stea tolănit pe scaunul de la birou şi să-i citească ore întregi din Shakespeare unui băieţel desculţ. Chiar lîngă el şedea bancherul acela bogat care-i punea pe copii să-i înhame caii, promiţîndu-le cîte douăzeci şi cinci de cenţi, şi la urmă pornea, uitînd cu totul de bani. Mai erau apoi taţii şi mamele vechilor tovarăşi de clan şi, în acelaşi timp, vasali ai lui Douglass, împrăştiaţi acum prin toată lumea. După lectură, Douglass îşi petrecu o jumătate de oră pălăvrăgind cu simpaticele şi plictisitoarele doamne mai în vîrstă (care îi aminteau cît de mult îi plăcuseră lui pe vremuri tartele şi biscuiţii lor) şi adresîndu-le complimente sincere, alese cu grijă. Apoi, cu inima uşoară şi conştiinţa curată, se îndreptă către locul spre care îi tot zburaseră privirile, încă din clipa cînd pătrunsese acolo.

— Nu cred că e nevoie să-mi cer scuze, Margie, pentru faptul că nu te-am

recunoscut, căci fără să vreau ţi-am făcut un compliment. Cum ai reuşit să înfloreşti astfel ? Pensionul acela să fie de vină ? Poate că te-aş fi recunoscut cu părul pieptănat pe umeri şi, sigur că da, te-aş recunoaşte oricând după zîmbet ! Ai dinţii la fel. Tot mai spargi nuci cu ei ?

— N^am mai încercat de multă vreme. Dar ce puţin te schimbă anii pe tine, Douglass ! Nu te-am mai văzut din seara premierei cu *Frunza de trifoi,* cînd ţi-am ascultat cuvîntul rostit înainte de tragerea cortinei. Oho, am fost foarte mîndră de Căpetenia Piraţilor.

Douglass se aşează pe scaunul de la pian şi se uită cercetător în ochii ei, care îi întîlniră pe-ai lui, cu un zîmbet deschis.

— Cum, te aflai atunci la New York şi nu mi-ai dat de ştire ? A fost o vreme cînd nu te-ai fi purtat cu mine atît de urît. N-ai ţinut să mă vezi deloc, măcar din curiozitate ?

— Ei, mi-am vizitat nişte colege de pension şi ele mi-au spus că ar fi o gafă să te deranjez, şi apoi ziarele erau pline cu amănunte interesante despre cît eşti tu de ocupat, cum mănînci şi cum te razi la teatru. Unde mai pui că timpul nici nu-ţi aparţine cînd te afli în vizită, ştii doar.

Ea observă expresia mîhnită pe care o căpătase fața lui și se căi, apoi adăugă veselă :

— Dar pot să-ți mărturisesc că te-am urmărit îndeaproape și, cînd s-a întîmplat să dăm ochi unul cu altul pe stradă, nu m-ai recunoscut.

— Și nu m-ai oprit ? Asta e încă și mai rău. Cum Dumnezeului să te fi recunoscut ? Să acostezi o zeiță și să-i spui : o, păi tu erai Căpetenia Piraților și purtai la brîu un satîr ! Eu, însă, nu m-am transformat într-un Apollo, ferească sfîntul. Așa că mă cunoșteai destul de bine. Eu unul nu te-aș fi ocolit astfel, într-un loc străin.

— Nu, tu îți faci datoria față de concetățeni, Douglass. N-ai ajuns un înfumurat. Ei pleacă rînd pe rînd să vadă lumea și se întorc înapoi cu tot felul de veşti privitoare la gloria ta. Cîtor indivizi fără însemnătate nu le-ai dat să mănînce și să bea la New York ! Chiar și pe bătrînul Skin Jackson, cînd a venit la New York să-și trateze ochii, l-ai dus la Waldorf și la Players' Club, unde a băut cu „nemuritorii". Cum de-ai avut curajul s-o faci ? Tot mai purta la cămașă butonii aceia înghrozitori, bulgării aceia de aur pe care i-a scos din Colorado cînd eram noi mici ?

— întocmai, Margie. Și a avut și succes cu ei. Dar te abaţi de la subiect. Cînd și unde m-ai văzut la New York ?

— Era într-o seară cînd traversai Madison Square. Te duceai probabil la teatru, pentru că se aflau cu tine Flashingham și domnișoara Grew, și te grăbeai.

Margie ar fi vrut să nu-i fi pomenit de întîmplarea asta.

— Mi-aduc aminte că la întoarcere am mîhnit-o profund pe maică-ta, povestindu-i că domnișoara Grew își anunțase logodna cu Douglass Burnham. Cum s-a răspîndit vestea ?

Datorită ei, cu siguranţă.

— Fără îndoială, dar a fost o absolută neînţelegere din partea doamnei. N-a existat niciodată între noi aşa ceva, spuse Douglass nervos. Asta e un obicei dezgustător al lui Edith ; la fiecare două săptămîni anunţă o nouă logodnă, la fel de automat ca un majordom care anunţă cina. Cam o dată pe lună îşi cheamă scumpele fete din *A douăsprezecea noapte* la un ceai solemn şi le aduce la cunoştinţă, liniştită, o nouă logodnă, şi ele o sărută şi plîng pe umărul ei şi spun lucruri pe care le-au mai spus de încă o duzină de ori şi pleacă pe urmă pălăvrăgind. A fost logodită cu mai fiecare tip din înalta societate din New York şi cu întreaga familie Milton, afară de sir Henry, singura excepţie posibilă, şi taioă-său le-a dat telegrafic binecuvîntarea tuturor cunoscuţilor ei. Dar să nu ne pierdem vremea cu asemenea prostii. Să le lăsăm, spuse el repede.

— Cred că sînt, totuşi, foarte interesante ; eu una nu-mi pot permite logodne săptămînale. Dar un singur lucru aş vrea să ştiu, Douglass. Aş vrea să ştiu cum ai făcut.

— Ce anume ?

Margie îşi zvîrli mîinile-n lături, cu un gest impetuos.

— O, totul, toate lucrurile minunate pe care le-ai făcut. Îţi aduci aminte de seara aceea cînd stăteam lungiţi pe bariera de nisip...

— Pe Pustiul Absolut, o întrerupse Douglass cu blîndeţe.

— Da, pe Pustiul Absolut... şi în lumina focului de vreascuri ne făceam planuri cum să cucerim lumea ? Vezi tu, şi alţi oameni îşi fac planuri, luptă şi îndură suferinţe şi totuşi eşuează, şi doar cîţiva reuşesc la sfîrşit, cînd sînt bătrîni şi nimic nu mai are importanţă. Dar tu ai învins aşa

cum numai în basme se învinge, fără să-ţi pătezi armura de aur, şi nu descopăr pe faţa ta nici un semn care să arate că ai fi îndurat suferinţe ori că i-ai fi găsit vieţii un gust amar. Cum ai păcălit soarta ?

Douglass se uită prin încăpere şi văzu că oaspeţii se îmbulzeau în jurul castronului cu punch, iar maică-sa, radiind toată în rochia ei nouă din atlaz negru, povestea unui grup de doamne mai vîrstnice întîmplări emoţionante din pruncia lui. Apoi el se aplecă în faţă, îşi împreună mîinile între genunchi şi începu să relateze despre întîia lui piesă, care fusese scrisă în timpul facultăţii şi atrăsese atenţia unui vechi prieten de şcoală al tatălui său, acum regizor. A doua, o farsă politică, îl pusese bine pe picioare. A urmat apoi drama istorică *Lord Fairjax,* care la început a fost un eşec total. îi povesti despre zilele acelea disperate în care trăgea storurile şi lucra la lumina lămpii pînă cînd se simţea complet epuizat, cum pe urmă s-a îmbolnăvit şi a pierdut firul acţiunii şi avea

obiceiul să rătăcească pe străzi, încercînd să scoată firul ăsta din pietrele pavajului, cum pînă şi poliţiştii care-l îmbrînceau la intersecţii ştiau despre *Lord Fcirfax* mai multe decît ştia el.

Vorbind, încerca vechiul sentiment al puterii, de mulţi ani pierdut ; puterea de a se exprima pe de-a-ntregul în faţa ei, de a trezi în mintea ei fiecare nuanţă şi umbră şi vagă asociaţie existentă în mintea lui în acele clipe. Odată cu imaginea triumfătoare a camaraderiei, cu egoista satisfacţie de a se vedea înţeles pe deplin, uitase pînă şi de frumuseţea fetei de lîngă el. Brusc se opri.

— Ei, Margie, nu te porţi cinstit, despre tine nu-mi spui nimic. De^a ce te-ai mai jucat ? De-a piratul, sau de-a prinţesa vrăjită ? Ai fost frumoasa adormită, sau, spre nenorocirea bărbaţilor, Elena din Troia ?

Margie oftă, pe măsură ce se trezea din lumea basmului. Ca întotdeauna, poveştile lui Doug erau minunate.

— Oh, am încetat de multă vreme să mă mai joc. Spre deosebire de tine, m-am maturizat. Cineva spunea că prin asta poţi recunoaşte geniile : continuă să se joace şi nu se maturizează niciodată. Aşa că tu nu eşti decît un caz de dezvoltare întreruptă, la urma urmei.

— Nu cred, te mai joci încă, văd asta în ochii tăi ; şi nu-mi mai spune că sînt geniu. Oamenii îmi spun în felul ăsta doar atunci cînd vor să fie dezagreabili, sau cînd îmi arată cum ar fi scris ei piesele în locul meu. E sperietoarea mea. Dar spune-mi, a înflorit papura în Bălţile Sărate ? Şi dacă o să fie cald afară, o să te lase maică-ta să treci rîul ? Ei, şi vînturile au acelaşi miros iute de sare, cînd bat prin negura nopţii ?

— Şi ţie ţi-a mirosit a sare vîntul de-acolo, Douglass ? Mie încă îmi mai miroase, şi doar

ştii că nu există nici o picătură de sare. De ce le-om fi spus noi Bălţile Sărate ?

— Pentru că *erau* sărate şi n-ar fi putut avea alt nume, după cum n-ar fi putut avea nici Insula îndepărtată. Cînd am fost în Italia, am vrut să văd dacă bălţile alea puturoase din Maremma sînt la fel de autentice ca ale noastre, dar nu sînt nici pe departe ; numai mile şi mile de mlaştină. Şi privighetorile tot mai cîntă în crîng ?

— Da. Alţii le spun porumbei... dar cîntă şi acum.

— Şi tu le crezi încă privighetori în sinea ta şi rîzi de prostia oamenilor mari, nu-i aşa ?

— Da, uneori.

Noaptea tîrziu, Douglass prinse o nouă ocazie, şi de data asta avu norocul s-o întîlnească pe Margie singură, în vreme ce străbătea veranda.

— Ştii, Margie, de ce-am venit acasă în iunie şi nu în iulie, aşa cum plănuisem la început ? Ei bine, stai jos şi lasă-mă să-ţi spun. În clipa asta n-au nevoie de tine înăuntru. Mi-am schimbat acum vreo lună de zile apartamentul şi, pe cînd făceam ordine printre lucruri, am descoperit o cutie, şi în ea cîteva obiecte din vremea copilăriei. Ochii mi-au căzut pe o bucată de hîrtie decolorată, pe care fusese desenată cu multă grijă o hartă. Era harta unei insule, cu linii albastre şi ondulate de jur împrejur, reprezentînd apa, cum făceam totdeauna cînd desenam continentele la ora de geografie. Pe coasta de apus a insulei era înfiptă în pămînt o spadă roşie, în poziţie verticală. Sub desenul ăsta ştiinţific, se afla următoarea inscripţie : „Cine va săpa la o distanţă de doisprezece paşi de copacul prăbuşit, spre vest, urmînd cărarea făcută pe apă de soarele care apune în cea de a zecea zi a lunii iunie, va da

peste marea comoară şi îşi va vedea îndeplinite toate dorinţele."

Margie izbucni în rîs şi bătu încetişor din palme.

— Deci ai venit să găseşti comoara ; ai străbătut aproape două mii de mile. Pentru tine e o situaţie dramatică. Mi^am păstrat şi eu harta – şi de multe ori am avut intenţia feă mă duc pe Insula îndepărtată şi să sap, însă n-ar fi fost cinstit, pentru că la urma urmei comoara era a ta.

— Ei bine, ai s-o faci acum, pe zece iunie, adică vinerea viitoare, fiindcă pentru asta mă aflu acasă şi a trebuit să-i stric planurile regizorului şi apoi să-l calmez, pe el şi toată trupa lui.

— Fleacuri. Sînt prea mulţi ţînţari pe insulă şi mă tem de ei mai mult decît mă temeam înainte. Şi, în afară de asta, în ziua de azi nu mai există bărci atît de bune ca „Jolly Roger".

— O să mergem chiar dacă va fi nevoie să construiesc o altă „Jolly Roger". Nu mă poţi face să cred că te sperie ţinţarii. Ştiu bine cit eşti de curajoasă. Hai să mergem, Margie, te rog !

Întrebuinţa acum vechiul lui ton, plin de şiretenie şi linguşire.

— Cu tonul ăsta, Douglass, m^ai făcut să comit destule fapte îngrozitoare. Cred că mă hipnotizai. Chiar n-o să te maturizezi niciodată ?

— Nu, cîtă vreme mai există comori ale piraţilor după care să sapi şi cîtă vreme te joci cu mine. Aş vrea să am puţin din prăjitura pe care a mîncat-o Alice în Ţara Minunilor, ca să te pot face iar fetiţă.

În aceeaşi noapte, după ce toţi ai casei adormiseră, Douglass ieşi să se plimbe prin bătrînul tîrg, pe cărările pe care le bătea odinioară, cînd conducea mulţimi şi întemeia oraşe. Dar mai că nu zări nici una dintre pietrele de hotar, căci în ochii lui strălucea aurul etrusc şi se simţea aidoma unui om care într-o localitate plicticoasă şi adormită din Italia ar fi descoperit statuia de marmură a unei zeiţe, la fel de frumoasă ca Venus din Milo ; şi se simţea aidoma unui băieţel care şi-ar fi pierdut bilele şi cel mai bun pistol cu boabe de mazăre şi cîinele care dormea împreună cu el, şi acum le-ar fi găsit din nou pe toate. Încerca să urmeze pas cu pas minunata prietenie din copilăria sa.

Atitudinea normală a copilului faţă de lume este aceea a unui artist, simplă şi pură. În vreme ce noi toţi avem de-a face cu obiectele materiale ale lumii, pentru un pictor nu există decît forma şi culoarea lor. Astfel în fiecare clădire sau stradă există lucruri nebănuite de către cei mari şi care-şi dezvăluie întreaga lor faţă, plăcută ori neplăcută, doar copiilor. Crăpăturile din pereţi alcătuiesc

uneori hărţi şi picturi care fac pur şi simplu frumoase odăile de dormit goale şi respingătoare ; pe o pajişte se întîlnesc porţiuni netede, unde iarba creşte mai verde decît în oricare altă parte şi unde e grozav să te întinzi ; copacii capătă valoare pentru felul ciudat în care le cresc ramurile, iar unele locuri de sub sălciile pitice înşirate de-a lungul rîului sînt într-un fel sacre, aidoma crîngurilor în care aduceau jertfe druizii, astfel că unui băiat îi este aproape teamă să treacă pe-acolo ; există apoi anumite covoare mult mai frumoase decît altele, pentru că doar cu puţină imaginaţie ele se transformă în grădina de trandafiri din *O mie şi una de nopţi;* şi anumite canapele în mod curios adaptate pentru jocul de-a Sindbad în zilele sale de odihnă, după ce obositoarele călătorii au luat sfîrşit.

Etalonul valoric pe care-l foloseşte copilul este atît de original, iar rolul lui straniu faţă de obiectele materiale din jur şi luarea acestora în posesiune diferă într-atîta de maniera persoanelor mai vîrstnice din familie, incit s-ar putea spune că drepturile lui sînt admise printr-o favoare cu totul deosebită.

Cei doi copii, Douglass şi Margie, priviseră întreaga lume exterioară, împreună cu oamenii care o populează, numai din perspectiva a ceea ce reuşeau aceştia să sugereze imaginaţiei lor ; oamenii, la fel ca şi locurile, nu erau decît nişte proprietăţi inventate, contribuind mai mult sau mai puţin la accentuarea vieţii lor interioare.

II

Frunze verzi plutitoare,
Castele de spumă,
Bărci ale mele, uşoare,

cînta Douglass în vreme ce părăseau debarcaderul morii şi pătrundeau în curentul puternic al rîului care în dimineaţa asta părea cel mai frumos şi mai nobil dintre rîuri, un rîu plin de vrajă, curgînd dinspre Arcadia şi Insulele ei Fericite aflate undeva în depărtare. Vălurelele sclipeau ca argintul şi cerul era atît de albastru de parcă ar fi fost chiar atunci creat; tălăngile de la gîtul vacilor răsunau molcom pe maluri, asemenea clopotelor din basme în ziua cînd prinţul rătăcitor îşi aduce mireasa acasă ; pajiştile, care coborau pînă la marginea apei, erau cele mai verzi din lume, căci erau pajiştile de odinioară ; iar florile care creşteau acolo erau cele mai proaspete şi mai parfumate, pentru că de mult, odinioară, în veacul de aur, doi copii culeseseră alte flori aidoma lor ; frumuseţile verilor dispărute răsăreau pretutindeni. Douglass stătea în coada bărcii, cu spatele la soare şi cu pălăria dată mult pe ceafă, vîslind rar şi

mai mult simţind decît văzînd cit este ziua de încîntătoare ; căci privirile lui erau aţintite asupra „cîrmaciului" de la celălalt capăt al bărcii, care şedea cu pălăria în poală, adăpostindu-şi faţa sub o umbreluţă albă, şi cu părul minunat strîns sus în creştetul capului, ca un coif strălucitor de bronz.

Dintre toate posesiunile copilăriei lor, din toată acea Ţară a Minunilor, Insula îndepărtată le era cea mai dragă, era gravată în inima lor precum fusese Calais în inima Măriei Tudor. Cu mult înainte de a pune piciorul pe insulă, aceasta constituise pentru ei ţinta celor mai înalte ambiţii şi a celor mai minunate închipuiri. Se tot întrebaseră ce copaci creşteau acolo şi ce locuri fermecătoare se ascundeau sub viţele încîlcite de vie. Ajunseseră chiar la concluzia că insula trebuie să fie locuită de o rasă blîndă de pitici – şi inventaseră pentru aceşti locuitori imaginari o civilizaţie şi nişte anale istorice, înconjurînd bariera de nisip cu întreg misterul şi întreagă vraja pe care marinarii Greciei le atribuie anumitor insule. Douglass şi Margie primiseră uneori şi alţi copii în lumea lor, dar cei mai mulţi dintre aceştia nu erau puşi să facă altceva decît să cioplească lemne, să care apă, să ajute la schimbarea decorului, să înalţe galeria şi să aşeze tronul regelui, şi participau la desfăşurarea piesei tot atît de puţin ca şi figuranţii care urmăresc un duel celebru. Într-adevăr, Douglass şi-i alegea pe cei mai mici şi mai ascultători dintre băieţi drept vasali, pentru simplul motiv că făceau aşa cum li se poruncea şi nu dădeau naştere la încurcături. Dar pînă şi în băiatul cu cea mai palidă imaginaţie există ceva din firea unui explorator şi, cînd a sosit clipa să-şi construiască faimoasa lui barcă „Jolly Roger", Douglass a găsit multe mîini dornice să-l ajute. De fapt tăiatul lemnelor cu ferăstrăul, bătutul cuielor

cu ciocanul, geluitul, degetele zdrelite şi băşicile însîngerate le-a avut de suportat mai cu seamă gloata flăcăiandrilor năuciţi, care nu pretindeau nici un rol în breaslă şi care bucuroşi tropăiau şi asudau pentru ambarcaţiunea lor şi pentru menţinerea acestei fascinante lumi a jocului, cu mult mai veselă decît ar fi fost ei în stare să şi-o facă.

— Gîndeşte-te, Margie, că după atîţia ani ne întoarcem cu adevărat pe insulă, tu şi eu, căpitanul şi secundul. Unde sînt ceilalţi bravi flăcăi, care navigau împreună cu noi pe vremuri ?

— Unde sînt zăpezile de altădată ? oftă Margie uşor. E foarte trist să creşti mare.

— Trist pentru ei, da. Însă noi nu ne vom maturiza niciodată, ştii, ci vom deveni doar mai atenţi cu tenul nostru, şi arătă din cap spre umbrela ei de soare. Ce puştoaică plină de pistrui mai erai, dar mie-mi plăceai şi aşa, pistruiată. Ia să vedem : bătrînul Temp comandă un regiment în Filipine şi Bake are un ranch de vite în Wyoming, Mac e funcţionar guvernamental la Washington, Jim conduce magazinul de fierărie al tatălui său, Ned şi Shorty s-au înecat, sărmanii, pe vremea facultăţii, scufundîndu-se cu barca în Hudson (ştii, am dat şi eu o mînă de ajutor la ipescuitul cadavrelor), iar bătrînul Rhine vinde maşini de cusut ; n-a fost plecat niciodată, nu-i aşa ?

— Nu, nici vorbă. Ştii ce frică-i era lui Rhine să meargă şi pînă-n oraşul vecin, să vadă circul ! S-a dus o singură dată în Arizona, ca să-şi îngrijească plămînii, dar nimeni din familia lui n-a putut spune unde anume, căci el, din obişnuinţă, trecea pe toate scrisorile „Empire City, Nebraska".

— Ah, asta e o chestie minunată, Margie, ar trebui să mă laşi s-o folosesc. Rhine ar purta cu el Empire City prin toată Europa şi n-ar şti

niciodată că l-a părăsit. Ţi-am spus de Pagie ? Află că e comis-voiajorul unei case de mode din New York ; mi-am comandat acolo nişte haine pe care a trebuit să le dau apoi valetului lui Flashingham. Cînd a apărut prima oară la oraş, Pagie a încercat s-o facă pe destrăbălatul, dar în jurul lui încă mai pluteau ca un nimb rugăciunile iubitoarei sale mame şi, după toată înfăţişarea-i deschisă, după buzele moi şi după dinţii mari şi albi ca laptele, îţi dădeai limpede seama că a rămas acelaşi băiat de la şcoala duminicală. Într-o zi mă aflam la barul Hoffman cu nişte cunoscuţi, cînd un tînăr zvelt s-a apropiat de tejghea şi, ca o fată drăguţă care ar vrea să lase impresia că se desfrînează, a cerut vin roşu cu apă minerală. Tonul acela plîngăreţ nu putea fi confundat. M-am întors şi i-am spus, încă înainte de a-l fi privit drept în ochi : „Oho, Pagie ! Dacă te-ar vedea maică-ta aici !"

— Sărmanul Pagie ! Pun prinsoare că ar fi dorit mai degrabă pîine cu zahăr. Ţi-aduci aminte cum aveaţi obiceiul, tu, Pagie, Shorty şi Temp, să staţi în timpul concertelor organizate la şcoala duminicală, de Ziua Copilului, imul lingă altul în spatele balustradei împodobite cu flori care înconjura amvonul, toţi în costume noi strînse pe talie, cu papioane mari de mătase legate sub guler, cu mîinile la spate, şi cum vocile voastre sonore parcă vroiau să ne încredinţeze că o să reuşiţi în viaţă ? Nu m-am îndoit cîtuşi de puţin, încă de pe atunci, că în ceea ce te priveşte o vei face.

Chila atinse nisipul, scrâşnind, şi Douglass sări pe mal şi-i dădu fetei mîna.

— Coboară, o, Miranda, pe propria ta insulă ! Ştii, Margie, faptul că simt nisipul scîrţîindu-mi acum sub tălpi mă face să am parcă din nou cincisprezece ani. Mă întreb dacă voi mai încerca vreodată un fior de triumf aidoma celui pe

care l-am încercat atunci cînd am pus prima oară piciorul pe limba asta de nisip. Nici una dintre premierele pieselor mele n-a reuşit să-mi ofere ceva asemănător. Ţi-aduci aminte *cu adevărat,* şi ai simţit şi tu la fel ?

— Mi-aduc aminte, bineînţeles, şi am ştiut că-n ziua aceea juoai de fapt două roluri şi că, sub înfăţişarea unui pirat, erai tot timpul un deschizător de drumuri şi un descoperitor al universului. Uite cum trec valurile peste Nisipurile de Argint, la fel oa atunci, şi uite şi uriaşul copac boltit. Hai să alergăm pîn-acolo !

Fata o rupse la fugă sprintenă, pe nisipul sclipitor, şi Douglass rămase în urmă, privind cu nemărginită bucurie trupul superb şi bine făcut care se mişca atît de minunat în aer liber.

Soarele şi pământul îi dăduseră sănătatea aceea de care erau cu desăvîrşire lipsite femeile în preajma cărora trăise el atîta vreme. Margie îşi păstrase puterea braţului şi libertatea mişcărilor, calităţi care făcuseră din ea un straşnic partener de joacă şi pe care viaţa modernă mai că le răpise în întregime oamenilor. Fără îndoială, îşi spunea Douglass, la fel trebuie să fi gonit după vreun cerb pe muntele Ida, cu lănci strălucitoaire-n mîini şi hăulind, protejatele Dianei. Fata se prinse de-o creangă mai joasă, îşi făcu vînt pe dig şi, lipinidu-se de trunchiul unui copac, îl aşteptă acolo îmbujorată, gâfâind, cu pieptul săltîndu-i şi coborîndu-i în ritmul accelerat al respiraţiei.

— De ce ascunzi copacul cu spatele, Margie ? Am vrut să ştiu dintotdeauna cum trăiesc driadele, spuse el şi îndepărtă o frunză uscată de pe umărul fetei.

— Nu-ţi irosi capacitatea de invenţie făcând complimente, Douglass, te afli doar în vacanţă şi trebuie să laşi fantezia să ţi se odihnească. Vezi, sălciile n^au crescut mai deloc. Sînt sigură că-l vom auzi pe matelotul Pagie scâncind în Deşertul Absolut, acolo unde l-am părăsit, ori oîntînd imnuri ca să-şi păstreze curajul. Şi acum hai spre marele copac prăbuşit. Crezi că l-au mişcat din loc torentele ?

Îşi croiră drum prin lăstărişul des de sălcii şi printre lujerii de viţă sălbatică pe care Douglass îi doibora La pămînt cu ajutorul cazmalei şi ajunseră lîngă scheletul dezgolit al unui copac ; descoperiră apoi crucea săpată-n buşteanul acela mare şi alb cu toporişca, vreo' cîteva crestături grosolane, acum netezite de vînt şi de ploaie şi de apele năvalnice ale primăverilor. Alături erau încrustate iniţialele întregului echipaj al piraţilor, unele dintre ele trecute cu vremea şi pe lespezi de morminte.

Locul în care hotărîseră că ar trebui să se afle îngropată comoara fusese împînzit de sălcii; pentru a le înlătura, se puseră împreună pe treabă. Douglass se opri de mai multe ori şi se pierdu în contemplarea fiinţei tinere şi viguroase de lîngă el, cu silueta profilată pe frunzişul verde şi fraged, care se apleca şi se sălta, rupînd nuielele de saloie mai plăpînde. Şi încă se întreba dacă nu e totul un vis, şi-i era pe jumătate teamă să nu-l trezească valetul şi să-i spună că-l aşteaptă la teatru vreo cucoană trecută şi cam nervoasă, care să i se plîngă de rolul primit.

— Tot duşman al trudei fizice, Douglass ? spuse ea rîzînd, în vreme ce se apuca să îndoaie un lăstar mai înalt. Prin asta îţi şi este remarcabil entuziasmul : nu trebuie decît să preamăreşti gloria muncii, pentru a-i face pe alţii să robotească în locul tău.

— Nu, Margie, mă gîndeam într-adevăr foarte adînc la femeile trace care smulgeau crengi de copac şi-l snopeau cu ele-n bătaie pe nefericitul Orfeu.

— Ei, Douglass, vezi că strici jocul ! Un pirat sentimental e de neconceput. Aşa a fost Pagie, şi asta l-a distrus. Dacă mai continui, te părăsesc în Deşertul Absolut.

Douglass rîse şi. revenind printre crengile verzi din preajmă, se uită la ea ca un artist care, pierdut în admiraţie, contemplă o operă de artă desăvîrşită. Cînd ajunseră să dezgroape comoara, nu le trebui decît un foarte mic efort pentru a scoate din pămînt ceea ce în vremurile de odinioară păruse ascuns la o adîncime fabuloasă. Lada era putredă şi se desfăcu în bucăţi cînd o atinseră cu cazmaua, dar borcanul de sticlă, mînjit de nisip şi noroi, era intact. Douglass îşi aşternu batista pe nisip, o fixă la colţuri cu pietre şi

răsturnă deasupra comoara. Se aflau acolo : un document scris cu sînge, mărturie a unor crime fantastice, inima unui spaniol într-un vas cu spirt, bancnotele confederate ale lui Temp, umede şi scîrboase la pipăit, etichetele de tutunuri rare ale lui Pagie, fără nimic din culorile aprinse de pe vremuri, foiţele de staniol ale bietului Shorty, înnegrite şi mîncate de rugină...

— Ah, Douglass, strigă Margie, uite şi inelul tatălui tău, făcut dintr-un bulgăre de argint; cînd l-ai îngropat, te-a bătut cu biciul. Ţi-aduci aminte cum fusesse dăruit unui cavaler cruciat de către regina Angliei, şi cum a încăput pe mîinile unui sarazin după ce a fost doborât cavalerul în faţa Ierusalimului, şi cum l-am ucis noi pe sarazin în deşert şi i-am tăiat degetul, ca să-i luăm inelul ! Ciudat e că, în perspectiva timpului, născocirile noastre frenetice devin realităţi, lucruri pe care le-am trăit de fapt cu întreaga mea fiinţă. Cred că, la drept vorbind, viaţa mea nu s-a deosebit prea mult de viaţa celorlalte fetiţe crescute la ţară ; totuşi, de cîte ori privesc în urmă, totul îmi pare un triumf al bucuriei, o fantezie dezlănţuită – luptele pe mare, galerele superbe, strălucitoarele caravane şerpuind prin deşert...

— La oamenii care trăiesc cu imaginaţia, asta e singura viaţă îndeajuns de profundă pentru a lăsa amintiri. Pe vremea aceea eram artişti, cream doar în vederea clipei, alcătuiam epopei cîntate o singură dată şi apoi uitate, înălţăm imperii care apuneau împreună cu soarele. Nimeni nu muncea pe-atunci pentru bani şi nimeni pentru faimă, ne ajungea plăcerea muncii. Keats spune acelaşi lucru în *Odă pentru 1 Mai,* însă mult mai frumos ; nu ne deosebeam aproape cu nimic de poeţii aceia elini care se mulţumeau să le cînte păstorilor, să uite şi să fie

uitaţi : „bogat prin simpla celebrare a clipei".

— Douglass, exclamă ea, aplecîndu-şi faţa peste micul borcan de sticlă, noi ne-am îngropat aici copilăria, pur şi simplu, fără să bănuim ce preţios lucru aştemem sub pămînt. Iată care era, de fapt, adevărata comoară din Insula îndepărtată, şi zadarnic am răscoli insula în căutarea ei, fiindcă toţi caii şi toţi oamenii regelui la un loc nu ne-ar putea-o da înapoi. Călătoria pe care am făcut-o ca să ne îngropăm brelocurile, chiar înainte de a pleca tu la şcoală, pare să aibă o valoare simbolică inconştientă şi se deosebeşte, într-un fel, de toate celelalte vremuri bune, considerate pe-atunci ca o culme a fericirii.

Margie privi în depărtare, spre locul unde soarele, asfinţind, coborîse mult deasupra apei.

— Ştii de ce, Margie ? Pentru că ăsta a fost sfîrşitul copilăriei noastre, momentul în care zilele de aur au pierit într-o aureolă strălucitoare, s-au prefăcut în muzică, s-au stins. în seara aceea, cînd barca noastră a fost luată de valuri şi a trebuit să mergem prin vad în josul rîului, singuri noi doi, ţinîndu-ne de mînă, şi zgomotele şi răceala apei ne umpleau de spaimă, şi am fost nevoiţi să ocolim nisipuri mişcătoare şi stînci ascuţite şi gropi adînci, iar pe mal, printre copaci, ne pîndeau arătări teribile, tu ai ţipat altfel decît se întîmpla s-o faci uneori cînd te loveai, şi eu am descoperit că aşa, cuprinsă de spaimă, te iubeam mai mult decît te iubisem vreodată în momentele tale de curaj, şi brusc ne-am maturizat, am închis în urma noastră porţile Edenului şi imperiul nostru a luat astfel sfîrşit.

— Şi acum, suspină Margie uşor, nu sîntem decît nişte regi în exil, nişte regi care se întorc să privească de pe crestele munţilor jos în vale, spre ţinutul fericit pe care l-au cirmuit odi-

nioară.

Douglass îi luă mîna cu blîndeţe.

— Dacă va fi să mai existe pentru noi un Eden pe pămînt, draga mea, atunci trebuie să-l făurim cu inimile noastre.

Fata se îndepărtă de el, cu ochii brusc înecaţi în lacrimi strălucitoare.

— Ah, Douglass, vrei să strici totul. Te-ai maturizat şi ai intrat în rîndul lumii obişnuite. Pentru mine jocul s-a sfîrşit.

încercă să se ridice, dar el o ţinu strîns.

— Din seara în care te-am întîlnit în hol şi te-am privit în ochi, am devenit iar două părţi ale aceluiaşi vis. Află, Margie, că avem în urma noastră mai multă poezie decît a fost în stare să cuprindă vreodată existenţa majorităţii oamenilor !

Obrazul lui Margie se făcu mai palid ; fata îi dădu mîna la o parte şi expresia ochilor ei se înăspri.

— Âsta nu e decît un nou joc, Douglass, de care mîine o să te plictiseşti. Nu mai ştiu să mă joc la fel de bine ca altădată. Nu mă mai mulţumeşte simpla celebrare a clipei.

În aluzia ei, pe faţa ei palidă, Douglass ghicea importanţa gestului pe care Margie trebuia să-l facă. îşi muşcă buzele şi spuse :

— Cred că îmi datorezi mai multă încredere, măcar de dragul zilelor în care ne bizuiam deplin unul pe celălalt.

Ea se întoarse cu o sclipire iute de gingăşie plină de remuşcări, aşa cum obişnuia să facă pe vremuri, cînd se întîmpla să-l supere în timpul jocului.

— Vreau doar să te împiedic de a ne mai chinui pe amîndoi. Douglass. Nu putem continua în felul ăsta, nici tu, nici eu. E vorba numai de nişte rămăşiţe ale unui farmec apus. Lucrurile s-au rezolvat întotdeauna uşor pentru tine, ştiu, căci la naştere norocul şi natura şi^au dat mîna ca să facă din tine un om important. Dar cu mine nu s-a întîmplat la fel ; eu trebuie să mă trezesc şi să plîng.

— Plîngi, prinţesa mea, fiindcă o să te trezesc.

Iubirea înflăcărată care-i fermecase atît de mult adolescenţa, astfel încît nici un alt bărbat nu fusese în stare să-i şteargă din suflet amintirea, o cuprindea vijelios, cu braţe noi, puternice şi ciudate şi cu o gingăşie încă şi mai ciudată faţă de

partenerul acesta romantic de visuri şi farse ; iar jurămintele ei de a nu-l mai aclama niciodată în postura de împărat roman victorios erau acum uitate.

— Aşa e, Margie, jocul de-a piraţii s-a terminat şi a sosit vremea împărţirii premiilor ; eu aleg ceea ce am ales şi cu cincisprezece ani în urmă. Din trofeele unei vieţi petrecute în fărădelegi şi vărsări de sînge, am vrut-o numai pe prinţesa captivă, şi o mai vreau încă. Am răscolit lumea întreagă în căutarea ei, ca s-o găsesc pînă la urmă ,pe pămîntul înţelesurilor pierdute.

Margie îşi ridică fruntea de pe umărul lui Douglass şi, după obiceiul femeilor de felul ei, îşi joacă ultima carte cu înflăcărare :

— Dar ea, o, Douglass ! Anii ei de aşteptare •au fost mai lungi decît ai Peneloped ! Ţesea noaptea o mie de ,pînze de visuri, care se destrămau ziua, şi se uita întruna peste Bălţile Sărate, după trenul de seară, dar tu tot nu veneai. Eu n-am fost decît slujitorul tău, ca Shorty şi Temp şi toţi ceilalţi, şi n-am putut să mă joc de-a nimica de una singură. Plecînd, ai luat cu tine întreaga mea lume şi nu mi-ai lăsat decît un cătun cu bordeie de pămînt şi singurătatea.

Cînd ochii lor şi apoi buzele li se întîlniră în lumina care murea, Douglass înţelese că Margie a cîştigat jocul, că va trece din nou vîul împreună cu el, noaptea, şi că nu-i va mai fi teamă niciodată.

Lăcustele ţîrîiau prin tufişuri ; soarele, în amurg, arunca o dîră de văpaie pe ape ; sălciile ardeau fără să se mistuie ; peste plajă, peste rîu şi peste Nisipurile de Argint domnea slava ; cei doi priveau lumea Domnului şi vedeau că e frumoasă. Pe cer, către apus, palatele de cristal şi de aur se stingeau în noapte, ca oraşele vechilor imperii,

dinspre răsărit se înalţa aceeaşi lună oare aureolase poveştile de dragoste ale lumii, pe toate, care luminase drumul lui Paris peste albastra Egee şi paşii tînărului Montague spre grădina Capuleţilor. Vremea cinei trecuse de mult în Empire City, dar Douglass şi Margie, acolo pe insulă, nu mai ştiau de nimic, fiindcă deveniseră asemenea zeilor ce locuiesc în casele lor de aur, fără să acorde importanţă trudei şi nenorocirilor pe care le au de îndurat muritorii, fără să ia în seamă căderea ploii sau a zăpezii.

ÎNMORMÎNTAREA SCULPTORULUI

J-N GARA unui mic orăşel din Kansas, mai mulţi oameni aşteptau sosirea trenului de noapte, care avea o întîrziere de douăzeci de minute. Zăpada acoperise totul cu un strat gros ; sub lumina palidă a stelelor, dincolo de pajiştile întinse şi albe din sudul oraşului, linia malurilor abrupte şi stîncoase ale rîului închipuia meandre delicate, fumurii, în contrast cu seninul cerului. Bărbaţii din gară îşi schimbau greutatea de pe un picior pe altul, cu mîinile înfundate adînc în buzunarele pantalonilor, rebegiţi de frig ; din cînd în cînd îşi aruncau privirea spre sud-est, unde linia ferată şerpuia de-a lungul rîului. Discutau cu voce joasă şi se mişcau neliniştiţi, fără să fie prea siguri de lucrul care li se cerea. Unul singur părea să ştie cu precizie de ce anume se află acolo ; şi se ţinea deoparte în chip vădit ; străbătînd peronul pînă la celălalt capăt, întorcîndu-se spre uşa gării, apropiindu-se apoi iar

de linia ferată, cu bărbia vîrîtă în gulerul înalt al paltonului, cu umerii masivi aplecaţi în faţă, cu un mers greoi şi stăruitor. Curînd i se alătură un bărbat lung şi slab, cu părul cărunt, îmbrăcat într-o uniformă spălăcită a Marii Armate[1] ; acesta se strecurase afară din grup, înaintase cu o anumită deferenţă şi îşi întindea acum gîtul înainte, pînă ce spatele lui ajunse să formeze unghiul unui briceag pe trei sferturi desfăcut.

— Pun prinsoare că o să-nţîrzie foarte mult şi-n seara asta, Jim, remarcă el cu vocea în falset, ca un chiţcăit. Cred că de vină e zăpada.

— Nu ştiu, răspunse celălalt bărbat cu o umbră de enervare în glas, şi vorbele lui parcă răzbăteau dintr-un fel de cascadă uluitoare, alcătuită de barba roşie care-i creştea, sălbatică şi deasă, în toate direcţiile.

Slăbănogul îşi mută în cealaltă parte a gurii scobitoarea din pană de gîscă, pe care-o rodea, şi spuse gînditor :

— E puţin probabil, cred, să vină cineva de-acolo din Est cu mortul.

— Nu ştiu, răspunse celălalt, şi mai tăios ca înainte.

— Păcat că n-a făcut parte din vreo asociaţie. Mie unuia îmi plac înmormîntările cu mare pompă. Par mai nimerite pentru oamenii cu o oarecare faimă, continuă slăbănogul, încercînd să devină agreabil cu vocea lui stridentă, şi-şi vîrî grijuliu scobitoarea în buzunarul vestei.

El era acela care purta totdeauna steagul la înmormîntările veteranilor. Bărbatul cu ţinută greoaie se răsuci pe călcîie fără să răspundă şi porni în susul peronului. Slăbănogul se strecură

---

1 Organizaţie americană alcătuită din veterani ai războiului civil.

înapoi în mijlocul grupului.

3
2
2

— Jim e turtă, ca de obicei, spuse el compătimitor.

Chiar în momentul acela răsună undeva departe un şuierat, iar pe peron se auzi tîrşîitul a numeroase picioare. Băieţi slabi şi deşiraţi, de toate vîrstele, apăruseră brusc, la fel de alunecoşi ca nişte ţipari treziţi de bubuitul tunetului. Unii ieşiseră din sala de aşteptare, unde se încălzeau în jurul sobei încinse ori stăteau pe băncile de lemn, dormitînd ; alţii se descolăciseră din cărucioarele de bagaje sau se strecuraseră afară din vagoanele-platformă ; doi coborîseră de pe capra dricului tras cu spatele la peron. Îşi îndreptaseră umerii, îşi înălţaseră capetele, şi o sclipire de vioiciune se ivise pentru o clipă în ochii lor tulburi la auzul acelui semnal rece şi vibrant, universala chemare adresată bărbaţilor. Fuseseră stîrniţi ca de glasul unei trompete ; la fel cum fusese stîrnit de multe ori în copilărie bărbatul care se întorcea în noaptea asta acasă.

Roşu ca o rachetă, rapidul de noapte venea în goarna mare dinspre terenurile mlăştinoase din Est, şerpuind de-a lungul rîului pe sub şirurile lungi de plopi tremurători ce străjuiau pajiştile ; aburul locomotivei atîrna în mase cenuşii pe cerul palid, acoperind Calea Lactee. Aproape imediat, lumina roşiatică a farului orbitor izbucni deasupra liniei ferate acoperite de zăpadă din faţa peronului şi făcu să strălucească şinele ude şi negre. Bărbatul cel corpolent cu barbă roşie zbîrlită o porni repede în susul peronului spre trenul care se apropia, descoperindu-şi capul din mers. Oamenii strînşi in grup ezitară, priviră întrebători unii la alţii, apoi, stingheriţi, îi urmară exemplul. Trenul se opri, şi mulţimea, tîrşîindu-şi picioarele, ajunse în dreptul vagonului chiar în clipa în care se deschidea uşa

slăbănogul în uniformă de militar îşi lungi gîtul înainte, plin de curiozitate, în prag apăru curierul, însoţit de un tînăr cu manta lungă şi cu şapcă de călătorie.

— Se află aici prietenii domnului Merrick ? întrebă tînărul.

Oamenii de pe peron şovăiră. Philip Phelps, bancherul, răspunse cu demnitate :

— Am venit noi să luăm în primire mortul. Tatăl domnului Merrick se simte foarte slăbit şi n-a putut fi de faţă.

— Chemaţi agentul, mirii comisionarul, şi spuneţi telegrafistului să ne mai dea un om.

Sicriul fu scos din lada lui grosolană şi aşezat pe peronul înzăpezit. Cetăţenii oraşului se retraseră destul pentru a-i face loc, apoi formară în jurul lui un semicerc compact, uitîndu-se curioşi la ramura de palmier de pe capacul negru. Nu scotea nimeni nici o vorbă. Hamalul rămăsese în picioare lîngă căruciorul de bagaje, aşteptînd să ajungă la geamantane. Locomotiva gîfîia din greu, în vreme ce fochistul se mişca de colo-colo printre roţi cu felinarul lui galben şi cu bidonul de ulei şi controla osiile.

Tînărul din Boston, care era unul dintre elevii sculptorului mort şi însoţise trupul neînsufleţit al acestuia, privi în jurul său neputincios. Se întoarse apoi spre bancher, singurul dintre oamenii aceia îmbrăcaţi în negru, neliniştiţi şi aduşi de umeri, căruia se părea că i te poţi adresa.

— Nu se află nici unul dintre fraţii domnului Merrick aici ? întrebă el cu nesiguranţă în glas.

Omul cu barba roşcovană se îndreptă pentru

prima oară în direcţia grupului şi i se alătură.

— Nu, n^au venit încă ; trăiesc împrăştiaţi. O să ducem mortul direct acasă.

Se aplecă şi apucă de unul dintre mînerele coşciugului.

— Ia-o pe drumul lung de pe deal, Thompson, o să le fie mai uşor cailor, strigă îngrijitorul de la grajduri către antreprenorul de pompe funebre care trîntea cu zgomot uşa dricului şi se pregătea să se cţere pe capră.

Avocatul Laird, omul cu barba roşcovană, se întoarse din nou către străin.

—[1] N-am ştiut dacă o să-l însoţească cineva sau nu, explică el. E cale lungă pe jos, aşa c-ai face mai bine să-nchiriezi chestia asta, şi arătă cu mina spre singurul mijloc de locomoţie aflat acolo, o trăsură prăpădită ca vai de ea, dar tînărul refuză categoric :

— Mulţumesc, însă cred că o să merg cu dricul. Dacă n-ai nimic împotrivă, mai spuse el, adresîndu-se antreprenorului, o să stau lingă dumneata.

Punînd piciorul pe roată, se urcară şi porniră apoi să suie la lumina stelelor panta lungă şi albă care ducea către oraşul cufundat în tăcere, unde sub acoperişurile joase, troienite de zăpadă, se zărea licărirea lămpilor ; iar mai departe, pe ambele laturi, se întindeau în gol cîmpurile paşnice şi largi asemenea cerului blînd, înfăşurate într-o linişte albă, materială.

Cînd dricul se opri lîngă trotuarul de lemn din faţa unei case cu bîrnele dezgolite şi greu încercate de vreme, acelaşi grup pestriţ şi amorf care aşteptase în gară se afla îngrămădit la poartă.

Curtea nu era decît o băltoacă înghețată, pe deasupra căreia două scînduri strîmbe, întinzîndu-se de la trotuar la uşă, alcătuiau un soi de punte şubredă. Poarta se ţinea într-o singură balama şi doar cu greu putea fi deschisă larg. Steavens, străinul cel tînăr, observă că de clanţa uşii de la intrare atârna ceva negru.

Odată cu hîrşîitul strident al coşciugului scos din carul mortuar, din casă se auzi un ţipăt la fel de ascuţit ; uşa de la intrare fu smulsă în lături şi o femeie înaltă şi grasă năvăli afară în zăpadă cu capul descoperit şi se aruncă peste coşciug, strigînd :

— Băiatul meu, băiatul meu ! Uite cum mi te-ai întors acasă !

Pe cînd Steavens se dădea în lături şi-şi strîngea pleoapele cu un fior de nemărginită repulsie, încă o femeie, tot înaltă, dar slabă şi ciolănoasă, îmbrăcată toată în negru, se repezi

afară, o prinse pe doamna Merrick de umeri şi se răsti cu asprime :

—• Încetează, mamă ! Nu se cade să te porţi astfel !

Atunci cînd i se adresă bancherului, tonul ei se schimbă într-unul solemn, îndoliat :

—■ Salonul e pregătit, domnule Phelps. Oamenii transportară sicriul peste scîndurile înguste, în vreme ce antreprenorul alerga înaintea lor cu celelalte accesorii. îl duseră într-o încăpere mare şi neîncălzită care mirosea a umezeală, a vechi şi a lac de mobilă şi-l aşezară sub o lampă împodobită cu prisme zornăitoare de sticlă, în faţa unui tablou încununat cu frunze lucitoare de smilax [1]. Henry Steavens se uită în jurul său cu trista convingere că la mijloc trebuie să fie vreo greşeală oribilă şi că ajunsese, cumva, la o cu totul altă destinaţie. Privea îndurerat covorul de Bruxelles verde ca trifoiul, tapiseria groasă de pluş, farfuriile de porţelan pictate manual, lambriurile, vazele, căutînd ceva care ar fi putut să aparţină odinioară în chip sigur lui Harvey Merrick. Pînă ce nu-şi recunoscu prietenul într-un portret în creion, care atîrna deasupra pianului şi reprezenta un băieţaş cu părul cîrlionţat şi cu fustiţă scoţiană, nu prea avu inimă să lase pe nici unul din oamenii aceia să se apropie de sicriu.

— Saltă capacul, domnule Thompson, să-i pot vedea băiatului meu faţa, se văicărea femeia mai vîrstnică, printre suspine.

[1] Smilax – plantă din regiunile tropicale.

De data asta Steavens se uită cu teamă, aproape cu implorare, la faţa ei umflată şi roşie, ascunsă sub claia de păr negru, des şi strălucitor. Se îmbujoră, îşi plecă privirile şi, apoi, lucru de necrezut, se uită din nou. Faţa aceea iradia un fel

de forţă, ba chiar un fel de frumuseţe brutală, însă purta semnele puternicelor necazuri care-o brăzdaseră şi era atît de aspră şi de înroşită din pricina trăirilor şi mai violente, incit se părea că suferinţa n-o va putea schimba, cu degetele ei blînde, niciodată. Nasul lung era umflat, cu vîrful noduros şi cu şanţuri adinei de-o parte şi de alta ; sprîncenele groase şi negre mai că se împreunau pe frunte, dinţii îi avea lătăreţi, pătraţi şi rari – dinţi care puteau sfîşia. Femeia umplea pur şi simplu încăperea ; bărbaţii erau anihilaţi, zvîrliţi în jur ca nişte crenguţe într-o apă dezlănţuită, şi chiar şi Steavens se simţea tras în vîrtej.

Fiica ei – femeia aceea înaltă, ciolănoasă, îmbrăcată în negru şi purtînd în păr un pieptene negru care, curios lucru, îi lungea şi mai mult faţa – şedea ţeapănă pe sofa, cu mîinile, care atrăgeau atenţia prin încheieturile lor mari, împreunate în poală, cu colţurile gurii lăsate în jos şi cu ochii plecaţi, şi aştepta plină de solemnitate deschiderea coşciugului. Lîngă uşă stătea o mulatră, servitoare în casa aceea, fără îndoială ; avea o ţinută de om timid şi o faţă vlăguită, blîndă şi jalnic de tristă. Plîngea în tăcere şi-şi ştergea ochii cu colţul şorţului de stambă, înăbuşindu-şi din timp în timp cîte-un suspin lung, tremurat. Steavens se îndreptă spre ea şi rămase acolo în picioare.

Pe trepte se auziră nişte paşi uşori, şi un bătrîn înalt şi firav, mirosind a tutun de pipă, cu părul sur şi aspru în dezordine şi cu barba murdară şi îngălbenită de tutun în jurul gurii, intră şovăind în cameră. Se apropie încet de sicriu şi rămase în picioare lîngă el ; răsucea între degete o batistă albastră de bumbac şi părea atît de mîhnit şi de

stînjenit de durerea neînfrînată a soţiei sale, incit nu mai avea conştiinţa nici unui alt lucru.

— Haide, Annie, draga mea, linişteşte-te, se rugă el cu timiditate în glas, întinzînd o mină tremurătoare şi mîngîindu-i cotul cu stîngăcie.

Femeia se întoarse, scoase un ţipăt şi se prăbuşi pe umărul lui cu atîta violenţă, incit bărbatul se clătină. El nici măcar nu se uita la sicriu, ci continua s-o privească pe ea cu o expresie tulbure, înfricoşată, rugătoare, aşa cum prepelicarul priveşte biciul. Obrajii i se colorară treptat, aprinzîndu-se de o ruşine care-ţi stîrnea mila. Cînd nevastă-sa ieşi în fugă din încăpere, fiică-sa o urmă cu buzele strînse. Servitoarea se furişă lingă sicriu, se aplecă deasupra lui o clipă, apoi se îndepărtă încet spre bucătărie, lăsîndu-i pe Steavens, pe avocat şi pe tată singuri. Bătrînul tremura şi se uita la faţa fiului său mort. Capul superb al sculptorului părea chiar mai nobil acum, în rigiditatea lui,

decît fusese în viaţă. Părul negru căzuse peste fruntea largă ; faţa părea neobişnuit de lungă, dar nu avea liniştea aceea minunată şi pură pe care ne aşteptăm s-o descoperim pe feţele morţilor. Sprîncenele, trase mult, alcătuiau două linii adînci deasupra nasului acvilin, iar bărbia era împinsă sfidător înainte. Ca şi cum tensiunea vieţii se dovedise într-atît de îndîrjită şi de amarnică, încît moartea nu reuşise să înlăture pe dată şi în întregime încordarea şi să îmblînzească expresia feţei, aducîndu-i împăcarea totală, ca şi cum el, sculptorul, ar mai fi vegheat asupra unui lucru preţios şi sfînt, care-i putea fi încă smuls.

Buzele bătrînului se mişcară în barba pătată de tutun. El se întoarse spre avocat şi, cu timiditate respectuoasă, întrebă :

— Phelps şi ceilalţi se întorc să se îngrijească de Harve, nu-i aşa ? Mulţumesc, Jim, mulţumesc.

îndepărtă cu delicateţe părul de pe fruntea fiului său.

— A fost un băiat bun, Jim ; întotdeauna. Era la fel de gingaş ca un copil şi era cel mai blînd dintre toţi, numai că noi nu l-am înţeles niciodată.

Lacrimile picurau încet în barbă, căzîndu-i pe haina sculptorului.

— Martin, Martin ! Oh, Martin, vino încoace ! se văicărea acum nevastă-sa din vîrful treptelor.

Bătrînul tresări speriat.

— Da, Annie, vin.

Se îndepărtă, şovăi, rămase o clipă pe loc pradă unei nehotăriri demne de plîns, apoi se întoarse şi mîngîie cu blîndeţe părul mortului, după care ieşi

din încăpere poticnindu-se.

— Bietul bătrîn, nu credeam să mai aibă lacrimi. Pare-se că ochii i-au rămas uscaţi vreme îndelungată. La vîrsta lui nimic nu rănește prea adînc, remarcă avocatul.

Ceva din tonul acestuia îl făcu pe Steavens să privească în sus. Cît timp în încăpere se aflase mama, tânărul abia dacă putuse să mai vadă şi pe altcineva ; dar acum, din clipa în care se uită pentru întîia oară la faţa rumenă şi la ochii injectaţi ai lui Jim Laird, ştiu că descoperise ceea ce mai înainte crezuse, cu adîncă mîhnire, că n-o să găsească : sentimentul, înţelegerea care trebuia să existe în inima cuiva, chiar şi aici. Roşcovan ca şi barba sa, avocatul avea trăsături buhăite şi cam şterse din pricina viciului şi o privire albastră, însufleţită, aprinsă. Îşi smulgea firele bărbii cu un fel de cumplită indignare, faţa lui încordată fiind aceea a unui om care se stăpînește anevoie.' De lîngă fereastră, Steavens urmări cu privirea cum Jim Laird face mai mică lampa strălucitoare, cum opreşte ţurţurii ei zornăitori cu un gest mînios şi cum rămîne apoi cu mîinile împreunate la spate, uitîndu-se ţintă în jos la faţa maestrului. Nu reuşea să se abţină şi să nu se

întrebe ce legătură ar putea fi între un vas de porţelan şi un bulgăre de lut ars, pentru oale.

Dinspre bucătărie răzbătea acum o zarvă cumplită. Cînd se deschise uşa sufrageriei, totul deveni limpede. Mama ocăra servitoarea, care uitase să prepare sosul la salata de pui pregătită pentru priveghi. Steavens n-auzise în viaţa lui ceva asemănător ; erau nişte insulte nedrepte, dramatice, viscerale, unice şi perfecte în cruzimea

lor teribilă, tot atît de violente şi de neînfrînate ca şi durerea femeii cu douăzeci de minute în urmă. Cu o tresărire de scîrbă, avocatul se duse în sufragerie şi închise uşa.

— Biata Roxy a dat de bucluc, remarcă el cînd se întoarse. Cu ani în urmă, alde Merrick au luat-o dintr-un azil pentru săraci ; şi dacă i-ar îngădui credinţa faţă de ei, am impresia că biata bătrînă ar putea să povestească lucruri care ţi-ar îngheţa sîngele în vine. Vorbesc desspre mulatra care şedea mai adineauri aici, cu şorţul la ochi. Bătrîna Merrick e o adevărată scorpie. N-a existat niciCînd vreo fiinţă care să dovedească atîta cucernicie agresivă şi atîta cruzime ingenuă. Cît a stat Harvey acasă, i-a făcut viaţa iad ; bietul de el era plin de ruşine şi dezgust. N-am putut înţelege niciodată cum de s-a păstrat el atît de pur.

— A fost un om minunat, spuse Steavens moale, într-adevăr minunat ; dar pînă-n seara asta n-am ştiut cît a fost de minunat.

— Oricum, lucrul ăsta va rămîne un adevărat şi etern miracol ; că s-a putut trage dintr-o asemenea grămadă de bălegar, spuse avocatul, făcînd cu mîna un gest cuprinzător, care părea să indice mai mult decît cei patru pereţi între care stăteau ei.

— Cred că o să-ncerc să aerisesc puţin. Camera e atît de îmbîcsită încît simt că mă ia cu leşin, murmură Steavens, luptîndu-se cu una dintre ferestre.

Cerceveaua era însă înţepenită şi nu ceda, astfel că Steavens se aşeză descurajat pe scaun şi începu să se tragă de guler. Avocatul se duse atunci şi desprinse cerceveaua cu o lovitură de

pumn, apoi săltă fereastra cîţiva centimetri. Steavens îi mulţumi ; greaţa care i se urcase în gîtlej în ultima jumătate de oră îl părăsi, lăsîndu-i în schimb o singură dorinţă, sentimentul că trebuie să plece neapărat din camera în care se aflau rămăşiţele pămînteşti ale lui Harvey Merrick. Oh, înţelegea acum destul de bine amărăciunea calmă a zîmbetului zărit adeseori pe buzele maestrului.

Îşi amintea că o dată, cînd Merrick se întorsese dintr-o vizită făcută acasă, adusese cu el un basorelief unic, semnificativ, emoţionant : o bătrînă slabă şi ofilită care şedea jos şi cosea ceva fixat de genunchi, în vreme ce alături, în picioare, stătea un ştrengar robust, cu buzele pline şi cu pantalonii prinşi într-o singură bretea, trăgînd-o nerăbdător de rochie şi arătîndu-i fluturele pe care-l prinsese. Impresionat de modelajul gingaş, subtil al feţei slabe şi obosite, Steavens îl întrebase dacă nu era cumva mama lui. Îşi amintea că sculptorul se roşise uşor la faţă.

Avocatul şedea într-un balansoar, lingă sicriu, cu capul dat pe spate şi cu ochii închişi. Steavens îl privea lung, uimit de linia bărbiei şi întrebîndu-se de ce un om trebuie să-şi ascundă o trăsătură de o asemenea distincţie sub vălătucul unei bărbi care să-l desfigureze. Pe neaşteptate, ca şi cum ar fi simţit privirea pătrunzătoare a tînărului sculptor, avocatul deschise ochii.

— A fost întotdeauna o fiinţă tăcută ? întrebă el brusc. În copilărie era teribil de sfios.

— Da, a fost o fiinţă tăcută, dacă e s-o luăm astfel, răspunse Steavens. Deşi era capabil să iubească foarte mult oamenii, dădea totdeauna impresia de răceală. Nu-i plăceau emoţiile violente ; era meditativ şi destul de neîncrezător în

sine, exceptînd, de bună seamă, tot ceea ce privea munca lui, unde era cît se poate de sigur. N-avea deplină încredere în bărbaţi, iar în femei nici atît, fără să aibă totuşi o părere urîtă despre ele. Într-adevăr, era dispus să aibă doar păreri bune, dar se temea să facă investigaţii mai adinei.

— Cine s-a fript cu ciorbă suflă şi-n iaurt, spuse avocatul încruntat şi închise ochii la loc.

Steavens continua să reconstituie, mereu şi mereu, copilăria aceea tristă. Urîţenia crudă, mușcătoare fusese sortită omului cu gusturi care depăşeau limita rafinamentului obişnuit, omului a cărui minte, o inepuizabilă galerie.de imagini fermecătoare, era atît de sensibilă incit pînă şi umbra unei frunze de plop, tremurînd pe un perete însorit, ar fi putut rămîne gravată acolo pentru totdeauna. Cu siguranţă că, dacă un om a avut vreodată forţa magică în vîrful degetelor, acela a fost Merrick. Oricărui lucru pe care-l atingea, îi dezvăluia taina cea mai sfîntă ; îl dezlega de vrajă, redîndu-i vechea frumuseţe, asemenea prinţului arab care luptase cu farmecele vrăjitoreşti numai de dragul luptei. Tot ce intra în contact cu el căpăta un sens al experienţei, un fel de pecete celestă ; un miros, un sunet, o culoare proprie doar lui.

Steavens înţelegea acum adevărata tragedie a vieţii maestrului ; nici dragostea şi nici vinul, aşa cum îşi dăduseră mulţi cu părerea, ci o năpastă care se abătuse mai de mult şi săpase mai adînc decît ar fi putut-o face ele : ruşinea (care nu-i aparţinea şi, totuşi, îi aparţinea în chip inevitabil) de-a trebui să-şi ascundă propria copilărie în adîncul inimii. Şi fără... conflicte de frontieră ;

dorul aprins al unui tînăr exilat în deşertul noului, al urîtului şi al sordidului după tot ce e pur şi vechi şi nobil prin tradiţie.

La ora unsprezece, femeia înaltă şi slabă, îmbrăcată în haine de doliu, intră şi anunţă că au sosit cei ce urmau să ia parte la priveghi şi îi rugă „să treacă în sufragerie". Pe cînd Steavens se ridica în picioare, avocatul spuse cu voce seacă :

— Dumneata poţi să te duci, va fi o experienţă grozavă, fără îndoială ; în ceea ce mă priveşte, n-am chef de ei în noaptea asta ; îi cunosc de douăzeci de ani.

Pe cînd închidea uşa în urma sa, tînărul aruncă o privire înapoi spre avocatul care stătea sub lumina slabă din apropierea sicriului, cu bărbia sprijinită în palmă.

Acelaşi grup nedefinit care stătuse în picioare lîngă uşa vagonului intra şi acum tîrşîindu-şi paşii în sufragerie. La lumina lămpii cu gaz, oamenii se separară unii de alţii şi deveniră nişte individualităţi. Preotul, un bărbat palid şi firav, cu păr alb şi favoriţi blonzi, se aşeză la măsuţa joasă de lîngă perete, punîndu-şi pe ea Biblia. Reprezentantul veteranilor se aşeză în spatele sobei, îşi propti confortabil scaunul de perete şi se apucă să scotocească în buzunarul vestei după scobitoarea din pană de gîscă. Cei doi bancheri, Phelps şi Elder, se aşezară mai departe, într-un colţ, în spatele mesei celei mari, unde puteau să-şi termine discuţia despre noua lege a dobînzilor şi despre efectul ei asupra împrumuturilor garantate cu averea. Agentul imobiliar, un bătrîn cu faţa zîmbitoare şi ipocrită, li se alătură în curînd. Negustorul de cărbuni şi cherestea şi cel de vite se aşezară de-o parte şi de alta a injectorului cu antracit, sprijinindu-şi picioarele pe postament. Steavens scoase o carte din buzunar şi începu să citească. Discuţiile din jurul lui se împărţiră pe diverse teme de interes local, în vreme ce restul casei se cufunda în tăcere. Cînd fu limpede că toţi membrii familiei se culcaseră, reprezentantul veteranilor îşi săltă umerii, îşi descolăci picioarele lungi şi se prinse cu tocurile de stinghia scaunului.

— Crezi că a lăsat vreun testament, Phelps ? chiţcăi el slab, în falset.

Bancherul rîse dezagreabil şi începu să-şi cureţe unghiile, folosind un briceag cu minerul bătut în sidef.

— N-o să prea fie cazul, nu-i aşa ? chiţcăi bancherul la rîndul său.

Neputînd să-şi găsească astîmpărul, reprezentantul veteranilor îşi schimbă din nou poziţia, aducîndu-şi genunchii şi mai aproape de bărbie.

— Păi, bătrînul spune că Harve o ducea destul de bine în ultima vreme, ciripi el.

Celălalt bancher îşi dădu şi el cu părerea :

— Pun pariu că prin asta înţelege că, în ultima vreme, Harve nu l-a mai rugat să ipotecheze şi alte ferme ca să-şî poată continua el instrucţia.

— Se pare că mintea mea refuză să-şi amintească de vreo perioadă în care Harve să nu se fi instruit, rîse afectat reprezentantul veteranilor.

Izbucni un hohot general. Preotul îşi scoase batista şi-şi suflă cu zgomot nasul. Bancherul Phelps închise briceagul cu un pocnet sec.

— Păcat că fiii bătrînului n-au reuşit să se descurce mai bine, observă el cu o meditativă autoritate. N-au fost uniţi niciodată. Bătrînul a cheltuit pentru Harve o groază de bani, cu care şi-ar fi putut încropi o duzină de ferme de vite, dar a fost ca şi cum i-ar fi azvîrlit pe Apa Sîmbetei. Dacă Harve ar fi rămas acasă şi ar fi ajutat la îngrijirea puţinului pe care-l aveau şi ar fi investit capitalul în vite, la ferma de bază a bătrînului, s-ar fi aranjat cu toţii destul de bine.

Însă bătrînul a fost nevoit să se dea pe mîna arendaşilor, care l-au înşelat în dreapta şi în stînga.

— Harve nu s-ar fi descurcat niciodată cu vitele, interveni negustorul de vite. N-avea nas pentru aşa ceva. Ţi-aduci aminte cum a cumpărat catîrii lui Sander, crezînd că n-au mai mult de opt ani, cînd tot oraşul ştia că socrul lui Sander îi dăduse nevestei acestuia ca dar de nuntă cu optsprezece ani în urmă, şi ei încă de pe atunci erau catîri în toată legea.

Chicotiră cu toţii, iar reprezentantul veteranilor chiar îşi frecă genunchii, într-un acces de încîntare copilărească.

— Harve nu prea avea talent pentru nimic practic, şi cu siguranţă că nici munca nu i-a plăcut, începu negustorul de cărbuni şi cherestea. Mi-aduc aminte cînd a fost ultima oară acasă; în ziua în care a plecat, cînd bătrînul era afară la grajd ca să-l ajute pe argat să înhame calul şi să-l ducă pe Harve la tren şi Cal Moots tocmai repara gardul, Harve a ieşit pe trepte şi a început să cînte cu vocea lui ca de femeie : „Cal Moots, Cal Moots ! vino te rog să-mi închizi valiza !”

— Asta era Harve, aprobă vesel reprezentantul veteranilor. Parcă-l aud şi acuma urlînd, crescuse şi purta pantaloni lungi, iar maică-sa tot avea obiceiul să-l bată zdravăn cu bicul în grajd, pentru că lăsa vacile să intre în porumb cînd le aducea de la păşune. Odată, demult, mi-a prăpădit o vacă, din rasa Jersey, cea mai bună vacă de lapte pe care-am avut-o, şi bătrînul a trebuit s-o plătească. În clipa în care vita a şters-o, Harve tocmai privea apusul soarelui deasupra mlaştinilor ; a argumentat apoi că apusul era

neobișnuit de frumos.

— Greșeala bătrînului a fost că l-a trimis pe băiat în Est, la școală, spuse Phelps, mîngîindu-și barbișonul și vorbind pe un ton agale și plin de chibzuință. Harve și-a vîrît în cap ideea că o să ajungă la Paris, și alte asemenea prostii. Dar lucrul de care avea el nevoie mai cu seamă era să urmeze cursurile unui colegiu comercial de prima mînă din Kansas City.

Literele jucau în fața ochilor lui Steavens. Era posibil oare ca oamenii aceștia să nu priceapă nimic și ca ramura de palmier de pe coșciug să nu aibă pentru ei nici o semnificație ? Dacă n-ar fi fost menționat din cînd în cînd, în lumea largă, alături de numele lui Harvey Merrick, orașul lor ar fi rămas înmormîntat pentru totdeauna în ghidul poștal. Își amintea de cuvintele maestrului din ziua morții, după ce dubla congestie pulmonară spulberase orice speranță de înzdrăvenire, și sculptorul îșI rugase elevul să-i trimită rămășițele pămîntești acasă: „Nu e un loc prea plăcut în care să poți zace, în vreme ce lumea se află în mișcare, în acțiune, în progres", spusese el cu un zîmbet firav, „dar se pare că trebuie, în cele din urmă, să ne întoarcem cu toții în locul de unde am plecat. Cetățenii orașului vor veni să arunce cîte-o privire; și, după ce își vor exprima părerea despre mine, nu voi mai avea a mă teme prea mult de judecate lui Dumnezeu. Aripile Victoriei de colo", spusese el arătînd cu un gest vag spre atelier, „n-or să mă adăpostească."

Negustorul de vite reluă comentariul :

— Ca să dea un Merrick ortu' popii, patruzeci de ani sînt prea puțin ; de obicei, alde Merrick rezistă destul de bine. Pesemne că l-a aju-

tat şi whisky-ul.

— Cei dinspre partea mamei n-au trăit mult, interveni preotul cu blîndeţe, iar Harvey n-avea o constituţie prea robustă.

Ar fi vrut să spună mai multe. Fusese profesorul lui Harvey la şcoala de duminică şi-l îndrăgise. Dar nu se simţea în măsură să vorbească. Băieţii lui ajunseseră destul de rău, nici nu se împlinea anul de cînd unul dintre ei se întorsese pentru cea din urmă oară acasă cu vagonul expres, împuşcat într-un tripou din Black Hills.

— Orişicît, nu-ncape îndoială că Harve cam trăgea cu coada ochiului la vin, mai ales cînd era roşu, dar şi atunci cînd avea altă culoare, şi cu siguranţă că asta l-a prostit rău de tot, spuse moralizator negustorul de vite.

Uşa care dădea spre salon se deschise cu zgomot chiar în clipa aceea şi toţi tresăriră fără voie, părînd oarecum uşuraţi abia după ce văzură că nu intra decît Jim Laird. Faţa lui roşie era convulsionată de furie ; cînd zări scînteierea ochilor albaştri injectaţi, reprezentantul veteranilor îşi vîrî capul între umeri. Se temeau cu toţii de Jim. Era el un beţiv, dar ştia să învîrtească legea în favoarea clienţilor aşa cum nici un alt bărbat din vestul Kansasului n-o putea face, şi erau mulţi care încercau. Avocatul închise încet uşa în urma sa şi o propti cu spatele, apoi îşi încrucişă braţele, înclinîndu-şi puţin capul într-o parte. Cînd lua poziţia asta la tribunal, toţi îşi ciuleau urechile, întrucît ea prevestea de obicei un torent de sarcasme ucigătoare.

—■ M-am aflat alături de dumneavoastră, domnilor, începu el pe un ton sec, egal, şi altădată,

cînd la fel stăteaţi lîngă sicriele unor fii născuţi şi crescuţi în acest oraş ; şi, după cîte mi-aduc aminte, nu v-aţi arătat niciodată prea mulţumiţi la verificarea conturilor. Care-i baiul ? Cum se face că tinerii onorabili sînt la fel de rari în Sand City ca şi milionarii ? Un străin ar putea să creadă că se întîmplă ceva cu oraşul dumneavoastră progresist ! De ce Ruben Sayer, avocatul cel mai strălucit pe care l-aţi dat vreodată, s-a apucat de băutură, a falsificat un cec şi pe urmă s-a împuşcat, după ce se întorsese de la universitate drept ca o spadă ? Pentru ce fiul lui Bill Merrit a murit de friguri tocmai într-un saloon din Omaha ? De ce a fost împuşcat într-un tripou fiul domnului Thomas, aflat aici de faţă ? De ce şi-a dat foc la moară tînărul Adams ca să înşele societăţile de asigurare şi să fie pe urmă închis ?

Avocatul se opri, îşi desfăcu braţele, apoi îşi aşeză liniştit pe masă pumnul încleştat.

— Am să vă spun eu pentru ce. Pentru că n-au auzit de la voi decît cuvinte ca bani şi învîrteli, încă de pe vremea cînd purtau pantaloni scurţi ; pentru că i-aţi cicălit, aşa cum aţi făcut aici, în noaptea asta, dîndu-le drept model pe prietenii noştri Phelps şi Elder, la fel cum bunicii îi dădeau pe George Washington şi pe John Adams. Dar băieţii, din nenorocire, erau tineri şi prea cruzi pentru afacerile la care îi îndemnaţi voi, şi cum puteau ei să se măsoare cu asemenea artişti ca Phelps şi Elder ? Aţi fi vrut să fie nişte pungaşi cu succes ; numai că ei au fost unii lipsiţi de succes, iată diferenţa. De prin părţile astea, aflate între tîlhărie şi civilizaţie, doar Harvey Merrick s-a ridicat fără să se abată de la calea cea dreaptă ;

pentru faptul că a reuşit l-aţi urît mai mult decît pe
toţi ceilalţi băieţi care s-au prăbuşit

sub roţi. Dumnezeule mare, cum l-aţi mai urît ! Lui Phelps, aflat aici de faţă, îi place să spună că ne-ar putea cumpăra şi vinde oricînd ar avea chef ; dar ştie că Harve n-ar fi dat nici doi bani pe banca lui şi pe toate fermele lui de vite puse la un loc ; şi o asemenea lipsă de consideraţie nu-i cade bine la stomac unuia ca Phelps. Moş Nimrod, aflat şi el de faţă, crede că Harve a băut prea mult. Dar are el, sau am eu dreptul să spun asta? Fratele Elder afirmă că Harve era slobod din cale-afară cu banii bătrînului, că n-avea, adică, respectul filial cuvenit. Parcă nu ne-am aminti cu toţii de tonul fratelui Elder, atunci cînd a jurat în sala tribunalului că propriul său tată e un mincinos ; şi n-am şti cu toţii că bătrînul a ieşit din asociaţia cu fiul mai jumulit ca o găină. Dar se pare că devin subiectiv, aşa că ar fi bine să mă întorc la cele ce a veam de spus.

Avocatul se opri o clipă, îşi îndreptă umerii masivi şi apoi continuă :

— Harvey Merrick şi cu mine am plecat la şcoală împreună, departe în Est. Eram foarte hotărîţi şi doream ca şi dumneavoastră să fiţi mîndri de noi într-o zi. Aveam intenţia să devenim oameni celebri. Chiar şi eu, şi nu mi-am pierdut simţul umorului, domnilor, aveam intenţia de a deveni un om mare. M-am întors aici să profesez şi am descoperit că dumneavoastră nu doreaţi cîtuşi de puţin ca eu să fiu un om mare. Vroiaţi să fiu doar un avocat şmecher... o, da ! Veteranul nostru, aici de faţă.

vroia să obţină o mărire a pensiei, pe motiv că are dispepsie ; Phelps urmărea o nouă măsurare a ţinutului, ca să poată include în hotarul lui dinspre sud şi mica fermă a văduvei lui Wilson ; Elder

vroia să ofere împrumuturi cu dobîndă de 5 la sută pe lună şi să tot acumuleze ; moş Stark, şi el prezent aici, încerca să le convingă prin linguşeli pe bătrînele de sus, din Vermont, să-şi investească renta anuală în ipoteci imobiliare, ipoteci care nu valorează nici cit hîrtia pe care sînt scrise. Oho, aţi avut nevoie de mine din belşug, şi o să mai aveţi încă ; iată de ce nu mi-e teamă să vă spun de data asta adevărul în faţă.

Ei bine, m-am întors aici, devenind avocatul necinstit pe care l-aţi vrut. Pretindeţi că nutriţi un oarecare respect pentru mine ; şi totuşi vreţi să-l judecaţi şi să aruncaţi cu noroi în Harvey Merrick, al cărui suflet n-aţi putut să-l murdăriţi şi ale cărui mîini n-aţi reuşit să le legaţi. Of, şi sînteţi o adunătură de creştini aleşi !

Faptul că vedeam uneori numele lui în vreun ziar din Est mă făcea să-mi las capul în jos ca un cîine bătut ; alteori îmi plăcea să mă gîndesc la Harvey, să ştiu că, aflat acolo în lume, departe de toată cocina asta de porci, el îşi împlineşte opera magnifică şi îşi continuă marele şi limpedele urcuş pe care singur şi l-a trasat.

Şi noi ? După ce ne-am zbătut şi am mînţit şi am asudat şi am furat şi am urît cum numai nişte luptători dezamăgiţi dintr-un orăşel înveninat şi plictisitor din Vest se pricep s-o facă, noi la ce rezultat am ajuns ? Harvey Merrick n-ar fi dat nici măcar un apus de soare deasupra mlaştinilor voastre pentru tot ce-aţi agonisit voi laolaltă, şi ştiţi lucrul ăsta. Nu-mi stă mie în putere să spun de ce anume un geniu a trebuit să apară, prin înţelepciunea de nepătruns a Domnului, tocmai în aceste locuri cu ape înveninate şi pline de ură ; dar vreau ca tînărul sosit din Boston să afle că

trăncăneala ascultată de el aici, în noaptea asta, e singurul tribut pe care un om cu adevărat remarcabil îl poate primi din partea unei adunături de rechini scîrboşi, fiinţe trecute pe linie moartă, năpîrlite şi jalnice, cum sînt prezenţii oameni de afaceri din Sand City – oraş care să aibă parte de mila lui Dumnezeu !

În vreme ce trecea pe lîngă Steavens, avocatul îi întinse acestuia mina, apoi îşi luă paltonul din hol şi părăsi casa înainte ca reprezentantul veteranilor să aibă timp să-şi înalţe capul şi să-şi întindă gîtul lung spre tovarăşii săi.

A doua zi Jim Laird era beat şi incapabil de a lua parte la înmormîntare. Steavens l-a căutat de două ori la birou, dar a fost nevoit să plece în Est fără să-l vadă. Avea presimţirea că o să mai primească veşti din partea lui, de aceea şi-a lăsat adresa pe masă ; dar dacă Laird a găsit-o, el n-a mărturisit niciodată. Lucrul

pe care Harvey Merrick îl iubise la prietenul său trebuie să fi intrat în pământ o dată cu sicriul ; şi acesta a rămas mut, iar Jim s-a prăpădit dintr-o răceală pe care a contractat-o în vreme ce trecea munţii în Colorado, pentru a-l apăra acolo pe unul din fiii lui Phelps, care dăduse de bucluc tăind lemne din pădurile statului.

IDILA UNEI CINTĂREŢE

PLOUA CU GĂLEATA. Încercînd să părăsească Opera Metropolitană, valul de oameni se oprise în dreptul uşilor, copleşit pur şi simplu de şirul negru de umbrele ce săltau pe trotuar. Intrarea era cu desăvîrşire blocată, iar lumea care aştepta să plece cu trăsurile alcătuia o masă compactă, din mijlocul căreia cei mai nefericiţi iubitori ai operei, obligaţi să depindă pe orice fel de vreme de omnibuze, făceau eforturi zadarnice să se desprindă. Se strigau din toate părţile numere, şi birjarii, de pe ale căror pălării impregnate apa se scurgea în şiroaie subţiri, ca şi cînd borurile ar fi fost curbate special pentru asta, se grăbeau la apel. Vîntul făcea ca mînuirea sutelor de umbrele să devină dificilă ; umbrelele săltau şi coborau şi se legănau dintr-o parte într-alta, cum tind să se smulgă din sfori baloanele copiilor. La intrarea actorilor înghesuiala era mai mică, dar nu în aceeaşi măsură şi dezorientarea ; cînd a fost, în sfîrşit, anunţată că trăsura o aşteaptă, Frau Selma Schumann nu se afla în cea mai bună dispoziţie sufletească. În momentul în care ieşi pe uşă, vîntul îi prinse şi-i răsuci în jurul capului mantila neagră

de dantelă, ridicîndu-i-o în aer atît de caraghios, încît masiva soprană căpătă o înfăţişare ce aducea foarte mult cu un afiş răutăcios de Beardsley. În strădania ei frenetică de a-şi aranja zburdalnicul acoperămînt, Frau Schumann scăpă din mînă poşeta de catifea în care îşi purta bijuteriile. Un tînăr postat pînă atunci lîngă uşă se repezi înainte şi ridică poşeta de pe trotuar, apoi se descoperi şi înapoie stăpînei obiectul, cu o plecăciune adîncă. Era un bărbat înalt, zvelt şi graţios şi, în lumina strălucitoare ce se revărsa asupra lui din cadrul uşii, arăta negricios ca un spaniol. Avea o mustaţă neagră şi părul lui, ondulat şi la fel de negru, ar fi părut chiar şi la un tenor mult prea lung. Faţa avea conturul acela oval şi puţin efeminat specific popoarelor latine. Purta o mantie lungă neagră şi ţinea în mînă o pălărie de fetru cu boruri largi, tot neagră. La butonieră i se zărea o garoafă roşie. Frau Schumann luă poşeta cu un zîmbet radios,uitîndu-şi proasta dispoziţie.

— Mulţumesc, domnule, spuse ea plină de graţie.

Dar tînărul rămase în picioare cu capul descoperit şi fără să-şi ridice privirile.

— *Merci, monsieur,* se aventură ea din nou, mai degrabă cu timiditate, dar singurul semn de răspuns din partea tînărului fu o plecăciune şi mai adîncă decît înainte, şi Madame se grăbi spre trăsură, ca să-şi ascundă tulburarea faţă de camerista ei care o urma îndeaproape.

Odată suită în trăsură, Madame îşi îngădui să zîmbească şi să ofteze uşor în întuneric, apoi se întrebă dacă nesuferita primadonă ameri
cană, care bîrfea pe seama fiecărui membru din trupă, surprinsese micul episod al poşetei cu bijuterii. Aproape că spera să-l fi surprins cu adevărat. Rezerva acestui Signorino o uimea mai

mult decît ar fi uimit-o insistenţa lui. Era pentru a treia oară cînd îi oferea prilejul să vorbească, să se recomande, şi pentru a treia oară avansurile ei timide erau întîmpinate cu tăcere şi cu priviri plecate în pămînt. Nu reuşea să priceapă cu nici un chip. Cînta la New York de opt săptămîni şi, încă din prima săptămînă, omul acesta brunet îmbrăcat în negru o urmărise ca o umbră. Cînd ea şi Antoinette se plimbau prin parc, îl zărea mereu stînd pe cîte o bancă. Dacă ieşeau la cumpărături, se ţinea tot-deauna pe urmele lor, de cealaltă parte a străzii. Îl întîlnea cu regularitate pe culoarele hotelului. Ori de cîte ori ajungea la teatru, el se afla postat lîngă intrarea actorilor, pentru ca la plecare să-l descopere în acelaşi loc. Vrînd să se convingă, se dusese la operă într-o seară cînd nu figura în program şi, cum dealtfel sperase, brunetul Signor nu se afla acolo. Îi devenise atît de familiar, încît era în stare să-i recunoască de la distanţă conturul feţei şi umerii, şi pînă şi în aglomeraţia cea mai mare ochii ei îi descopereau imediat pe-ai lui. Îl căuta cu asiduitate, convinsă că dacă el n-ar apărea, l-ar pierde pentru totdeauna. Cu toate acestea, bărbatul nu făcea nici un fel de tentativă de a i se adresa. O dată, cînd se afla în apropierea lui pe culoar, Frau Schumann se apucase să-i pună băiatului de serviciu o serie de întrebări incoerente şi lipsite de sens cu privire la organiza

rea hotelului, în speranța că tînărul Signor îi va da lămuriri din proprie inițiativă, lucru pe care acesta însă nu l-a făcut. Altă dată, cînd tocmai pleca pe burniță și l-a zărit fumînd în ușă o țigară, s-a prefăcut că nu reușește să deschidă umbrela. El i-a deschis-o, într-adevăr, și apoi, înclinîndu-se, s-a strecurat repede pe lîngă ea, în josul străzii. Madame începuse să se considere o femeie îndrăzneață și cu tupeu și să roșească sub privirile cameristei. La fiecare colț de stradă, lîngă fiecare prag, ori încotro se întorcea, ori de cîte ori privea afară pe fereastră, mereu se întîmpla să-l zărească pe brunetul Signorino cu figura lui pitorească și cu ochi de spaniol, cu pălăria neagră de fetru cu boruri largi, așezată într-o parte peste buclele ondulate, negre și lucioase, și cu nelipsita garoafă roșie la butonieră.

Cînd ajunseră la hotel, Antoinette trecu pe la oficiu să ridice corespondența și urcă apoi în apartamentul doamnei cu o scrisoare ce purta obișnuita marcă poștală de Monte Carlo. Ceea ce o împinse pe Frau Schumann în brațele unei cinstite furii nemțești, atîțată și de prezența unui martor, și ea se prăbuși pe scaun și plînse cu zgomot. Scrisoarea era de la soțul ei, care-și cheltuia cea mai mare parte din timp și din bani la cazinou și care trimitea cu regularitate misive stăruitoare, pentru înnoirea fondurilor.

— Asta e prea mult, Toinette, prea mult, spuse Frau Schumann printre suspine. Zice că are nevoie de bani ca să-și plătească doctorul. Dar i-am trimis destui bani, ar fi putut să-și achite consultațiile chiar și la medicul familiei regale. Eu cînt aici cîte trei și cîte patru seri pe săptămînă...

ei bine, nu, n-o să mă mai las...

Dar sfîrşi prin a se aşeza la birou şi a completa un cec, pe care-l expedie împreună cu un sfat foarte ironic suavului şi vîrstnicului gentleman de la Monte Carlo. Apoi îi îngădui Toinettei să-i desfacă părul şi rămase pierdută în contemplarea propriei sale imagini din oglindă. Trebui să admită că se cam îngrăşase, că în jurul gurii şi al ochilor avea nenumărate linii subţiri, iar pe frunte mici riduri care sfidau arta masajului. Părul ei blond îşi pierduse luciul şi se tocise oarecum, pentru că fusese de prea multe ori ondulat cu fierul încins. Ca să nu aibă bărbie dublă, trebuia să-şi ţină, într-adevăr, capul foarte sus ; la rîndul lor, pungile de sub ochi trădau pasiunea pentru prăjituri şi şampanie. Zări la un moment dat reflectîndu-se pe deasupra ei în oglindă faţa cameristei. Drăguţa, zvelta Toinette, cu pielea moale ca atlazul, cu obrajii trandafirii şi urechile mici şi roze, cu sprîncenele arcuite, cu genele lungi şi negre şi cu părul negru şi strălucitor, strîns într-un coc. În seara asta tinereţea şi prospeţimea Toinettei o iritau. Nu putea să nu se mire... dar se vede că bărbatul acesta era un om inteligent, dovadă categorică împotriva farmecului pe care-l conferă simpla frumuseţe. Probabil că era un artist ca şi ea, reflectă Frau Schumann, un om care-i respecta arta, şi arta, cu siguranţă, nu se face la şaisprezece ani. Se întreba uneori în taină ce poate să gîndească Toinette despre brunetul Signorino, pe care era imposibil să nu-l fi observat pînă acum. Avea mare respect pentru părerile Toinettei. Toinette era, fără îndoială, o cameristă ca oricare alta, dar Madame ajunsese s-o consi-

dere prietena şi confidenta ei. Era fiica unei cîntăreţe franţuzoaice de operă, una dintre cele mai vechi prietene din breaslă, care avusese un sfîrşit tragic, murind într-un spital şi lăsîndu-şi tînăra copilă fără nici o protecţie. Cum fata nu avea calităţi vocale deosebite, Madame Schumann o salvase cu generozitate de soarta care ar fi pîndit-o dacă ar fi ajuns coristă şi o luase în slujba ei.

— Ai fost mulţumită aici, Toinette ? îţi place America şi o să-ţi pară un pic rău că pleci, nu-i aşa ? o întrebă Madame pe cînd îi ura noapte bună.

— Oh, da, doamnă, o să-mi pară rău, îi răspunse Toinette.

— Şi mie, spuse moale Madame, zîmbindu-şi sie însăşi.

Toinette întîrzie o clipă în uşă.

— Doamna nu doreşte să mănînce nimic ? Nici vreo băutură răcoritoare ?

— Nu, Toinette, în seara asta nimic.

— Nici măcar un păhărel de şampanie ?

— Nu, nu, nimic, spuse Madame neliniştită.

Toinette o lăsă pe stăpîna ei în pat şi stinse lumina ; Frau Schumann stătu trează vreme îndelungată, abandonîndu-se unor visuri somp

tuoase. Dimineaţa se trezi cu mult timp înainte de a-i aduce Toinette cafeaua şi rămase lungită pe pat şi nemişcată, cu ochii închişi, în vreme ce prin fereastra deschisă pătrundeau primele zgomote ale oraşului.

Selma Schumann era o cîntăreaţă care nu avea nici o idilă. Nimeni nu simţea mai bine decît ea absurdul acestei situaţii, şi totuşi trăise pînă la vîrsta de patruzeci şi doi de ani fără să fi cunoscut ceea ce se înţelege prin *ajjaire de coeur*. După debutul la operă se căsătorise cu fostul ei profesor de canto – şi acesta, fără să mai stea pe gînduri, a hotărît că făcuse destul pentru soţia lui şi pentru lumea întreagă prin descoperirea şi cultivarea unei voci atît de minunate şi de atunci se complăcea într-o voioasă trîndăvie, pierzînd cu cea mai mare mulţumire de sine venitul ei la jocurile de noroc şi amintindu-i respectuos, cînd reproşurile primite deveneau prea usturătoare, că el şi nu altcineva îi îmbogăţise registrul de sus cu patru note şi că, în felul acesta, îşi împlinise în întregime datoria de om. Sîrguincioasă din fire, Madame fusese o elevă perseverentă. Putea să-şi însuşească un repertoriu foarte larg în termenul cel mai scurt; iar firea ei blîndă o făcea de nepreţuit pentru impresari. Îi lipsea, fără îndoială, acea pregnantă individualitate care asigură gloria în lumea artei, şi nimeni nu se ducea la operă doar pentru faptul că numele ei figura pe afiş. Era cunoscută ca o artistă foarte capabilă. Dar, după cum ştiu bine toţi cîntăreţii, asta nu înseamnă decît o viaţă lipsită de bucurii şi o muncă trudnică, prost plătită. Tatăl ei

fusese profesor de etimologie la o universitate din Germania. Frau Schumann moştenise ceva din gustul lui pentru activitatea susţinută, astfel că în meseria aleasă mulţumirea şi-o afla cu măsură. Exersa neîncetat, cheltuia foarte puţin pentru ea însăşi, economisea bani şi-şi suporta bărbatul cu un adine simţ al datoriei – şi desigur că o asemenea virtute îşi capătă întotdeauna răsplata cuvenită. Totuşi, cînd le vedea pe alte femei din trupă făcîndu-şi apariţia cu o nouă diademă încrustată cu diamante, sau smulgînd bileţele din mîinile comisionarilor, sau ducînd cu ele la hotel cîte-o trăsură încărcată cu flori, se simţea nedreptăţită şi se întreba cum o fi arătînd cealaltă latură a vieţii. Pe scurt, pentru că-şi irosise existenţa într-un mod atît de plicticos, care le părea vesel celor neiniţiaţi, îşi dorea din tot sufletul o idilă. Şi pentru asta, sub obiceiurile de om harnic, sub înclinarea spre cumpătare şi economie, mocnea o bună parte din spiritul tinereţii nemulţumite. De cînd umbra brunetului Signorino îi apăruse în cale, rutina vieţii ei de pînă atunci, la fel de fixă ca a planetelor sau ca a unei gospodine nemţoaice, devenise mai puţin rigidă, mai variată. Astfel Frau Schumann hotărîse că, spre binele propriei sănătăţi, era necesar să se plimbe des prin parc şi să doarmă dimineaţa tîrziu. Petrecea după-amiezi întregi într-o lene visătoare, cînd de fapt ar fi trebuit să se lupte cu rolurile noi pe care urma să le interpreteze

la Londra. începu să acorde cea mai mare atenţie toaletelor, neglijate pînă atunci din pricina muncii ei pline de o nemiloasă rutină. Era vizitată de nenumăraţi *massageurs*, întrucît descoperise că silueta şi pielea ei fuseseră lăsate în voia soartei şi ajunseseră ca vai de ele. Îşi spunea cu regrete amare că ceva mai multă îngrijire şi ceva mai puţină economie ar fi reuşit să prevină apariţia ridurilor. A făcut un mare sacrificiu : a renunţat să mai bea şampanie. Singurul lux pe care şi-l mai permitea era acela al meselor. Ca toate femeile din ţara ei, îi plăcea o masă bună şi se lăsa fără rezerve în voia acestei pasiuni. Ştiuse dintotdeauna că şampania şi dulciurile nu sînt recomandabile nici pentru ten, nici pentru siluetă, dar îşi spusese că, la urma urmei, era una din puţinele plăceri pe care şi le îngăduia. Odată cu apariţia brunetului Signorino, însă, totul se schimbase şi sacrificiul ei, fără îndoială, nu era deloc greu.

Madame aşteptă vreme îndelungată cafeaua, dar Ţoinette nu apăru. Se ridică şi se duse în camera de primire ; acolo nu se afla nimeni, în schimb auzi răzbătînd din cămăruţa alăturată, cea pentru muzică, un murmur slab de voci. Dădu uşor perdelele în lături şi o văzu pe Ţoinette cu mîinile ţinute strîns de mîinile brunetului Signorino.

„Dar doamna e foarte singură", spunea Toinette, „şi n-am inima să-i spun că trebuie s-o părăsesc."

„Ei," murmură frumosul Signorino, şi vocea îi era mîngîietoare, exact aşa cum şi-o imaginase

Madame în visurile ei, „ți-a fost ca o mamă și fericirea ta nu poate decit s-o bucure.” Cînd Selma Schumann ajunse din nou în camera ei, se trînti pe pat și plînse cu furie. Apoi își șterse ochii și blestemă soarta în profunde polisilabe nemțești, gesticulînd ca o Valkirie dezlănțuită. Pe urmă comandă micul dejun și o sticlă de șampanie.

SUFLETUL LUI ERIC HERMANNSON

ERA O SEARA importantă pentru cei din incinta şcolii Steaua Singuratică, una dintre serile în care Duhul e prezent cu întreaga lui putere şi Dumnezeu se află foarte aproape de fiinţa omenească. Aşa i se părea lui Asa Skinner, rob al lui Dumnezeu şi Liber Evanghelist. Şcoala era plină ochi de bărbaţi şi femei, mîntuiţi şi dăruiţi cu harul sfinţeniei, însă robuşti cu toţii, care tremurau şi-şi simţeau curajul topindu-se în faţa unei puteri psihice misterioase. Ici şi colo prin mulţimea asudată, copleşită de spaimă, se ghemuia cîte-un biet om care îndurase şi el chinurile conştiinţei trezite la viaţă, dar încă nu simţise renunţarea aceea definitivă la raţiune, frenezia aceea născută din convulsiile minţii – căreia Liberii Evanghelişti îi ziceau între ei „Lumina". Pe podea, în faţa băncii pocăiţilor, zăcea fără cunoştinţă trupul unui bărbat în care natura, jignită, îşi găsise ultimul refugiu. Starea asta de transă era pentru Liberii Evanghelişti cea mai înaltă dovadă a îndurării, semnul apropierii de Dumnezeu.

în faţa pupitrului stătea în picioare Asa Skinner, proclamînd cu glas puternic mila şi

răzbunarea Domnului ; ochii lui străluceau de un zel nemaipomenit, de o flacără aproape profetică. Pînă a se converti, Asa practicase jocurile de noroc pe trenuri, bătînd de obicei drumul dintre Omaha şi Denver. Era făcut pentru extremele vieţii ; din beţivul beţivilor devenise ascetul asceţilor. Avea o faţă animalică, o faţă ce purta amprenta eternei injustiţii a Naturii. Fruntea lui joasă izbucnea în relief deasupra ochilor, iar părul galben-roşcat începea aproape de la baza acesteia, acoperind-o şi fiind apoi pieptănat pe spate, într-un unghi drept, abrupt. Avea bărbia mare şi nările joase şi largi ; buza de jos îi atîrna moale, cu excepţia momentelor de zel spasmodic, cînd se închidea ca o trapă de oţel. Peste trăsăturile acestea grosolane se suprapuneau, totuşi, brazde adînci şi aspre, cicatricile nenumăratelor lupte corp la corp cu slăbiciunea cărnii, iar în jurul buzei căzute înfloreau ridurile adînci şi puternice care o învinseseră şi o învăţaseră să se roage. Obrajii săpaţi căpătaseră o anumită paloare, o tentă cenuşie, urmarea atîtor şi atîtor nopţi de veghe. Era ca şi cînd peste faţa lui, pe care la început Natura o nedreptăţise cum nu se poate mai rău, ar fi trecut o daltă fină, cizelînd-o şi aproape transfigurînd-o. în seara aceea, în vreme ce muşchii i se crispau de emoţie şi sudoarea îi şiroia din păr şi de pe bărbie, în Asa Skinner sălăşluia o forţă cu adevărat convingătoare. Pentru că Asa Skinner era omul stăpînit de o credinţă, de sentimentul acela al sublimului în faţa căruia toate inegalităţile dispar,

uitarea aceea de sine pe care ţi-o dă numai convingerea şi care e superioară tuturor legilor condiţionării, uitarea de sine prin care beţivii devin martiri şi care dintr-un cîrpaci face un artist, iar dintr-un conducător de cămile fondatorul unui imperiu. Astfel se petreceau lucrurile cu Asa Skinner în seara aceea, pe cînd stătea în picioare şi proclama războinarea lui Dumnezeu.

Un observator imparţial ar fi putut să creadă că Dumnezeul lui Asa Skinnen era cu adevărat unul răzbunător, dacă îşi rezerva răzbunarea pentru creaturile acelea îngrămădite unele într-alitele în incinta şcolii Steaua Singuratică. Emigranţi amăriţi de toate naţiile, oameni din sud şi din nord, ţărani din aproape toate regiunile Europei, cei mai mulţi de pe coasta muntoasă a Norvegiei, la hotarul nopţii ; oameni cinstiţi în majoritatea lor, dar oameni cu care lumea se purtase aspru ; epavele tuturor ţărilor, oameni înăspriţi de munci grele, copleşiţi de exil, împinşi să lupte pentru îmblînzirea unui pămînt neprimitor, să semene acolo unde alţii vor culege, să fie avangarda unei civilizaţii puternice.

Niciclnd nu vorbise Asa Skinner cu mai multă ardoare ca atunci. Simţea că Domnul îi dăduse în seara aceea o misiune specială. în seara aceea, printre ascultătorii lui se afla şi Eric Hermannson, cel mai nesăbuit flăcău de la
Cumpăna Apelor, cu o vioară pe genunchi, exact aşa cum picase acolo în drum spre balul unde trebuia să cînte. Vioara e un obiect care le

produce Liberilor Evanghelişti o deosebită oroare. Opoziţia faţă de orga bisericească se manifestă la ei destul de categoric, dar vioara e considerată drept încarnarea însăşi a poftelor diavoleşti, pentru că totdeauna cîntă despre plăcerile pămîntene, şi se asociază fără îndoială tuturor lucrurilor interzise. Eric Hermannson fusese vreme îndelungată obiectul rugilor înălţate de Liberii Evanghelişti. Maică-sa simţise puterea Duhului cu săptămîni şi săptămîni în urmă, şi în casa ei se desfăşuraseră întruniri religioase speciale pentru salvarea fiului. Dar Eric îşi văzuse mai departe rîzînd de treburile lui, treburile tinereţii care la Cumpăna Apelor sînt, în cel mai bun caz, de scurtă durată şi nu prea înfloritoare. Se furişa de la întrunirile religioase ca să se întîlnească cu băieţii Campbell la saloon-ul lui Genereau sau să le îmbrăţişeze pe micile franţuzoaice durdulii la balurile lui Chevalier, iar uneori, în cîte-o noapte de vară, chiar să străbată lanurile de porumb pline de rouă şi crîngul de pruni sălbatici ca să-i cînte la vioară Lenei Hanson, cu numele ei de batjocură în tot ţinutul de la Cumpăna Apelor, unde femeile sînt de obicei prea simple, prea ocupate şi prea obosite ca să mai apuce pe căi lăturalnice. în asemenea ocazii, Lena, îmbrăcată într-un capot roz, cu ciorapi de mătase şi cu papuci roz în picioare, cînta pentru el aconipaniindu-se la o ghitară veche. Asta îi dădea lui Eric un plăcut sentiment de libertate şi posibilitatea de a se afla lingă o femeie care, nu interesează cum, trăise în

oraşe mari şi cunoştea obiceiurile oamenilor de la oraş, care nu lucrase niciodată la cîmp, păstrîndu-şi mîinile albe, moi şi gîtul frumos şi delicat, şi care auzise mari cîntăreţi la Denver şi la Salt Lake şi stăpînea ciudatul limbaj al linguşirii, moliciunii şi voioşiei. Cu toate acestea, freneticele rugăciuni ale mamei nu rămîneau pe de-a-ntregul lipsite de efect asupra lui Eric, oricît de nepăsător s-ar fi arătat el. Ca o pedeapsă pentru zilele în care fugise de ele cum fuge criminalul de urmăritori, peste plăcerile lui Eric se abătuse umbra a ceva întunecat şi teribil, care se ţinea după el pas cu pas. Cu cît dansa mai straşnic şi cînta mai aprins, cu atît era mai conştient de faptul că fantoma asta punea stăpînire pe el, că în cele din urmă avea să-l doboare. într-o după-amiază de duminică, pe la sfîrşitul toamnei, în vreme ce bea bere împreună cu Lena Hanson şi asculta un cîntec ale cărui cuvinte făceau să-i ardă obrajii, un şarpe cu clopoţei se ivise tîrîndu-se de sub unul dintre pereţii casei şi-şi vîrîse capul scîrbos înăuntru, pe sub uşă. Eric nu se temea de şerpi, dar ştia destule despre Evanghelism ca să priceapă semnificaţia reptilei încolăcite acolo pe pragul femeii. Avea buzele reci cînd a sărutat-o pe Lena la despărţire şi de atunci n-a mai călcat pe la ea niciodată.

Ultima barieră dintre Eric şi credinţa mamei sale era vioara, şi de aceasta se agăţa el, cum se agaţă uneori omul de cel mai drag dintre păcatele sale, de slăbiciunea aceea mult mai preţioasă decît întreaga lui putere. În lumea asta mare frumuseţea se apropie de oameni sub nenumărate înfăţişări, iar arta în sute de forme, dar pentru Eric nu exista altceva decît vioara, ea ţinea locul tuturor manifestărilor artei, era singura lui punte azvîrlită în împărăţia sufletului.

Spre Eric Hermannson, deci, îşi îndrepta înflăcărată sa cuvîntare Evanghelistul.

„Saule, Saule, pentru ce mă prigoneşti ? Există în astă-seară, aici, vreun Saul care să-şi astupe urechile la blînda chemare şi să înfigă sulița în coasta însîngerată ? Gîndeşte-te la aceasta, frate ! Ţi se dăruieşte iubirea aceasta fără de seamăn, iară tu alegi viermele supus morţii şi nu flacăra ce va arde în veci. Cu ce drept împingi tu în ghearele pierzaniei unul din nepreţuitele suflete ale Domnului ?

Saule, Saule, pentru ce mă prigoneşti ?”

O mare bucurie se ivi pe faţa palidă a lui Asa Skinner cînd văzu că Eric Hermannson începe să se legene uşor pe scaun, înainte şi înapoi. Predicatorul se prăbuşi în genunchi şi-şi înălţă sus, deasupra capului, braţele lungi.

„O, fraţii mei ! Simt că pogoară binecuvîntarea pentru care ne-am rugat. Vă spun că Duhul pogoară ! Încă puţin să ne mai rugăm,

fraţilor, încă puţină ardoare, şi se va afla printre noi. Slavă Domnului în vecii vecilor, amin !" întreaga congregaţie gemu sub apăsarea acestei panici spirituale. Urlete şi strigăte de Aleluia se înălţară de pe buzele tuturor. Încă un trup se prăbuşi la pămînt istovit, iar de pe banca pocăiţilor se înălţă un imn de teroare şi extaz : „Sorbind miere şi bînd vin,

Slavă mielului însîngerat !
Domnul e-al meu, îi aparţin,
Slavă mielului însîngerat !"

Imnul era cîntat într-o duzină de limbi şi glăsuia despre toată aspiraţia vagă a existenţelor însetate, a oamenilor acestora care se lipsiseră vreme îndelungată de toate sentimentele, numai ca să cadă victimă celui mai de jos dintre ele, frica. Dinspre Eric Hermannson, care stătea cu capul plecat, se înălţă geamătul chinului de pe urmă, asemenea celui scos de un copac uriaş în clipa cînd se prăbuşeşte în mijlocul pădurii. Predicatorul se ridică brusc în picioare, îşi dădu capul pe spate şi strigă cu glas puternic : „Lazăre, apropie-te ! Dacă şovăi, Eric Hermannson, eşti pierdut. în numele Domnului şi al lui Iisus Hristos, fiul Său, îţi arăt calea pe care trebuie s-o urmezi. Ascultă-mă ! Dumnezeule atotputernic, sufletul meu pentru sufletul lui !"

Predicatorul îşi zvîrli braţele-n lături şi-şi ridică faţa tremurîndă. Eric Hermannson se ridică în picioare, cu buzele strînse şi cu privirea iluminată. Apucă vioara de gît şi o făcu ţăndări pe genunchi –

şi în clipa aceea Asa Skinner parcă auzi cătuşele păcatului zdrobindu-se cu zgomot în bucăţi.

II

Doi ani şi mai bine a păstrat Eric Hermannson credinţa austeră pentru care depusese jurămîntul, a păstrat-o pînă cînd şi-a făcut apariţia la Cumpăna Apelor o fată din Est, venită să-şi petreacă acolo o săptămînă. Era o fată de altă condiţie socială şi cu alte obiceiuri decît el, şi distanţa dintre viaţa ei şi aceea a lui Eric era mai mare decît distanţa care desparte un cătun nenorocit de oraşul New York. Într-adevăr, n-avea ce căuta acolo ; dar, vai, de la ce depărtări imense, peste mări şi ţări, şi prin ce întîmplări incredibile ne duc zeii nemiloşi să ne întîlnim soarta ! Era chiar în anul crizei financiare, şi Wyllis Elliot venise în Nebraska să cumpere pămînt la preţuri scăzute şi să mai vadă o dată ţinutul în care îşi petrecuse un an din tinereţea lui. Cînd terminase universitatea la Harvard, printre bogătaşi se mai păstra încă obiceiul ca fiii neascultători să fie trimişi în regiunile sălbatice de prin Nebraska ori Dakota, unde să ducă un trai auster la ranch-uri, sau să fie condamnaţi la o viaţă cu totul lipsită de bucurii în ţinutul secetos de la Black Hills. Tinerii aceştia nu se întorceau cu toţii înapoi în lumea civilizată. Dar Wyllis Elliot nu se însurase cu o metisă, nu fusese împuşcat în vreo încăierare cu cei ce păzeau turmele de vite, nu se abrutizase cu whisky prost şi nu căzuse în ghearele

nici unei aventuriere deochiate. De la aceste nenorociri îl salvase o fată, sora lui, cu a cărei viaţă viaţa lui se împletea strîns încă de pe vremea cînd citeau împreună basme, ori se pierdeau în visuri care nu devin niciodată realitate. Cu ocazia primei vizite la ranch-ul tatălui său, după şase ani de cînd plecase de-acolo, Wyllis Elliot îşi adusese şi sora. Ea zăcuse bolnavă jumătate de iarnă de pe urma unei luxaţii suferite la ski şi avusese prea mult timp de reflecţie în decursul lunilor acelora. Era agitată şi stăpînită de dorinţa de a cunoaşte ţinutul sălbatic despre care fratele ei îi povestise atît de multe lucruri. Urma să se mărite în iarna viitoare şi Wyllis a înţeles-o cînd ea şi-a exprimat rugămintea de a-l însoţi în călătoria aceea lungă şi fără ţel precis pe continent, ca să se bucure de ultima dintre libertăţile lor. Femeile de felul ei simt dorinţa de a gusta necunoscutul care ademeneşte şi înspăimîntă, de a se lăsa cu tot sufletul în bătaia vîntului măcar o dată în viaţă.

A fost o călătorie plină de peripeţii. Wyllis înţelegea într-un fel picătura de sînge nomad din vinele surorii sale şi a ştiut pe unde s-o ducă. Au dormit la Platte River în case ridicate din

cărămizi nearse, au făcut cunoştinţă cu membrii unei trupe de operă de mina a treia în trenul spre Deadwood, au mîncat într-o tabără a constructorilor de la calea ferată, la capătul lumii, dincolo de New Castle, au trecut călare peste Black Hills şi au pescuit păstrăvi în Dome Lake, iar la Cripple Creek au asistat la un bal, unde sufletele pierdute care trăiesc pe dealuri se adunaseră pentru obişnuita lor petrecere abrutizantă. Şi acum ultimul popas înainte de reîntoarcerea la sclavie – cabana aceea ancorată pe creasta de la Cumpăna Apelor, în bătaia vîntului, un mic punct negru pe fundalul amurgurilor viu colorate, marea înmiresmată de lanuri de porumb scăldîndu-se în aerul ca de opal şi lumina orbitoare a soarelui.

Margaret Elliot era una dintre femeile acelea care pot fi destul de des întîlnite în zilele noastre, cînd vechea ordine, dispărînd, face loc noului : frumoasă, talentată, cu simţ critic, nemulţumită şi obosită de lume la douăzeci şi patru de ani. Pentru moment, viaţa şi oamenii de la Cumpăna Apelor i-au trezit interesul. A stat acolo doar o săptămînă ; probabil că dacă ar fi stat mai mult, plictiseala aceea de neînvins, care străbate distanţele mai repede decît toate trenurile, ar fi ajuns-o din urmă. Săptămînă în care a zăbovit ea acolo a fost săptămînă în care Eric Hermannson îl ajuta pe Jerry Lockhart la treierat ; o săptămînă mai devreme sau mai tîrziu – şi n-am mai fi avut ce povesti.

Era într-o joi, şi ei urmau să plece sîmbătă. Wyllis şi sora lui şedeau pe veranda largă a casei de la ranch, privind lumina soarelui de după-amiază şi apărîndu-se împotriva rafalelor puternice de vînt fierbinte, care luau naştere în albia nisipoasă a rîului, la vreo douăzeci de mile spre sud. Tînărul îşi trase mai bine pălăria pe ochi şi spuse :

— Vîntul ăsta e un lucru autentic ; nu-l întîlneşti în nici o altă parte. Aminteşte-ţi că l-am simţit un pic şi la Alger şi că ţi-am spus că provine din Kansas. E nota lui specifică.

Wyllis atinse mîna fetei, care se odihnea în hamac, şi continuă cu blîndeţe :

— Sper că ţi-a ieşit pe nas, surioară. Viaţa aspră e o treabă periculoasă ; răpeşte lucrurilor orice savoare.

Margaret îşi aşeză cu fermitate degetele peste mîna bronzată, care semăna atît de mult cu a ei.

— Să-mi iasă pe nas ? De ce, Wyllis ? N-am mai fost atît de fericită de pe vremea cînd eram copii şi ne pusesem în gînd să descoperim într-o zi ruinele Troiei. Ştii, cred că aş putea să stau aici toată viaţa şi să las lumea să-şi vadă liniştită de treburile ei. Am impresia că tensiunea şi încordarea despre care vorbeam iama trecută au dispărut pentru totdeauna şi că nu merită să-ţi cheltuieşti energia cu lucrurile mărunte.

Wyllis înlătură scrumul pipei de pe eşarfa de mătase înnodată în jurul gîtului şi rămase posomorit, cu privirea aţintită în zare.

— Nu, te înşeli. După un timp te-ai plictisi. Nu ne putem scutura de febra celeilalte vieţi. Eu am încercat. A fost o vreme cînd desfrînaţii din Roma puteau să plece în împrejurimile Tebei, să răscolească dunele de nisip şi în felul acesta să se debaraseze de ea. Dar astăzi situaţia e cu mult mai complicată. Noi ne risipim astăzi într-un mod atît de plin de rafinament şi de onorabilitate, încît ne-a fost atinsă nu numai carnea, ci şi fiinţa lăuntrică. Nu poţi să te odihneşti nicăieri. Strigătul de luptă te urmăreşte pretutindeni.

— Tu nu-ţi iroseşti niciodată cuvintele, Wyllis, dar surprinzi totdeauna esenţialul. Eu vorbesc mai mult decît tine, fără să spun nici pe jumătate cît tine. Trebuie să fi învăţat arta asta de la norvegienii aceia taciturni. Cred că-mi plac oamenii tăcuţi.

— Natural, spuse Wyllis, de cînd te-ai hotărît să te măriţi cu cel mai strașnic vorbăreţ din cîţi cunoşti.

Amîndoi rămaseră tăcuţi o vreme, ascultînd oftatul vîntului fierbinte prin lujerii uscaţi ai zorelelor. Margaret vorbi prima :

— Spune-mi, Wyllis, mulţi dintre norvegienii pe care i-ai cunoscut erau la fel de interesanţi ca Eric Hermannson ?

— Ca Siegfried ? O, nu. Pe vremea mea el era floarea tinerilor norvegieni, şi constituie mai degrabă o excepţie, chiar şi acum. Cu toate că a mai decăzut. L-a încătuşat pămîntul, probabil.

— Siegfried ? Sună bine, Wyllis. Arată

într-adevăr ca unul care omoară balauri. Ce l-o face să se deosebească atît de mult de ceilalţi ? Aş putea să-i vorbesc ; pare o fiinţă omenească.

— Mda, spuse Willis meditativ, eu n-am citit Bourget cit a citit sora mea cea cultă şi nu sînt un analist de mare forţă, dar cred că totul se trage de la bănuiala perfect nejustificată că sub alcătuirea lui mătăhăloasă, de uriaş, s-ar putea ascunde un suflet. *Nicht wahr ?* [1]

— Cam aşa ceva, spuse Margaret gînditoare, doar că e mai mult decît o bănuială, şi nu e una fără temei. Are un suflet şi, într-un fel, şi-l arată fără să vorbească.

— Am avut totdeauna îndoieli în privinţa sufletelor flecare, remarcă Wyllis cu zîmbetul acela neîncrezător care devenise la el o obişnuinţă.

Margaret continuă, fără să ţină seama de întrerupere :

— Am ştiut asta de la început, de cînd mi-a povestit despre sinuciderea vărului său Bernstein. Nimeni nu poate să-şi însuşească la comandă un asemenea patos plin de sinceritate. Doar primii romancieri au ajuns la asta, fără să-şi dea seama. Seara trecută însă, cînd i-am cîntat, m-am convins şi mai mult. N-am apucat încă să-ţi povestesc. Mai bine ţi-ai aprinde din nou pipa. Ştii, era întuneric şi a dat peste mine din întîmplare, pe cînd mă chinuiam la

[1] Nu-i aşa ? (germ.).

orga aceea veche din salon de-mi ieşea sufletul, ca să-i fac plăcere doamnei Lockhart. Orga e

fetişul casei, şi nici nu mai ştiu cîţi pfunzi de unt a făcut şi a vîndut ea ca s-o cumpere. Cum îţi spuneam, Eric a nimerit peste mine din întîmplare şi mi-a dat de înţeles, însă fără cuvinte, că ar dori să-i cînt ceva. Am cîntat doar lucruri vechi, firește. E ciudat să poţi cînta lucruri cunoscute, aici la capătul lumii. Ajungi să înţelegi cum le-au purtat inimile oamenilor pretutindeni în jurul lumii, în pustietăţile Islandei şi în junglele din Africa sau în insulele din Pacific. Sînt convinsă că dacă cineva ar trăi aici vreme destulă, ar uita pînă şi ce este frivolitatea şi ar citi numai cărţile esenţiale, pe care n-avem niciodată timp să le citim, şi şi-ar aminti doar muzică bună, şi lucrurile cu adevărat importante i s-ar contura limpede în zare. I-am cîntat, bineînţeles, intermezzo-ul din „Cavaleria rusticana" ; spre deosebire de majoritatea lucrurilor, merge chiar mai bine la orgă. Eric şi-a tîrşît picioarele, şi-a frînt mîinile lui mari şi a lăsat să-i scape afirmaţia că nu bănuia să existe pe lume o asemenea muzică. Şi avea lacrimi în glas, Wyllis. Da, ca Rossetti, i-am *auzit* lacrimile. Mi-a trecut atunci prin minte că asta era probabil singura muzică adevărată pe care o auzise în viaţa lui. Gîndeşte-te şi tu. Să-i placă muzica aşa cum îi place lui şi să nu aibă niciodată prilejul s-o audă, să nu ştie niciodată că ea există pe pămînt ! Să tînjească după ea aici, cum tînjim noi după alte experienţe depline, de care nu avem niciodată parte. Nu-ţi pot spune ce înseamnă muzica pentru omul ăsta. N-am cunoscut un altul mai

impresionabil. Muzica i-a dezlegat limba, l-a înviat pur şi simplu. Cînd am sfîrşit intermezzo-ul, a început să-mi povestească despre un frăţior infirm care a murit şi pe care el îl iubise şi îl purtase peste tot în braţe. N-a aşteptat să-l încurajez. Şi-a continuat povestirea şi a depănat-o rar, ca pentru sine, într-un fel de înălţare, de parcă ar fi răspuns durerii lui Mascagni cu propria lui durere. Asta m-a depăşit.

— Bietul de el, spuse Wyllis, privindu-şi sora cu ochi misterioşi. În felul ăsta l-ai pricopsit cu o nouă durere. Acum o să-şi dorească întruna Grieg şi Schubert, tot restul zilelor lui, şi n-o să-i poată asculta. La tine asta se cheamă filantropie.

Din casă ieşi Jerry Lockhart, sucindu-şi într-o parte şi într-alta bărbia pe deasupra unui guler alb şi ţeapăn, de o neobişnuită eleganţă, în privinţa căruia nevastă-sa insistase cu fermitate, socotindu-l un articol de toaletă absolut necesar cîtă vreme se afla acolo domnişoara Elliot. Jerry se aşeză pe trepte şi-i zîmbi lui Margaret cu zîmbetul lui larg, roşu.

— Am făcut rost de muzică pentru balul dumneavoastră, domnişoară. Olaf Oleson o să-şi aducă acordeonul, şi Mollie, cîtă vreme n-o să se îngrijească de mîncare, o să cînte la orgă, iar un tinerel din Frenchtown o să vină cu vioara, deşi franţujii nu prea ţin să se amestece cu norvegienii.

— Minunat, domnule Lockhart, balul ăsta va fi încununarea călătoriei noastre şi e foarte drăguţ din partea dumneavoastră că vă

ocupaţi de el. O să-i vedem în fine pe norvegieni exact aşa cum sînt, strigă Margaret veselă.

— Uite ce e, Lockhart, o să-ţi dau o mînă de ajutor ca s-o sprijinim în proiectul ăsta al ei, spuse Wyllis, îndreptîndu-se de spate şi scuturînd scrumul pipei. A făcut destule lucruri nebuneşti în călătoria asta, dar să îndemne toată noaptea la dans o adunătură de norvegieni pe jumătate sălbatici şi să se urce apoi în trăsură la ora patru ca să prindă trenul de şase la Riverton, ei bine, asta mi se pare curată prostie.

— Wyllis dragă, voi lăsa pe seama puterii tale suverane de judecată să hotărască dacă nu e mai uşor să stai treaz toată noaptea decît să te scoli la ora trei dimineaţa. Să te scoli la trei, gîndeşte-te ce grozăvie ! Nu, domnule, prefer să stau trează şi pe urmă să mă sui într-un vagon de dormit.

— Dar ce nevoie ai de norvegieni ? Credeam că eşti sătulă de atîta dans.

— Aşa şi sînt, cu unii oameni. Dar vreau să văd un bal de-al norvegienilor şi am să-l văd. Hai, Wyllis, ştii ce rar se întîmplă ca cineva să dorească într-adevăr să facă ceva în ziua de azi. Mă întreb cînd am vrut cu adevărat să mă duc la o petrecere înainte vreme. O să avem ce ne aminti luna viitoare la Newport, cînd o să trebuiască să mergem şi n-o să avem chef să mergem. Aminteşte-ţi propria ta teorie despre contrast, ca unicul lucru care face viaţa suportabilă. Asta-i petrecerea mea şi a domnului Lockhart; toată

datoria ta de mîine seară va consta în a face curte norvegiencelor. Garantez că erai destul de iscusit odinioară la treaba asta. Şi ar fi bine să te porţi într-adevăr foarte drăguţ, pentru că, dacă există printre ele mai multe asemenea tinere Valkirii ca sora lui Eric, te leagă fedeleş chiar în momentul în care te suspectează că le tragi clapa.

Wyllis mormăi ceva şi se adinei în hamac ca să reflecteze la soarta care-l aştepta, în vreme ce sora lui continuă :

— Şi invitaţii, domnule Lockhart, au fost de acord ?

Lockhart îşi scoase cuţitul şi începu să-l ascută pe talpa cizmei.

— Păi, sper să avem vreo două duzini. Vedeţi, pe-aici e destul de greu să aduni oamenii. Cei mai mulţi dintre ei au trecut la Liberii Evanghelişti, şi ăştia mai degrabă îşi vîră picioarele în foc decît să şi le mişte după melodia unei viori.

Margaret făcu un gest de nerăbdare.

— Evangheliştii ăştia Liberi împrăştie o vrajă rea peste ţinut, nu-i aşa ?

— Păi, spuse Lockhart precaut, nu-mi place să-mi dau cu părerea asupra nici unei secte creştineşti, dar, dacă e să-i judeci după acţiunile lor, Evangheliştii nu prea au cu ce să se mîndrească, şi asta e de ajuns. Sînt răspunzători pentru vreo cîteva sinucideri şi au trimis la balamuc o delegaţie bunicică, iar pe cei care-am rămas nu văd să ne fi făcut mai buni decît eram înainte. Am avut primăvara trecută un puşti care

îmi păzea vitele şi, cîtă vreme a fost angajatul meu, puiul ăla de danez s-a purtat cinstit, dar după ce au pus mîna pe el Evangheliştii şi i-au insuflat harul sfinţeniei, micuţul cerşetor şi-a luat obiceiul să îngenuncheze în prerie şi să se roage cu orele, lăsînd vitele să intre în porumb, astfel că a trebuit să-l dau afară. Cam aşa merg lucrurile. De pildă cazul lui Eric. Băiatul ăsta avea o fire întreprinzătoare şi era cel mai sprinten dansator din district – nu-i scăpa nici un baL Acum l-a părăsit orice ambiţie şi e posomorit ca un predicator. Cred că nici n-o să-l putem convinge să vină mîine seară.

— Eric ? Păi cum, trebuie să danseze, nu-l putem lăsa deoparte, spuse Margaret repede. Am intenţia să dansez eu însămi cu el.

— Mi-e teamă că o să refuze. L-am întrebat azi dimineaţă dacă vrea să ne dea o mînă de ajutor la organizarea balului, şi mi-a răspuns : „Eu nu mai dansez acum deloc", spuse Lockhart, imitînd engleza prea elaborată a norvegianului.

— „Morarul din Hofbau, morarul din Hofbau, o, prinţesa mea", ciripi Wyllis, bine dispus, din hamacul lui.

Roşeaţa din obrajii fetei se accentuă un pic, odată cu rîsul ei răutăcios.

— O să vedem noi, domnule. Nu accept să mă dau bătută pînă cînd nu-l întreb eu însămi.

Seară de seară Eric se ducea călare la St. Anne, un orăşel din inima coloniei franceze, după corespondenţă. Intrucît drumul străbătea cea mai frumoasă parte a ţinutului de la Cumpăna Apelor,

de vreo cîteva ori Margaret Elliot şi fratele ei îl însoţiseră. în seara aceea Wyllis avea de pus la punct unele treburi cu Lockhart, aşa că împreună cu Eric n-a plecat decît Margaret, călare pe un mustang mic şi vioi pe care doamna Lockhart îl dresase anume ca să poată fi încălecat femeieşte. Margaret îl socotea doar ca o escortă, asemenea servitorului care-o însoţea totdeauna acasă în plimbările lungi prin ţinut; drumul spre oraş l-au parcurs în tăcere. Fata era prinsă de gînduri în legătură cu cealaltă existenţă a ei, în vreme ce Eric se lupta cu mai multe gînduri decît i se îngrămădiseră vreodată sub frunte pînă atunci. Călărea cu privirile aţintite spre silueta mică din faţa lui, de parcă ar fi vrut s-o absoarbă cu ochii şi s-o păstreze în minte pentru totdeauna. înţelegea perfect situaţia. Deşi creierul său lucra încet, Eric poseda un puternic simţ al valorilor. Fata reprezenta pentru el o natură omenească absolut nouă, dar el ştia bine unde ar putea s-o plaseze. Cînd li se arăta un înger pentru întîia oară, profeţii din vechime nu se îndoiau nici o clipă de obîrşia lui divină.

Eric îşi îndura în tăcere condiţiile vitrege de viaţă, fără să fie slugarnic ; sîngele lui nordic nu-şi pierduse respectul de sine pe de-a-ntregul. Se trăgea dintr-un neam de pescari mîndri, oameni care nu se temeau decît de gheţuri şi de diavol, şi avea tot viitorul în faţă cînd tatăl său pierise la Capul Nord, înghiţit de lunga noapte polară, iar maică-sa, cuprinsă de o violentă oroare faţă de viaţa de navigator, îşi urmase fratele în America.

Eric împlinea pe atunci optsprezece ani şi era frumos ca un Siegfried : uriaş de statură, cu pielea fină şi curată, cum numai suedezii o au, cu părul tot atît de blond ca buclele prinţului îndrăgostit al lui Tennyson şi cu nişte ochi de un albastru fierbinte şi pătimaş, a căror străfulgerare se dovedea peste măsură de periculoasă pentru femei. Avea pe vremea aceea o anume mîndrie în ţinută şi o anume siguranţă de sine, care însoţesc mai totdeauna perfecţiunea fizică. Se spunea despre el pe vremea aceea că e îndrăgostit de viaţă şi înclinat spre frivolitate, viciu rar la Cumpăna Apelor. Dar istoria tristă a celorlalţi emigranţi norvegieni, transplantaţi pe un pămînt arid şi sub un soare necruţător, se repetase şi în cazul lui. Munca şi izolarea îl înăspriseră şi el începuse să semene din ce în ce mai mult cu ţărîna pe care trudea. Ca şi cînd un instrument înroşit în foc i^ar fi atins pentru o clipă fibrele delicate ce răspund în creier durerii sau plăcerii acute, fibre în care se ascunde puterea senzaţiilor vii, şi i le-ar fi scorojit cu totul. E jalnic lucru să vezi cum piere lumina din ochii norvegienilor, lăsînd loc unei tristeţi impenetrabile, pasive, lipsite de speranţă, unei umbre care nu se mai ridică niciodată. La unii schimbarea apare aproape brusc, odată cu prima izbucnire a dorului de casă, la alţii se petrece mai lent, şi aşa, cu vremea, ucide inima tuturor. O, bieţii nordici de la Cumpăna Apelor ! Sînt morţi cu mulţi ani înainte de a fi duşi să se odihnească în micul cimitir de pe

dealul bătut de vînturi, unde fraternizează cu emigranţii tuturor popoarelor.

Pînă-n seara în care Eric îşi spărsese vioara de genunchi în localul şcolii Steaua Singuratică, forma neobişnuită de ipohondrie căreia emigranţii din neamul lui îi cădeau victimă cu toţii, mai devreme sau mai tîrziu, nu pusese încă stăpînire pe el. Apoi melancolia poporului său îl învăluise, iar evanghelia istovirii îşi începuse lucrarea. „Dacă ochiul te supără, scoate-ţi-1" etc., etc. Zîmbetul păgîn care-i flutura pe buze îi pierise, şi acum, în locul lui, se ivea unul trist. Pentru o inimă pe care o înveninează, religia vindecă altele o sută, dar atunci cînd distruge, acţiunea ei e rapidă şi mortală, iar acolo unde domneşte spaima crucii veselia nu-şi mai arată chipul. Tînărul nostru lua lucrurile în înţelesul lor strict : ca să poţi muri fără teamă se cuvine să-ţi duci traiul fără plăcere, ca să-ţi mînuieşti sufletul e nevoie să ţi-l înfrînezi.

Soarele coborîse deasupra lanurilor de porumb cînd Margaret şi cavalerul ei plecaseră din St. Anne înapoi spre casă. La sud de oraş drumul străbătea colonia franceză pe o distanţă de trei mile, printr-un ţinut în care preria părea la fel de netedă ca suprafaţa unui lac, iar culturile de cînepă, de grîu şi de secară erau cuprinse între şiruri drepte de plopi italieni, subţiri şi zvelţi. Lumea care i se înfăţişa Margaretei Elliot în lumina largă a apusului de soare era una cu totul şi cu totul galbenă. Fata strînse hăţurile şi strigă în urmă, spre Eric :

— Nu e nici un pericol dacă mînăm caii pe-aici în galop, nu-i aşa ?

— Nu, cred că nu e, răspunse el, atingînd coastele poneiului cu pintenii.

O porniră ca vîntul. Există o veche zicală în vest, cum că totdeauna cei proaspăt sosiţi, înainte de a se stabili prin partea locului, aleargă un cal sau doi pînă îi dă gata. Sînt puternic atraşi de spaţiile largi, deschise, şi încearcă să înghită zarea, să dea cumva de vreun capăt. Margaret galopa pe drumul neted, şi Eric, din urmă, îi vedea voalul lung fluturînd în bătaia vîntului. Tot astfel fluturase în visele lui noaptea trecută şi cu o noapte mai înainte. Cuprins brusc de un acces de curaj, o ajunse din urmă şi călări alături de ea, privindu-i cu insistenţă faţa pe jumătate întoarsă. Pînă atunci nu-i aruncase decît priviri furişate şi la întîmplare, o văzuse fără s-o vadă, simţindu-se totdeauna mai mult sau mai puţin stingherit, dar

acum era hotărît să lase să-i pătrundă în memorie fiecare trăsătură a feţei. Despre această faţă oamenii de lume ar fi spus că e o faţă puţin obişnuită, că e nervoasă, fin conturată, cu trăsături limpezi şi elegante, care-i scot în evidenţă obîrşia. Oamenii de litere ar fi numit-o faţă istorică şi s-ar fi întrebat ce vechi pasiuni de mult stinse, ce vechi dureri din timpuri uitate, luptîndu-se între ele în veacuri apuse, arcuiseră nările ei delicate şi îi lăsaseră în ochi amintirea inconştientă. Dar Eric nu descifra în aceste detalii nici un sens. Pentru el, frumuseţea fetei însemna ceva mai mult decît linie şi culoare ; era ca un fascicul de lumină albă în care nu poţi distinge culorile, pentru că toate se află acolo. Era o revelaţie absolută, o întrupare a farmecului intangibil din visurile care întîrzie lîngă perna unui tînăr în nopţile de vară ; totuşi, pentru că răspîndea în jur ceva mai mult decît simpla atracţie a sănătăţii, a tinereţii şi a formei armonioase, prezenţa ei îl tulbura şi-l făcea să se simtă aşa cum se simţeau goţii în faţa statuilor din Capitoliu, fără să ştie dacă au de-a face cu oameni sau cu zei. În clipele în care simţea dorinţa să se descopere înaintea ei, furia îl cuprindea din nou, împingîndu-l să sfarme, să scoată la iveală lutul ascuns în spiritul acesta şi să-şi aştearnă pe el pecetea. În absenţa ei avea tentaţia să întindă mîinile, să apuce, să păstreze ; îl exaspera gîndul că femeia asta pe care ar fi putut s-o frîngă în braţe reuşea să fie mult mai puternică decît el. Dar în prezenţa ei nu punea niciodată la îndoială

această putere ; îi admitea realitatea așa cum admitea miracolele biblice ; îl irita și-l subjuga.

În seara asta, cînd călăreau atît de aproape unul de celălalt incit ar fi putut s-o atingă, își dădea seama că gestul lui ar fi ca și cum ar întinde mina să culeagă o stea. Margaret tresări neliniștită sub privirile lui și se întoarse întrebătoare în șa.

— Vîntul ăsta îmi taie puțin răsuflarea cînd călărim repede, spuse ea.

Eric își întoarse privirea în lături.

— Vreau să te întreb un lucru. Dacă m-aș duce să muncesc la New York, aș putea asculta acolo muzică la fel cu cea pe care-ai cîntat-o noaptea trecută ? Sînt destul de vrednic, spuse el timid.

Margaret îl privi mai întîi surprinsă, apoi, în vreme ce-i studia conturul feței, cu milă.

— Sigur că ai putea, dar ai pierde foarte mult. Nu mi-ar place să te duci la New York și să fii sărac, nu te-ai încadra în atmosferă, spuse ea rar.

Și în sinea ei : „Acolo ar fi un ins cu totul degradat, imposibil, un robot care ar căra probabil geamantane pe scări. Aici e din creștet pînă-n tălpi un bărbat, chiar pitoresc ; și atunci, la ce bun ?"

— Nu, adăugă ea cu voce tare, nu mi-ar plăcea treaba asta.

— Atunci nu mă duc, spuse Eric hotărît.

Margaret îşi întoarse faţa ca să-şi ascundă un zîmbet. Era puţin amuzată, puţin plictisită. Brusc deschise iar vorba :

— Dar o să-ţi spun ce vreau de la tine, Eric. Vreau să vii să dansezi cu noi mîine seară şi să mă înveţi şi pe mine cîteva dansuri norvegiene. Aud că le ştii pe toate. De acord ?

Eric se îndreptă în şa ; ochii lui străluciră aşa cum străluciseră în incinta şcolii Steaua Singuratică atunci cînd îşi zdrobise vioara pe genunchi.

—■ Da, o să vin, spuse el calm, şi în aceeaşi clipă avu credinţa că îşi vînduse sufletul diavolului.

Ajunseră pe o porţiune de teren mai accidentată, acolo unde drumul urma o tăietură îngustă în malul abrupt al pîrîului, cînd la auzul unui tropot de copite şi al unui nechezat ascuţit de cai, în faţa lor, poneii tresăriră ; Eric se înălţă în scări. Apoi, în josul viroagei care li se deschidea înainte şi pe malurile abrupte şi argiloase, năvăli o herghelie de ponei sălbatici, ageri ca nişte maimuţe şi sălbatici ca nişte iepuri, asemenea celor pe care-i aduc din cîmpiile Montanei geambaşii, ca să-i vîndă în est, pe la ferme. Poneiul fetei scoase un sunet strident, un nechezat care aducea mai degrabă a ţipăt, şi o luă brusc în susul malului argilos ca să-i întîmpine,

cu tot sîngele sălbatic al preriei trezit în el la viaţă. Margaret îl strigă pe Eric exact în clipa în care acesta sărea din şa, apucîndu-i poneiul de zăbală. Dar micul animal vînjos înnebunise de-a binelea şi muşca şi dădea din copite ca un diavol. Fraţii lui sălbatici din prerie se strînseseră cu toţii în jurul lui, nechezînd şi lovind pămîntul cu copitele, pe el izbindu-l cu picioarele din faţă şi muşcîndu-l de coaste. Micul animal nu se lupta decît pentru vechea libertate din prerie !

— Lasă hăţurile şi ţin-te bine ! strigă Eric, folosindu-şi toată greutatea ca să tragă de zăbală şi ferindu-se de freneticele picioare din faţă ale animalului, care izbeau cînd în pieptul lui, cînd în mustangii furioşi şi agitaţi din jur. Reuşi în cele din urmă să răsucească spre el gîtul poneiului şi să-i proptească greabănul de malul argilos, astfel încît animalul să nu cadă. Ţin-te bine ! strigă el din nou, repezindu-i un şut mustangului care sforăia şi căuta să se scuture de şaua Margaretei. Dacă fata şi-ar pierde curajul, s-ar rostogoli acum sub copite... Poneiul lovea întruna, izbind cu piciorul în stînga şi-n dreapta, cu toată puterea. Curînd, însă, îşi făcură apariţia paznicii călări, atît de neglijenţi, şi bicele lor lungi porniră să vîjîie pe deasupra hergheliei. La fel de repede precum se ivise, valul frenetic de viaţă sălbatică şi mereu gata de luptă părăsi viroaga şi se pierdu în preria largă ; cu un lung şi deznădăjduit nechezat de despărţire, poneiul îşi lăsă capul în jos şi rămase-n picioare tremurînd, acoperit de sudoare, scuturîndu-şi spuma şi sîngele de pe zăbală.

Eric veni foarte aproape de Margaret şi îşi puse mîna pe şaua ei.

— N-ai păţit nimic ? întrebă el cu voce răguşită.

Cînd îşi ridică faţa la lumina palidă a stelelor, ea văzu că era albă şi trasă şi că buzele îi tremurau nervos.

— Nu, nu, nimic. Dar văd că suferi ! Te-au lovit ! strigă ea profund alarmată.

El se dădu înapoi şi îşi trecu mîna peste sprinceană.

— Nu, deloc, şi vorbea acum repede, cu mîinile strîns încleştate pe şolduri. Dar dacă ţi-ar fi făcut ţie ceva, le^aş fi smuls creierii cu mîinile mele, i-aş fi ucis pe toţi. Pînă acum nu mi-a fost niciodată frică. Tu eşti singurul lucru frumos care s-a apropiat vreodată de mine. Mi-ai apărut ca un înger din ceruri. Eşti ca muzica pe care o cînţi. Eşti ca stelele şi ca zăpada de pe munţii în care mă jucam cînd eram copil. Eşti tot ce mi-am dorit odinioară şi n-am reuşit să ating niciodată. Eşti tot ce-au ucis alţii în sufletul meu. Aş muri pentru tine în seara asta, mâine, pe vecie. Nu sînt laş ; mi-a fost frică pentru că te iubesc mai mult decît îl iubesc pe Christ, care s-a jertfit pentru mine, mai mult decît mă înspăimînt de iad sau nădăjduiesc în rai. Pînă acum nu mi-a fost frică niciodată. Dacă ai fi căzut... o, Dumnezeule !

Îşi zvîrli orbeşte braţele-n lături şi-şi plecă fruntea pe coama poneiului, sprijinindu-se fără vlagă de animal, ca şi cum l-ar fi cuprins leşinul. Umerii îi săltau şi-i coborau odată cu răsuflarea

anevoioasă. Calul stătea copleşit de obosealã şi de spaimă. Aşezîndu-şi mîna pe capul lui Eric, Margaret spuse cu blîndeţe :

— Te simţi mai bine acum – n-am putea să mergem ? Îţi poţi aduce calul ?

— Nu, a plecat cu herghelia. O să-l duc pe-al tău de dîrlogi, nu prea pare în apele lui. De speriat n-o să mai ai prilejul să te sperii.

Vocea lui, încă răguşită, era acum calmă. Apucă de zăbală şi o porni la pas către casă, în tăcere. Odată ajunşi la ranch, Eric rămase nepăsător lîngă ponei, pînă cînd Wyllis veni să-şi salte sora din şa.

— Caii s-au speriat rău de tot, Wyllis. Cred că nici eu n-am fost mai puţin înspăimîntată, spuse ea, luîndu-şi fratele de braţ şi urcînd încet dealul către casă. Nu, n-am păţit nimic, şi asta datorită lui Eric. Trebuie să-i mulţumeşti pentru grija pe care mi-a purtat-o. Să ştii că e un tip straşnic. Da, dragul meu, am să-ţi povestesc mîine dimineaţă tot ce s-a-ntîmplat. Am fost zdruncinată binişor şi am de gînd să mă duc direct la culcare. Noapte bună !

Cînd ajunse în camera scundă în care dormea, se prăbuşi pe pat îmbrăcată în rochia de călărie, cu faţa în jos. „Oh, mi-e milă de el ! Mi-e milă de el !”, murmură ea, cu un lung suspin de obosealã. Trebuie să fi aţipit o vreme.

Cînd se sculă din nou, scoase din buzunarul rochiei o scrisoare luată de la oficiul poştal din oraş. Scrisul îngrijit, cu caractere lungi şi ascuţite, acoperea o duzină de coli de proveniență străină ; scrisoarea începea astfel :

„Scumpă Margaret, dacă aş încerca să afirm că *absența ta îmi este precum o iarnă*, mi-aş asuma riscul de a fi plictisitor. într-adevăr, ea întunecă totul. Neavînd altceva mai bun de făcut şi nefiind dispus, fără tine, să merg nicăieri în mod special, am rămas în oraş pînă ce Jack Courtwell şi-a dat seama de marea mea mîhnire şi m-a adus aici, la moşia lui, să realizăm cîteva spectacole în aer liber. Piesa aleasă este, desigur, *Cum vă place*. Pe Rosalinda o interpretează domnişoara Harrison. Aş fi vrut să te afli printre noi, ca să joci tu rolul ăsta. Domnişoara Harrison declamă bine versurile, dar lasă impresia cînd a unei fecioare pradă disperării, cînd a unui băieţoi ; vrea neapărat să încarce textul cu fel de fel de înţelesuri adînci şi semnificaţii bogate, în absolută neconcordanţă cu atmosfera pastorală a piesei. Asemenea majorităţii profesioniştilor, exagerează latura emoţională şi nu izbuteşte aproape deloc să pună în lumină inteligența vioaie a Rosalindei şi calităţile ei intelectuale cu adevărat strălucite. Pe Orlando o să-l interpreteze Gerard, despre care umblă zvonul că este îndrăgostit lulea de fosta ta prietenă, domnişoara Mere-

dith, ceea ce face ca interesul lui să şchioapete şi memoria să-i cam joace feste.

Noile tablouri mi-au sosit săptămîna trecută, cu vasul *Gascogne*. Cel de Puvis de Chavannes e chiar mai frumos decît mi s-a părut la Paris. O fecioară palidă şi visătoare, aşezată lîngă o vacă la fel de palidă şi de visătoare, iar la picioarele ei un pîrîiaş anemic. Tabloul de Constant o să-l recunoşti, l-am cumpărat fiindcă ţi-a plăcut ţie. Se află aici în întreaga lui splendoare plină de înfloriturl, totul dominat de o senzualitate vie. Aşa cum spuneai, alcătuirea siluetei femeieşti e încîntătoare ; ansamblul, perlă şi aur primitiv, e pictat cu o voluptate firească, lipsită de efort, iar linia aceea albă. scînteietoare a coastei africane din fundal îmi trezeşte amintiri scumpe despre tine. Dar nu are rost să neg faptul că tabloul ăsta mă irită. Deşi nu găsesc argumentele necesare, strălucirea lui mă face să-l suspectez tot timpul de superficialitate."

Aici Margaret se opri şi aruncă o privire peste restul paginilor cuprinse în această ciudată scrisoare de dragoste. Părea să fie pline mai cu seamă de referiri la tablouri şi la cărţi ; cu un zîmbet indiferent, le puse deoparte. Se ridică şi începu să se dezbrace. Înainte de a se lungi pe pat, se duse să deschidă fereastra. Ezită o clipă cu mîna pe pervaz, avînd brusc impresia că o pîndeşte de-afară un pericol anume, o anume dorinţă nestăvilită, gata s-o

înşface prin întuneric. Rămase în picioare vreme îndelungată, contemplînd bolta fără de margini a cerului. „Oh, totul e atît de meschin acolo, atît de meschin", murmură ea. „Şi cînd totul e minimalizat astfel, cum ne-am putea aştepta ca dragostea să fie mare ? De ce-am încerca să descoperim semnificaţii bogate într-o viaţă ca asta ? Dacă aş putea găsi măcar un lucru pentru care merită să-ţi dai toată osteneala, unul singur care să-mi încălzească singurătatea ! Oare viaţa n-o să-mi dăruiască niciodată o asemenea clipă măreaţă ?" Ridicînd fereastra, auzi printre lăstarii prunilor de-afară un zgomot. Era doar cîinele de pază, trezit din somn, dar Margaret se scuturâ cu violenţă şi începu să tremure atît de tare, încît pentru a-şi păstra echilibrul fu nevoită să se sprijine de capătul patului. Avu din nou senzaţia că e obiectul unei tînjiri anume, care o copleşea, al unei disperate necesităţi, ca şi cum spre fiinţa ei, prin întuneric, s-ar fi întins, invizibile, două braţe neajutorate ; aerul însuşi părea încărcat de suspinele tînjirii acesteia. Se repezi spre pat, în urechi cu ecoul cuvintelor : „Te iubesc mai mult decît pe Christ, care s-a jertfit pentru mine."

III

Pe la miezul nopţii, la Lockhart dansul era în toi. Se molipsiseră pînă şi bătrînii, veniţi acolo doar ca „spectatori", şi băteau acum podeaua cu vigoare. Eric luase vioara din mîinile franţuzului, şi Minna

Oleson se aşezase la orgă, şi astfel muzica devenise din ce în ce mai caracteristică : primitivă şi pe jumătate tristă, o înlănţuire de cîntece populare nordice, pe care oamenii le cîntă prin cătunele de pe ţărmul mării în nopţile cînd se gîndesc la soare, la primăvară şi la pescarii duşi de cine ştie cîtă vreme. Pentru Margaret, unele semănau cu muzica lui Grieg din *Peer Gynt*. Tînăra femeie descoperea ceva contagios, irezistibil în veselia acestor oameni care se bucurau atît de rar – şi se simţea aproape ca făcînd parte din lumea lor. Părea că în noaptea asta ceva în sufletul lor se avîntase către libertate, ceva din copilăria fără griji a popoarelor, pe care emigraţia nu reuşise s-o ucidă. Încîntate la culme, fetele nu-şi mai găseau astîmpăr. Plăcerea era pentru ele un lucru rar şi, cînd se întîmpla să li se ofere, se agăţau de ea cu sălbăticie şi-i zdrobeau aripile fluturînde cu degetele lor puternice şi arse de soare. Cele mai multe duceau o viaţă destul de grea. Veri toride şi ierni geroase, trudă şi robotealã şi ignoranţă, iată partea lor în tinereţe ; un scurt răstimp în care li se făcea curte, o căsătorie fără dragoste la o vîrstă prea fragedă, o maternitate continuă, fii nemulţumiţi, îmbătrînire prematură şi urîţire, iată zestrea lor la maturitate. Dar ce conta ? În noaptea asta aveau băutură fierbinte-n pahare şi sînge fierbinte în vine; în noaptea asta dansau.

În noaptea asta Eric Hermannson îşi redobîndise tinereţea. Nu mai era deloc norvegianul voinic şi tăcut care să şadă la picioarele Margaretei şi să se uite fără speranţă în ochii ei. În noaptea asta era

bărbat, cu puterea şi cu toate drepturile unui bărbat. Era, într-adevăr, Siegfried. Avea părul galben ca spicele de grîu în pîrga verii şi ochii asemenea apei albastre ce scînteiază printre sloiurile de gheaţă din mările Nordului. în noaptea asta Margaret nu-l mai intimida ; cînd dansau, bărbatul o strîngea la piept cu fermitate. Margaret se simţea obosită şi atîrna moale de braţul lui, însă puterea bărbătească era ca un fluid neîntrerupt care îi pătrundea în vine, deşteptîndu-i în suflet o trăire încă nebănuită, fără de nume, care dormitase acolo toată vremea şi care, prin vîrfurile degetelor ei ce palpitau, se strecura spre degetele lui ; şi degetele lui răspundeau. Se întreba dacă în noaptea asta nu cumva răbufneşte în ea sîngele tumultuos al vreunei străbune fără înfrînare şi de mult moarte, o picătură dintr-un lichid mai fierbinte căruia veacurile n-apucaseră încă să-i micşoreze temperatura şi, dacă blestemul exista în fiinţa ei, de ce pînă acum nu se manifestase. Dar să fie un blestem această trezire, această bogăţie scoasă abia acum la lumină, această muzică dezlănţuită ? Niciodată în viaţă nu se aflase inima ei în stăpînirea a ceva care s-o depăşească ; iată un lucru pentru care merită, într-adevăr, să-ţi dai osteneala.

Apoi încetă să se mai mire. Nu vedea nici luminile, nici feţele ; muzica fusese înăbuşită de zvîcnetul sîngelui. Vedea numai ochii albaştri care scăpărau deasupra, simţea numai căldura mîinii care-i ţinea mîna şi care palpita, hrănită de sîngele inimii lui. Întrezări tulbure, ca-n vis, umerii căzuţi, fruntea albă şi înaltă şi gura strînsă, cinică a bărbatului cu care trebuia să se mărite în decembrie. Timp de o oră, îi împinsese cu putere imaginea într-un colţ îndepărtat al memoriei.

— Să ne oprim, ajunge, şopti Margaret.

Drept răspuns, el o înlănţui şi mai tare cu braţul. Margaret suspină şi lăsă ca forţa lui autoritară s-o poarte încotro îi era voia, uitînd că omul din faţa ei era aproape un sălbatic, uitînd că se vor despărţi în zori. Sîngele n-are amintiri, nici opinii, nu regretă trecutul şi nu respectă viitorul.

—■ Să ieşim afară, e mai răcoare, spuse ea cînd muzica încetă ; şi în gînd : „Sînt pe punctul de a leşina, o să mă simt mult mai bine la aer."

Ieşiră în aerul răcoros şi albastru al nopţii. Deoarece vîrstnicii începuseră şi ei să danseze, tinerii se strecurau perechi-perechi afară, ca să se urce în turnul morii de vînt, la răcoare, după cum le era obiceiul.

— Vrei să urci ? întrebă Eric lîngă urechea ei.

Margaret se întoarse şi-l privi, amuzîndu-se în taină.

— Cît e de înalt ?

— Vreo cincisprezece metri. Fii fără

grijă, n-o să te las să cazi !

O implora, cu un accent irezistibil în voce ; Margaret simţi că Eric ar fi dorit nespus de mult să urce şi ea. De ce să nu urce, la urma urmei ? Noaptea era cu totul neobişnuită, Margaret nu se mai recunoştea deloc, trăia într-o continuă irealitate. Mîine, da, peste cîteva ore, o să existe trenul, o să existe lumea.

— Bine, dacă ai grijă de mine, urc. Mă căţăram destul de uşor cînd eram mică.

După ce ajunseră în vîrf şi se aşezară pe platformă, nu mai scoaseră nici un cuvînt. Margaret se întreba dacă n-o să tînjească după scena asta toată viaţa, în monotonia zilelor care aveau să urmeze. Deasupra lor se întindea cerul imens al Vestului, de un albastru limpede chiar şi noaptea, cu stelele lui mari şi strălucitoare, niciodată reci şi stinse şi depărtate, cum se-ntîmplă în regiunile cu atmosferă mai densă. Luna urma să apară abia peste vreo douăzeci de minute ; jur împrejurul orizontului, un orizont atît de vast încît părea că înconjoară lumea, străluia o lumină palidă, albă, de răsărit universal. Vîntul obositor aducea pînă la ei miresmele* grele ale lanurilor de porumb. De jos răzbătea slab muzica balului. Eric se propti în coate lîngă Margaret, cu picioarele atîrnîndu-i pe scară. Umerii mari păreau mai largi ca oricînd, asemenea celor ai statuii lui Doryphorus, care stă la Luvru în picioare, în toată perfecţiunea puterii lui calme, şi care o făcuse de nenumărate ori să se întrebe dacă asemenea bărbaţi pieriseră pentru totdeauna, odată cu tinereţea Greciei.

— Ce plăcut miroase porumbul noaptea, spuse Margaret cu timiditate.

— Da, ca florile paradisului, cred.

Ea rămase oarecum surprinsă la auzul acestui răspuns, şi încă şi mai surprinsă cînd bărbatul, tăcut de felul lui, vorbi din nou.

— Pleci mîine ?

— Da, am stat mai mult decît ne propusesem.

— Şi n-ai să te mai întorci niciodată ?

— Nu, cred că nu. E destul de greu să străbaţi jumătate de continent.

— Probabil că vei uita repede meleagurile noastre.

Să-şi piardă sufletul pentru femeia de lîngă el i se părea acum un lucru lipsit de importanţă, mult mai amar era gîndul că Margaret ar fi capabilă să uite cu totul noaptea asta, în care el îşi pusese în joc întreaga viaţă, întreaga eternitate.

— Nu, Eric, nu voi uita nimic. Prea aţi fost toţi drăguţi cu mine ca să uit. Şi nici ţie n-o să-ţi pară rău că pînă la urmă ai dansat, nu-i aşa ?

— N-o să-mi pară rău niciodată. Niciodată n-am fost atît de fericit. Şi nici n-o să mai fiu. Tu vei avea încă multe nopţi fericite, eu doar pe asta de-acum. Poate o să visez la ea, uneori.

Teribila resemnare din vocea lui o sperie şi o înduioşă pe Margaret. Era ca şi cum un animal uriaş s-ar pregăti să moară, sau un vapor uriaş s-ar scufunda. Oftă, fără să-i răspundă. El se dădu mai aproape şi o privi în ochi.

—■ Nici tu nu eşti totdeauna fericită ? o întrebă.

—■ Nu, Eric, nu totdeauna. Cred că nici măcar foarte des.

—• Ai vreun necaz ?

—■ Da, dar nu pot să-l exprim în cuvinte. Probabil că dacă aş putea, m-aş vindeca de el.

Eric îşi încrucişă mîinile pe inimă, aşa cum fac copiii cînd se roagă, şi spuse cu glas şovăielnic :

—■ Dacă aş stăpîni lumea, ţi-aş dărui-o ţie !

Margaret îşi simţi pe neaşteptate ochii umezi ; îşi aşeză mîna peste a lui.

—■ Îţi mulţumesc, Eric. Sînt sigură că ai face-o. Dar probabil că nici atunci n-aş fi fericită. Probabil că şi aşa am prea multe.

Nu-şi retrase mîna dintr-a lui ; nu îndrăznea. Aştepta liniştită ca felul ei de a fi, în care avusese totdeauna încredere, să-şi spună cuvîntul, să o salveze. Dar rămînea mută. Aparţinea unei civilizaţii ultrarafinate, care încerca să înşele natura cu tot felul de sofisme elegante. Să înşele natura ? Hm ! O generaţie poate face asta, probabil şi a doua, dar a treia... Sîntem noi în stare să ne ridicăm deasupra naturii, ori să coborîm sub nivelul ei ? Nu s-a răzbunat ea pe Ierusalim şi pe Sodoma, pe Sfîntul Anton în pustiu şi pe Nero în palatul lui ? Nu scoate ea pururi strigătul brutal de triumf : „Sînt tot aici, la temelia lucrurilor, încălzind rădăcinile vieţii ; nu puteţi să mă înfometaţi, nici să mă îmblînziţi, nu-mi puteţi zădărnici planurile ; am creat lumea şi o conduc, sînt destinul ei" ? În turnul morii de vînt, la capătul lumii, alături de barbarul cu statură gigantică,

femeia auzea în noaptea asta strigătul – şi era cuprinsă de teamă. Ah, groaza şi încîntarea acelei clipe în care la început ne temem de noi înşine ! Pînă cînd, apoi, nu mai existăm noi înşine.

— Să coborîm, Eric, spuse ea. Uite, s-a înălţat luna şi a început din nou muzica.

Eric se ridică în tăcere, îşi petrecu braţul în jurul ei, ca s-o sprijine, şi porni să coboare treptele. Braţul ăsta ar fi putut azvîrli ciocanul lui Thor pînă hăt departe, în lanurile de porumb, totuşi pe ea abia dacă o atingea ; degetele îi tremurau ca-n timpul dansului. Faţa lui se afla acum la aceeaşi înălţime cu a ei şi era din plin luminată de lună. Toată viaţa căutase Margaret să descopere pe feţele bărbaţilor expresia care stăruia acum în ochii lui. Ştia că o asemenea privire nu strălucise pentru ea niciodată, că niciodată pe pămînt nu va mai străluci pentru ea, că o asemenea dragoste, de neatins, îi apare omului doar în vise, ori în locuri imposibile, precum acesta. Era Dragostea însăşi, într-o clipă avea să piară. Pătrunsă de chemarea agonizantă ce emana din toată fiinţa bărba

tului, Margaret se aplecă înainte şi îşi lipi buzele de buzele lui. O dată, de două ori, şi din nou auzi geamătul răsuflării lui adînci, înăbuşit acolo în piept, şi inima ei năvalnică fu cuprinsă de o slăbiciune copleşitoare. Bărbatul o trase către el pînă ce simţi că trupul femeii nu mai opune deloc rezistenţă, că fiecare nerv al ei, destins, cedează. Cînd se desfăcură din îmbrăţişare, faţa ei era albă de spaimă.

— Să coborîm, Dumnezeule ! să coborîm ! murmură ea.

Departe în înălţimi, stelele păreau să se rotească ameţite către o soartă dinainte fixată, ca şi Margaret pe treptele scării. Tot ceea ce avea să ştie despre dragoste lăsa aici, pe buzele lui !

— Diavolul e din nou slobod, şopti Olaf Oleson, cînd îl văzu pe Eric dansînd o clipă mai tîrziu, cu ochi strălucitori.

Eric se gîndea însă cu o bucurie sălbatică la vremea cînd va trebui să plătească pentru fapta asta. Ei, atunci nu-şi va pierde cîtuşi de puţin curajul ! Dacă un suflet va coborî cîndva mîndru şi fără teamă spre porţile infernului, al lui va fi acela. îşi imagină o clipă că se şi afla acolo, călcînd în picioare furtuna de flăcări, strîngînd la piept uraganul lor dezlănţuit. Se întreba dacă în veacurile trecute, în toţi anii fără de număr închinaţi păcatului – reuşise vreunul dintre bărbaţii care-şi vînduseră, îşi pierduseră sau îşi lăsaseră sufletul în voia pasiunii să-l păcălească în felul ăsta pe Satana, să-şi vîndă la un preţ atît de mare sufletul.

Părea să nu mai fie mult pînă-n zori. Trăsura aştepta la uşă ; Wyllis Elliot şi sora lui îşi luau rămas bun. Dînd mîna cu Eric, Margaret n-avu puterea să i se uite în ochi, dar pe cînd trăsura se urnea din loc şi el stătea în picioare lîngă capetele cailor, îi aruncă o privire iute, care glăsuia : „N-am să uit." Trăsura dispăru într-o clipă.

Eric îşi schimbă haina, apoi îşi vîrî capul în rezervorul de apă şi se duse la grajd să ia caii. în vreme ce-i mîna spre uşă, o umbră îi tăie calea, şi el dădu cu ochii de Skinner înălţat în scări. Faţa mohorîtă a lui Skinner era palidă şi trasă, din prea multă grijă pentru turma-i nestatornică, din pricină că se zbătea să atragă oamenii pe calea mîntuirii.

— Bună dimineaţa, Eric. A fost azi noapte vreun bal pe-aici ? întrebă el aspru.

— Un bal ? O, da, a fost, răspunse Eric vesel.

— Sigur n-ai dansat, Eric ?

— Ba da, am dansat. Am dansat tot timpul.

Umerii pastorului căzură şi o expresie de profundă descurajare se ivi pe faţa lui răvăşită. Compătimirea pe care i-o trezea sufletul tînărului era pentru el aproape un chin.

— Nu m-am aşteptat la una ca asta din partea ta, Eric. Aveam convingerea că dacă Domnul şi-a aşternut pecetea pe vreun om, acela erai tu. Află că în felul ăsta ţi-ai îndepărtat sufletul de la Dumnezeu pentru o mie de ani. Generaţie nechibzuită şi stricată !

Eric se îndreptă de şale cît era de lung şi privi în

depărtare spre locul unde o zi nouă începea să aureasca florile porumbului, inundînd dealurile cu lumina ei. În vreme ce trăgea pe nări mireasma de rouă a dimineţiii, prin gînd îi trecură cîteva cuvinte din singura poezie pe care-o citise vreodată, şi murmură fericit, visător :

— „O zi cît o mie de ani, o mie de ani cît o zi.”

CUPRINS

EL DORADO : RETRAGEREA DIN KANSAS . 5
„CĂSĂTORIA FEDREI”....39
CAZUL DIN GROVER STATION 68
SPECTACOL WAGNER....94
ÎN SPATELE TURNULUI SINGER 108
INDULGENŢA TRIBUNALULUI....130
FATA DIN BOEMIA....144
MOARTEA ÎN PUSTIU....216
CAZUL LUI PAUL....253
COMOARA DIN INSULA ÎNDEPĂRTATĂ . . 287
ÎNMORMÎNTAREA SCULPTORULUI ... 321
IDILA UNEI CÎNTĂREŢE....347
SUFLETUL LUI ERIC HERMANNSON , ™

Lector : MARIA VONGHIZAS Tehnoredactor : ELENA BABY-POPESCU

mla
Cacher

3
9
6